Hakan Yel
Atingerea sultanului

Hakan Yel s-a născut la Istanbul în 1968. A absolvit Facultatea de Arheologie şi Istoria Artei la Universitatea din Ankara. În timp ce publica articole în revista Cosmopolitan, lucra ca copywriter la agenţia de publicitate Frog Advertisement Agency. În 2005 publică romanul „Atingerea Sultanului“, urmat în 2006 de „Restaurant“. Momentan lucrează la un nou roman intitulat „Wind Sowers“.

1

IZMIT, Împrejurimile Gebzelui
Aprilie

Bărbatul brunet şi viguros, ud de transpiraţie din cap până în picioare, azvârli din mână lopata militară cu mâner scurt, scăpând totodată şi o înjurătură cumplită. Terminase mare parte din treabă. Abia când îşi puse mâinile în şold şi se uită la cer îşi dădu seama că obosise. Nu fusese uşor să care la deal, pentru aproximativ trei - patru sute de metri, un om care cântărea optzeci de kilograme, să sape o groapă adâncă de doi metri în care să-l coboare, după care să-l acopere cu pământ până la gât. Inspirând adânc, îşi scoase din buzunarul pantalo-nilor plini de ţărână pachetul de ţigări

şi bricheta. *În astfel de momente se fumează otrava asta*, gândi el în timp ce ducea ţigara la gură. După primul fum tras şi expirat foarte scurt, inhală mai adânc. De data asta, în timp ce expira, buna dispoziţie îi reveni. Pe când se uita la voalul care se împrăştia în aer, încercă să afle cât de departe putea sufla. Distanţa la care ajungea îi putea da o idee în legătură cu starea plămânilor. Mai trase o dată adânc, apoi risipi în aer tot fumul care se afla în el.

Deodată, îi reveni în minte omul îngropat până la gât. Se întoarse şi se uită. Capul bărbatului statea într-o parte, iar bărbia i se spijinise în pământ. Faptul că era încă leşinat îi produse o scurtă nelinişte. Oare îi dăduseră prea mult eter? O astfel de greşeală nu era posibilă. Investigatorii îşi ştiau bine munca. Adormeau persoana pe care o interogau atât cât voiau s-o ţină adormită.

Se uită la ceas: imamul trebuia să se trezească peste puţin timp. Îşi întoarse capul şi se lăsă preocupat din nou de fumul care ieşea din ţigară. Sub influenţa nicotinei, simţi un gust amar în gură. Îşi ridică puţin capul şi scuipă cu viteză în aer, după care urmări traiectoria flegmei gălbui care i se strânsese în gâtlej. Căzu la câţiva paşi, ca un glonţ.

A fuma era pentru el asemenea unui joc. Însă stăpânul său nu prea agrea această dependenţă. Ba chiar îi atrăsese subtil atenţia odată, spunându-i că, da că avea să îl mai vadă fumând, urma să îi frângă inima. Gândindu-se că stăpânul îl preţuieşte, povaţa asta îi

mângâiase orgoliul, dar, pe de altă parte, îl şi speriase. Se lăsase de fumat pentru o perioadă. Dar era imposibil să facă faţă de unul singur emoţiilor pe care le trăia când ducea la îndeplinire execuţiile. Simţea o nevoie nebună de nicotină. Astfel, începuse să fumeze din nou, dar pe ascuns, fără să fi e observat de nimeni. Dacă ar fi fost văzut de vreunul dintre cei din ordin, ar fi fost inevitabil ca şi stăpânul să afle. Ştia foarte bine ce voise să spună prin frângerea inimii. Se înfioră.

Când auzi un suspin adânc, întoarse capul şi se uită. Imamul începuse să se trezească. Un zâmbet care îi scotea în evidenţă dinţii lipsă, murdari şi maronii se aşternu pe faţa lui Davut.

Deschizându-şi puţin ochii şi văzându-se îngropat până la gât, imamul se sperie. Cu un strigăt panicat, se strădui să-şi mişte capul la dreapta şi la stânga, încercând astfel să-şi dezlege mâinile.

În timp ce sforţarea victimei continua, Davut îi urmărea în linişte zbaterea. Se obosea în zadar. Era imposibil să desfacă acele cabluri cu care îi fuseseră legate mâinile.

Într-un sfârşit, imamul puse capăt zvârcolirilor sale. Îşi coborî capul, lăsând ca bărbia să atingă pământul. Acea scurtă zbatere pentru salvare, şi, imediat după aceea, resemnarea inevitabilă, îl binedispuseră pe Davut. Se gândi că omul îşi dăduse seama de situaţia în care se afla.

Nu îi era permis să vorbească cu victima. Dar cine putea oare să afle că a vorbit cu un om care urma să

moară peste puţin timp? În afară de ei doi, nu se mai afla nimeni pe vârful acela de munte. Prinzând curaj, întrebă:

– Ce e, domnule spion? Te-ai speriat cumva?

Imamul, care auzi vocea groasă a călăului, ridică încet capul. Se uită la bărbatul care stătea în picioare, cu o expresie plină de milă şi repulsie. Omul din faţa sa părea un uriaş. Cu o voce greu de auzit şi încercând să nu-şi arate emoţia, vorbi:

– Ce mi-ai făcut? De ce m-ai îngropat aici?

Davut se enervă la întrebarea pusă de imam.

– Aici eu pun întrebările! Lasă pedanteriile şi nu mă scoate din sărite! Tu ##do a r r ăspun zi! spuse el cu o voce mânioasă. Trase un ultim f um, de parcă ar fi supt ţigara, după care aruncă mucul jos. Te-ai speriat?

Într-o stare de disperare, imamul răspunse:

– Da, m-am speriat. Dar nu de tine, ci de diavolul care te stăpâneşte!

– Nemernicule, ai intrat în căcat până-n gât şi încă îmi dai sfaturi! Încornoratule! spuse Davut cu mânie.

Imamul continuă, parcă delirând:

– Eşti pe calea greşită... Calea ta nu este cea dreaptă... Acestea nu su nt lucruri pe care să le facă un musulman... Nu sunt... Sfârşitul tău este destinat întunericului... Allah să te ierte...

Davut era pe cale să-şi iasă din fi re.

– Ia te uită, eu spun să tacă şi el încă vorbeşte... Atât îţi spun, domnule imam: acesta este sfârşitul spionilor! adăugă scrâşnind din dinţi. Apoi se întoarse cu

spatele, scuipând o cantitate considerabilă de fl egmă. Merse în jos spre camioneta pe care o lăsase la capătul drumului.

Imamul, care îl urmări pe Davut cu privirea, încercă să evalueze starea în care se afl a. Vru să-şi mişte capul pentru a examina împreju-rimile. Trebuie să fi fost o vale îngustă afl ată între două dealuri. Pentru că privea de la nivelul solului, dar şi din cauza copacilor, îi era impo-sibil să-şi dea seama unde se afl a. În direcţia în care plecase bărbatul

se vedea, nu prea clar, un drum de pământ. Buruienile înalte îi împie-dicau vederea şi nu putea zări în josul drumului.

T r e b u i e s ă fi hot ărât să îl omo a re, d e ac e ea îl a du se se ră într-un astfel de loc şi îl îngropaseră în pământ până la gât . P roba bi l c ă e r au sig u r i că, în cazul în care avea să ţipe, nimeni nu avea să îl audă, şi de aceea nu consideraseră necesar să-i astupe gura. Să aştepte ca cineva de pe acolo să vină să îl ajute însemna să-şi facă iluzii. În acea situaţie deprimantă n u s e p u t u a b ţine să nu se gândească la moarte. Obişnuia tot timpul să se gândească la moa r t e, m a i a le s p e d u r a t a r u găciunii. Încerca întotdeauna să-şi imagineze ce fel de moarte îl aştepta. Ce fel de moarte... Un accident rutier, o boală incurabilă... Un e or i, c â nd m e rge a l a K i lyo s s ă înoate cu prietenii săi, îi venea în minte şi posibilitatea înecării. Întotdeauna îşi dorise ca Allah să-i rezerve o moarte uşoară. Pentru el, modul ideal de a muri era să se stingă în tihnă, împreună cu soţia sa, în

timp ce dormeau ţinându-se de mâini în patul lor cald. În acest fel, niciunul dintre ei nu avea să sufere şi să-i ducă dorul celuilalt. Cu voia lui Allah, ar rămâne împreună p e n t r u t ot de a u n a . D i n t r- u n m ot iv s a u a lt u l, c â nd se gândea la toate astea, nu-i trecea prin minte posibilitatea morţii copiilor lor. Era convins că pentru ei era încă prea devreme.

To t u şi nu avea de gând să rămână prizonier în astfel de gânduri. Era evident ce fel de moarte îl aştepta. Când se gândi la asta îl duru sufl etul. Nu putea accepta să piară în acel mod. Ştia că nu comisese niciun păcat ca să merite aşa ceva. De-a lungul vieţii nu produsese, în mod voit sau neintenţionat, suferinţă şi durere nimănui. Încerca să înţeleagă de ce îi fusese rezervată o astfel de moarte înjositoare, dar nu putea înţelege. Poate s-ar fi putut salva din acea groapă, cine ştia? Un trecător îl putea găsi şi scoate de acolo. Această picătură de speranţă îi fu sufi cientă ca să revină din nou la viaţă. Încercă s ă s e u i t e î m p r e j u r . S e forţă, pentru că pământul umed i se strânsese în jurul gâtului precum o capcană din aluat. Dar îi era imposibil să o facă. Renunţă să se mai mişte şi încercă să-şi amintească din nou ce se întâmplase.

Câte zile trecuseră oare de când Ali instalatorul îl invitase, după rugăciunea de la amiază, în atelierul de tapiţat al vărului său? Două-zeci, poate treizeci. Pentru că pierduse noţiunea timpului, nu putea să estimeze cu exactitate. Gustul cafelei care îi fusese servită în atelierul de tapiţat i se păruse cam ciudat şi întrebase de

ce. I se spusese că acea cafea provenea de pe tărâmurile sfi nte, că acela era motivul pentru care gustul era diferit şi că, în cazul în care nu o bea, avea să comită un păcat. De aceea, o terminase cu chiu cu vai. După o scurtă perioadă de timp începuse să ameţească şi văzuse negru în faţa ochilor. Nu-şi mai amintea ce se întâmplase după aceea. Când îşi revenise, se afl a într-o ladă, având mâinile şi picioarele strâns legate. Gura îi era acoperită cu bandă adezivă. Pentru un moment, se gândise chiar că asta ar fi putut să fi e o glumă. La început crezuse că fusese pus într-un sicriu în pământ, dar când văzuse raza de lumină care se scurgea înăuntru de undeva de deasupra capului, îşi dăduse seama că nu era decât o ladă şi

6

7

că n u s e a fl a sub pământ. Găurile prin care intra lu mina fuseseră f ăcute deasupra şi în ambele părţi ale zonei unde îi venea capul, precum şi la nivelul şoldurilor, ca să nu se sufoce. Câteva ore mai târziu, când fusese scos şi i se dezlegase eşarfa de la ochi, observase că ceea ce el crezuse a fi o ladă era, de fapt, o canapea extensibilă. Se afl a într-o cămăruţă ca un cufăr. Pentru că nu existau ferestre şi becul din tavan funcţiona fără întrerupere, pierduse noţiunea timpului.

În duşumeaua camerei se afl a o gaură care era evident că fusese făcută mai târziu şi era folosită drept toaletă. Lângă ea fusese instalat şi un mic robinet. În afara canapelei în care fusese adus, în cameră nu se mai

afl a vreo altă piesă de mobilier. Orifi ciul de ventilaţie, situat imediat deasupra uşii, asigura circulaţia aerului dinăuntru. În partea de jos a uşii grele de oţel era un capac lat, folosit pentru a introduce mâncarea prizonierului în celulă. Prin acest capac îi dădeau, o dată pe zi, pâine uscată cu nişte iaurt. Pe perioada în care stătuse în cameră – nu avea nicio idee despre cât fusese asta – nu auzise niciun zgomot din împreju-rimi. Nicio discuţie, niciun ţipăt, niciun sunet de radio, nici de televizor, nimic. Probabil că oamenii care stăteau acolo nu erau prea numeroşi. Se gândise că celula în care era ţinut se afl a la unu-două etaje sub nivelul solului. Umfl ăturile stratului de var de pe pereţii ei, mirosul apăsător de mucegai şi umezeala hainelor sale demonstrau că avea dreptate.

În afară de investigatorii care veniseră de opt ori în cameră, nu mai văzuse pe nimeni altcineva. Erau doi bărbaţi cu cagule, care veneau de fi ecare dată cu o cameră digitală de mici dimensiuni; când unul dintre ei îl interoga, celălalt înregistra fi ecare detaliu. La fi ecare interogatoriu îi lipiseră pe cămaşă o etichetă scrisă cu carioca. Probabil că a şa plănuiseră să urmărească mai simplu din înregistrări al câtelea interogatoriu era. Era învinuit de lucruri atât de ridicole, încât nu ştia ce să răspundă. Era consternat şi nu-şi credea urechilor. Chipurile, lucra pe ascuns pentru MIT[1] sau JITEM[2] şi ei observaseră asta. Susţineau că scotea din minţi comunitatea de credincioşi care venea la moschee, că pr e d ici le p e c a r e l e ţinea erau împotriva religiei şi

lăudau statul, că îndrumările greşite erau făcute voit, că încerca să împartă idei care să devină motivul pentru care credincioşii să-şi conteste convingerile. Mai mult decât atât, mai urmă-riseră un spion: Muhsin, depanatorul radio! Chipurile, el era partenerul său. Erau membrii aceleiaşi echipe. Dar nu trecuseră decât trei ani de când îl cunoscuse pe Muhsin. Bărbatul pe care îl acuzau de spionaj era un veteran al războiului din Coreea. În plus, oamenii care îl cunoşteau îndeaproape îi spuneau „Muhsin Senilul”. Era atât de uituc, încât odată, ataşând câteva piese, transformase televizorul vechi pe care un client i-l adusese pentru reparaţii într-un radio. Acei oameni care credeau că Muhsin era spion îi distruseseră orice speranţă.

De fi ecare dată, investigatorii se purtaseră mai dur şi mai batjo-coritor. Îi interziseseră cu desăvârşire să rostească altceva în afară de

1 Milli Istihbarat Teskilati - Agenţia Naţională Turcă de Spionaj. (n.r.)

2 Jandarma Istihbarat Teskilati - Agenţia Turcă de Spionaj şi Luptă Antitero. (n.r.)

răspunsurile la întrebările lor. Presupunea că aceste interogatorii erau făcute spre dimineaţă, pentru că de fi ecare dată îl trezeau din somn. Cei care îl interogau trebuie că alegeau timpul când rezistenţa era la cel mai mic nivel din punct de vedere psihologic. Însă nu luaseră în considerare un lucru: credinţa sa necondiţionată în Allah. De fi ecare dată le spusese că se afl au pe calea greşită, încercase să le explice că se

înşelau, dar fusese făcut să tacă. Fusese insultat. De altfel, la ulti-mele două interogatorii, după ce auzise şi cele mai recente afi rmaţii în legătură cu Muhsin, se convinsese că erau obsedaţi şi îşi dăduse seama că încercarea de a se apăra fusese inutilă încă din prima zi. Luaseră deciziile în legătură cu el încă înainte de a-l reţine. Interogatoriile făcute nu aveau decât scop de propagandă şi reprezentaţie. Cine ştia cui aveau să arate acele interogatorii şi pe cine urmau să amenințe? Astfel, s-a hotărât ca la ultimele două să nu vorbească. Apoi, la cel din urmă, alături de ei mai venise şi o a treia persoană. Fuseseră formulate din nou acuzaţii pline de insulte, dar în acel timp, noul venit îi răsese părul, barba şi sprâncenele, nelăsîndu-i pe cap niciun fi r de păr. Pentru că briciul nu era bine ascuţit, scalpul îi fusese tăiat în multe locuri. În timp ce asculta în tăcere acuzaţiile investigatorului din faţa sa, văzuse în mâna celui care îl răsese o bucată mare de vată. Asta fusese ultima scenă pe care o văzuse. Bărbatul îi apăsase bucata de vată pe faţă. Trebuie să fi fost eter. Iar acum, când deschisese ochii, se trezise în acest loc izolat, îngropat în pământ până la gât.

Se gândi la familia sa: draga lui Selma şi copiii i se perindară prin faţa ochilor. Trebuie să fi fost foarte îngrijoraţi. Simţi în toată fi inţa sa greutatea apăsătoare a posibilităţii de a nu-i mai vedea nicio-dată. Se descurajă de-a binelea, iar respiraţia era gata să i se taie. Nu-şi mai putu reţine lacrimile care îi invadaseră ochii. Plânse o perioadă, gemând cu intermitenţe.

Imaginea soţiei şi a copiilor rămase atâr-nată în faţa ochilor săi precum o fotografi e. Pentru un moment, avu impresia că înnebuneşte. Cuprins de panică, începu să se roage. Acesta era singurul mod prin care să nu-şi pierdă minţile.

Ani de-a rândul le predicase oamenilor despre viaţă, încercând să-i convingă că lumea în care trăiau era un loc trecător, al încercărilor. Potrivit Coranului, toate cele trăite erau numai nişte iluzii. Adevărata viaţă era dincolo, în Raiul unde se afl au frumuseţi nesfârşite şi unde Allah îi răsplătea pe supuşii săi. Fiecare trebuia să se pregătească pentru locul unde se trăia fericirea veşnică. Nimeni în afară de Allah nu putea şti cum şi când avea să se sfârşească încercarea ce se desf ăşura pe scena falsă a lumii. Modul în care aveau să îşi facă apariţia îngerul care urma să declare sfârşitul încercării, cât şi Azrail[3], era necunoscut... Gândind în acest mod, se simţi mai uşurat. Poate că această suferinţă era ultima lui încercare. Trebuia să treacă de ea fără să piardă nici măcar un strop din discernământul său şi din credinţa sa şi, odată ajuns în Rai, s-o aştepte pe draga lui soţie.

3 Zeu al morţii. (n.r.)

Deodată, simţi o presiune extraordinară în intestine. De frică, îi veni să urineze. Nu putuse împiedica dispariţia liniştii interioare şi înlocuirea ei cu panica. Nu se putu abţine să nu se întrebe cum avea să se uşureze. Acest gând mări presiunea din intestine. Nu

avea altă soluţie decât să facă pe el. Oscilând între ruşine şi mândrie, încercă să-şi controleze trăirile. În cele din urmă, renunţă să se mai abţină şi se supuse fără nicio rezervă. Sub infl uenţa lichidului care se scurgea, simţi cum i se încălzeşte pântecele. Nu avea ce face, trebuia să accepte situaţia. Era îngropat în pământ până la gât într-un loc necunoscut, făcea pe el şi îşi aştepta moartea. Avea să moară în acel loc izolat, total neajutorat, şi nimeni nu avea să ştie ce se întâmplase.

Pesimismul îl învălui precum noroiul. Era clar ca lumina zilei că nimeni nu avea să dea peste cadavrul său. Nu urma să aibă nici măcar un mormânt, unde cei care îl iubiseră să meargă să-l pomenească şi să se roage pentru sufl etul său. Nu se gândise niciodată cât de important era să ai un mormânt. Nici măcar nu-i trecuse prin minte. Dar acum, în aceste ultime minute, noţiunea de mormânt, la care nu se mai gândise vreodată, devenise pentru el la fel de importantă precum viaţa însăşi. Mormintele erau un fel de canale prin care treceau rugăciunile şi care făceau legătura cu sufl etele plecate în cealaltă parte. Ideea de a fi un sufl et rătăcitor îl deznădăjdui şi mai mult. Ce făcuse pentru a merita un astfel de sfârşit? Nu-şi amintea, dar se gândea că nu merita asta. Frica de a înnebuni îl cuprinse din nou cu toată forţa. Trebuia să se roage numaidecât, altfel şi-ar fi ieşit de sub control. Nebăgând de seamă că le încurcă între ele, începu să murmure toate rugăciunile pe care le ştia.

Tăieturile de pe scalp îl dureau îngrozitor. Din

cauza frigului, pielea de pe cap se întinsese şi tăieturile se deschiseseră. Probabil că sângerau. Nu-şi putea explica însă de ce fusese ras. Oare pentru a îngreuna recunoaşterea cadavrului? Ideea i se păru absurdă. Poate îl răseseră numai pentru a-l înjosi, cine putea şti? Îşi dădu seama că încurcase rugăciunile. O suspiciune absurdă, care-i spunea că rugă-ciunile nu aveau să îl salveze din acea situaţie, i se strecură în minte, invadându-i toate gândurile. Într-o panică nebunească, încercă să-şi amintească ceva. Pe când avea opt sau nouă ani, în timpul vacanţelor de vară, obişnuia să meargă la cursurile de Coran. Pe atunci, cărtice-lele cu benzi desenate cu aventurile cowboy-ilor erau foarte în vogă. Într-una din aventurile acelor cărţi, care erau citite pe ascuns sub bancă, cowboy-ii care erau prinşi de duşmani erau îngropaţi până la gât în mijlocul deşertului. La fel ca el... Apoi veneau vulturii şi aşteptau ore în şir ca ei să moară. Dar, de fi ecare dată, cowboy-i reuşeau să se salveze din acele capcane... Însă acum?

Când pământul de la colţul gurii începu să-l deranjeze, scuipă de câteva ori. Cu toate că se afl au la mijlocul lui aprilie, vremea era rece ca gheaţa. Cu cât capul îi îngheţa, corpul său, afl at sub pământ, devenea inexplicabil de cald. Pentru o clipă, îşi dori ca şi capul său să se afl e sub pământ. Voia ca această tortură să ia sfârşit. Îndurarea

10

acestei situaţii devenea mai difi cilă cu fi ecare minut. Când îşi dădu seama că e nerăbdător să moară,

suferi din nou un atac de panică. Era posibil să fi înnebunit? Se îndreptă din nou spre rugăciuni, pe care le văzu ca fi ind singura cale de salvare. Începu să se roage rapid. Se ruga pentru o moarte fulgerătoare şi fără dureri. Când era pe cale să lase lacrimile care măreau presiunea din ochii săi să curgă, văzu cum călăul venea din vale. Abia după un timp îşi dădu seama că bărbatul avea în mână o găleată de gunoi mare, din plastic de culoare bej.

Când ajunse lângă el, gâfâind şi pufăind, o lăsă jos. Îndreptându-se şi punându-şi mâinile în şold, aşteptă ca respiraţia să-i revină la normal. Apoi scoase o ţigară din pachetul afl at în buzunar şi o aprinse. Trase de câteva ori din ea şi l ăsă apoi fumul să se împrăştie în aer. Cu ţigara în colţul gurii, se aplecă asupra găleţii şi începu să scoată pe rând ce se afl a în ea.

Mintea imamului care se uita la el uluit deveni şi mai confuză. Bărbatul scoase şi puse jos mai întâi o butelie mică de picnic. Apoi o tavă mică şi adâncă; un cuţit cu lama lată, cu mâner de lemn; o bucată de caşcaval; o pereche de ochelari de înotător; o spatulă de lemn; o lingură de lemn şi, în cele din urmă, o cameră digitală.

Fără să scoată vreun cuvânt, Davut aprinse butelia de picnic. După ce deschise focul la maximum, puse tava pe ochi. Întorcând găleata de gunoi invers, o puse jos. Apoi, împreunându-şi pumnii, stabili o măsură imaginară şi făcu o gaură în fundul găleţii. În acest timp, tava afl ată pe foc se încăl z i foa r t e t a re, ia r î n a e r se

răspâ ndi u n mi ros a mărui de ars. Cu mişcări rapide, luă caşcavalul de jos şi îl desfăcu, rupându-i ambalajul într-un mod grosolan. Apoi, tăindu-l în felii subţiri, începu să îl aşeze pe tavă.

Curând, mirosul de caşcaval topit se combină cu cel de ars din aer, formând o aromă ciudată, de ceva afumat, dar totodată plăcută. După ce termină de tăiat, luă lingura de lemn şi începu să amestece. Pentru a-i testa consistenţa, cufunda din când în când lingura în tavă, o ridica şi apoi urmărea caşcavalul care se scurgea înapoi. În cele din urmă, când consideră că e sufi cient de moale, închise butelia. Pentru că făcuse toate acestea ghemuit, genunchii îi amorţiseră. Luă ţigara - care arsese până la fi ltru - şi o aruncă. Îşi frecă genunchii şi se ridică. Luă ochelarii de înotător, care se afl au puţin mai încolo, şi îi puse imamului la ochi.

Acesta, cuprins de frică şi urmărind mişcările călăului său parcă hipnotizat, întrebă:

– Ce faci? Pentru ce sunt toate astea?

Răspunsul lui Davut fu net:

– Taci! Nu scoate nici măcar un cuvânt!

Luând tava care scotea fum şi spatula de lemn, se apropie de imam. Cu o voce rece îi spuse:

– Să nu ţipi prea mult, domnule spion. Se poate?

Imamul îşi dădu seama de intenţia bărbatului: avea să îi acopere capul cu caşcaval topit. Simţi cum, deodată, tot sângele i se trage din obraji.

Davut, care scufundă spatula din mână în tavă, lăsă pe capul imamului cantitatea pe care o luase. După

aceea, precum un sculptor

meticulos, începu să îl acopere de tot cu caşcaval cald. După un ţipăt lung, imamul leşină de la durerea pe care i-o provoca pasta aceea topită şi caldă vărsată pe cap.

Când Davut îşi termină treaba, capul imamului fusese acoperit în întregime, şi numai acolo unde fuseseră ochelarii rămăsese curat. Din cauză că vremea era rece, stratul prinsese deja pojghiţă. După ce se făcu una cu caşcavalul, sângele care se prelingea din tăieturile de pe scalp dădu naştere unui cap statuie în culorile galben şi roşu. Davut privi cu mare plăcere la propria operă. Se considera talentat. Singurul amănunt care strica această privelişte impresionantă erau ochelarii de înotător. Asta i se păru foarte comic. Rânji. După aceea, luă camera de jos şi îl fi lmă pe imam din toate unghiurile. Când se convinse că înregistrase sufi ciente imagini, o închise şi o lăsă deoparte. Începu să meargă spre camioneta din partea de jos a drumului.

Imamul îşi reveni cu o durere de cap extraordinară. Când îşi deschise ochii, văzu vag împrejurimile. Lentilele ochelarilor se aburi-seră de la pasta cald ă. Cu toate că durerile pe care le simţea erau groaz-nice, era curios să ştie ce căuta călăul său să facă. Inima îi bătea nebu-neşte. Se gândi că, dacă nu se linişteşte, o să facă o criză cardiacă. De f r ică, îi veni iar să u r i n ez e. De d at a a st a î ns ă, îşi dădu d r u mul f ără nicio ezitare. Făcea pe el şi, sub infl uenţa panicii şi a

fricii, plângea. Îl văzu ca prin ceaţă pe călău venind. Mergea încovoiat, de parcă ar fi cărat ceva greu în spinare. Când ajunse lângă el şi aruncă ceea ce cărase, imamul îşi dădu seama că era un sac. Ce nu înţelegea era mişcarea sacului. Ceea ce era înăuntru parcă voia să iasă afară. Încremeni. Nu mai putea raţiona. Urmărea ca un robot ceea ce se întâmpla.

Când observă că ochelarii imamului se aburiseră, Davut râse cinic.

– Ce se întâmplă, domnule spion? Plângi cumva? întrebă el.

Pentru că imamul nu scoase niciun sunet, se aplecă şi îi luă oche-larii. După ce îi şterse lentilele cu marginea puloverului, îi puse la loc şi, cu o voce binevoitoare, îi spuse:

– Trebuie să vezi, domnule spion, trebuie să vezi!

Luă găleata de gunoi, pe care o puse invers pe capul imamului. Luă camera de fi lmat şi o introduse prin gaura făcută în fundul găleţii. Înregistră. După ce lăsă c a m e r a jo s, l u ă s a c u l c a r e c o nt i n u a s ă se mişte, îl aşeză exact pe gaură şi desfăcu şnurul care îi lega gura. Ceea ce se afl a î n e l s e r e v ărsă în găleată. A r u ncând rapid sacul gol, prinse camera şi începu să fi lmeze înăuntrul găleţii.

Imamul părea că îşi mai revenise odată ce ţeasta îi fusese acope-rită cu găleata. Însă, după ce simţi masele grele, dar moi, care îi căzură în cap, închise strâns ochii. O tăcere scurtă se aşternu. Deodată, simţi în jurul frunţii şi la baza nasului nişte respiraţii plăpânde. Nereuşind să-

şi înfrângă curiozitatea, îşi deschise încet ochii. Pentru o clipă, cuprins de spaimă, amuţi în faţa celor văzute. Chiar dacă deschise gura, nu reuşi să ţipe. Înaintea ochilor săi, patru şobolani de mărimea unor pisici se uitau la el...

2

NORDUL IRAKULUI, Zakho Aprilie

Seara nu se lăsase încă peste Zakho, oraşul de provincie neîngrijit situat în nordul Irakului, la graniţa cu Turcia. Într-unul din cartierele mărginaşe necontrolate, situat pe drumul spre Silopi, o Toyota Land-cruiser de culoare albă înainta cu încăpăţânare pe străzile neasfaltate, fără să ţină c ont de d r u mu r ile proa st e. Veh icu lu l, ca re, d ato r it ă zgomo-tului său înfundat, venea parcă de pe altă lume, intră pe strada nr. 978. Se opri apoi în faţa porţii casei de culoarea pământului, cu două etaje şi acoperiş plat, cu o grădină cu câţiva pomi şi împrejmuită de un gard zidit. Bărbatul brunet şi solid care stătea lângă şofer coborî geamul şi, cu mâna dreaptă, făcu un semn ciudat spre orifi ciul de urmărire de pe uşă. Poarta mare de fi er se deschise cu o viteză care îi contesta parcă rugina, lăsând autovehiculul să intre în grădină.

Se închise apoi cu rapiditate în urma maşinii. Cu excepţia şoferului, cei patru pasageri coborâră din jeep. Dintre aceştia, cei doi bărbaţi mai în vârstă erau străini. Mişcările le erau timide, iar hainele parcă nu le aparţineau. Inspectau cu atenţie împrejurimile. Când văzură că supra-veghetorii din grădină erau înarmaţi, îşi

dădură seama că veniseră unde trebuia. Pe tocul armelor aveau emblema cu sabia şi semiluna verde.

Comerciantul de arme - Hassan Tarîk - putea să se descurce foarte bine în regiunea din nordul Irakului datorită prietenilor săi kurzi şi a clienţilor cu legături puternice. Animaţia pieţei de armament din regiune şi concurenţa pe care o stârnise aceasta îl făcuseră să-şi părăsească vila din Cairo şi să se mute acolo. Iubea ceea ce făcea, iar faptul că oamenii se omorau între ei nu era problema lui. Ar fi murit oricum, dar, pentru a grăbi acest proces, plăteau bani în plus. El le aducea în permanenţă clienţilor săi armament nou. Era specialist în arme de ultimă oră de producţie americană. Datorită canalelor de achiziţie foarte bune pe care le avea, se spunea că, atunci când voia, putea să găsească până şi bomba atomică. Petrecea şase luni din an acolo, „în inima pieţei", după cum îi plăcea să spună. Avusese întotdeauna tranzacţii şi cu agenţii Serviciului de Informaţii. Putea furniza informaţii tuturor. Cel mai important motiv al supravieţuirii pe un teren atât de fl uctuant era echilibrul intereselor în relaţiile stabilite. Întotdeauna fusese prudent şi păstrase distanţa cuvenită între el şi organizaţii sau persoane. Membrii Serviciului de Infor-maţii nu scoteau niciun cuvânt despre activităţile acestui comerciant de arme, pe care credeau că îl au sub control.

Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, înalt, suplu, cu umeri laţi. Pentru că faţa lui aducea cu imaginile de pe frescele antice egiptene,

12

13

ori de câte ori avea ocazia, se lăuda cu aceasta. Nu făcea afaceri cu teroriştii care lucrau pe cont propriu şi întotdeauna le cerea clienţilor săi referinţe. Banii nu erau sufi cienţi pentru achiziţionarea de arme de la el. Motivul pentru care cerea acele referinţe era că voia să ştie încotro pleacă şi din ce motiv sunt cerute armele. Această informaţie era singurul mijloc de protecţie care-i permitea să rămână în viaţă. De aceea, pentru el, cunoştinţele erau mai valoroase decât banii. Bani putea câştiga în orice fel, dar obţinerea de informaţii nu era întot-deauna posibilă.

Atunci când clienţii care veneau din Turcia intrară în curte, el se afl a la biroul din mica sa cameră de lucru, verifi cându-şi mesajele pe laptop. Ciocănitul în uşă fu reţinut.

-Intră! spuse el cu o voce aspră. Ura să fi e deranjat. Nu era tot timpul posibil să se concentreze atât de bine.

Uşa se deschise încet şi un servitor îl informă, vorbind în şoaptă, de venirea musafi rilor din Turcia, după care se retrase. Încruntat, Hassan Tarîk dădu nemulţumit din cap. Trebuia să se pregătească. În timp ce îşi închidea corespondenţa electronică, se întrebă cu ce seamănau nou-veniţii. Probabil că erau dintre potenţialii idioţi care soseau tot timpul. Dintre proştii care se dedicau orbeşte grupurilor la care aderau, după ce îşi dădeau seama că, în credinţa lor de a schimba

lumea, nu mai exista cale de întoarcere. Dar sursa din Germania care dăduse referinţa îi ceruse ca persoanelor care aveau să vină în vizită să li se acorde o atenţie deosebită.

Tarîk îi întâmpină pe musafi ri în uşa salonului mare pe care îl folosea ca birou. Când văzu că oamenii din faţa sa erau doi bătrâni cu barbă albă, fu surprins, dar nu o arătă. Abia atunci înţelese de ce sursa sa din Germania ceruse o atenţie specială. Pentru o primire căldu-roasă, îşi imagină că se afl a pe platourile de fi lmare. Cu o mare dar falsă bucurie, îşi deschise braţele şi spuse, pe un ton răsunător:

– Bine aţi venit! Bine aţi venit! Bine aţi venit voi, fraţi...

Bărbaţii în vârstă se mai liniştiră când văzură că negustorul de arme vorbea turceşte. Intermediarul cu care se întâlniseră în Mardin ştia turceşte, dar ideea de a face afaceri periculoase cu cineva străin care nu le înţelegea limba îi deranjase. Cunoaşterea limbii turce de către comerciantul de arme le uşura cu mult treaba. Cel care părea mai în putere răspunse, în timp ce întindea mâna:

– *Selamun aleykum*, domnule Tarîk. Bine v-am găsit. Deci vorbiţi turceşte.

Strângându-le mâinile, Tarîk răspunse cu entuziasm:

– Nu chiar. Am locuit o vreme în Istanbul. Ştiu aşa şi aşa. Poftiţi, vă rog, poftiţi. Aţi venit de pe drum, trebuie să vă fi e foame.

Salonul mare era precum un cort în stil beduin afl at în mijlocul deşertului. Pernele mari şi colorate îi invitau pe musafi ri să se rela-xeze. Era evident că atât covoarele, cât şi carpetele, erau aduse din Turcia. La televizorul digital de ultimă generaţie care se afl a în colţ

vorbea prezentatorul de ştiri al CNN-ului, care dădea cele mai recente ştiri din toată lumea.

Siropul de struguri cale le fu servit imediat după ce se făcură confortabili pe perne îi făcu pe musafi ri să se mai destindă puţin. În timpul conversaţiei depre Istanbul, doi tineri aduseră o tavă mare de cupru şi le întinseră o masă foarte copioasă. După toate pregătirile, odată cu apariţia în salon a coroanei de coaste de miel umplute, cu aspectul ei care aţâţa pofta de mâncare, comerciantul de arme îi invită la masă.

La început, coroana de coaste de miel proapăt gătită şi *iç pilav*-ul foarte condimentat fură imediat servite ca fel principal de mâncare. Apoi fasolea păstăi cu multă carne şi supa rece de iaurt cu castraveţi şi usturoi completară meniul. În timpul mesei, în afara câtorva cuvinte de laudă la adresa măiestriei bucătarilor, nu se prea vorbi.

La sfârşitul, atmosfera devenise mai destinsă. Pentru a-şi servi cafe-lele, trecură în colţul oriental. Când se aşezară pe divanul tare, făcut pentru a nu-i cuprinde moleşeala de după masă, le fu servită şi cafeaua. Tânărul şchiop care aduse ceştile încheie cu o mare pricepere servirea lor, fără să le clatine deloc de pe tavă.

Arătând cu capul spre uşă, Hassan Tarîk spuse:

– Husseyn, închide după ce ieşi!

În timp ce musafi rii - chiar dacă nu le plăcu gustul - începură să soarbă din cafeaua amară numită „mîrra”, slujitorul şchiop închise uşa salonului cu supunere şi îşi lăsă stăpânul singur cu oaspeţii săi.

Hassan Tarîk îşi îndreptă atenţia către musafi ri. Se întreba ce tip de arme ar putea dori aceşti bătrâni. Probabil că erau membrii unei organi-zaţii religioase. Decât comunişti nu ar fi folosit băt r â n i î n a s t f e l d e a c ţiuni. Încercând un ton amabil, întrebă:

– Da, vă ascult. Cu ce vă pot ajuta?

Bătrânii se uitară u n u l l a c e l ălalt; era evident că deciseseră dinainte care dintre ei avea să vorbească. Bătrânul care avea un carbuncul pe nas scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită cu atenţie. Când o despături, comerciantul de arme observă că era scrisă cu lit ere arabe. Se gândi că trebuia să fi e limba otomană veche.

Bătrânul începu să vorbească:

– După cum ştiţi şi dumneavoastră, am venit aici prin intermediul recomandării unor prieteni comuni. Aţi înţeles că nu avem prea multă experienţă în acest domeniu, ca să nu mai lungim vorba. Aici sunt lista de arme, adresa de contact, precum şi data şi adresa livrării. Cred că veţi putea găsi răspunsuri la toate întrebările dumneavoastră. Vă rog...

Din bucata de hârtie împachetată scoase şi îi întinse o altă hârtie şi o fi lă de cec.

Când comerciantul de arme luă şi examină hârtiile

care îi fuseseră întinse, fu surprins încă o dată. Lista indica faptul că armele trebuiau să fi e pregătite în două loturi. Unul dintre loturi era format din arme mai uşoare şi mai puţin importante. În schimb, celălalt lot includea o mare cantitate de for me pentru T NT, arme Kanas folosite în atentate şi

14

15

lunetele cu vedere nocturnă corespunzătoare acestora, şi puşti Kalaş-nikov. De asemenea, pe listă se mai afl a şi o baionetă Kalaşnikov. Era o comandă interesantă. Însemna că deţineau arme nefolosite, din moment ce ceruseră atât de multe gloanţe. Dar cel mai important lucru erau pistoalele marca Sig Sauer, pentru că, de obicei, acestea erau folo-site de t r upele speciale. Ce treabă ar putea avea nişte bătrâni cu oameni care erau în stare să folosească armele trupelor speciale?

O parte din arme erau cerute în Mardin, restul în Istanbul. Livrarea lor urma să fi e făcută la adresele stabilite, la începutul lunii iunie. Pe fi la de cec, care aparţinea unei celebre bănci elveţiene, era scrisă suma de două sute cincizeci de mii de dolari. Bătrânul, care văzu că Hassan Ta r î k e x a m i n e a z ă cecul, spuse:

– Acesta este avansul. Veţi trimite un mesaj la adresa de pe hârtia pe care v-am dat-o şi veţi primi celălalt cec la livrare.

În acel moment, comerciantului de arme nu prea îi păsa de bani. De fapt, ceea ce îl interesa era să ştie de cine erau cerute acele arme. Faptul că ştia unde aveau

să fi e trimise nu însemna decât că vânzarea lor nu urma să îi facă neplăceri. Pentru a schimba condiţiile, se hotărî să forţeze puţin nota:

– Am nevoie de mai mult timp. Lista include pistoale marca Sig Sauer. Obţinerea lor nu este atât de uşoară. Trebuie să-mi contactez prietenii din Elveţia, spuse el încruntându-se.

Bătrânul îi răspunse pe un ton dur:

– Domnule Hassan, ni s-a spus că poţi procura imediat orice fel de arme. Timp nu mai este!

Gesticulând în semn că totul avea să fi e bine, Tarîk spuse:

– În regulă, în regulă atunci... Vom face tot posibilul pentru a pregăti toate armele şi muniţia. Apoi, afi şând o naivitate totală, întrebă din nou: Ştiţi să folosiţi aceste arme?

Însă zâmbetul îi îngheţă în faţa privirii dure a bătrânului. Între-barea sa îi deranjase.

– Ni s-a s pus, d e a se me ne a, că nu pu neţi pr e a mult e î nt r ebăr i clien-ţilor dumneavoastră, dar probabil că aşa era în trecut, spuse bătrânul.

Comerciantul de arme simţi că nu avea să reuşească să obţină infor-maţii în acel mod şi, mai mult decât atât, purtându-se astfel, urma să piardă încrederea clienţilor. În acel stadiu, nu avea sens să insiste prea mult. Hotărî să închidă subiectul. În timpul care se scurse de la deschi-derea uşii şi intrarea slujitorului şchiop până la strângerea ceştilor de cafea goale şi închiderea din nou a uşii, în salon se aşternu

tăcerea.

3

NORDUL IRAKULUI, Zakho Aprilie

Când cineva bătu la poarta casei din chirpici cu un singur nivel, care mirosea a sărăcie extremă, sit uată la colţul străzii cu număr ul 982, în apropierea casei lui Hassan Tarîk, se începuse rugăciunea de după lăsarea serii. Vocea subţire a muezinului putea fi auzită cu uşurinţă de peste tot, în ciuda acusticii foarte proaste.

Pentru cei care locuiau în acea zonă, nu era un lucru înţelept să rămână pe stradă după rugăciunea de seară. Când îl văzu pe cel venit, omul de înălţime medie care deschisese poarta exclamă „*Husseyn!*”, apoi, îmbrăţişându-l cu căldură pe oaspete, îl pofti înăuntru.

În camera de pe ai cărei pereţi stătea să cadă varul, două femei alegeau orez în două tăvi mari. În leagănul de lângă ele dormea un copil. Când îl văzu pe musafi r, femeia mai tânără trecu în camera alăturată. Husseyn o urmă, închizând uşa în urma lui.

În afara unui vechi divan, în încăpere nu se mai afl a nimic. Fereastra din perete fusese acoperită cu chirpici. Un bec mic lumina slab interiorul. Femeia ridică o cărămidă din podeaua de pământ şi scoase o cutiuţă pe care o puse pe divan.

În momentul în care capacul ei fu ridicat, în mijloc apăru un clopot de sticlă. După aceea, un alt capac fu deschis. Femeia băgă mâna în clopotul de sticlă şi, în timp ce lua telefonul mobil negru, îi făcu semn bărbatului să-şi scoată vesta. Apoi conectă cablul scurt

din partea superioară a telefonului în spatele nasturelui de la mijloc al vestei. Formă numărul din memorie şi puse aparatul la loc în clopotul de sticlă. În acest mod, imaginile luate de camera minusculă de pe nasture erau transmise direct prin satelit la receptor, fără ca locul transmiterii semnalelor să poată fi depistat. Regiunea era urmărită de toţi sateliţii spioni care ar fi putut detecta un semnal atât de puternic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dar sursa de transmitere era imposibil de găsit. Pentru a fi depistată, ar fi trebuit ca o suprafaţă de o sută de kilometri pătraţi să fi e explorată bucată cu bucată. De fapt, chiar dacă dispozitivul de scanare s-ar fi afl at în cameră, nu ar fi sesizat funcţionarea telefonului celular. Specialiştii Serviciului Electronic de Inteligenţă israelian nu se lăudau degeaba.

După scurt timp, beculeţul de pe cablul conectat la nasture îşi schimbă culoarea. Operaţiunea fusese încheiată...

16

17

4

TEL AVIV,

Mossad, Unitatea Biroul Turcia

Aprilie

Fastuosul port situat pe coasta de vest a oraşului - şi care îmbră-ţişa Marea Mediterană - sclipea emanând strălucire în ciuda întuneri-cului nopţii. Ambarcaţiuni de ultimă generaţie se legănau în armonie cu valurile graţioase ale mării. Râsetele vesele care se înălţau din

micile cafenele turistice şi restaurantele înşirate de-a lungul ţărmului se împrăştiau în compania muzicii gălăgioase. În ciuda atacurilor cu bombe împotriva civililor, comise de grupurile teroriste palestiniene, dar şi a atacurilor feroce ale armatei israeliene împotriva femeilor şi copiilor, viaţa continua acolo. La fel ca mai toţi tinerii localnici, care se distrau la petreceri de noapte nebuneşti precum semenii lor din Europa şi America, un număr mic de turişti, care în ciuda ameninţărilor veneau să viziteze Israelul, se lăsau şi ei atraşi în mijlocul acestei vieţi de noapte tumultoase. Israelul de aici nu era una cu Israelul arătat la televizor, unde oamenii se rugau în permanenţă şi ale cărui străzi erau pline de soldaţi. De altfel, acel adevăr era redat şi de un proverb folosit frecvent: „*În Israel, Ierusalimul se roagă, Tel Avivul se distrează.*"

Unitatea Biroul Turcia din cadrul Serviciului de Informaţii Isra-elian îşi continua munca în biroul afl at la patru etaje sub pamânt, în clădirea cu numărul 28, situată la intersecţia Ja bot u n sk y cu Bu leva rd ul Marele Ben Yehuda, paralelă cu strada portului.

Moshe, specialistul de serviciu al Departamentului de Analiză, îşi savura cafeaua în timp ce mai scăpa câte o privire pe site-urile turceşti de ştiri de pe Internet. Datoria lui era să strângă în permanenţă infor-maţii în legătură cu viaţa socială zilnică din Turcia, valorifi când datele obţinute ca să pregătească sistematic rapoarte de analiză şi predicţie. Îşi iubea foarte mult munca. În special urmărirea vieţii mondene turceşti era foarte

distractivă. Ştia toţi artiştii faimoşi şi toate mane-chinele. În timp ce se uita la fotografi ile cu femei frumoase, elabora de asemenea şi rapoarte despre viaţa privată a unor renumiţi oameni de afaceri. Dacă într-o zi ar fi trebuit să se stabilească un contact cu acele persoane, fi şa de informaţii private din dosarele lor de informaţii personale trebuia să fi e completă.

Era una dintre nopţile obişnuite pentru Moshe. Naviga pe site-urile turceşti şi lua notiţe în legătură cu ceea ce considera important. Deodată, sunetul ascuţit pe care aparatul îl scoase odată cu apariţia pe ecranul de comunicare privată a unei casete care anunţa venirea unui mesaj nou îl făcu să verse cafeaua pe el. Aruncă o înjurătură potrivită şi, în timp

ce-şi ştergea cu un şerveţel de pe pantalonii bej pata care devenea din ce în ce mai întunecată, îşi trase scaunul în faţa ecranului de comunicare privată. Fără să înceteze să bolboroseacă, apăsă pe pictograma cu plic de pe ecran şi deodată începură să apară fotografi i una după alta. Moshe, care uită de pata de cafea, începu să salveze în mare grabă fotografi ile de pe ecran. Acestea erau pozele ultimilor vizitatori ai comerciantului de arme şi erau trimise de agentul lor special din Zakho.

– Cât de bătrâni sunt! spuse el aproape instinctiv şi cu voce tare. Deodată îşi aminti că trebuie să-şi informeze şeful, pentru că acesta îi spusese să-l sune de îndată ce soseau fotografi ile. Într-o stare de panică, începu să formeze numărul telefonului celular al şefului.

Aceasta era o seară specială pentru Nissim Keren,

care îşi serba alături de soţie aniversarea căsăt o r i e i p e m a r g i ne a p i s c i n ei d e p e t e r a s a Holetului Isrotel. Era a douăzecea aniversare şi erau atât de fericiţi, încât toţi i-ar fi putut invidia. De fi ecare dată când îşi privea nevasta, se gândea cât de frumoasă este. Încă d in z iua în ca re se cunoscuser ă, în anii de studenţie, fuseseră un cuplu armonios. Cu excepţia unor motive prea neînsemnate, nu avuseseră cu adevărat confl icte.

Lena era una dintre rarele femei care ştiu întotdeauna unde trebuie să se oprească. Încercarea ei de a rezolva mai degrabă problemele în loc să le creeze permisese căsătoriei lor să dureze douăzeci de ani fără probleme. Ştia despre soţul său că avea o funcţie de conducere în cadrul unei companii de import-export şi că munca sa era foarte grea. Îl sprijinea să reziste în faţa acelei presiuni.

Săracul Nissim, încă din primele zile de căsătorie lucrase zi şi noapte. În perioada logodnei, făcuseră o înţelegere: când aveau să fi e împreună s ă nu vorbească niciodată despre muncă. În acest mod, greu-tăţile şi păcatele de la locul de muncă nu aveau să păteze viaţa lor de familie, pe care o considerau sacră, şi nici viaţa lor socială. Era o înţe-legere bună, care funcţionase. Nissim era un tată disciplinat. Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă astfel încât cei doi fi i ai săi să primească o bună educaţie, dar, în acelaşi timp, voise ca ei să fi e conştienţi şi de responsabilităţile lor religioase. Copiii fuseseră tot timpul respectuoşi. Numai

o singură dată nu putuseră împiedica apariţia unei mici crize a lui Yael, fi ul lor mai mic, legată de intrarea la facultate, dar acum erau cu toţii fericiţi.

După ce un chelner cu şorţ lung alb le servi şampania, Nissim ridică paharul:

– Eşti atât de frumoasă, încât nu m-am săturat să te tot privesc de douăzeci de ani încoace şi vreau să ştii că nu mă voi sătura tot restul vieţii. În cinstea frumuseţii tale şi a fericirii noastre! spuse el.

Lena îi răspunse, privindu-l cu calm:

– Nu ştiam că poţi face un compliment atât de frumos, iubitule. Mulţumesc. În cinstea fericirii noastre!

Sunetul delicat al ciocnirii paharelor de cristal se împleti cu sunetul muzicii violoniştilor, afl aţi de cealaltă parte a piscinei. Nissim scoase

18

19

din buzunarul interior al hainei sale o cutie mică de catifea, pe care i-o întinse soţiei sale, spunându-i:

– Te rog să accepţi asta în amintirea acestei seri. Lena, întot-deauna m-ai făcut fericit.

Observând emoţia soţiei sale, fu cuprins de linişte. De când se ştia, îi plăcea să ofere cadouri. Dar cel mai mult îl bucura vederea expresiilor n a t u r a le d e p e fe ţele oamenilor, indicând că le plăceau cadourile primite. Se uită cum soţia sa, cu degetele delicate şi tremurânde şi puţin uimită, deschise cutia, după care urmări expresia de profundă admiraţie care i se aşternu pe faţă şi ochii negrii precum cărbunii, care se măriră.

– Dar, iubitule, trebuie să fi plătit o avere pentru asta, spuse Lena.

Nissim se bucură şi mai mult şi, fără să încerce să-şi ascundă admiraţia, răspunse cu toată sinceritatea:

– Nu există în viaţa mea nimic mai important decât să te văd feri-cită, iubita mea.

Prinzându-l de mână, Lena răspunse acestor cuvinte dulci:

– Mă faci atât de fericită... Cu toate astea, nu era nevoie, iubitule.

Această scenă magică fu brusc întreruptă de soneria stridentă şi ener-vantă a telefonului mobil. Înainte de a răspunde, Nissim se uită la ceas.

– Trebuie să fi e ceva important, altfel nu ar fi sunat. Îmi pare rău, iubito, dar trebuie să răspund, spuse şi, fără să mai aştepte aprobarea Lenei, apăsă tasta telefonului: Da?

– Domnule, vântul sufl ă din nord. Vă aşteptăm să închideţi geamurile.

Pentru o clipă se aşternu liniştea. Nissim înţelese entuziasmul asistentului său. Era nerăbdător să vadă fotografi ile. Apoi, cu o voce hotărâtă, spuse:

– Voi fi acolo în douăzeci de minute.

Odată cu terminarea convorbirii, privirea lui o întâlni pe a Lenei. Citi în ea dezamăgirea. Nu voia să abandoneze un moment atât de important şi să plece, dar situaţia din seara asta era diferită. Se gândi la cât de prost organizase programul. El calculase că fotografi ile aveau să vină după miezul nopţii. Asta era viaţa lor şi nu

avea ce face. Adău-gând vocii sale regretul copilului prins în delict, spuse:

– Iubito, îmi pare forte rău, dar în port a apărut o problemă la încărcare şi au nevoie de mine. Trebuie să plecăm. Mai întâi te voi lăsa pe tine acasă şi apoi voi merge la birou.

Încercând să-şi ascundă dezamăgirea, Lena îl întrebă cu o voce tremurândă:

– Vei întârzia mult?

– Nu, draga mea, voi ajunge înainte să adormi şi vom putea continua să ne bem şampania.

– Bine, îi spuse Lena, fără să mai încerce de data asta să pară neafectată.

21:50. Atât a r ăta ceasul atunci când Nissim luă liftul care cobora în sediul unităţii. Era teribil de curios să ştie cine erau vizitatorii

comerciantului de arme. Doi turci. Ce interese puteau avea? Trebuia neapărat să afl e în numele cui încercau să cumpere armele. Bineîn-ţeles că era necesar să obţină şi o copie a comenzii. Trebuia oare să avertizeze Serviciul turc de Informaţii? Se gândi că era totuşi prea devreme. De îndată ce uşile liftului se deschiseră, gândurile i se risi-piră. În birou, activitatea era în toi.

Moshe îl întâmpină în picioare.

– Aţi venit tocmai la timp, domnule! spuse el. Fotografi ile au venit mai clare decât ne aşteptam. A trecut o jumătate de oră. Serviciul tehnic a făcut retuşurile necesare. Doriţi să aşteptaţi fotografi ile tipă-

rite sau să vi le arăt direct de pe ecran?

Nissim răspunse cu nerăbdare şi enervat:

– Moshe, am lăsat sărbătorirea aniversării a douăzeci de ani de căsătorie numai pentru a vedea aceste fotografi i! Le pot vedea imediat, te rog?

Specialistul de analiză, care simţi iritarea din vocea şefului său, indică spre ecranul din colţul camerei:

– Poftiţi domnule, vă pot arăta pe acest ecran.

Moshe se aşează la masă în faţa calculatorului şi începu să-şi mişte degetele pe tastatură cu un talent de virtuoz. După câteva bătăi siste-matice în taste, apărură şi fotografi ile pe ecran: coborârea musafi rilor din vehicul, ceremonia de întâmpinare, poze făcute de aproape, când îşi luau cafeaua...

– Ce treabă au bătrânii ăştia cu Tarîk? întrebă Nissim.

– Eu nu mi-am putut forma o părere, domnule, dar probabil că îndeplinesc funcţia de acoperitori.

– Aţi găsit vreo informaţie despre identatea lor?

– Până acum ştim că au venit din Turcia şi că sunt cetăţeni turci. Nu deţinem informaţii ofi ciale în legătură cu aceste persoane, domnule.

Nissim se uită cu scepticism la fotografi a bătrânului. Comerci-antul de arme avea din când în când musafi ri din Turcia, însă aceştia erau persoane cunoscute. Persoane din sud-estul ţării, care încercau să câştige comisioane din vânzăr ile pe care le f ăceau în stânga şi în d reapta, reprezentanţi ai grupărilor kurde şi câţiva terorişti profesionişti. Ori, de această dată, erau

amatori, cum era lesne de înţeles şi din imagini. Ura amatorii, pentru că niciodată nu se ştia când aveau să acţioneze, ce aveau să facă şi nici ce se ascundea în spatele lor. Poate că reprezentau grupări mai mari. Poate că voiau să cumpere ar mele pent ru a le folosi în Cecenia sau poate în numele grupurilor antiguvernamentale din Germania. Sau poate pentru o organizaţie care activa în Turcia. Cel care îi trimisese pe aceşti oameni făcuse un lucru genial. Pentru moment, nu era nimic de făcut. Trebuia să-i urmărească pe cumpărători şi să obţină lista armelor comandate. Trebuia să ia decizii rapide şi corecte. Se nelinişti. Se simţi precum un orb. Nu vedea nimic şi intrase într-un labirint în care era obligat să înainteze. Trebuia să continue pentru a găsi ieşirea, dar nu ştia în ce direcţie o poate lua. Se gândi că e nevoie să facă ceva. Întorcându-se spre specialistul în analiză, îi spuse:

20

21

– Moshe, informează-l pe omul nostru din Silopi. Să-i urmă-rească pe bătrânii ăştia. Să vedem unde se duc. Să le afl e şi numerele paşapoartelor. Spune-i să verifi ce şi evidenţele poliţiei. Includeţi-l în această operaţiune şi pe omul nostru din Zakho. Să încerce să afl e mai multe informaţii. Cu siguranţă bătrânii aveau la ei telefoane mobile. Să încercăm să găsim prin satelit cu cine au vorbit şi ce numere din Turcia au format din regiune în acel timp. Dacă nu poţi obţine date sufi ciente de la satelitul nostru, încercaţi-l pe Unchiul Sam...

Precizând că înţelesese, tânărul specialist îşi luă notiţe în carneţelul său galben. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, se lovi cu pixul în cap.

– Şefule, ştiu că nu are nicio legătură, dar m-am uitat în programul Filarmonicii şi am găsit bilete abia în luna iunie. Am luat două bilete la lojă, spuse el.

De fapt, aceasta era o veste bună pentru Nissim. În acest mod putea să se scuze faţă de Lena, pe care o nedreptăţise în acea seară. Concertul orchestrei Filarmonicii era un cadou frumos pentru draga lui soţie. Întors recent dintr-un lung turneu mondial, grupul - care performa cu virtuozi străini - avea un succes deosebit în Israel. În timp ce îşi turna în pahar cafeaua neagră din termosul afl at pe masă, răspunse:

– Din contră... bine că mi-ai amintit. Va fi un mod bun de a-mi cere scuze. Ai putut afl a programul?

Moshe zâmbi şmechereşte.

– Pianistul turc de renume mondial, Fazîl Say, domnule!

Mai bine de atât nici că se putea. O îmbinare între muncă şi plăcere. Nu mai rămăsese nicio urmă din neliniştea de dinainte. Răspunse încântat:

– Bine. Atunci, ataşatul militar turc va fi cu siguranţă acolo. În acest mod voi avea posibilitatea de a vorbi cu el. După ce se opr i pent r u un moment, continuă: Moshe, eu acum plec. Restul îţi aparţine. Ne vedem dimineaţă. Dacă intervine vreo schimbare, informează-mă neapărat, bine?

Apoi părăsi biroul, fără să mai aştepte răspunsul

specialistului în analiză.

Trecând la calculator, Moshe trimise imediat agentului afl at în Silopi fotografi ile cumpărătorilor, precum şi instrucţiunile. Se gândi că începeau zile pline pentru agentul care hiberna de multă vreme. Nu uită să adauge că acei cumpărători de arme urmau să intre în ţară în acea noapte. Apoi trimise şi un mesaj agentului din Zakho, prin care i se ordona să obţină mai multe informaţii. După ce avea să termine această treabă, urma să continue să lucreze la fotografi ile bătrânilor. Îl aştepta o noapte lungă şi grea.

Când Nissim deschise uşa apartamentului, o văz u p e L e n a d o r m i n d în fotoliul din sufragerie. Purta o cămaşă de noapte din satin albastru, cumpărată special pentru acea seară. Adormise în fotoliu, aplecată într-o parte, cu genunchii traşi la piept. Pe măsură ce se apropia de soţia sa, pata neagră care se i vedea între şoldurile rotunde devenea

din ce în ce mai clară. Era o imagine splendidă. Privi cu admiraţie. Puţin după aceea, se apropie de ea cu tandreţe şi, încercând să nu o bruscheze, o luă în braţe şi o duse în dormitor.

Lena îl îmbrăţişă cu un murmur dulce. Înainte să fi e pusă în pat, îi spuse deschis:

– Nissim, vino lângă mine, iubitule.

La această invitaţie somnoroasă, răspunsul lui Nissim fu un sărut moale.

– Dormi, iubito, mă întorc imediat.

După ce se schimbă în pijamale, trecu în camera

sa de lucru. Îşi turnă whisky într-un pahar şi se cufundă în fotoliul din piele. Acela era locul lui preferat. Parcă aici gândurile îi deveneau mai clare. Luă o înghiţitură din whisky. Nu-şi putea scoate din minte acei bătrâni. Cu siguranţă, nu era un caz obişnuit. Trebuia neapărat să obţină lista armelor. Oare când s-ar fi cuvenit să-i avertizeze pe cei de la MIT? Cel mai bine era să afl e mai întâi identitatea acelor persoane, după care putea să decidă cum avea să procedeze. Termină whisky-ul dintr-o înghiţitură şi se îndreptă spre dormitor. Se strecură în patul cald şi îşi îmbrăţişă soţia, şoptindu-i la ureche:

– Sunt al tău...

Drept răspuns, Lena luă mâna soţului său fără să deschidă ochii, şi şi-o puse între picioare.

Simţind umezeala, Nissim zâmbi şi începu să-şi sărute soţia.

– Lena, iubirea mea...

Când auzi sunetul insistent şi deranjant al telefonului, ceasul arăta 4:20. Nissim, care dormise adânc după o lungă noapte de dragoste, săltă repede receptorul care se afl a lângă el şi răspunse:

– Alo?

La capătul fi rului se auzi vocea tensionată a lui Moshe:

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, dar au căzut două stele şi m-am gândit că aţi dori să ştiţi.

Nissim se dezmetici. Când văzu că soţia sa doarme, apăsă pe butonul roşu de lângă telefon şi vorbi cu o voce mai vioaie:

– Sunt pe linia de siguranţă. Poţi vorbi liniştit!

Cu toate astea, tensiunea din vocea specialistului în analiză nu se diminuă.

– Domnule, acum am fost infor maţi: cumpărătorii au fost găsiţi ucişi în toaleta unei benzinării din apropiere de Gaziantep.

Nissim împietri. Coşmarul începea.

22

23

5

ANKARA, Kavaklidere Aprilie

Cei doi bărbaţi care stăteau pe bancheta din spate a automobilului alb ce înainta de pe strada Tunali Hilmi spre Kavaklidere urmăreau în linişte drumul pe care îl străbăteau. Şoferul cu tunsoare militărească se străduia să conducă fără să bruscheze prea tare maşina pe asfaltul care devenise alunecos din cauza că afară ploua cu găleata. Ştergătoa-rele, care încercau să înlăture picăturile de ploaie ce loveau în geamul vehiculului, funcţionau nebuneşte, fugind parcă dintr-o parte în alta. Vânzătorii de *simit*[4], care îşi deschiseseră tarabele pe trotuare, refugi-indu-se sub streşinile blocurilor, se pregăteau pentru o nouă zi, fără să ia în seamă ploaia.

Când ajunseră în zona în care se afl au misiunile diplomatice de pe strada Paris, colonelul Sahir fu cel care rupse tăcerea:

– Necip, cât este ceasul? Sper că nu am întârziat.

Căpitanul Necip Akman, care stătea lângă el, se uită la ceasul electronic de la mână cu o mişcare bruscă

şi răspunse:

– Nu, domnule colonel, este opt fără cinci. Vom fi la birou la timp.

Căpitanul nu vorbea prea mult. De fi ecare dată răspundea strict la întrebări şi nu îşi pierdea timpul cu detalii. Ura prelungirea conversa-ţiilor. Poate că aceasta era una dintre cele mai importante caracteris-tici ale sale, care îl ajutaseră să înainteze foarte repede în meseria sa. Gândea cu o logică de calculator: a răspunde corect şi clar la întrebări. Şi în viaţa privată funcţiona aceeaşi fi lozofi e. De aceea, după două încercări, hotărâse că fl irturile cu femeile nu erau tipurile de relaţii sociale potrivite lui şi, în consecinţă, îşi cunoscuse soţia prin peţitori. Claritatea şi discreţia erau atributele care îi uşurau viaţa.

Preşedintele Grupului de Investigare a Organizaţiilor Teroriste, colonelul Sahir Balanci, pornise la drum în acea dimineaţă pentru şedinţa de grup, care avea să se desfăşoare în biroul situat pe strada Paris. Şedinţele de grup aveau loc în biroul central în fi ecare vineri, la ora opt. Condiţiile meteorologice, zilele de sărbătoare sau orice altă situaţie nu putea schimba ziua şi ora. Însă, cu toate că era miercuri, din cauza evoluţiilor neobişnuite, fusese luată hotărârea de a se convoca această şedinţă.

Grupul de investigaţie, alcătuit din patru colonei şi doi reprezentanţi ai Serviciului Civil de Informaţii, era o formaţiune cu atribuţii largi, a cărei existenţă nu era cunoscută de multe instituţii ale statului sau de

4 Covrigi cu susan. (n.tr.)

conducători de înalt nivel. Îndreptăţit să se amestece în treburile grupului era numai şeful statului major. Motivul creării sale fusese realizarea coor-donării secrete între toate unităţile de informaţii, evaluarea tuturor datelor strânse, urmărirea evoluţiei organizaţiilor teroriste religioase, realizarea planurilor pentru grăbirea procesului de distrugere a acestora şi, nu în cele din urmă, oprirea activităţilor pe care le desfăşurau.

Automobilul intră în curte şi se opri în faţa vilei cu două etaje. Două gărzi de corp, care ieşiseră din clădirea impunătoare alergând spre maşină cu umbrelele în mâini, deschiseră portierele. După ce salutară gărzile de corp, preşedintele şi adjunctul său intrară. Când căpitanul deschise uşa sălii de şedinţă, cele patru persoane care se afl au acolo dădură deoparte paharele cu ceai şi se ridicară în picioare.

Plimbându-şi ochii asupra celor care se afl au în sală, colonelul îi salută.

– Bună dimineaţa, prieteni. Dacă doriţi, să trecem imediat la masă.

Informatorii afl aţi în sală îşi luară genţile şi, în timp ce treceau la locu-rile lor, un servitor intră şi aşează ceaiurile preşedintelui şi adjunctului. După ce uşa automată se închise în urma lui, colonelul luă una dintre cele trei telecomenzi care se afl au pe masă şi apăsă pe două butoane. Astfel, sala fusese izolată electronic de toate urmăririle şi ascultările nedorite din afară. În acelaşi timp, acest sistem împiedica urmărirea prin

intermediul sateliţilor a celor care se afl au în clădire prin depis-tarea temperaturii corpurilor lor. Aceasta era o tehnologie dezvoltată de tinerii ingineri de electronică ce lucrau în cadrul Serviciului Naţional de Informaţii şi fusese camufl ată drept o conexiune TV prin satelit. Unitatea de informaţii reuşise să ascundă tuturor serviciilor de infor-maţii ale celorlalte ţări experimentele pe care le făcuse în domeniul tehnologiei de spionaj în ultimii zece ani.

Preşedintele, care luase o înghiţitură bună de ceai înainte de a începe să vorbească, îi făcu semn cu capul căpitanului să împartă dosa-rele de informaţii în legătură cu subiectul şedinţei. După ce dorinţa îi fu îndeplinită, începu să vorbească pe tonul său puternic:

– Prieteni, vă rog să deschideţi dosarele.

La câteva secunde după ce toţi cei din jurul mesei deschiseră dosa-rele şi începură să se uite la fotografi i, dădu drumul explicaţiilor:

– Aceste fotografi i au fost făcute luni dimineaţa de către sursa noastră, care se găseşte în Zakho. Cei doi bătrâni din fotografi a cu numărul unu sunt cetăţeni turci. Se crede că locuiesc în Istanbul. Persoana pe care o vedeţi în a doua este cunoscutul comerciant de arme. Bătrânii ăştia l-au vizitat în vila sa. După ce au stat aproximativ două ore acolo, şi-au făcut din nou intrarea prin vamă. Au fost luaţi în urmărire în conformitate cu alarma dată de Serviciul de Informaţii din regiune. Însă, în jur de ora 03:00, au fost găsiţi morţi în toaleta unei benzinării din apropiere de Gaziantep. În a treia fotografi

e... Se opri pentru o clipă şi privi fotografi ile cadavrelor, apoi continuă, fără a manifesta vreun fel de reacţie: Bineînţeles că paşapoartele nu au fost găsite asupra lor. Pentru a le îngreuna identifi carea, ucigaşul – sau

ucigaşii – au turnat şi acid pe ei după ce i-au împu şcat în faţă. De altfel, şi vârfurile degetelor le-au fost trecute prin acid.

Ca de fi ecare dată, Derya Bozoglu - specialistul în analiză strate-gică - era nerăbdător şi puse prima întrebare:

– Domnule, nu era nimeni prin preajmă în timp ce toate astea se întâmplau? Nu au fost cel puţin ai noştri curioşi să se ducă după ei?

La semnul preşedintelui, cel care răspunse fu căpitanul:

– Reprezentantul din zonă a ordonat urmărirea de la distanţă. Oamenii ăştia călătoreau cu autobuzul. Când s-a făcut popas la benzi-năria, ai noşt r i, p e nt r u a nu at r a g e a t e n ţia, s-au aşezat la masă. Bătrânii s-au ridicat să meargă la toaletă, iar ai noştri au simţit nevoia de a controla abia când cei urmăriţi nu s-au întors într-un timp rezonabil. Priveliştea întâlnită este cunoscută... În timp ce fapta a avut loc, în toaletă nu s-a afl at aparent nimeni.

Fără să se lase aşteptat, specialistul în analiză puse şi a doua problemă:

– Pare a fi o treabă lungă. De aceea mi se pare

ciudat că nu a atras atenţia nimănui, dar...

Vorbele îi fură întrerupte de căpitanul Huseyin Yillar, responsa-bilul Operaţiunilor:

– După mine, nu este o crimă care să fi luat mult timp. Probabil e vorba de un singur ucigaş, dar sigur a avut un supraveghetor. După cum se vede şi în fotografi e, bătrânii au intrat în toalete de tip vechi, de o singură persoană, afl ate una lângă alta. Ucigaşul a forţat uşa şi a tras două focuri direct în faţa victimei, cu o armă de calibru mare cu amortizor. După aceea, pentru a împiedica ieşirea din toaletă a celei-lalte persoane, a intrat lângă ea şi a împuşcat-o în acelaşi mod. Apoi, foarte repede, a picurat acid pe vârfurile degetelor şi pe feţele celor doi bătrâni. În tot acest timp, dacă robinetele au fost lăsate deschise, zgomotul apei a acoperit zgomotul amortizorului. Pentru un profesio-nist, aceasta este o operaţiune de aproximativ cinci-şase minute, spuse el. După un scurt răgaz, completă: Bineînţeles că este posibilă şi vari-anta celei de-a doua persoane. Poate că s-a luat în gură cu omul de la toaletă pe seama preţului, sau poate că a făcut pe beţivul ori a stârnit un tărăboi, lamentându-se că şi-a pierdut copilul sau ceva asemănător... Probabil au lucrat un bărbat şi o femeie, plus cineva care s-a ocupat de transport... După mine, au fost trei, încheie el.

Fără să simtă nevoia de a-şi ascunde încântarea pe care i-o dădu furtuna intelectuală ce se formase dintr-o dată în sală, preşedintele spuse:

– Domnilor, sunt mişcat de modul în care aţi

abordat subiectul. Însă problema nu este modul în care au fost uciși, ci locul de unde au venit şi vizita pe care au făcut-o. Au urcat în autobuz din Mardin, au cumpărat bilete pentru Istanbul, însoţitorului i-au dat numai două genţi şi, precizând că vor coborî la Esenler, au întrebat care microbuz merge cel mai aproape de Kadirga.

Când văzu că specialistul Serviciului Civil de Informaţii ridicase mâna pentru a pune o întrebare, îşi întrerupse discursul şi îi dădu aces-tuia cuvântul:

26

– Poftiţi.

Mehmet Bolulu, specialistul în informaţii însărcinat cu urmărirea mişcărilor în masă, întrebă:

– Comandante, vă gândiţi cumva că acest caz are legătură cu asasinările imamilor?

După ce luă o gură de ceai, preşedintele îl întrebă şi pe celălalt specialist civil în analiză:

– Domnule Batur, după părerea dumneavoastră, a şa trebuie să gândim?

Unul dintre numele importante ale Serviciului Naţional de Infor-maţii, maiorul Batur Uzmez scoase capacul stiloului din faţa sa, aşa cum făcea de obicei înainte de a începe să vorbească. Începu să dese-neze fi guri neclare pe foaie. Încerca în acest fel să-şi adune gându-rile. La astfel de şedinţe, era necesar să nu se vorbească folosindu-se gradele militare. Cu toate acestea, adresarea cu „*Domnule*” i se părea ciudată. Iată că iar îl obseda acest subiect. Pentru a se concentra, îşi drese glasul. Începu să vorbească pe un ton serios, dar

cald:

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Dacă doriţi, înainte de toate să trecem în revistă uciderile imamilor. Prima crimă a fost comisă cu trei luni în urmă. Victima a fost imamul unei moschei din cartierul Mesir, care aparţine de suburbia Fatih din Istanbul. A fost împuşcat în cap şi în inimă cu câte două gloanţe, de la o distanţă foarte mică. Era un imam al unei moschei de cartier cu un caracter moale - o persoană modestă, care nu stârnea invidia nimănui... Aproape două-zeci de zile mai târziu, a doua victimă a fost, de această dată, imamul unei moschei care aparţine de cartierul Küçük Bakkalköy, din partea asiatică. Adept al durităţii, era un individ care lua în permanenţă parte la certuri. S-a luat la cunoştinţă că cei care nu-l iubeau erau mulţi la număr. A fost ucis în toaletă, trăgându-i-se un singur glonţ în ceafă. Nu s-a dat de urma asasinului sau a asasinilor... În cele din urmă, la începutul acestei luni, în împrejurimile Gebzelui, a fost găsit îngropat până la gât în pământ, cu capul acoperit de caşcaval şi lăsat să fi e mâncat de şobolani, imamul unei moschei care aparţine de cartierul Kadîrga. Dosarele au fost reunite pe motiv că victimele sunt oameni de cult, iar modul în care au fost asasinate nu pare deloc amatoricesc. Prin urmare, atenţia a fost îndreptată spre două posibilităţi: o nouă organizaţie teroristă religioasă, care doreşte să-şi exercite dominaţia în zonă, sau un criminal în serie, cu o atracţie specială pent r u imami. Din această cauză, dosarul a intrat şi pe ordinea noastră de zi.

Întrerupându-şi discursul, trase o linie pe toată lăţimea foii de hârtie pe care o avea în faţă. Încă de pe acum, jumătate din ea se umpluse cu desene bizare. Apoi inspiră adânc, după care expiră cu putere pe nas. În timp ce făcu asta, îşi mişcă involuntar buza de jos peste cea de sus. Acesta era ticul cel mai semnifi cativ, care scotea în evidenţă caracterul dur al renumitului agent de informaţii.

Îşi continuă discursul:

– Din acest dosar care ne-a venit astăzi afl ăm că doi bătrâni care locuiau în cartierul ultimului imam ucis au vizitat un renumit

27

comerciant de arme din nordul Irakului, după care au fost ucişi într-un mod care nu pare a fi deloc de amatori. Părerea mea este să facilităm unifi carea celor două dosare. Poliţia să-i identifi ce pe bătrâni şi, în acest fel, să vedem dacă aveau sau nu legătură cu imamul ucis, îşi încheie el discursul cu o ultimă replică.

După ce sorbi şi ultima înghiţitură de ceai, preşedintele îşi puse cu zgomot paharul la loc şi se cufundă în fotografi i, vrând parcă să prelungească liniştea din sală. Ici şi colo erau pete de sânge în zona de mijloc a pijamalei şi a izmenelor de lână pe care unul din bătrâni le îmbrăcase pe sub pantaloni.

– Săracii oameni... Cine ştie ce urmăreau... mormăi preşedintele instinctiv. Îşi reveni odată cu vocea căpitanului, care se afl a în dreapta sa.

– Ce-aţi spus, domnule preşedinte?

– Nimic, Necip... Am gândit cu voce tare, răspunse preşedintele. Apoi îşi îndreptă privirile spre Batur Uzmez şi continuă:

– Domnule Batur, vă mulţumesc. Da, şi mie mi se pare logică interpretarea asta. Însă dacă vreţi să vorbim şi despre posibilităţi... Să presupunem că, într-adevăr, aceşti oameni făceau parte din comuni-tatea imamului. Unde ne poate duce această posibilitate?

Maiorul răspunse rapid:

– Dacă o comunitate se înarmează, ba chiar mai mult, dacă a reuşit să ajungă până la oameni care furnizează putere mare de foc în adevă-ratul sens al cuvântului, înseamnă că există un real pericol, domnule.

Preşedintele era curios să ştie ce gândea specialistul civil în analiză, care, dus pe gânduri, studia dosarul din faţa sa. Înmuindu-şi vizibil vocea, întrebă:

– Tu ai ceva de spus, Bariş?

În anul în care terminase facultatea, Bariş Akdiller răspunsese anunţului de traducător pe care Biroul de Informaţii îl dăduse la ziar. Absolvise limba şi literatura arabă. La interviu, după terminarea probei scrise, îi atrăsese atenţia şefului comisiei de examen prin răspunsu-rile ieşite din comun pe care le dăduse la întrebările puse şi, în locul postului de traducător, fusese repartizat la Biroul de Analiză din cadrul Departamentului de Cercetare Strategică. Realizările deosebite pe care le avusese pe durata perioadei de specializare şi mai târziu în cadrul Unităţii îl făcuseră să câştige admiraţia superiorilor săi. Cu inteligenţa lui

extraordinară, avea câteodată o stare de spirit care ducea spre limita nebuniei. Când se observase pentr u prima dată c ă stătea minute în şir fără să se mişte, fusese trimis la psihologul unităţii, însă, după ce îl zăpăcise şi pe acesta, îl convinsese că era o poziţie yoga şi obţinuse permisiunea de a continua în funcţie. Pentru că făcea rapoarte atât de exacte încât şeful său nu îşi permitea luxul de a renunţa la o astfel de inteligenţă, acele stări de meditaţie devenite obişnuinţă fuseseră, cu timpul, trecute cu vederea. Povestea reuşitele rapoartelor şi teoriile despre conspiraţii unui număr restrâns de câţiva prieteni, prin metoda folosirii simultane a diverselor puncte de vedere. Spunea că minţile obişnuite vedeau cazu-28

rile precum o linie dreaptă, cei puţin mai deştepţi înţelegeau lucrurile sub forma unor fi guri geometrice bidimensionale, ca triunghiul sau cercul, iar cei asemenea lui, adică minţile speciale, înţelegeau lucrurile tridimensional, sub forma unui cub şi puteau vedea mii de posibilităţi. Pentru a reuşi, trebuia să aleagă varianta corectă, dar nu întotdeauna se făcea alegerea corectă. Acesta era şi defectul care, după cum se exprima el, îl împiedica să fi e „fenomenal”.

După ce Derya Bozoglu, care stătea lângă el, îl lovi cu piciorul pentru a-l atenţiona, tânărul specialist în analiză îşi ridică privirea din dosar şi observă că toţi cei din jurul mesei îl urmăreau. Pentru a salva situaţia, puse o întrebare pe care aproape toţi ar fi putut să o considere ca fi indu-le adresată:

– Mă scuzaţi, domnule, mă gândeam... Vă rog, puteţi repeta întrebarea?

Preşedintele întrebă din nou:

– Ce crezi tu despre acest subiect?

– Domnule, dacă stau să mă gândesc, este ceva ce mă deranjează aici.

– Ce anume?

Oscilând între confuzie şi timiditate şi roşind uşor, Bariş continuă:

– Faptul că facem legăturile cu atâta uşurinţă m ă face să am bănu-ieli. O persoană - sau mai multe - omoară trei imami. Când ne uităm la modul în care au fost ucişi, vedem că în special ultima crimă nu este opera unei minţi normale; bineînţeles că nu voi lăuda sângele rece. Şi, după toate acestea, doi bătrâni la care se poate ajunge cu uşurinţă sunt trimişi la un comerciant de arme cunoscut de toată lumea şi urmărit de toate serviciile de informaţii. Mai târziu, aceşti batrâni sunt ucişi chiar sub nasul urmăritorilor, într-un mod profesionist. Mă gândesc că modurile neobişnuite în care au fost ucişi - şi aici ultimul caz ne arată mult mai clar că erau organizaţi - nu vor permite o legătură atât de simplă, spuse el. Pentru a măsura reacţia celorlalţi, tăcu.

Preşedintele se gândi un moment la cele spuse de specialistul în analiză. Ar fi putut avea dreptate. Fu curios să ştie ce gândeau şi ceilalţi specialişti.

– Este cineva care vrea să adauge ceva la cele spuse de Bariş?

Răspunsul veni din partea maiorului Uzmez.

– Şi mie mi s-a părut logic. Raţionamentul trebuie luat cel puţin ca o posibilitate.

Fapt ul că maiorul susţinea problema pusă în discuţie fu de ajuns pentru preşedinte.

– Bine, Bariş, continuă. Unde vrei să ajungi?

– Nu, nu, nu e vorba că vreau să ajung undeva. Numai că între toate posibilităţile, aceasta este cea care mi-a atras cel mai mult atenţia. Nu am vrut decât să vă împărtăşesc asta.

De data aceasta, întrebarea veni din partea maiorului:

– Domnule Bariş, dacă o să fi m pe urma acestei teze, trebuie să dezvoltăm şi antiteza. Nu aveţi vreo propunere?

Interesul maiorului îl satisfăcu pe specialistul în analiză.

29

– Cred că trebuie să urmăm procedura normală, mergând pe urma celorlalte idei. Dacă înt r-adevăr vor să ne orientăm astfel, at u nci să d ăm impresia că unităţile noastre de securitate acţionează în acest mod. De altfel, pentru a putea vedea care este următoarea etapă, trebuie să acţionăm în acest fel. Pe de altă parte, pentru o evoluţie diferită, să continuăm cercetările. Poate că este într-adevăr pe atât de simplu pe cât pare, cine ştie?

Pentru a trage concluziile, preşedintele interveni.

– Bine. Este cineva care are alte întrebări sau opinii diferite? Când văzu că nimeni nu comentează, continuă:

Şi mie mi se pare logic. Să avem în vedere această posibilitate. Poliţia din Istanbul să-şi continue ancheta, să ia dosarul de la Poliţia din Gaziantep şi să se folosească şi de informaţiile de acolo. Să-i cerceteze şi pe aceşti bătrâni. Serviciul Naţional de Informaţii să-şi continue cercetările din zona suspecţilor. Iar noi să continuăm să urmărim evoluţia cercetărilor pe ambele fron-turi, spuse el, după care se întoarse spre Huseyin Yillar şi îl întrebă: Huseyin, aveţi în zonă vreun agent special pe care să-l putem folosi?

– Avem, domnule preşedinte. Avem două „urechi" independente, care sunt active în regiunea Sultanahmet. Putem să le mutăm în zonă şi să le aducem în poziţia de legătură permanentă.

– Bine, spuse şeful, uitându-se la calendarul din faţa sa. Până la următoarea noastră reuniune, să stabilim poziţiile noastre în zonă. Să aducem „urechile" în stare activă şi să începem să le ascultăm. În acest timp, analizaţi cu mare atenţie toate informaţiile care vin la unităţile ce se afl ă în responsabilitatea voastră. Vreau să ştiu fi ecare detaliu. Ne vom păstra tăcerea şi vom continua să rămânem în umbră. Ce va urma, vom vedea. Domnule Derya, dumneavoastră încercaţi să afl aţi mai multe despre lista armelor cerute. De asemenea, să încercăm să afl ăm câte informaţii deţin şi cât de interesate sunt de această opera-ţiune celelalte servicii de informaţii. Să afl ăm, în special, cât de multe informaţii deţin prietenii noştri israelieni. Dacă, după ce vă studiaţi dosarele, ajungeţi la puncte de vedere

diferite, vă rog să mă ţineţi la curent. Vă mulţumesc tuturor. Asta-i tot pentru azi, domnilor!

După plecarea din salon a preşedintelui, experţii Serviciului de Infor-maţii afl aţi în jurul mesei discutară încă o vreme pe seama dosarului.

Numai Bariş Akdiller nu participă la discuţii. În timp ce se uita la fotografi ile în care se vedeau feţele arse de acid ale celor doi bătrâni, un gând nu îi dădea pace: nu putea fi atât de simplu...

6

ISTANBUL, Maslak Mai

– **D**omnule Nedim, se poate aşa ceva? Noi nu am vorbit cu tine de un termen de o sută optzeci de zile, am vorbit de nouăzeci de zile. Atunci, asta ce e?

– ...

– Haide, domnule, nu aşa se fac afacerile! Cum am să le explic asta celor de la departamentul de Contabilitate?

– ...

– Eu nu bag pe nimeni în necaz, domnule. Eu nu ţi-am vândut cu forţa marfa, ca acum să o iau înapoi.

– ...

– Ce vrei să insinuezi când spui că marfa care îţi intră în prăvălie nu se returnează? Doar ne cunoaştem de atâţia ani, avem regulile noastre... De ce mă superi făcând asta?

– ...

– Bine, domnule. N-am să uit asta! Haide, noroc...

Trântind receptorul la loc, Selim Tekin bombăni cu

voce tare:

– Câine nemernic!

Pentru a se calma, se lăsă pe spate în scaunul său şi, închizând ochii, respiră adânc de câteva ori. Simţea adrenalina clocotindu-i prin vene. Îşi imagină o luncă verde nemărginită, apoi creă o briză care îi electriza trupul şi iarba care îi venea până la brâu. Îşi închipui cum lanul de iarbă era unduit de vânt, în vreme ce el mergea prin luncă. Se concentră p ut e r n i c p e a c e a s t ă imagine şi simţi că este parte a ei. După un timp, începu să respire mai profund. Observă cum îi încetineşte ritmul inimii. Era de ajuns. Ştia că era capabil să î şi oprească inima, dar, în acel moment, ar fi fost cu totul de prisos. Îşi deschise încet ochii.

Selim era directorul de vânzări al unei companii care producea piese auto de schimb. Avea douăzeci şi nouă de ani şi era un tip obiş-nuit, de statură medie. Avea părul castaniu şi un nas mare. Ochii parcă aparţineau altei persoane, fi ind foarte viu coloraţi: deşi nu erau siguri, unii spuneau că sunt albaştri, alţii că sunt verzi, însă un lucru era sigur - ochii săi erau cei care ieşeau în evidenţă. Putea să deranjeze pe cineva sau să-i dea un sentiment incredibil de linişte numai dintr-o privire. Încă nu-şi dădea seama de această capacitate. Simţea numai că se întâmplă ceva ciudat, ceva pe care nu-l putea defi ni.

În facultate studiase istoria artei, dar situaţia economică a ţării îl obligase să lucreze într-un domeniu pe care îl ura. Era specialist în vânzări, şi spunea asta

întotdeauna cu o mândrie de prisos. Indiferent

30

31

care ar fi fost produsul - un simit sau un satelit de telecomunicaţii - îl putea vinde cu uşurinţă. Patru săptămâni îi erau sufi ciente pentru a-l cunoaşte. După aceea, cu o putere de imaginaţie incredibilă, îi găsea punctele de valoare, pe care le scotea în evidenţă. În vreme ce vorbea cu clientul, îşi putea da seama de ceea ce gândea acesta. De aceea, pentru el, cei cu care vorbea faţă în faţă nu erau nişte persoane impre-vizibile. O privire, mimica feţei, tonul vocii, o întrebare, mişcarea piciorului, modul de a mânca, modul de a fuma, hainele, inelele sau ceasul îi dezvăluiau foarte multe lucruri. De exemplu, numai uitân-du-se la pielea unei persoane, putea să-şi facă o idee despre deprinde-rile culinare ale acesteia sau să-şi dea seama dacă era sau nu bolnavă. Nu ştia ce înţeles aveau toate acestea, dar aşa făcea de fi ecare dată.

Avusese o copilărie grea. Nu reuşise să stea prea mult timp împreună cu părinţii săi. După ce îi pierduse în urma unui accident petrecut în străinătate, rămăsese o perioadă alături de unchiul său, însă, după ce acesta se însurase, fusese trimis la o şcoală cu pensiune. În anii în care începuse gimnaziul, lipsa iubirii familiale îl lovise cu toată puterea în orgoliu.

Î nt r- o z i, pe c â n d st ătea singur pe o bancă pe malul mării, în Emirgan, şi se uita la vapoarele care treceau, se convinsese, cu un calm greu de imaginat, că

niciodată nu avea să îi mai poată vedea. Din acea zi, nu se mai gândise niciodată la ideea de familie.

Fusese un elev inteligent. În ciclul primar, fusese premiant la matema-tică. Îşi dăduse seama abia în gimnaziu că infl uenţa învăţătorului avusese o mare importanţă. La orele în care nu se înţelegea cu profesorii sau nu îi agrea, devenea irascibil, nu asculta şi nu învăţa. Gimnaziul trecuse cu nereuşite şi neplăceri mărunte pe fondul acestor sentimente. Însă, în peri-oada liceului, odată cu trezirea bărbatului din el, devenise din ce în ce mai violent. Îl terminase după ce se perindase pe la patru şcoli diferite. După toate aceste hopuri, atunci când intrase la facultate, unchiul său îi cumpă-rase o locuinţă, atât pentru a-şi uşura conştiinţa, cât şi pentru a-l răsplăti. În acest mod, viaţa de pensiune plină de amintiri sfâşietoare care durase şapte ani luase sfârşit.

Sentimentul de independenţă pe care i-l dăduse proprietatea apar-tamentului făcuse ca, în timp, locul irascibilităţii să fi e luat de calm. În timp ce în trecut încercase să stea cât mai mult cu prietenii săi, acum se străduia să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului acasă. Citea cărţi, învăţa să gătească, asculta muzică, devenise maestru în treburile casnice. În acea perioadă nu îi fusese difi cil să-şi găsească o prietenă, iar în ceea ce privea sexualitatea, mediul care-i permitea să acţioneze fără limite se formase de la sine.

După primele iubiri şi primele deziluzii şi frustrări, caracterul său prinsese contururi clare. Femeile fuseseră

cele care îl ajutaseră să se cunoască din ce în ce mai bine. Când conştientizase acest lucru, devenise fericit. După fi ecare relaţie, numărul ferestrelor cu ajutorul cărora privea viaţa din sufl etul său se înmulţise. Iubea femeile. Cu

fi ecare relaţie, simţise cum sentimentele sale se transformaseră şi cres-cuseră. Însă îşi dăduse prea târziu seama că această situaţie avea să fi e o piedică în calea unei relaţii de lungă durată. Dorinţa constantă de a cunoaşte mereu o nouă femeie îi cuprinsese toată fi inţa.

Probleme fi nanciare nu avusese, dar dorinţa de a avea o viaţă de lux îl obligase să muncească. Lucrase în diverse locuri încă de pe vremea când era în liceu. Încercase aproape douăzeci de profesii. De fapt, căuta o profesie care să i se potrivească şi de aceea intra să lucreze la fi rmele prietenilor săi, învăţa meseria şi, după ce înregistra o evoluţie foarte rapidă pentru u n începător, ajungea la concluzia că nu era ceea ce i se potrivea şi părăsea locul de muncă. În general, durata era între trei şi şase luni.

În cele din urmă, observase că lucrul pe care îl făcea cel mai bine era vânzarea diverselor obiecte. Calitatea sa principală era crearea cu uşurinţă a relaţiilor cu oamenii, însă, asemenea celelalte calităţi, nici de aceasta nu era conştient şi nu o putea defi ni cu claritate. În fi nal, se hotărâse să rămână în acel post, iar acum era în al şaptelea an de când lucra în domeniul pieselor de schimb. Cu fi ecare an care trecea, ura din ce

în ce mai mult activitatea de vânzare. Vânzarea lucrurilor produse de alţii devenise un supliciu pentru el. Era conştient că este nefericit la lo cu l de mu n că, însă nu avea cale de sc ăpa r e. O n o u ă ocupaţ ie nu a r fi fost posibilă. Se gândea că era deja prea târziu. Trecuse mult timp de când nu mai luase bani de la unchiul său. Cu toate că avea un câştig bun, nu economisise nimic. Din acest motiv, ideea propriei afaceri rămânea la stadiul de vis. O nouă fi lă se deschidea în viaţa sa: făcea cunoştinţă cu teama de viitor.

Cu trecerea an ilor îşi schimbase criter iile în ceea ce pr ivea alegerea prietenilor. În vreme ce în trecut se apropiase de toţi cei pe care îi cunoscuse, după terminarea serviciului militar devenise de-a dreptul atent şi meticulos. Numărul prietenilor apropiaţi nu-l întrecea pe cel al degetelor de la o mână. Poate în loc de prieteni apropiaţi, mai indicat ar fi fost să-i numească oameni care îl puteau suporta. Nu lăsa pe nimeni să pătrundă în lumea sa interioară. Avea secrete, dar nu le împărtăşea nimănui. Era precum o cutie închisă. Oamenii erau lăsaţi să se apropie până în punctul stabilit de el. Toţi cei care îl cunoşteau aveau fi ecare în parte permisiunea invizibilă să treacă prin cercurile de apărare create în jurul său. Simţea că îl înconjoară douăzeci de cercuri concen-trice. Patronul, rudele, fostele iubite, prietenii, colegii de serviciu, toţi aceştia aveau permisiunea să treacă numai printr-un singur cerc. Una din puţinele persoane care fusese în stare să se apropie mai mult de el era o fostă iubită, iar, după spusele lui, ea reuşise să

ajungă la al doisprezecelea cerc.

Biroul situat la etajul douăzeci şi trei al unui zgârie-nori din Maslak avea un aspect modern. Cu aerisire cu fi ltru de polen, serviciu perma-nent de băuturi şi calculatoare de ultimă tehnologie, acesta era de fapt un loc de muncă la care multe persoane ar fi visat. Biroul lui Selim era

puţin mai mare decât celelalte. Mobilierul stadard era de calitate medie, dar scaunul mare de oaspeţi din piele neagră era obiectul de lux cel mai impor tant, care îl distingea de ceilalţi. Bineînţeles că fi rma nu avea obiş-nuinţa de a le cumpăra angajaţilor săi astfel de obiecte de lux, dar Selim luase scaunul din piele din biroul unui proaspăt îmbogăţit, în schimbul datoriei pe care acesta nu reuşise să o plătească, şi îl instalase în biroul său. De fi ecare dată când se u it a la scaun, vedea luxul pe care Dum nezeu îl dăduse unei clase mici de oameni, iar asta îi dădea o mare satisfacţie.

Pentru că nu avea complexe în legătură cu statutul său social, nu aspira nici să treacă la o clasă superioară. Spre deosebire de alţii, el nu credea că oamenii fuseseră creaţi egali. Pentru el, noţiunea de clasă era direct proporţională cu inteligenţa. Dacă Dumnezeu nu-i înzestrase pe toţi cu acelaşi coefi cient de inteligenţă, asta însemna că oamenii nu fuseseră creaţi egali. Drepturile puteau fi egale, dar condiţiile cu siguranţă nu.

În timp ce se uita la scaunul de piele, soneria telefonului îl făcu să tresară. Răspunse fără niciun chef:

– Da?

– Hei, băiete! Nu aşa se răspunde la telefon! Ce s-a întâmplat?

Era Erol, prietenul lui din şcoală. Se întâlneau când şi când la unul-două pahare şi vorbeau despre afaceri şi femei. Erol era repre-zentantul regional al unei fi rme care distribuia produse alimentare pentru sugari. Şi el era necăsătorit şi căuta femeia vieţii. Avea o înăl-ţime medie şi era slab, arăta mai în vârstă decât era şi părea că va cheli foarte curând.

– Sunt cu totul deprimat, Erol. Azi iar mi-a tras-o un ticălos cu data scadenţei.

– Ia-o mai uşor, băiete! Tu spune-mi la cât ne întâlnim diseară.

– Ce vrei să spui? Ce am stabilit să facem? întrebă Selim, care pentru un moment nu-şi putu aminti.

– Omule, dar tu chiar eşti decuplat azi! Nu-ţi aminteşti c-am zis să ne întâlnim cu Ayşe şi să mergem acasă la fata aia cu probleme?

– A, ai dreptate! Am uitat complet. Bine, pot să ies la şapte. Am maşină, unde ne întâlnim?

– Eu vin după ce o iau şi pe Ayşe. Dacă vrei, facem aşa: casa fetei este undeva pe dealul Emirgan. Să ne întâlnim în faţa bufetului din staţia cap de linie Emirgan, la opt fără un sfert. Nici eu nu ştiu adresa ei exactă. Mergem împreună. Apropo, e foarte frumoasă, băftosole! spuse Erol râzând.

– Omule, dacă eu o s-o plac, n-o să mă placă ea, iar dacă ea o să mă placă, n-o s-o plac eu. În ceea ce mă

priveşte, n-o să fac niciun rahat!

– Haide, omule, nu te mai plânge! Nu uita: opt fără un sfert, staţia cap de linie Emirgan. Ne vedem atunci.

– Salut, spuse şi Selim, după care închise telefonul. Uitase complet de treaba cu fata.

Lui Erol îi plăcea să exagereze. Când iubita sa îi povestise că una dintre prietenele ei avea ceva probleme psihice, el îi spusese că Selim ar fi putut să o ajute. Biata fată trăia singură şi susţinea că noaptea,

când se întindea în pat, simţea o greutate apăsându-i pieptul. Era cu nervii la pământ. Prietenii se gândeau că avea să înnebunească în curând. Erol era de părere că Selim ar fi putut rezolva problema. Era în stare să jure că Selim poseda puteri supranaturale.

– Dacă aş crede şi eu că posed asemenea puteri, n-ar mai fi nicio problemă, gândi Selim.

Se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră până la sfârşitul progra-mului. Intră pe Internet.

Când părăsi biroul şi porni la drum, văzu că trafi cul haotic din Istanbul se desfăşura cu toată intensitatea. După ce coborî dinspre Istinye pe drumul afl at de-a lungul Bosforului, se simţi mai uşurat la vederea priveliştii care i se desfăşura înaintea ochilor. Dintotdeauna visase să locuiască pe malul Bosforului. Se gândea că oamenii care se trezeau în fi ecare dimineaţă în faţa acelei privelişti nu se simţeau niciodată obosiţi. Era o imagine care-i făcea pe oameni să fi e recunoscători că trăiau şi care semăna cu un tablou mereu în mişcare, ieşit din mâna unui maestru al picturii.

Când ajunse la capul de linie Emirgan, văzu maşina lui Erol la marginea drumului, cu toate farurile aprinse. Claxonă pentru a-i atrage atenţia. După ce se salutară, aşteptă ca Erol să pornească şi s-o ia înainte. După ce urcară panta Reşitpaşa, parcară maşinile lângă un bloc mare cu patru etaje situat în apropierea unei pădurici.

Apoi coborâră din maşini, se îmbrăţişară şi se pupară. Imediat după aceea, luară liftul până la ultimul etaj.

La vederea lui Lale, fata care deschise uşa, Selim fu pur şi simplu fermecat de frumuseţea ei. Un chip splendid, încadrat de un păr blond ca spicul, t u ns scu rt, bu ze per fecte şi dinţi impecabili. Un gât încântător, pe care orice bărbat ar fi vrut să-l sărute, şi ochi negrii prietenoşi.

Încercând să-şi ascundă uimirea, dădu mâna cu ea. Când intrară în sufragerie încercă - aşa cum făcea de obicei - să ghicească personalitatea gazdei după cum era decorată casa. În toate părţile erau maimuţe, ursuleţi şi alte animale din pluş viu colorate, care demonstrau că sentimentele copilăriei erau încă vii; mobilierul indica starea fi nanciară bună; perdele, feţe de mese şi mileuri probabil luate de mama ei; fotografi i de familie făcute în timpul unei cine elegante; papuci de culoare roz, care indicau optimismul unei fetişcane; cărţile de tarot – semne ale disperării, dar şi ale speranţei – stăteau pe măsuţa din mijlocul camerei...

Cei doi îşi puseră întrebările tipice pe care oamenii

care tocmai s-au cunoscut şi le pun de obicei: ce şcoală ai absolvit, cu ce te ocupi, unde locu-ieşti, îl cunoşti pe cutare? Familia, anturajul, priveliştea şi a şa mai departe. De fapt, aceste întrebări erau exerciţii de respiraţie făcute înainte de a se scufunda în adâncurile unei noi prietenii. Pentru că era preocupat mai mult de Ayşe, Erol nu participă decât din când în când la conversaţia lor. Astfel, Selim avu posibilitatea să vorbească cu Lale despre tot ce dori.

Selim se gândea că întrebarea „*Înţelegi?*" - pe care Lale o punea la fi ecare două fraze - se datora faptului că trăise multă vreme în străină-

34

35

tate. Conversaţia era lipsită de importanţă - o pierdere de timp. Exista un singur adevăr: Lale era frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Selim se afl a în situaţia unui erou care încerca să-şi ascundă interesul pe care îl nutrea faţă de fată, şi făcea asta spunând bancuri şi prostindu-se.

Ceaiurile fură băute şi, pentru că discuţia continua, fură servite şi cafelele. Lale îi ceru lui Selim să întoarcă ceaşca de cafea. Avea de gând să-i ghicească. Cine ştie, poate că şi ea încerca să-l impresioneze pe el. Apoi, pentru un timp, vorbiră despre insomnia ei. Lale îi spuse că noaptea, imediat după ce aţipea, simţea două mâini apăsându-i pieptul.

Selim îşi explică asta ca fi ind ceva legat de lumea ei imaginară, dar nu lăsă să se înţeleagă, ci ascultă cu

seriozitate. Ba chiar la un moment dat exgeră şi merse în dormitorul ei, iar, după ce inspectă, îi spuse că trebuia să dea jos posterul care se afl a pe perete. Doar se pricepea la astfel de lucr uri...

Când se întoarseră în sufragerie şi se aşezară, Ayşe şi Erol se duseră în bucătărie pentru a spăla vasele. În casă, distanţa dintre bucă-tărie şi sufragerie era atât de mare încât nu se auzea ceea ce se discuta. Se apropia de miezul nopţii. Lale, plină de bunăvoinţă, începu să-i ghicească în cafea:

– Tu, spuse ea strângând din buze, eşti un tip foarte complex. Caracterul tău are şi părţi foarte clare, dar şi părţi care rămân în ceaţă...

Selim spera ca fata să găsească un semn original în legătură cu el. O însuşire care să o intereseze, care să o impresioneze cel puţin atât cât îl impresionase ea pe el.

– Ai dreptate, confi rmă el.

Fat a continuă:

– Uneori eşti liniştit precum marea, alteori eşti zbuciumat ca o furtună... Ai mulţi duşmani... Dar şi mulţi prieteni... Văd două femei care varsă lacrimi... Stai în pragul unei uşi ciudate... O uşă mare... O uşă bizară... Pa rcă urmează s ă t re ci pr i n ea... Văd un delfi n extraordinar. Este foarte frumos... Cam atât, adăugă ea după câteva secunde de tăcere.

– Mulţumesc. Să fi e! răspunse Selim, neputându-se abţine. Vorbi precum toate casnicele bârfi toare care îşi ghicesc în cafea toată ziua. Apoi îi păru rău, pentru că

sunase cu totul banal.

– Şi... şi încă ceva... spuse Lale, după care se opri. O ciudată expresie se aşternu pe faţa ei. Selim observă imediat că văzuse ceva ieşit din comun.

– Da? întrebă el cu speranţă, dând frâu liber imaginaţiei. *Poate că a văzut înfi riparea unei relaţii între noi*, gândi el.

Ridicând din umeri, Lale puse ceaşca de cafea pe masă.

– Asta e tot.

– Ce ai văzut la sfârşit?

– Nimic... Un lucru de-a dreptul prostesc, fără rost... Poate că nici nu am văzut bine...

Selim continuă să insiste:

– Te rog, La le, uit ă-te din nou şi, or icât de prostesc ar fi, spune-mi... Te r og!

Îşi trăsese pe faţă masca unui copil insistent. Cu siguranţă fata văzuse un semn în legătură cu ei doi. Numai că se jena să admită ăsta.

Ea nu rezistă şi, luând ceaşca de cafea, se lăsă în fotoliul ei şi spuse:

– Ăsta... ăsta este un lucru cu adevărat stupid, dar, pentru că insişti să-ţi spun...

Selim simţi că se apropie de ţint ă. Î n sfârşit, legătura la care sperase începea să prindă contur. Se abţinu cu greu să nu râdă de bucurie.

Cu o voce neaşteptat de mecanică, Lale începu să spună ce vedea:

– Există o rocă imensă undeva în vârful unui deal...

Văd un bărbat... el stă pe roca aceea şi se uită în jos... Îşi ţine una din mâini sub bărbie...

– Bine, dar ce este atât de ciudat în asta? întrebă Selim.

Lale îşi ridică privirea spre el:

– Lucrul ciudat este că acest bărbat are un corn.

Pentru o clipă, Selim simţi cum tot sângele din trup îi invadează faţa. Fără să vrea, se încordă. Adrenalina începuse încă o dată să-i curgă nebuneşte prin vene. Înainte să fi e capabil să-şi recâştige calmul, un simplu „*Am înţeles.*" îi ieşi din gură. Apoi se aşternu o linişte care măcina nervii.

Farmecul se pierdu de îndată ce Erol şi Ayşe intrară gălăgioşi în sufragerie. Începură din nou să discute. În timp ce fetele vorbeau cu ver vă despre un nou salon de coaf ură care se deschisese recent în Etiler, bărbaţii se cufundară într-o discuţie aprinsă despre fotbal. Atmosfera se mai linişti. Prinseră o stare care anulă toată tensiunea.

Puţin mai târziu, Lale îi puse lui Selim întrebarea mult aşteptată:

– Selim, chiar poţi cu adevărat să mă ajuţi?

În loc să-i răspundă, Selim se uită la Ayşe. Cei doi stăteau pe canapea, în partea opusă. Ayşe se afl a chiar între el şi Lale. Îşi plecă privirea într-un mod nostim, de parcă ar fi divulgat un secret care nu trebuia spus. Arăta puţin ruşinată şi plină de regrete.

Selim se uită la Lale şi îi răspunse cu o voce calmă şi clară:

– Nu ştiu. Poate... De fapt, este evident faptul că nu cunoaştem întru totul problema ta, iar, în ceea ce mă priveşte, nu-mi pot da seama dacă am sau nu vreo putere...

Se opri brusc. Propria voce începu să-i sune ciudat. Pentru un moment tăcu. Poate că nu fusese decât un sentiment de o secundă. Apoi continuă:

– Ştii, dacă m-aş uita la feţele oamenilor şi m-aş concentra sufi -cient, aş putea să văd ce refl ectă cu adevărat sufl etele lor. Adică aş putea să văd imaginea unui om sau a unui animal.

De data asta simţi mai clar cum vocea continua să i se schimbe, dar nu îşi putu întrerupe vorba.

– Poate că sufl etul tău va scoate la lumină un bărbat, poate o femeie, poate un tigru sau poate o gazelă... Vrei să ştii? întrebă el.

Simţind o dulce beţie, îşi închise ochii pentru câteva secunde. În acest răstimp foarte scurt, simţi în adâncul fi inţei sale fi ecare lucru din Un ive r s . C u o v it e z ă uluitoare se perindară: v iaţa, moar tea, modul în care

aveau loc, motivul lor, Raiul, infernul, chinul sufl etului, modul în care hohotele de râs gonesc toate gândurile rele, prăjirea chiftelelor, modul în care este afectat sufl e t u l fe m e i i d e c o n t r a c ţi i l e v a g i n u l u i î n t i m p u l or g a s -mului, r itmul simfonic cu care se aseamănă bătăile inimii, modul în care stă pe

buze gustul dragostei, de ce suferinţa duce la rarefi erea oaselor, de unde vine nobleţea leilor, culoarea întunericului, farmecul sângelui, transformarea salivei în fi inţă umană, modul în care au fost organizate diferitele destine ale miliardelor de oameni, ce este moartea, culoarea ochilor îngerilor, răceala pietrei, sunetele asemănătoare din diferitele limbi de pe Pământ, armonia atomilor, formarea celulelor, lupta dintre Bine şi Rău, care nu s-a sfârşit şi nu se va sfârşi niciodată şi care există încă dinaintea Genezei. Simţi că-i vine să vomite, dar se calmă. Se uită la Lale şi observă că îl urmărea îngrijorată.

– Selim, te simţi bine? întrebă fata.

– Sunt bine. Nu-i nicio problemă, spuse Selim. Pentru o clipă m-a apucat ameţeala, dar nu-i nimic... Da, ce zici? Vrei?

Vocea i se schimbă din nou.

Lale îi răspunse cu voioşie:

– Da, vreau. Hai s-o facem.

Selim se uită cu coada ochiului la Erol. Nici măcar nu asculta ceea ce vorbeau. Îşi aţintise ochii la televizorul al cărui sonor era dat încet, în timp ce sorbea din bere şi se uita la rezumatele ligilor europene de fotbal. Selim se bucură că Erol nu-l urmărea. În acest fel putea să-şi concentreze toată atenţia asupra lui Lale.

– Bine, hai să începem, spuse el. Pentru un timp, ne vom uita unul la altul. Adică tu te vei uita în ochii mei, iar eu în ai tăi. Apoi se întoarse spre Ayşe şi îi spuse: Ayşe, indiferent de ceea ce se întâmplă, *tu* nu te vei uita

în ochii mei, bine?

Ay şe dădu din cap, aprobând într-un mod docil, şi îşi fi xă cu privirea genunchii.

Atunci când Selim îşi aţinti ochii spre Lale, singurul lucru pe care-l avea de fapt în minte era să o impresioneze pe fată şi să creeze ocazia de a se întâlni a doua zi cu ea. La un minut după ce începură să se privească, Selim îşi dădu brusc seama că în afară de ochii ei nu mai vedea nimic altceva. Imediat după aceea, văzu cum între ochii lui şi ai ei se deschide un culoar ai cărui pereţi neclari se unduiau. În acel moment, faţa lui Lale începu să se schimbe cu adevărat. La început se transformă într-o femeie urâtă, apoi într-un animal ciudat, după care într-un bărbat spân cu cearcăne în jurul ochilor obosiţi şi într-o veveriţă, iar în cele din urmă într-o tânără cu trăsături delicate.

Exact în acel moment, Selim simţi că îl cuprinde un sentiment ciudat. Se văzu în timp ce urmărea, de undeva de la o distanţă de douăz eci de me t r i, ce ea c e se î ntâmpla în s uf r ager ie. St ătea încă î n fotoliu şi afară ploua. Picăturile de ploaie erau precum gloanţele, însă, cu toate acestea, căde au cu o încetineală incredibilă. Se întoarse din nou şi o privi pe Lale.

Deodată, o siluetă neagră apăru pe coridorul creat între ochii lor, apoi urmă un strigăt:

– Selim, nu face asta!

Când Lale îşi întoarse privirea de la Selim odată cu strigătul lui Ay şe, coridorul dispăru. Singurul lucru pe care Selim îl observă în urma acestei întâmplări fu că

zâmbea în timp ce îşi pleca încet bărbia în piept. Faptul că zâmbea în timp ce Ayşe plângea în hohote i se părut ciudat. Parcă cel care râdea nu era el. Nu se putea controla.

În vreme ce fetele intrară îngrijorate în baie, Selim încercă să-i explice lui Erol că nu are nicio legătură cu ţipătul şi plânsul în hohote al prietenei sale. Imediat ce fetele se întoarseră, atmosfera tensionată din sufragerie începu să se înmoaie.

Ay şe se liniştise, dar refuza să răspundă la întrebări. Selim se simţi stânjenit când observă că, după ce revenise în sufragerie, fata evita să îl privească.

În faţa insistenţelor lui Erol, Ayşe nu mai rezistă şi începu să explice de ce ţipase.

– Mai întâi, mi-am concentrat privirea înainte... După un timp însă, m-a cuprins curiozitatea. N-am mai rezistat şi mi-am ridicat capul şi l-am privit pe Selim...

Fata începu din nou să plângă. Asemenea celorlalţi, Selim era şi el curios să ştie ce se întâmplase.

Ayşe continuă plângând:

– El era tot verde, inclusiv faţa... iar ochii... ochii erau de un roşu aprins... După o scurtă pauză, ridică privirea şi, uitându-se la Erol, continuă: Avea coarne, Erol... Avea coarne!

De data asta, Selim avu senzaţia că va leşina. Îi venea să vomite. Erol şi Ayşe se îmbrăţişară, dar fata continua să plângă. Chiar în acel moment, Selim fu foarte deranjat de privirea pe care o văzuse în ochii lui Erol. Se uita la el de parcă s-ar fi uitat la un cobai. În

acest timp, Lale mărunţea în linişte şerveţelul din mână, cu capul plecat, încercând să ascundă şocul pe care-l avusese.

Selim se ridică şi merse la baie să se spele pe faţă. Încercă să nu se uite în oglindă. Nu avea curajul să vadă lucrul despre care povestise fata. Când se întoarse în salon, toţi aveau o stare mai bună.

În scurt timp, lucrurile reveniră la normal. Vorbiră şi jucară cărţi toată noaptea. Nimeni nu avea de gând să doarmă atâta timp cât afară era întuneric.

Când în cele din urmă se făcu dimineaţă şi apoi se lumină de zi, Selim merse afară şi cumpără de la băcănie pâine caldă şi un ziar. Apoi pregătiră şi luară împreună micul dejun.

O oră mai târziu, Erol şi Selim o lăsară pe Ayşe cu Lale şi plecară spre apartamentul lui Selim, situat în Macka. Pe drum recapitulară minut cu minut ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, îşi puseră între-bări şi făcură diverse constatări. Când intrară în apartament, vorbeau încă despre acel subiect. Selim se hotărî să ţină pentru el sentimentele

trăite. Nu avea niciun rost să-l facă pe Erol să se simtă prost într-un asemenea moment.

Lăfăiţi pe fotoliile din salon, discutau aprins când sunetul strident al telefonului îi făcu să tresară.

Selim se uită la ceas. Nu era încă ora nouă. Ridică receptorul şi răspunse într-un mod ezitant:

– Alo?

– Selim?

E r a Ye l i z . Ye l i z şi Selim fuseseră împreună cu patr u luni în urmă, dar, după cincisprezece zile care trecuseră fo a r t e t u mu lt uos, se d e s p ăr-ţiseră, nefi ind în stare să treacă peste nişte mici probleme. De fapt, Yeliz era o fată bine intenţionată, dar motivul pentru care îl suna după atâta timp nu putea fi numai pentru că îşi adusese subit aminte de el.

– Ce s-a întâmplat atât de repede?

– Nu... Nimic. Am v rut doar s ă-ţi aud vocea, spuse ea. Azi-noapte am avut un vis îngrozitor. Era ceva în legătură cu tine. M-am îngrijorat şi, nemairezistând, te-am sunat.

Cu toate că observase încordarea din vocea ei, Selim se gândi că aceasta era o mişcare făcută numai pentru a vorbi cu el. Probabil că iar avusese una din crizele acelea de după despărţire şi de aceea îl visase. Zicea că avusese un coşmar şi că nu se putuse abţine să nu se îngrijo-reze... Deodată se opri şi, sperând ca ideea care-i venise să rămână la stadiul de paranoia, întrebă:

– Yeliz, ce-ai văzut în vis?

– Oh, Selim, nici nu vreau să-mi aduc aminte. A fost îngrozitor. N-am avut în viaţa mea un vis care să mă îngrijoreze atât de tare.

Selim insistă:

– Uite, frumoaso, asta-i foarte important pentru mine. Te rog spune-mi ce ai visat.

Ezitând, Yeliz tăcu pentru o clipă, apoi începu să

povestească, făcând pauze enorme între fraze:

– Eram singură. Mă afl am în faţa unei case dărăpănate. Nu mai era nimic altceva împrejur. Era întuneric... Un întuneric înfricoşător... Nici nu pot să-l descriu... Of, mi se întoarce stomacul pe dos...

– Yeliz, te rog continuă, spuse Selim cu o voce tremurândă, simţind cum, deodată, îl trec toate sudorile.

Vo c e a î n c o r d a t ă a fetei începu să răsune în receptor:

– Apoi, fără să mă tem, m-am strecurat în casă. Înăuntru era beznă, dar lumina Lunii se strecura pe alocuri prin fereastră. Nu era mobilă... Doar uşi de jur împrejur... Fără să mă tem, te-am strigat. Pentru a şti unde te afl ai. Apoi am constatat că una din camere nu avea uşă. M-am apropiat şi mi-am băgat capul înăuntru. Te-am văzut. Stăteai pe un fotoliu. Erai verde în întregime şi aveai ochii roşii! Nu m-am putut uita prea mult... Iar expresia de pe faţa ta zâmbitoare era una incredibil de respingătoare... Un zâmbet diavolesc, pe care nu cred că aş mai vrea să îl văd vreodată...

Selim îşi simţi trupul încordându-i-se precum un arc, se cutremură şi scăpă receptorul din mână...

7

ISTANBUL, Fatih Mai

Strada Seferci era acel tip de stradă văzută des în fotografi ile vechi şi care, pentru cele mai multe cartiere, aducea în memorie o amintire dulce. O stradă înfundată, de pe care pietrele de pavaj nu fuseseră scoase, departe de arterele principale şi neobservată nici măcar de

oamenii care locuiau la două minute distanţă. În acelaşi timp, era o stradă pe care stiluri de viaţă vechi de o sută de ani fuse-seră păstrate sub forma unui adevărat muzeu în aer liber, şi unde liniştea şi buna înţelegere făceau casă bună. Între semenele lor din beton armat, clădirile vechi din lemn cu două etaje ale Istanbulului, care începuseră să putrezească pe ici pe colo, stăteau de parcă ar fi fost supărate, asemenea unor femei frumoase populare odată şi uitate mai târziu. Chiar dacă părea că scurgerea timpului dusese la urâţirea lor, motivul real fusese, fără îndoială, pierderea interesului faţă de ele. Strada fusese omisă din proiectele de dezvoltare urbanistică. Era lăsată în voia ei, uitată chiar şi de funcţionarii primăriei, care nici nu mai treceau să facă controalele regulate.

Şi locuitorii ei împărtăşeau acelaşi destin. Mai mult decât o trândă-veală şi o amorţeală, ei trăiau cu o imagine fatalistă, resemnaţi în faţa destinului. Nici schimbarea condiţiilor de viaţă, nici evoluţia economică, nici politica, nici fotbalul, nici anotimpurile nu reuşeau să aducă puţină însufl eţire în monotonia de acolo. Toată lumea îşi trăia destinul. Nu era loc de veniri şi plecări şi nici de bârfele povestite în faţa porţii.

Nedim Hogea stătea pe divanul din faţa ferestrei din camera de zi de la etajul al doilea şi, în timp ce se uita prin perdeaua groasă la motanul care mergea agale pe trotuar, rotea mărgelele *tesbihului*[5]. Mersul nepăsător al pisicii, mişcarea umerilor ei în timp ce mergea, coada ridicată drept în sus şi sincronizarea picioarelor la fi

ecare pas făcut îi captivaseră atenţia.

– Dumnezeul meu! spuse el oftând adânc. Din armonia acestei creaturi înţeleg infi nitatea supremaţiei Tale. Ia te uită la legănatul ăsta. Zici că-i sectoristul cartierului!

Pisica se opri şi începu să examineze ceva ce văzuse pe jos. Mai întâi mirosi, apoi dădu ceva la o parte cu botul, după care continuă să meargă fără să-i pese.

Câ nd muez inul a nu nţ ă r ugăciu nea de sea r ă, Hogea se uit ă la cea su l pe care şi-l scosese din buzunarul vestei. Era aproape ora şase. Tonul

5 Şirag de mărgele (în general treizeci şi trei sau nouăzeci şi nouă), pe care se numără rugăciunile rostite. Este corespondentul mătăniilor. (n.tr.)

sacru al chemării la rugăciune îi umplu sufl etul de linişte. Închise ochii şi îşi împărtăşi credinţa murmurând. Apoi, inspirând adânc, ascultă chemarea până la sfârşit. Când se termină, deschise ochii, ridică palmele la nivelul umerilor şi spuse cu voce tare:

– Îţi mulţumesc Ţie, Allah... M-ai făcut să aud încă o chemare la rugăciune. Mii de mulţumiri Ţie!

Ca şi cum i-ar fi fost frică să nu împrăştie mănunchiul imaginar de lumină pe care îl strânsese în palmele sale, îl aduse spre faţă, trecându-l de la frunte până la bărbie, şi termină mângâindu-şi barba albă şi lungă.

De fi ecare dată când auzea chemarea la

rugăciune, arătarea mulţu-mirii faţ ă de A l lah deven ise un obicei de necl int it. De fi ecare dată simţea trăirea, liniştea sufl etească, lumina, calea, miracolul ei. Chemarea era martorul tuturor acestora. După el, acesta era un memento. Era unul dintre semnele puternice ale existenţei căii în care credea.

După ce termină de învârtit mărgelele tesbihului, îl lăsă deoparte şi, sufl ecându-şi mânecile cămăşii până la coate, strigă:

– Seyit!

După nici două secunde, uşa de lemn a salonului se deschise şi în cadrul ei se ivi un tânăr cu capul uşor aplecat în faţă.

– Spuneţi, Hogea Efendi, zise el.

– Fiule, adu-mi un prosop să-mi fac din nou abluţiunea.

– Imediat, Hogea, răspunse tânărul. Apoi ieşi cu spatele din cameră şi închise uşa. Nu trecu niciun minut când, după o ciocăni-tură, uşa se deschise din nou. Tânărul intră cu un prosop de Bursa, alb imaculat, şi aşteptă cu capul plecat până când Hogea se ridică.

Nedim Hogea, care se sculă cu mişcări lente, ignorând durerile reumatice, se aplecă şi îşi sufl ecă pantalonii până la genunchi. Apoi trecu spre uşa unei mici băi care se afl a în partea cealaltă a salonului.

Ca să nu-i fi e greu să iasă din salonul său şi să meargă la baia afl ată jos, discipolii săi îi făcuseră în urmă cu opt ani acel loc pentru execu-tarea abluţiunii şi toaleta alăturată. Un meşter al comunităţii venise şi, fără

să lase nici măcar un fi r de praf, terminase în trei zile şi trei nopţi toaleta şi locul pentru abluţiune în colţul de salon rezervat.

Pentru că numărul discipolilor comunităţii sale se exprima deja în sute, ajutorul său, Turan Hogea, îi sugerase – ba chiar mai mult, insistase – să se mute în casa mare situată în Beylikduzu, în care aveau loc discuţiile cu membrii comunităţii. Dar pe măsură ce i se dusese vestea, Hogea Efendi câştigase tot mai mulţi adepţi şi ştiuse să-şi înfrâneze dorinţele, refuzând să părăsească reşedinţa părintească şi, în special, strada pe care nu o ştiau membrii comunităţii. Pentru a-şi justifi ca refuzul, el spusese că ideile sale se născuseră acolo, iar creşterea spirituală nu necesita în mod special şi o creştere materială, ba din contră, creşterea materială provoca diminuarea spirituală. Din acele cuvinte, Turan Hogea îşi dăduse seama de hotărârea lui Hogea Efendi şi, acceptând situaţia, se străduise să facă acea casă cât mai plăcută. După ce fusese avertizat de Efendi, nu se atin-sese însă de exteriorul ei, reparaţiile fi ind făcute numai în interior.

Parterul casei cu trei etaje era ocupat de un cuplu care îşi asumase îngrijirea lui Hogea Efendi. Camera mică ce se afl a chiar în faţa salo-nului de la etajul al doilea aparţinea gărzii sale. Hogea Efendi stătea la ultimul etaj. În fi ecare dimineaţă la ora şapte veneau două servitoare care ajutau la treburile casnice. Pentru că Efendi nu voia ca poziţia acelei case să fi e cunoscută, în afară de câţiva discipoli apropiaţi, nimeni nu ştia de ea

şi nu venea acolo. Musafi rii erau primiţi la casa mare din Beylikduzu. În afară de vineri şi sâmbătă, Hogea Efendi mergea la casa mare în fi ecare zi de dimineaţă şi stătea acolo până la rugăciunea de seară, ţinând predici, dând sfaturi şi arătând calea cea dreaptă.

Hogea Efendi îşi făcu abluţiunea folosind un ibric din cupru şi se întoarse în salon murmurând rugăciuni. Culese apoi prosopul din mâinile tânărului şi îşi şterse faţa şi mâinile. Chiar în acel moment, unul din cele două telefoane fără fi r afl ate pe măsuţa de lângă divan începu să sune. Îi dădu înapoi tânărului prosopul strâmbând din nas, îi făcu semn să r ăspundă şi începu să-şi desfacă covorul de rugăciune. În timp ce se pregătea, auzi ceea ce se vorbea la telefon.

– Pacea fi e şi cu tine... La dispoziţia dumneavoastră, Hogea. Sunt Seyit!

– ...

– Stăpânul şi-a început rugăciunea. Îi voi spune că l-aţi căutat. Aveţi ceva să-i transmiteţi?

– ...

– Bine, Hogea, am să-i spun. Cu plăcere. Reveniţi mai târziu?

– ...

– Cu plăcere, Hogea. Cu tot respectul.

După ce închise, tânărul părăsi încăperea şi se aşează turceşte pe podea, lângă uşă, unde continuă să citească din culegerea sa de *hadith*[6]. Când Hogea Efendi îşi termină rugăciunea, intră în cameră şi îi transmise mesajul:

– Stăpâne, a sunat Turan Hogea. A vrut să vă întrebe dacă aţi luat vreo decizie în legătură cu reuniunea din Germania. Are nevoie de un răspuns pentru biletele de avion. Mâine, când se întorc de la Gazi-antep, vor veni direct aici pentru a vă lua consimţământul, spuse el, după care se retrase din cameră cu spatele şi cu capul aplecat.

În timp ce îl urmărea pe tânăr cu un zâmbet plin de blândeţe, Hogea Efendi se gândi la ziua în care se întâlniseră pentru prima dată: într-o noapte, în urma unui vis pe care-l avusese şi după ce îi trezise şi pe cei ce se afl au în casă, plecase pe la patru dimineaţa împreună cu câţiva discipoli la *Mevlevihane*[7]*,* care se afl a în cartierul Galatasaray, iar acolo citiseră versete din Coran şi se rugaseră pentru sufl etele

6 Ansamblu de tradiţii privind faptele şi învăţăturile profetului Mahomed, profetul Isl-amului. Colecţiile de hadith sunt considerate importante instrumente pentru modul de viaţă musulman. (n.tr.)

7 Mănăstire a ordinului Mevlevi, afl ată undeva în apropierea Turnului Galata din Is-tanbul, unde se desfăşoară dansul dervişilor rotitori (în turcă sema), inspirat din preceptele poetului şi fi lozofului anatolian Mevlana. (n.tr.)

sfi nţilor. La întoarcere, discipolii care îi asigurau protecţia se îngri-joraseră atunci când Hogea Efendi îşi exprimase dorinţa de a merge prin Beyoglu şi, cu toate

că se gândiseră că aveau să atragă prea mult atenţia, nu obiectaseră nimic.

– Trebuie să credem în minunea care ne-a adus aici la această oră şi să ne lăsăm în voia sorţii. Vocea mea interioară mă îndeamnă să merg pe drumul ăsta, aşa că hai să mergem şi să ne confruntăm destinele, spusese Hogea Efendi, insistând în dorinţa sa.

Deşi mai era o oră până la rugăciunea de dimineaţă, strada Isti-klal era plină de beţivi, travestiţi, copii ai străzii, vagabonzi şi tineri cu aspect bizar, iar ei, sub privirea uimită a acelor oameni, se topiseră în structura cosmopolită a cartierului Beyoglu, alunecând spre propriile destine. La câţiva metri de Consulatul Francez, un tânăr care ţâşnise de pe o străduţă lăturalnică se apropiase de Hogea plângând şi, spunându-i că îi este foame, îi cer use ajutorul. În acel moment, Hogea Efendi fusese convins că motivul stării sale sufl eteşti neplăcute din acea seară se afl a în faţa sa şi, de aceea, îl luase pe tânăr şi îl adusese acasă. Înainte ca băiatul să intre în noul său cămin, două dintre gărzile de corp îl duseseră la un restaurant şi îi dăduseră să mănânce. Apoi, după o spălare zdra-vănă într-o baie t u rcească din cartier, când consideraseră că era sufi cient de curat, îl duseseră acasă şi îl îmbrăcaseră cum se cuvine.

Din acea zi, Seyit nu se mai despărţise niciodată de Hogea. Stătea pe o pernă turcească pe care o pusese într-un colţ lângă uşa camerei de zi şi aşteapta poruncile lui Hogea Efendi, citindu-şi cartea. La început, ceilalţi

discipoli fuseseră deranjaţi de acel străin ciudat, dar mai târziu, când Hogea Efendi spusese că în tot ceea ce se întâmpla exista o bine-cuvântare, acceptaseră situaţia.

Efendi privi din nou în stradă. Nu era nimeni. Luă tesbihul şi începu să învârtă mărgelele. Se gândea dacă ar trebui să participe la întrunirea din Germania. Era convins că strângerea banilor de la discipolii afl aţi în pribegie îi ieşise de sub control. Când o pornise pe acea cale, singura sa dorinţă fusese să înfi inţeze pe teritoriul patriei sale fundaţii care să-i ajute pe săraci şi pe cei singuri şi să convingă cât mai mulţi oameni de bunăstarea pe care o dădea Islamul. Dar, cu trecerea anilor, comunitatea luase proporţii şi se transformase într-o putere care atrăgea atenţia oamenilor implicaţi în diverse activităţi comerciale. Însă creşterea sectei ieşise de sub controlul său genial şi devenise o putere economică şi o sursă mare de voturi, care ar fi aţâţat apetitul oricărui politician.

Discipolii şi simpatizanţii sectei făceau afaceri între ei, provocând rotirea capitalului într-un circuit închis în interiorul comunităţii. Un discipol nou-intrat în comunitate nevoit să cheltuiască nişte bani găsea întotdeauna un alt discipol la care să meargă, i nd i fe rent de proble m a p e care o avea. Erau dulgheri, vânzători de bunuri casnice, antreprenori, constructori, vânzători de maşini, brutari, băcani, doctori, lucrători din domeniul sănătăţii, şoferi de taxiuri, negustori de legume şi fructe,

agenţi de publicitate, patroni de fi rme de

autobuze şi, nu în ultimul rând, politicieni, militari şi poliţişti.

Oamenii se întreceau între ei pentru a-i da bani. "*Iată unde am ajuns!*", se gândea el uneori. De fapt, nu dorise decât să le predice oamenilor despre sentimentul de bunăvoinţă pe care i-l dădea credinţa. Cei care îl ascultau se înmulţiseră ca ciupercile după ploaie. Mai întâi, membrilor comunităţii moscheii li se alăturaseră proprietarii micilor afaceri din zonă, după care şi membrii comunităţilor celorlalte moschei. Uneori, Hogea Efendi se întreba dacă se afl a sau nu pe calea cea dreaptă. Ori de câte ori nu putea răspunde întrebărilor pe care şi le punea, se refugia, ca de obicei, în iertarea Creatorului.

Până la rugăciunea de după lăsarea serii, Efendi îşi petrecu timpul citind Coranul şi mai apoi îşi încheie acea zi de vineri relativ liniştită intrând în pat mai devreme. Înainte să adoarmă, se gândi la soţia lui. Cinci ani trecuseră de când murise, iar acum, mersul la culcare de unul singur după ce trăiseră patruzeci şi şase de ani împreună nu era deloc uşor. Îi era foarte dor de ea, dar, datorită credinţei sale reale, ştia că despărţirea nu era decât una trecătoare şi că draga lui Hatice îl aştepta în adevărata lume. *N-a mai rămas mult*, gândi el când somnul îl cuprinse.

A doua zi după rugăciunea din zori, Hogea Efendi servi un mic dejun uşor, după care se instală din nou în camera de zi. Îşi puse oche-larii de citit, iar Seyit îi aduse ziarele. Mai întâi se uită la titluri, după care începu să

citească editorialele ziariştilor care-i plăceau. Trecuse o jumătate de oră când cineva ciocăni la uşă. Seyit ştia foarte bine că atunci când citea ziarele nu-i plăcea să fi e deranjat.

– Ar fi bine să fi e important! Intră! spuse el ridicând vocea.

Turan Hogea apăru la uşă cu ochii lui negri.

– Pacea să fi e cu tine, Hogea. Îmi permiteţi?

– Vino Turan. Hai, intră. Bine ai venit! răspunse Efendi.

Turan Hogea - care era veteran al războiului coreean - îl cunoscuse pe Hogea Efendi în urmă cu doisprezece ani, în cadrul unei reuniuni. Turan era un bărbat slab, de înălţime medie şi cu o privire pătrunzătoare. Era cunoscut ca având nişte idei foarte stricte în chestiunile religioase. Pentru el nu era decât alb sau negru. Culoarea gri nu exista. Era un adept al violenţei. Nu-i făcea plăcere să vorbească prea mult şi aştepta o supunere absolută din partea celor care îi erau în preajmă. Era conducătorul şi poliţistul sectei. Nu-i suporta pe cei care trăiau Islamismul în alt mod decât îl înţelegea el. Uneori avea nişte idei care îl deranjau până şi pe Hogea Efendi. Era din Gumuşhane. Nu fusese căsătorit niciodată. Avea datoria de a îndruma comunitatea în chestiu-nile lumeşti şi de a gestiona afacerile fi nanciare. În ceea ce privea acea împărţire a muncii, între el şi Efendi existase o înţelegere tacită. Turan proteja interesele de pe acestă lume ale comunităţii, în timp ce Hogea Efendi îi pregătea pe

oameni pentru lumea de dincolo şi viaţa de apoi, făcându-i să comită din ce în ce mai puţine păcate.

De fapt, de multe ori existaseră divergenţe privind modul în care trebuia condusă comunitatea, însă, când Turan Hogea considerase că

44

45

era mai bine să rămână tăcut în cadrul acelor dispute, ruperea nu se mai produsese. Turan îşi dorise dintotdeauna o dezvoltare şi mai mare. Cea mai mare aspiraţie a sa era transformarea comunităţii într-un grup extrem de puternic. În acest mod, puteau să anexeze organizaţiei lor şi celelalte secte mai mici. El visa la o comunitate formată din o sută de mii de oameni, pe când Efendi gândea cu totul diferit. Calea cea dreaptă trebuia să-i fi e arătată omului cel puţin o dată în viaţă. Trebuia să-i fi e explicată în amănunt. Dacă acest lucru nu ajuta, ceea ce urma era o problemă între Creator şi persoana însăşi. Fiecare persoană în sine trebuia să rămână singură în propria luptă. Imamii trebuiau să fi e cei care le arătau oamenilor calea cea dreaptă şi nicidecum cei care îi condu-ceau. Aceasta era opinia care-l deranja cel mai mult pe Turan Hogea. După ce depusese atâta efort, după ce crease o organizaţie atât de puter-nică, ideea de a nu o putea conduce era mai mult decât tulburătoare.

După ce primi permisiunea lui Efendi, intră în cameră şi îi sărută mâna. Se aşează lângă el pe divan. Se observa din ochii lui cât de obosit era.

Hogea Efendi îşi spuse rugăciunea şi mâinile sale atinseră capul lui Tu r a n . A p o i i n s p i r ă adânc, după care se lăsă pe spate.

– Bi n e a i ve n i t . I a p ove s t e şte-mi, cum a fost călătoria? Comunitatea din Gaziantep ce face? Care mai e situaţia? Ne-am făcut griji aici.

Turan răspunse fără nicio ezitare:

– Rugăciunile mele sunt pentru sănătatea dumneavoastră. Slavă Domnului, ne-am întors întregi. Când eram în aer, avionul ne-a zdrun-cinat îngrozitor. Cei din Gaziantep sunt bine. Vă sărută mâinile sfi nte cu recunoştinţă, stăpâne. Am rămas cu toţii la Tahsin. Ne-au tratat foarte bine, binecuvântaţi să fi e.

Se opri pentru un moment, încercând să măsoare interesul lui Efendi, după care continuă:

– Am fost pe şantierul fabricii. E apoape terminată. Cu voia lui Dumnezeu, luna viitoare vor aduce utilajele de la graniţa cu Irakul. Muncitorii au fost deja instruiţi. Cumpărarea materiei prime va începe luna următoare. Dacă Dumnezeu ne permite, începem exportul în septembrie, spun ei.

Hogea Efendi clătină uşor din cap pentru a-şi arăta încântarea faţă de cele auzite, după care îşi dădu binecuvântarea:

– Sper ca Dumnezeu să permită şi să fi e, în acest fel, pretextul unui lucru bun.

După ce Efendi termină ceea ce avea de spus, Turan continuă:

– Am fost şi am vizitat viile. Au îmbunătăţit cu

adevărat domeniile. Se pare că sunt şi mulţi săteni care s-au alăturat. Pe partea dreaptă a drumului spre aeroport au ajuns la aproape douăzeci de mii de hectare. Asigură pâine atâtor săraci... Ne-am rugat împreună şi am vorbit mult. Totul a fost foarte frumos.

Când văzu că Turan terminase ceea ce avea de spus, Efendi îl mângâie pe spate şi îi zise:

– Te obose şti p re a mu lt, Tu r an . Trebu ie s ă te mai şi odihneşti! Dacă vrei, amână-ţi pentru o săptămână sau două călătoria în Germania.

Ideea de a amâna călătoria îl deranjă pe Turan.

– Mă simt bine, iar dacă nu voi merge în Germania, oamenii de acolo vor fi neliniştiţi. Şi aşa s-a scurs mult timp de când nu am mai fost. Zilele trecute, Cemal mi-a reproşat la telefon că îi cam neglijăm. Dacă-mi permiteţi, fac şi această vizită, stăpâne, şi, după ce mă întorc, am să mă odihnesc, spuse el, încercând să-şi ascundă tulburarea.

– Fie. Tu ştii mai bine.

– Dumneavoastră nu vă gândiţi să veniţi cu noi?

– Nu. Sunt obosit, chiar foarte obosit. Aglomeraţia, gălăgia, privirile curioase de pe parcursul călătoriei, teama de a mă întâlni cu ziarişti, toate mă tulbură foarte tare. Mergi împreună cu Nihat. Să le faci pe plac şi celor de acolo. Încearcă să înţelegi cum le merge. Dă-le sfaturi. În curând vine vara, şi mulţi dintre ei vor veni în concediu. Ne vom vedea cu toţii aici.

La rugămintea redactorului-şe f a l u n u i z i a r p r o a m e r i c a n c u u n t i r a j foarte mare fusese

publicat un reportaj al lui Efendi. Asta constituise o situaţie neobişnuită, cu atât mai mult cu cât lui nu-i făcea plăcere să se afl e în lumina refl ectoarelor. Comentariile ostile care se făcuseră după publicarea interviului în suplimentul de duminică al ziarului îl supă-raseră pe Efendi şi îi provocaseră creşterea tensiunii. Nu se mai putuse ridica din pat pentru două zile, şi, de aceea, hotărâse să nu mai accepte niciodată asemenea rugăminţi. Fusese acuzat că spunea opusul a ceea ce credea. Se susţinuse că, pentru a atinge o anumită putere econo-mică, exploata sentimentele oamenilor. Fusese ironizat şi criticat pe nedrept, în special de către un general în rezervă.

Când se gândi la toate astea, Turan privi cu înţelegere dorinţa lui Efendi de a nu se arăta. De fapt, situaţia îi convenea mai mult aşa, pentru că, în vizitele la care Efendi nu participa, se bucura de un respect şi un interes mult mai mari. În coaja seminţei în care zăcea dorinţa otrăvitoare de a conduce începuseră să apară unele crăpături, iar ambiţia îi împânzi în întregime creierul. Să fi e conducător de unul singur era un sentiment care trebuia trăit.

Plecă uşor capul, arătând o umilă credinţă.

– Porunca dumneavoastră e lege pentru noi. Cum credeţi de cuviinţă...

Apoi se ridică şi sărută cu respect mâna lui Efendi.

– Cu permisiunea dumneavoastră, dacă nu mai aveţi vreo poruncă, aş dori să mă odihnesc.

– La cât e mâine avionul?

– La unsprezece dimineaţa, stăpâne.

– Atunci, să auzim de bine! Să dea Domnul să mergeţi şi să vă întoarceţi cu bine, răspunse Efendi.

46

47

8

ISTANBUL, Aeroportul Ataturk Mai

Însoţit de două gărzi de corp, Turan Hogea trecu prin punctul de control de la intrarea în salonul de aşteptare pentru cursele externe al Aeroportului Ataturk şi, fără să se sinchisească de privirile care erau aţintite asupra lui, se îndreptă spre o bancă de unde feţele lor nu ar fi fost văzute în unghi drept de camerele de supraveghere tip ochi-de-şarpe fi xate în tavanul salonului. Odată aşezaţi, îşi scoaseră ziarele din genţi şi începură să citească. Pentru că acestea le acopereau feţele în totalitate, puteau să se detaşeze cu uşurinţă de tot ceea ce îi înconjura. Când se afl au în aeroporturi nu vorbeau niciodată între ei, din cauza camerelor de supraveghere. Ştiau că serviciile de informaţii care îi urmăreau le puteau citi pe buze de pe înregistrările video.

După un timp, Turan Hogea vru să meargă la toaletă. Îşi împături ziarul şi, în timp ce îl punea pe bancă, spuse:

– Eu merg la toaletă. Nu este nevoie să veniţi şi voi decât dacă vedeţi că nu mă întorc în cinci minute.

Gărzile schiţară o mişcare prin care îşi semnalau aprobarea.

Cu barba sa lungă, cu tichia pe care o purta, cu ochelarii de soare cu lentile mari de prin anii ‘70, cu costumul larg în tonuri pământii şi cămaşa albă fără guler, Turan Hogea era un tip care atrăgea atenţia. Deodată, privirile i se opriră asupra tinerei femei din faţa sa. Cu cizmele din piele neagră cu toc foarte înalt şi cu picioarele lungi, speci-fi ce manechinelor, părea destul de atractivă. Pantalonii de piele i se lipi-seră de trup ca o a doua piele şi îi făceau fundul să pară mai ferm şi mai bombat. Părul blond şi ondulat, lung până în talie, se unduia la fi ecare pas, scoţându-i în evidenţă vitalitatea. Hogea se simţi înfrânt de diavol. În timp ce se uita la fundul femeii, se înfurie pe sine şi pe slăbiciunea sa. Înjură diavolul. Se îndreptă spre toaletă, încă urmărind-o pe femeia care continua să meagă, şi spuse cu ură:

– Curvă! Foarte curând... Foarte curând o să primiţi ceea ce meritaţi!

La trei ore după ce avionul îşi luă zborul, fură întâmpinaţi de doi discipoli pe aeroportul din Köln şi duşi la casa unde urmau să fi e găzduiţi. În cazul călătoriilor pe care le făceau în Germania sau în oricare altă ţară străină, pentru a nu atrage atenţia poliţiei sau a servi-ciilor secrete, maximum două persoane aveau permisiunea să-i întâm-pine. Persoana care îi aştepta era neapărat un tânăr cu o ţinută obiş-nuită. De cele mai multe ori, Hogea călătorea singur. În ţările în care mergea intra cu viză de muncă şi, în timp ce se ocupa de afacerile lui

reale, vizita de asemenea câteva dintre companiile locale care aveau legături de afaceri cu discipoli de-ai săi şi aduna informaţii.

Când Turan coborî din automobilul care se opri în faţa unei case cu trei etaje situată pe Heimerstrasse - o zonă populată cu precădere de turci - trase adânc aer în piept şi zise:

– Îţi mulţumesc Ţie, Doamne!

După obişnuitele primiri sincere şi masa de prânz care le urmă, Hogea şi însoţitorul său se despărţiră de gărzile de corp şi plecară spre moscheea centrală, situată la două străzi depărtare. Primirea plină de bucurie pe care i-o făcu acea comunitate şi conversaţiile continuară până la rugăciunea de după-amiază şi chiar mai târziu. În timpul acelor discuţii, Hogea luă notiţe folosind alfabetul otoman într-un carneţel pe care-l purta întotdeauna în buzunar. Mai mult, cu unii discipoli vorbi şi între patru ochi.

Când se întoarseră pentru cină la casa unde urmau să fi e găzduiţi, fură întâmpinaţi de o masă nemaipomenită. Fusese pregătit un meniu special pentru el, fi indcă era cunoscut ca un amator de mâncăruri gustoase. Datorită fi rii sale nervoase, oricât ar fi mâncat, nu lua în greu-tate. Metabolismul său lucra rapid şi această situaţie îi dădea posibilitatea să mănânce cât poftește.

După masă fu servită cafeaua turcească şi, mai apoi, se făcu rugă-ciunea de seară, după care li se permise gărzilor de corp să meargă să se odihnească. La

o oră după ce se retrăsese în camera sa, Hogea ieşi din nou, în linişte. Însoţitorul era acolo, aşteptându-l. Fără să întrebe nimic, îi deschise încet uşa de la intrare şi îl lăsă să treacă.

Fără să se grăbească, Hogea merse un timp pe străzi la întâmplare. Când fu sigur că nu e urmărit, se îndreptă spre o staţie de taxiuri.

Şoferii celor două maşini care aşteptau erau acolo. Hogea era norocos, pentru că cei doi arătau a germani. Fără să ezite şi cu o engleză stricată, întrebă al cui era rândul. Apoi se urcă în maşina indicată şi îi spuse şoferului să-l ducă la Hotelul Corint.

În călătoriile din Europa şi în special în cele din Germania, Turan evita să folosească taxiuri conduse de şoferi turci. Ştia că cea mai mare parte a lor erau informatori, iar lui nu-i plăcea să rişte.

După ce maşina opri în faţa hotelului, Hogea plăti, lăsându-i şofe-rului un mic bacşiş, după care intră în hol. Fără să se uite împrejur, se îndreptă spre lift cu paşi siguri. Când uşa metalică se închise, apăsă pe rând butoanele care indicau etajele cinci, opt, doisprezece şi optspre-zece. În acest mod, dacă cineva ar fi urmărit de jos la ce etaje se oprea liftul, nu ar fi înţeles la care dintre ele coborâse el.

Liftul se opri mai întâi la etajul cinci. Fu norocos. Uşa se deschise şi nimeni nu fu acolo. Apoi la etajul opt. Când ajunse la al doispreze-celea, ieşi din lift, merse spre scara de incendiu şi coborî la etajul doi.

Ajuns în faţa camerei cu numărul 218, gâfâia de

emoţie. După ce spuse o rugăciune de mulţumire, ciocăni uşor. Două bătăi scurte şi una lungă.

49

Uşa se deschise încet. În cadrul ei se ivi un bărbat înalt, slab şi bătrân, a cărui faţă nu era vizibilă din cauza luminii din spatele lui. Era îmbrăcat cu o jachetă. Cu o voce profundă, bărbatul spuse:

– Hai, Turan, intră. Bine ai venit!

Apoi intră înapoi în cameră.

Când Turan păşi înăuntru şi închise uşa, bărbatul înalt cu faţa obosită se aşezase deja pe unul din cele două fotolii puse faţă în faţă. Stătea picior peste picior şi îl urmărea cu o expresie de mândrie.

Pentru o clipă, Hogea avu impresia că o să vomite din cauza emoţiei. Mişcându-se rapid, îngenunche în faţa bărbatului care stătea pe fotoliu, sărutându-i uşor pantalonii. Cu o admiraţie neexagerată şi o voce tremurândă, rosti un singur cuvânt:

– Stăpâne!

9

ISTANBUL, Macka Mai

Sunetul strident al ceasului deşteptător umplu camera. Selim Tekin se trezi din somnul adânc. Fără să-şi deschidă ochii, găsi butonul ceasului şi îl opri. Apoi vru să se întoarcă din nou la visul său, dar îi fu imposibil. Creierul său începuse să funcţioneze, iar el cunoştea senti-m e n t u l a c e l a . N u e r a c u p u t i n ţă s ă adoarmă din nou. Străduindu-se să nu deschidă ochii, încercă cu disperare să-şi imagineze că se afl a undeva

pe mare, dar nu reuşi. Se scufundă în apă. Începu să îşi dea seama că se străduia în zadar. De ce naiba insista dacă tot nu putea adormi?

Deodată, simţi mângâierea mirosului puternic al unei fl ori al cărei nume nu-l ştia, precum o iubită care vine dimineaţa şi încearcă să-l trezească, sărutându-l pe nas. Îşi aminti: cumpărase fl orile în ziua precedentă, din Beşiktaş, în timp ce aştepta la semafor, de la o tânără care încerca să le vândă şoferilor. Dacă ar fi ştiut că miroseau atât de bine, ar mai fi cumpărat câteva. Oare le stropeau cu ceva? Ideea asta îl deranjă oarecum. Un prieten îi povestise că, pentru a face bananele galbene, se folosea motorină, dar nu auzise nimic până astăzi în legă-tură cu posibilitatea stropirii fl orilor cu parfum. *O asemenea afacere nu ar avea niciun profi t*, se gândi el. Ce fraier ar cumpăra parfum din magazin şi ar stropi fl orile, pentr u ca apoi să meargă în mijlocul străzii încercând să le vândă, stând ore în şir în picioare şi respirând gaze de eşapament otrăvitoare? În primul rând, profi tul nu ar fi acoperit chel-tuielile. Dar dacă jefuiseră un magazin de parfumuri şi aveau acum la dispoziţie un depozit plin? Şi această idee i se păru stupidă. Cine ar fi jefuit un depozit plin cu parfumuri de prost gust? Pe de altă parte, viaţa de afaceri era plină de fraieri, însă nimeni nu ar fi dorit să înfunde puşcăria pentru un câştig atât de nesemnifi cativ. Miros de prost gust...

În timp ce aceste cuvinte i se repetau în minte, compară ideea cu mirosul răspândit în cameră. Erau

complet diferite. Deci mirosul din cameră e r a u n u l n a t u r a l . A c e a s t ă confi rmare îl făcu să se simtă mai bine. Deschise ochii şi privi fl orile galbene şi violete din vaza afl ată pe măsuţa de lângă pat. Dacă le-ar fi ştiut numele... Fără să încerce să se ridice, închise din nou ochii.

Întotdeauna îi invidiase pe oamenii care îşi petrecuseră copilăria sau viaţa la ţară. Ei cunoşteau toţi copacii şi ştiau toate fl orile şi anima-lele de fermă. Era adevărat că acei copii de la sate reuşeau să crească şi să se dezvolte în armonie cu natura în comparaţie cu el, care crescuse în grădinile de beton. Însă şi el avea calităţi pe care nu le puteai găsi la copiii de la sate.

50

51

De exemplu, nu se rătăcea niciodată. Indiferent în care oraş din lume ar fi mers, ar fi găsit orice loc fără să folosească harta sau busola. În afară de asta, era şi un foarte bun şofer. Conducerea maşinii într-un oraş ca Istanbul - mai ales fără să spargă ouăle din bolul de pe scaunul din dreapta - nu era o treabă pe care să o poată face oricine. Într-un trafi c plin de şoferi începători, conducerea automobilului fără să facă accidente era o calitate care merita toate laudele. Bineînţeles că nu era de ajuns să conducă foarte bine. Când se afl a în maşină, omul putea să cădă pradă atacurilor psihopaţilor sau hoţilor de buzunare. Pentru a împiedica acest lucru, bloca toate uşile de cum se urca în vehicul. Îi era frică? Nu. Dar nu dorea ca din cauza unei provocări stupide să

piardă controlul violenţei care zăcea în el. Nu se merita să intre la închisoare din cauza uciderii unui hoţ de buzunare. Libertatea era o bogăţie importantă, iar el trebuia să o protejeze, nu s-o rişte.

Poate că în astfel de situaţii vitale care i-ar fi putut limita liber-tatea, crupierul care făcea cărţile se numea destin. Îl provoca pe om pentru a-l îndepărta de calea cea dreaptă şi a-i lua din mână bogăţia libertăţii. Dacă, răspunzând provocării, libertatea era jucată la masă deschisă, atunci erai sortit pierderii. Oare era posibil să joci şi să câştigi mai mult decât casa? *Nimeni nu ar trebui să-şi pună niciodată în joc libertatea*, se gândi el.

Deschise brusc ochii. Se întrebă ce naiba încearca să găsească în gândurile acelea stupide. Îşi aminti de Lale. Se simţi oarecum rău. Şi ea îi alunecase printre degete. De fapt, exista o posibilitate ca ea să aibă un prieten. Neşansa era să afl e acest lucru. Se ridică din pat şi, înainte de a merge la baie, dădu drumul CD player-ului. *În seara asta trebuie să mă dezlănţui*, spunea interpretul în cântecul său. Îi plăcea omul ăla. Se gândi că trebuia să fi e un tip optimist. Probabil că nu se uita deloc la televizor dacă putea rămâne atât de optimist.

Intră în baie şi, pentru un timp, îşi privi imaginea din oglindă. Ochii obosiţi, dar ageri, şi, deasupra lor, sprâncenele care formau o arcadă. Îşi asemănă profi lul cu capul unui vultur. *Vultur neîngrijit*, îi spuse cu ironie o voce inter ioară. Oare Beşiktaş ar fi putut fi campioană în acel an? Poate ar fi trebuit să se facă fotbalist.

Bineînţeles că acum era prea târziu. Poate într-o altă viaţă... Fotbaliştii câştigau bine, iar cei inteligenţi deveneau eroi în ochii societăţii. Mai ales dacă înscriau într-un meci al naţionalei. Atunci deveneau automat eroi naţionali... Oare ce sentiment îţi dădea faptul de a fi erou?

Când faţa îi intră în contact cu apa rece, se trezi din gândurile sale. Se uită încă o dată la imaginea din oglindă şi urmări picăturile care i se scurgeau pe bărbie. Nu oboseala era cea care îi acoperea faţa. Semăna mai mult cu o grenadă, cu o bombă care urma să schimbe totul la tragerea cuiului. El spera să nu fi e tras. Era sâmbătă şi nu trebuia să se bărbierească. Îi plăcea la nebunie această situaţie. Să nu se bărbierească reprezenta libertatea însăşi.

Când intră sub duş, potrivi apa atât de caldă cât să-i înroşească pielea. Stătu zece minute sub jet, fără să se mişte. Apoi o făcu rece ca

gheaţa şi nu rezistă decât două minute. Şocul cu apă rece pe care şi-l făcea după duşul cu apă caldă în fi ecare dimineaţă era singurul lucru care-l trezea. Alte deprinderi nu avea şi nici nu lua micul dejun. Doar acest duş şi apa călduţă pe care o bea după. După ce închise robinetul, aşteptă ca apa să i se scurgă de pe trup. Se şterse şi ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

Ca de obicei, îşi pregăti apa călduţă în bucătărie. Dădu pe gât două pahare mari, închise ochii şi îi simţi scurgerea în trup. Apoi se întoarse în dormitor şi începu

să se îmbrace. O pereche de blugi şi un tricou oare-care erau sufi ciente pentru acea zi. Înainte de a ieşi din casă, deschise fereastra camerei şi privi îndelung la frumosul peisaj. Palatul Topkapi trona în partea opusă, în toată splendoarea lui. Se uită la vapoarele care porneau din Karakoy şi Eminonu şi traversau strâmtoarea. Văzu şi câteva bărci care încercau să se strecoare printre ele. Cu toate că era ora opt dimineaţa, trafi cul de pe mare era deja aglomerat.

În timp ce privea la Turnul Fecioarei, îşi aminti legenda lui: tatăl construise acel turn pentru a-şi proteja fi ica de un şarpe. *Cum a putut omul să-şi închidă fi ica într-un asemenea loc*, se întrebă el. Oare ce fel de tată fusese? Sau, şi mai important, în ce stare fusese săraca fată? Ce gândise ea? Probabil că cineva se afl ase cu ea. Sau poate că întreaga poveste era o invenţie.

Z â m b i î n t i m p c e s e g â n d e a c ă în fi ecare dimineaţă s e u i t a l a a c e l a şi peisaj şi era cuprins de aceleaşi gânduri. Poate că asta era obsesia lui. Cine putea şti cum era să fi i sultan? Oare îşi dorea să fi e sultan? O lua iar razna. Prietenii săi aveau dreptate: poate că într-adevăr exagera. De ce nu se putea purta ca oamenii normali şi se afunda în astfel de gânduri stupide? Acel tip de obsesii şi idei sinistre trebuie să fi fost consecinţa traiului de unul singur.

Când ieşi din casă se gândi să nu-şi mai ia maşina. Se hotărî să meargă până la debarcaderul din Beşiktaş. Era o dimineaţă splendidă în Istanbul. Cerul era albastru, iar aerul neobişnuit de curat... Copacii începuseră să

înverzească. De peste tot ţâşnea prospeţime, iar el se bucura de ceea ce simţea.

Trafi cul nu se aglomerase încă. Îi făcea plăcere să meargă pe jos. În fi ecare dimineaţă de sâmbătă făcea aceleaşi lucruri. Mergea în Kadikoy cu vaporul sau maşina, apoi se bucura de rătăcirile sale pe străzile lăturalnice.

Cumpăra fructe şi legume proaspete de la zarzavagii. Ştia că nu putea găsi cele mai bune fructe ale anotimpului decât la micii negustori din bazarul din Kadikoy. Nici legume mai bune ca ale zarzavagiilor de acolo nu se găseau. Apoi lua marţipan de la vestitul cofetar din zonă. După aceea mergea la librăria al cărui membru era şi îşi petrecea cam două ore alegând cărţi. În acest timp citea rezumatul cărţii ori comen-tariile de pe coperţi, sau pur şi simplu deschidea la întâmplare şi încerca să-şi dea seama de stilul scriitorului. Dacă era unul care-i stârnea inte-resul, o cumpăra neapărat. Cu toată această selecţie, uneori lăsa cartea

când ajungea abia la a zecea pagină. Chiar şi aşa, nu era obligatoriu să-i placă fi ecare scriitor. Unii dintre ei îl purtau în lumea lor interioară, în vreme ce alţii nu reuşeau. El alegea acele cărţi cu uşurinţa omului care ştie ce vrea.

Ura să-şi cumpere cărţi în rate. I se părea absurd, dar şi incomod să plătească pe o perioadă de şase luni la o carte pe care ar fi terminat-o de citit în şase ore.

Apoi ieşea şi se amesteca iar în mulţime, îi studia pe oameni, se plimba fără noimă, iar când i se făcea foame, mânca *kokoreç*[8] şi midii. Această plimbare dura până la orele prânzului, când se întorcea acasă.

Aşa cum obişnuia în fi ecare sâmbătă, se urcă pe vapor. Merse imediat pe punte la pupa, unde găsi cel mai bun loc. Dorea să privească perechile care le aruncau bucăţi de simit pescăruşilor. De fapt, nu asta îl interesa pe el. Era curios să vadă cum reuşeau pescăruşii să zboare atât de aproape fără să se lovească unii de alţii. Îşi alegea cu privirea un pescăruş şi îi urmărea fi ecare mişcare.

Fără să treacă mult timp, odată cu punerea în mişcare a vaporului, pasagerii începură să hrănească păsările. Se întreba cum de accep-taseră ele această târguială. În scurt timp, un grup de douăzeci-trei-zeci de pescăruşi se formă în urma vaporului. Observă cât de orga-nizat zbura stolul: o formaţiune de şapte-opt pescăruşi zbura aproape de omul care arunca mâncarea şi, după cel mult patru încercări de a o prinde, se retrăgea ordonat, desenând parcă pe cer o formă care semăna cu cifra opt. În acest fel, fi ecare formaţiune din stol avea şansa să ajungă în faţă. Cei cu calităţi mai abile prindeau bucata de simit printr-o mişcare iute a capului, urmată de un picaj prin care treceau în spatele grupului. Urmărirea acestui ritual de la o distanţă de doi metri îi dădea o satisfacţie deosebită şi şi-ar fi petrecut ore în şir privind acel spectacol. De asemenea, încerca să prindă şi sunetele scoase de pescăruşi. Urmărirea fără

nicio grijă a acelui concert special pe care-l oferea natura era o nemaipomenită plăcere.

Odată cu apropierea vaporului de debarcader, asemenea musafi -rilor care se ridică de la masa la care s-au ospătat, grupul de pescă-ruşi se îndepărtă şi el fără nicio ezitare. Când coborî de pe debarcader împreună cu mulţimea, era aproape ora zece. Se hotărî ca mai întâi să hoinărească puţin pe străzi. Se uită la veneticii din Anatolia care, în faţa vechilor case ale Istanbulului, încercau să vândă ilegal fi lme pornografi ce. Trecu tăcut printre ei, fără să bage în seamă expresiile ostile şi ag resive de pe feţele lor, pe care ei le credeau necesa re în câşti-garea luptei pentru pâine. Îi privi şi pe cei care încercau să-şi câştige traiul din vânzarea legumelor, pe care le ţineau în patru-cinci lădiţe în faţa uşilor de la intrarea în clădiri. Oare câte legume vindeau pe zi? Cine ştia ce fel de viaţă îşi puteau asigura făcând o asemenea muncă?

Aruncă o privire şi prin magazinele de mobilă la mâna a doua. Cumpărarea unui astfel de obiect reprezenta o bucurie sau o durere?

8 Amestec de intestine de miel, preparate pe grătar. (n.tr.)

Oare ce fel de sentiment îţi dădea luarea şi ducerea acasă a unui dulap sau a unei măsuţe care ascundea amintirile altor oameni? De fapt, cu mult timp în urmă, şi el fusese interesat de obiectele vechi, dar mai târziu, gândul că acele obiecte erau martori care

făcuseră parte din viaţa personală a oamenilor i se vârâse în sufl et, şi interesul său murise. Nimeni nu ştia ce văzuseră, la ce evenimente fuseseră ele martore, însă asta nu schimba adevărul că fuseseră folosite de alţi oameni.

Când îi văzură privirile interesate, vânzătorii crezură că au de-a face cu un cumpărător şi îl invitară în magazinele lor pentru a putea privi mai de aproape. El refuză toate aceste invitaţii cu un zâmbet timid şi amabil în acelaşi timp. Treptat, străzile începură să se aglomereze. Împrejur erau atât de multe tarabe cu produse muzicale şi cărţi contra-făcute... Bineînţeles, nu trebuiau uitate nici librăriile sau magazinele de telefoane mobile. Tot ceea ce stârnea interesul tinerilor şi în special al studenţilor putea fi găsit la preţuri rezonabile în bazarul din Kadikoy. Ştia că acesta era un loc în care studenţii îşi petreceau multe ore, mai ales la sfârşitul săptămânii. Încet-încet începuse să i se facă foame. Se hotărî să meargă jos şi să şi-o potolească la magazinul de midii din colţ.

Midiile tăvălite prin făină şi aruncate apoi în uleiul încins din tigaie se îngălbeneau în numai un minut sau două. Î n t i m p c e l e u r m ărea cu atenţie prăjirea, se simţi ca în vacanţă. Acest sentiment îi încălzi sufl etul. Trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese într-o vacanţă. Ori, în fi ecare vară îşi dorea să meargă în sud, unde se afl au staţiuni de vacanţă f ără pereche, dar până atunci nu fusese să fi e. Pentru că munca lui se aglomera pe timpul verii, îşi amâna vacanţa pentru

iarnă, iar iarna, pentru că era foarte frig, îi venea greu să mai meargă.

Când vânzătorul îi întinse sandvişul cu midii, se rupse din gându-rile în care se scufundase. Plăti, mulţumindu-i vânzătorului. Apoi se sprijini de peretele bisericii din marea piaţă şi începu să mănânce. În timp ce privea la trecători, muşca din sandviş atât de natural de parcă nu s-ar fi afl at pe stradă, ci în propriul balcon. Ştia că arăta vulgar, dar aşa avea el chef. În timp ce mesteca îmbucătura, închise ochii şi îşi ridică faţa în sus. Acum simţea mai bine căldura Soarelui.

Deodată, simţi ceva precum o scânteie. Fu deranjat, şi, când deschise încet ochii, văzu chiar în faţa sa o femeie care făcea foto-grafi i. Pentru că aparatul continua să-i umbrească faţa, nu îşi dădu seama dacă era cineva cunoscut sau nu.

În vreme ce femeia continua să apese pe declanşor, Selim o studie. Blugii pe care îi îmbrăcase şi tenişii albi îi scoteau în evidenţă picioarele lungi şi şoldurile înguste. Mânecile sufl ecate ale cămăşii de asemenea albe scoteau la iveală nişte braţe bine bronzate. Însă era prea devreme pentru plajă. *Trebuie să se fi bronzat în saloanele de frumu-seţe, cele care vând efectele unui soare artifi cial*, se gândi el.

Părul ondulat şi negru precum cărbunele i se revărsa peste umeri până la piept. Când, într-un sfârşit, îndepărtă aparatul de la ochi, fruntea lui Selim începu să se descreţească. Observă gura înconjurată

de buze groase şi dinţii albi scoşi la iveală de un zâmbet veritabil. Tânăra îl privea timidă, cu nişte ochi de tăciune, umbriţi de sprânce-nele perfect arcuite.

Selim se gândi că undeva prin apropiere trebuia să se fi lmeze vreun serial de televiziune. Unul din serialele în care jucau acele manechine la modă... Era o femeie foarte frumoasă. Zâmbitoare, ea se îndreptă spre el.

– Vă rog să mă scuzaţi. Am făcut câteva instantanee cu dumnea-voastră fără să vă cer permisiunea, spuse ea.

– Nu-i nimic. De ce le-aţi făcut? întrebă el ridicându-se în picioare.

– Lucrez pentru revista *Hayat Istanbul*. Pregătesc un proiect intitulat *Imaginile Oamenilor din Oraş*. Când v-am văzut cufundat în propria lume, mâncând şi bucurându-vă de Soare, nu m-am putut abţine. E vreo problemă?

– Dacă-mi promiteţi că nu veţi publica fotografi ile în care am ochii deschişi, nu-i nicio problemă.

– Bine, promit. Nu vreau să vă deranjez. Bună ziua.

Numai *Bună ziua* putu zice şi Selim în timp ce privea în urma femeii care se îndepărta. Apoi se înjură că nu mersese la facultatea de jurnalistică. *Ce bine dacă a ş fi fost ziarist*, se gândi el. Atunci, ar fi avut posibilitatea să lucreze cu astfel de femei frumoase. După ce dama se pierdu în mulţime, înfulecă şi ultima bucată din sandviş şi se îndreptă spre librărie.

Ca de obicei, înăuntru se afl au numai câţiva clienţi care se uitau leneş printre rafturi, în timp ce angajaţii

erau ochi şi urechi, încercând să prevină orice furt. Însă ei ar fi trebuit să ştie că acel tip de privire îi deranja pe clienţii obişnuiţi. Când venise acolo pentru prima dată, observase şi el că era urmărit, dar pentru că atunci cumpărase două-sprezece cărţi deodată, următoarea săptămână fusese lăsat în voie. Bineînţeles că vânzătorii nu aveau în faţa lor tot timpul un client care să cumpere douăsprezece cărţi deodată, cu atât mai puţin cu cât situ-aţia economică a ţării era într-o stare nefavorabilă. Din acest motiv, îşi luase locul pe lista clienţilor importanţi încă din prima săptămână.

Se plimbă printre rafturi aproape o oră. Se uită la noile apariţii. Cără la casă ceea ce alesese, după care reveni printre rafturi. Întoarse cu susul în jos toată secţiunea de biografi i, unde de altfel şi găsi câteva memorii interesante. După ce luă şi o carte care îi dădea posibilitatea să înveţe de unul singur limba turcă otomană, merse la casă, unde le plăti pe toate. Se întrebă pe câte dintre acele cărţi avea să le citească şi pe câte dintre ele - pentru că nu urmau să-i fi e pe plac - avea să le dea cadou apropiaţilor. Nu era nimic de făcut. Nu putea să-şi schimbe acel obicei. De fapt, era un obicei cam costisitor, dar care se preta la celelalte obiceiuri ciudate ale sale.

După ce ieşi din librărie, merse la cofetarul istoric, situat la două prăvălii mai încolo. Dintotdeauna îşi dorise să afl e secretul acelor oameni care, de patru sute de ani, din generaţie în generaţie, făceau

dulciuri atât de bune. Oare câte fi rme din Istanbul sau din Turcia aveau o activitate care să depăşească secolul? Îşi cumpără acadele cu alune şi nişte marţipan. În timp ce ieşea din dughenă, se gândi că nu avea să poată rezista până acasă şi, desfăcând punga de hârtie, îşi aruncă două bucăţi de marţipan în gură. Erau delicioase. *Oamenii ăştia*, îşi spuse el, *îşi vor duce cu siguranţă mai departe activitatea pentru încă două-trei secole*.

Fructele care vesteau venirea verii se afl au deja pe tarabe, dar ideea de a le cumpăra şi mai ales de a le căra până acasă îl obosi. Ridicând din umeri, se gândi că putea veni dimineaţa următoare să rezolve acea treabă. Dacă nu, avea să facă şi el cum făceau ceilalţi oameni: urma să cumpăre fructele şi legumele dintr-o piaţă din apropierea casei. Chiar se gândi la piaţa de peşte din Beşiktaş.

Când ajunse la chei, cumpără un simit, lucru pe care de obicei nu-l făcea. De data asta, vru să fi e el cel care arunca simit pescăruşilor. Fapt ul că nu aveau creierele destul de dezvoltate era un mare avantaj pentru ei, altfel ar fi putut să-şi piardă dorinţa de viaţă din cauza depri-mării pe care le-ar fi produs-o nevoia de a se hrăni într-un mod atât de înjositor. Îşi imagină că încerca şi el să mănânce în acel mod. Era un sentiment oribil. Dar se bucură pentru pescăruşi. Se pierduse din nou în nişte gânduri stupide? Nu, pentru că în fi lmul *Planeta maimuţelor* exista o secvenţă asemănătoare. Asta însemna că şi în cealaltă parte a Pământului trăiau

oameni care gândeau tâmpenii ca el. Cu o dife-renţă, bineînţeles... Ei se îmbogăţeau de pe urma ideilor ăstora stupide. Gânditor, se urcă în vapor şi merse pe punte la pupa. Înainte de a se sprijini de balustradă, îşi puse între picioare plasele cu cărţi şi dulciuri şi, după aceea, cu simitul în mână, începu să privească marea.

Va p o r u l s e p u s e î n m i şcare şi, odată cu trecerea lui pe lângă Haydarpaşa, stolul de pescăruşi se ivi din nou şi începu să zboare în apropiere. În timp ce arunca primele bucăţele de simit spre pasărea cea mai curajoasă, se întrebă cum de nu se loveau între ele. Oare ce fel de comunicare exista între ele? *Trebuie să fi e ca la noi*, se gândi el. Existau lideri, lucrători, răi, buni, leneşi. Cu toate astea, modul în care fi ecare îşi aştepta rândul în ordine şi disciplină era admirabil.

Când ajunseră în faţa Turnului Fecioarei, se simţi urmărit. Se întoarse în stânga să se uite şi văzu obiectivul unui aparat de fotogra-fi at care semăna cu ochiul unui gândac uriaş. Femeia brunetă îi făcea din nou poze. Se bucură, dar, în acelaşi timp se şi supără. Asta nu mai putea fi o coincidenţă. Deschise mâinile ca şi cum ar fi dorit ca femeia să-i dea o explicaţie. În timp ce îşi aşeza cu grijă aparatul în geantă, ea se apropie de el. Cu acelaşi zâmbet splendid, începu să-i explice pe un ton sincer:

– Vă rog să nu înţelegeţi greşit, dar este o coincidenţă fantastică. Arătaţi foarte bine şi nu m-am putut abţine. Nu v-aţi supărat, nu?

Pentru o clipă simţi electricitatea care venea

dinspre ea. Nu minţea. Când îşi dădu seama că situaţia era într-adevăr o coincidenţă, se destinse.

57

– Începusem să cred că mă urmăriţi.

Drept răspuns, femeia întinse mâna:

– Îmi cer din nou scuze. Chiar a fost o coincidenţă. Numele meu este Helin.

Fără să strângă prea tare, Selim îi cuprinse palma şi îi zâmbi.

– Al meu Selim. A fost o coincidenţă frumoasă. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Apoi, arătând spre pescăruşi, adăugă:

– Vreţi să încercaţi şi dumneavoastră?

Helin se bucură ca un copil:

– Uraaa! Aţi citit ce-mi trecea prin minte.

Afl aţi unul lângă celălalt, el rupse o bucată mare de simit şi i-o dădu tinerei femei. Pentru că se afl a în direcţia vântului, îi simţi mirosul. Era unul foarte plăcut, de piersici nici prea coapte, dar nici prea crude. Pentru o clipă, închise ochii şi îl fi xă în memorie.

Pescăruşii se plictisiseră parcă de acel scurt dialog şi începură să se învârtească în jurul lor, ţipând scurt şi sacadat pentru a-i face să le arunce din nou bucăţi de simit. Când se conformară, păsările încetară să mai croncăne, intrând din nou în rutină.

Selim simţi dintr-o dată că se liniştise. Electricitatea care venea dinspre ea îl făcu să se calmeze. Închise din nou ochii pentru a simţi şi mai bine sentimentul acela de linişte. Mirosul ei minunat, mângâ-

ierea caldă a vântului, infl uenţa fi zică şi mentală pe care o avusese electricitatea pozitivă, toate îl făcură să ameţească. Îşi reveni la auzul vocii ei moi:

– Sunteţi bine?

– Bineînţeles că sunt. Numai că aerul Bosforului şi cerul acesta albastru reprezintă o mare desfătare şi am vrut să o simt în toată splen-doarea ei. După o iarnă aspră, este ca o trezire care îl recreează pe om...

Helin îl întrebă curioasă:

– Cu ce vă ocupaţi?

– Lucrez la o fi rmă care se ocupă cu comercializarea pieselor auto, la departamentul de vânzări.

– Ce frumos! Şi tatăl meu era mecanic, spuse Helin. Apoi se întoarse din nou către pescăruşi.

Această atmosferă liniştită se destrămă odată cu apropierea vapo-rului de debarcader. Pentru o vreme, urmăriră întoarcerea păsărilor, după care merseră împreună până la ieşirea de pe ponton. Acolo se opriră pentru a-şi lua rămas bun.

– Am fost foarte încântată şi îmi cer încă o dată scuze dacă v-am deranjat, spuse Helin, întinzându-i mâna.

În timp ce îi ţinea palma într-a lui, Selim îi răspunse:

– De fapt, eu îmi cer scuze dacă am fost nepoliticos. Şi mie mi-a părut bine de cunoştinţă.

După un moment de pauză, adăugă:

– Dacă nu întrec măsura, aş dori să vă invit odată

la masă.

În timp ce spunea asta, simţi cum se roşea.

Răspunsul nu fu cel de care se temea:

– Dacă doriţi, daţi-mi dumneavoastră numărul de telefon şi vă sun eu când voi fi disponibilă. Zilele astea sunt cam ocupată... spuse Helin.

– Nu am nici pix, nici hârtie. Vă dau cartea mea de vizită, dacă nu vă deranjează. Aştept să mă sunaţi în cel mai scurt timp, spuse el, întinzându-i cartea.

Pe drumul spre casă se gândi la ea. Oare fusese nepoliticos dându-i cartea de vizită? Dar nu avusese la el nici pix, nici hârtie. Ce ar fi putut face? Brusc, se lovi cu palma peste frunte. Fata ar fi putut scrie numărul pe telefonul mobil. Se înjură gândindu-se la cum fusese în stare să săvârşească o prostie atât de mare. Oare avea să îl sune? Sau luase cartea de vizită din politeţe? Oare ar fi dorit să ia masa cu el? De ce nu fusese ea cea care să-şi dea numărul de telefon? Dacă pierdea cartea de vizită, cum avea să o găsească? Hayat Istanbul era una dintre cele mai importante două reviste de ştiri din ţară, dar ce ar fi putut spune mergând acolo? Nu ar fi fost o prostie şi mai mare să forţeze în cazul în care fata nu voia să îl întâlnească? Dacă suna unde trebuiau să meargă? Nu-i veni în minte un loc unde ar fi putut merge. Să o fi dus la un restaurant cu specifi c pescăresc? Sau la unul chinezesc? Oare ce bucătărie îi plăcea? Dacă nu-i plăcea carnea? Dacă prefera numai legumele? Intră în panică în momentul în care nu îşi aminti niciun loc potrivit. Cel mai bine era să-l sune pe

Erol când ajungea acasă. Fluşturaticul ăla ştia numele şi adresa fi ecărui restaurant din Istanbul, găsea cu uşurinţă localurile unde se serveau cele mai bune mâncăruri şi tocmai de aceea îl putea ajuta. Asta îl făcu să se relaxeze.

58

59

10

ISTANBUL, Ortakoy Mai

Deşi se scurseseră cinci zile, Helin nu sunase. Aproape la fi ecare minut, Selim se uita la telefon. La fi ecare apel cu număr ascuns se emoţiona şi, după ce îşi dregea vocea, răspundea plin de speranţă, însă totul era în zadar.

Era vineri, pe la orele prânzului. În Istanbul, vineri e ziua în care se fac încasările. Vânzătorii sunt pe urmele clienţilor, încercând să strângă banii, în timp ce clienţii îşi găsesc tot felul de motive pentru a se face invizibili. Drept urmare, toată lumea se afl a în trafi c, iar trafi cul atingea cote care pur şi simplu îi înnebuneau pe oameni.

Deşi toate ferestrele biroului fuseseră deschise, aerul din interior era foarte apăsător, reamintind apropierea căldurilor verii care bătea la uşă. În timp ce Selim examina lista platnicilor, îşi şterse cu un şerveţel fruntea plină de transpiraţie. Ce zi! După ce că era vineri, mai era şi foarte cald. Era ziua în care stresul acumulat toată săptămâna ajungea la apogeu, iar neplăcerile şi speranţele atingeau şi ele punctul culminant...

Îi sări inima din piept când auzi soneria telefonului mobil, care dădea de veste că recepţionase un mesaj. Putea fi Helin? Încercând să-şi stăpânească emoţia, ridică telefonul şi începu să citească mesajul. Era de la ea. Se bucură ca un copil. Însemna că şi ea fusese afectată. În mesaj scria că fusese bolnavă şi de aceea nu îl sunase, iar dacă era disponibil, se puteau întâlni sâmbătă la micul dejun. Scrise repede răspunsul, întrebând-o la ce oră şi unde. În numai două minute veni răspunsul ei. Urmau să se întâlnească la ora unsprezece şi jumătate, la cafeneaua Bahce din cartierul Moda. Precizând că era de acord, îi înregistră numărul. Apoi, gândindu-se că dacă ar fi pierdut telefonul ar fi pierdut şi numărul, îl scrise şi în agendă, ca măsură de precauţie. Imediat după aceea îl sună pe Erol.

– N-o să mă crezi, omule, dar m-a sunat! Uite că m-a sunat!

Erol distinse bucuria din vocea prietenului său.

– Stai, frumosule, stai. Ia-o mai uşor. Cine te-a sunat? Spune-mi pe rând ca să înţeleg.

– Helin, omule, Helin... Tipa de pe vapor. Aia care sea mănă cu o amerindiană.

– Foarte bine. Felicitări. Calmează-te! Pentru ce atâta entuziasm? Noi când ne întâlnim?

– Mâine luăm micul dejun împreună.

– Am înţeles. Mă bucur pentru tine. Vezi, nu vorbi prostii ca să o sperii, bine? Oricum, discutăm detaliile diseară. Asta dacă îţi rezistă

inima până diseară. Nu ne abandonezi, nu-i aşa?

Nu uita! La ora două-zeci şi trei la VIVI. Ayşe vine cu o prietenă pentru tine. Cu toate că Helin ţi-a luat minţile, e bine să faci cunoştinţă şi cu fata asta, pentru orice eventualitate. Poate că indianca ta nu-ţi va propune decât să pozezi pentru ea. Poate că, aşa cum faci întotdeauna, vezi lucrurile nu cum sunt, ci cum ţi-ai dori să fi e.

Selim nu mai rezistă.

– Erol, nu exagera. Tocmai am primit o veste bună şi mi-am zis să ţi-o împărtăşesc, dar m-ai dezumfl at.

– Bine, măi irascibilule, nu te ofi li. Adevărul doare. Tu păstrea-ză-ţi speranţa vie, dar fi pregătit şi pentru altă eventualitate, ne-am înţeles?

– Bine, ne-am înţeles.

– Hai, ne vedem diseară. Ne întâlnim chiar la intrare. Nu ne face să aşteptăm.

– Bine.

În timp ce închise telefonul, Selim căzu pe gânduri. Era oare posibil ca Erol să fi avut dreptate? Poate că fata nu îl plăcuse. Poate că era aşa cum spusese Erol - dorea să-i vorbească despre afaceri. Ridică din umeri. Până să o vadă şi să stea de vorbă cu ea, avea de gând să profi te la maximum de valul acela de entuziasm. În funcţie de situ-aţie, avea să decidă cum să se comporte, dar, pentru moment, nimic nu putea să-i strice buna dispoziţie.

C â n d s e î n t o a r s e d e l a s e r v i c i u a c a s ă, făcu un duş lung şi se retrase să se odihnească. La ora unsprezece fără un sfer t, când su nă ceasul, se trezi şi

făcu din nou duş. Se îmbrăcă şi ieşi. Când ajunse în Ortakoy, trafi cul se aglomeră. Erau sute de maşini pline de oameni care se aruncau pur şi simplu în locarurile de noapte de pe malul Bosforului pentru a înde-părta stresul şi oboseala unei săptămâni întregi de muncă. Poliţiştii de la circulaţie urmăreau fără să se amestece haosul care se scurgea greoi în jurul lor şi nu coborau din maşină dacă nu era absolut necesar.

VIVI, unul dintre cele mai populare cluburi de noapte de iarnă, se afl a chiar sub Podul Bosfor. Era unul dintre cluburile de distracţie cu renume internaţional, care, după Paris şi Londra, îşi deschisese o fi lială şi în Istanbul. Muzica ascultată la un volum foarte ridicat şi decorul impresionant îi făceau pe clienţi să se simtă de parcă ar fi luat parte la scene din fi lme. Aici nu era nici urmă din sărăcia care domnea în cartierele de barăci afl ate nu foarte departe, la o distanţă de mai puţin de un kilometru. Clienţii foarte eleganţi care coborau din maşini foarte moderne şi scumpe nu erau diferiţi de semenii lor din Europa. Reprezentau mulţimea de elită, din care cea mai mare parte se îmbo-găţise după 1980...

Selim reuşi în cele din urmă să ajungă în faţa clubului. Îşi lăsă maşina în parcarea alăturată. În cazul în care urma să consume alcool, avea să se ducă acasă cu taxiul, iar a doua zi să vină să o ia din parcare. În faţa clubului se afl au vreo cincizeci de persoane care nu erau admise

înăuntru fi e pentru că nu făcuseră rezervare, fi e pentru că nu aveau ţinuta corespunzătoare, şi care aşteptau cu speranţa că aveau să fi e lăsate să intre la ore mai târzii din noapte.

Nu după mult timp, Selim îi văzu pe Erol şi pe fete aşteptând separat de restul mulţimii. Prietena lui Ayşe arăta cu adevărat bine, dar mintea lui tot la Helin era. Îl luă cu călduri numai când se gândi la indiancă. Îi plăcea să fi e afectat de cineva în acel mod. Când îl văzu şi Erol, se puseră în mişcare.

– Pe unde umbli? Am prins rădăcini aici.

– Îmi pare rău, trafi cul e sub orice critică. Bună, Ayşe!

După ce se pupă cu Ayşe şi Erol, îi fu prezentată şi prietena lor.

– Selim, ea este Pelin. E prietena mea cea mai bună.

Selim dădu mâna cu ea şi repetă minciuna că ar fi încântat să o cunoască. Apoi intrară în clubul de noapte. Pentru că şeful echipei de bodyguarzi era un prieten de-al lui Erol din cartier, nu întâmpinară nicio problemă la intrare. Înaintând cu mare greutate prin mulţime, căutară un loc liber unde să poată stea. După ce găsiră unul pe placul lor chiar în colţul barului afl at pe malul mării, comandară băuturile. Lui Selim nu-i plăcea să bea alcool. Cu toate astea, simţea că într-o oră ar fi putut termina singur o sticlă de whisky, deşi trupul şi sufl etul nu ar fi fost deloc mulţumite de o astfel de situaţie. Până la urmă îşi comandă un cocteil de fructe fără alcool şi cu

multă gheaţă.

De fapt nu-i plăcea acel gen de distracţie din asemenea cluburi, care nu avea n imic de-a face cu viaţa reală, dar se gândi că nu trebuia să refuze invitaţiile lui Erol. Până la urmă, şi lui Erol şi lui Ayşe le plăcea acel loc. Un cot din partea lui Erol îl readuse la realitate. Pelin se plictisea, iar ei doreau ca el să-i acorde puţină atenţie. Nu-şi refuză prietenul şi începu o lungă conversaţie cu fata. Fu o discuţie foarte complexă, care debută cu locul de muncă şi se sfârşi cu adresa fi ecăruia. În cele din urmă, făcură şi ei cum făceau toate perechile care tocmai se cunoşteau: tăcură şi înce-pură să se uite la ce se întâmpla în jurul lor.

Locul în care se afl au era situat în aşa fel încât puteau vedea cu uşurinţă marele ring de dans din mijloc. Pentru Selim, asta era partea cea mai plăcută. Începu să-i analizeze pe cei care se afl au pe ring şi pe cei care stăteau la mesele din jurul lui, dându-şi importanţă. Se legăna şi el în ritmul muzicii date la maximum, la fel ca toţi cei din jurul său. În astfel de clubu r i de noapte nu era la îndemâna oricui să obţină locuri la mesele de pe platforma înaltă de lângă ring. De fapt, în alte oraşe din lume, a rămâne aşezat la o masă pe o asemenea muzică putea fi considerat un lucru stupid, dar nu şi în Istanbul. Dacă într-un club atât de scump rezervai o masă, stăteai acolo şi comandai ca băuturile să fi e aduse cu sticlele - asta însemnând că aveai al dracului de mulţi bani, pe care îi puteai irosi aiurea.

Selim începu să-i studieze pe oamenii care stăteau

la mese. Cei mai mulţi dintre ei erau bărbaţi care, în timp ce îşi savurau băuturile, se uitau pur şi simplu la cei care se distrau dansând pe ring. Femeile

care îi însoţeau se purtau şi ele foarte molcom, de parcă ar fi vrut să fi e în armonie cu partenerii lor. Era sufi cient să te uiţi la feţele lor ca să înţelegi că nu erau deloc mulţumite de acea situaţie. Probabil că cele mai multe dintre ele şi-ar fi dorit foarte mult să se arunce pe ringul de dans şi, între atâtea rivale, să arate de ce erau în stare, însă nu aveau libertatea de a face asta. Clienţii de acest gen nu veneau să se distreze, ci să se etaleze. Bineînţeles, nu vedeai aceeaşi situaţie la toate mesele. De altfel, grupul de patru persoane format din două fete şi doi bărbaţi care se afl a la una dintre mesele din faţă era mult mai activ decât cele de la alte mese.

Dintre bărbaţi, cel scund şi cu chelie purta o cămaşă gri sub un sacou negru puţin cam larg. Nu simţise nevoia să-şi radă barba de două-trei zile. Celălalt era înalt. O parte din păr îi căzuse, şi voia parcă să compenseze acest lucru cu mustaţa stufoasă. Purta cămaşă albă, iar ceasul de aur de la mână strălucea în lumina refl ectoarelor. Amândoi bărbaţii aveau aproximativ patruzeci de ani.

Selim se uită la fetele de lângă ei. Se gândi că aveau cel mult două-zeci de ani. Trebuiau să fi e în ultima clasă de liceu. Amândouă aveau părul blond vopsit. În acest fel, reuşeau să arate cu cinci-şase ani mai mari. Erau aprope de aceeaşi înălţime. Una dintre

ele purta un colier mare şi o rochie mini în bretele de culoare albastră. Sfârcurile sânilor mari îi ieşeau în evidenţă prin materialul subţire, vrând parcă să demonstreze că nu fusese loc de lenjerie intimă. Era atât de frumoasă încât atrăgea atenţia tuturor. Cealaltă purta o fustă mini neagră şi ceva cu multe paiete, care îi acoperea numai sânii şi care semăna mai degrabă cu un sutien sau cu piesa unui costum de baie. Pantofi i cu tocuri foarte înalte căraţi de picioarele lor subţiri erau exageraţi pentru vârsta lor.

G r upul b ea înt r-u n r it m foa r te r apid. În ti mp ce bărbaţii continuară să stea la masă, fetele se ridicară şi începură să danseze. Sub infl uenţa alcoolului şi a muzicii date foarte tare, dansul lor se transformă treptat într-un spectacol erotic.

Cei care se mişcau în jurul lor urmăreau pe de-o parte acel spec-tacol, iar pe de alta continuau să se distreze. Însoţitorii lor, care nu se ridicaseră d e l a m a s ă, ciocneau pahare în hohote exagerate şi le priveau mulţumiţi că atrăgeau atenţia tuturor.

Breteaua rochiei uneia dintre fete nu mai rezistă acelor mişcări unduitoare şi îi căzu de pe umăr, lăsând la vedere un sân ferm de o formă frumoasă, care se mişca în voie, ca o sălbăticiune căreia i se redase libertatea. Această situaţie - care în mod normal ar fi trebuit să o facă să roşească - nu o deranjă nicidecum. Şi-l acoperi ridicându-şi breteaua cu o mişcare foarte lentă şi fi rească. Cei doi bărbaţi de la masă râseră în hohote în faţa acestei situaţii. Nici în cazul celor care dansau în

jurul fetelor lucrurile nu erau diferite. Selim observă cum câţiva dintre bărbaţii din apropierea ei înghiţiră în sec cu emoţie. Se întoarse şi aruncă o privire spre Erol şi fete. Nu erau conştienţi de ceea ce se întâmpla, fi ind absorbiţi într-o discuţie înfl ăcărată.

63

În timp ce Selim încerca să măsoare efectul pe care-l produsese sânul dezgolit al fetei, un alt grup îi atrase atenţia. O femeie şi doi bărbaţi stăteau împreună, legănându-se uşor pe rit mu l muzicii şi uitân-du-se parcă hipnotizaţi la fata care îşi expusese sânul. Erau ciudaţi. Când îi priveai, aveau ceva care deranja. Judecând după privirea lor ca de gheaţă, Selim se gândi că erau drogaţi. Deşi era foarte cald, purtau blugi şi ghete. Bărbaţii aveau tricouri decolorate, pe care scria *Pace*, iar femeia o bluză foarte largă cu fermoar. Sânii îi atârnau până la burtă. Când încercă să şi-o închipuie goală, Selim se indispuse. Ceva nu era în regulă cu sânii ei.

DJ-ul făcuse ca atmosfera să se încingă la maximum. Pusese una dintre cele mai populare melodii din ultimele zile. Luminile străluceau vioaie în timp ce pe cer începuse spectacolul cu lasere.

Di nt r-u n mo t iv p e ca r e nu-l pute a î nţelege, Sel i m se si mţea deranjat. Îl chinuia un disconfort nedefi nit. Voia să plece din club. Nu-şi putea explica ce îi provocase acea stare. Se uită la pahar: îi puseseră oare ceva în băutură? Se îmbătase? Era imposibil. Nu te puteai îmbăta de la un cocktail de fructe fără alcool.

Dădu din umeri şi respiră adânc. Continuă să urmărească fetele care făceau acele fi guri erotice de dans şi grupul celor trei ciudaţi de pe ring.

Chiar în acel moment, observă cum cei doi bărbaţi din grupul ciudat se întoarseră dintr-o dată spre prietena lor. Când văzu că desfă-cură fermoarul de la bluza fetei şi puseră mâna pe pieptul ei, încremeni de uimire. Încercau să scoată ceva de acolo.

În acel moment, cu o mişcare bruscă, Selim îl apucă pe Erol de braţ şi, strângându-l cu toată puterea, ţipă la el:

– Ia repede fetele şi ieşiţi afară! Nu pune întrebări! Mişcă-te! Plecaţi imediat!

Erol îşi cunoştea prietenul şi îşi dădu seama că era o situaţie neobişnuită. Fără să pună vreo întrebare, le luă pe fete şi se îndreptă spre ieşire.

Până ca ochii lui Selim să se întoarcă asupra ringului, bărbaţii luaseră deja ceea ce căutau şi, cu braţele în aer, înaintau spre fetele care continuau să danseze pierdute parcă în lumea lor. Fiecare avea în mână câte o secure. Buchetul de lumini de deasupra scenei străluci pe lamele lor.

Selim simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Independent de voinţa lui, începu să înainteze spre acel loc.

Când prima secure coborî în capul fetei al cărui sân ieşise afară cu puţin timp în urmă, Selim se afl a la şapte-opt metri de grup. Cu toată gălăgia, îi auzi foarte clar pe bărbaţi strigându-i:

– Allahuekber!

Se simţi ca într-un fi lm de acţiune. Totul în jurul lui se desfăşura cu încetinitorul.

Securea împărţi în două partea de sus a craniului fetei, coborând până la pometele stâng. Când bărbatul o retrase, ţâşni foarte mult

64

sânge. Toţi cei afl aţi în jurul victimei începură să înţeleagă ce era lichidul cu care fuseseră împroşcaţi. A doua lovitură îi împărţi în două umărul stâng. Acum mâna stângă îi atingea genunchiul. Semăna cu o păpuşă ciudată scăldată în sânge. Sânul îi ieşi din nou afară, dar de data asta semăna cu un ochi însângerat.

În timp ce fata cealaltă – care văzuse cum capul prietenei ei fusese crăpat în două – ţipa cât o ţineau plămânii, securea celuilalt bărbat se înfi pse direct în faţa ei.

Mulţimea începuse să se agite nebuneşte, în stare de şoc. Oamenii care fuseseră împroşcaţi cu sânge luaseră cu asalt uşile. Mesele erau răsturnate, iar clienţii fugeau ţipând şi călcându-se în picioare. Pentru a înţelege ce se întâmpla pe ringul de dans, bodyguarzii încercau să înainteze, însă nu reuşeau din cauza panicii care se iscase.

Selim se apropie de atacatori cu o expresie rece pe fi gură. Mai rămăseseră doar trei-patru metri între ei. Dintre cei doi bărbaţi care asistaseră la măcelul prietenelor lor, cel chel ieşi de sub infl uenţa şocului în care intrase şi reuşi să pună mâna pe pistolul de la

mijloc, însă nu izbuti să scoată arma la timp, şi securea îi reteză braţul de la cot. În locul strigătului care pregătise parcă atacul, acum se auzea un urlet de durere. Încercă să rămână în picioare. Braţul rupt, care rămă-sese agăţat de arma de la mijloc, i se legăna în faţă. Primi a doua lovi-tură în gât. Prin spintecarea jugularei, sângele pe care inima încerca să-l pompeze cu un ultim efort ţâşni la cinci-şase metri în aer.

Bărbatul cu mustaţa stufoasă îşi pierdu controlul şi începu să plângă în hohote. Îngenunche şi, cu mâinile deschise spre cei doi oameni cu securile, îi imploră să se oprească.

Partea aceea a ringului se golise. În afară de cele trei cadavre al căror sânge forma deja câte o mică băltoacă, cei doi bărbaţi cu securi, femeia cu sânii atârnaţi, care urmărea tot ceea ce se întâmpla în jurul ei cu privirea îngheţată, bărbatul cu mustaţa stufoasă care îngenun-chease în faţa lor şi Selim, care se apropiase la doi metri în spatele lor, nimeni nu se mai afl a pe scenă.

Îngrămădeala de la uşile clubului şi strigătele după ajutor ale celor care erau striviţi în picioare continuau.

Când ambele securi se ridicară în aer în acelaşi timp şi coborâră apoi pe umerii bărbatului cu mustaţa stufoasă, se auzi un ţipăt ascuţit, care le suprimă pe toate celelalte. Bărbatul ale cărui clavicule fură sfărâmate se prăvăli în faţă ca un copac bătrân. Dintre cei doi ucigaşi, cel cu tricoul violet ridică din nou securea însângerată şi lovi cu ea în capul celui căruia îi tăiaseră umerii.

Numai un metru mai rămăsese între Selim şi atacatorii cu securi. Bucăţile de oase, creier şi sânge care se împrăştiaseră la acea ultimă lovitură i se lipiră de faţă ca nişte muci roşii.

Când omul cu tricou violet îşi ridică ochii de la ultima sa victimă, între el şi Selim nu mai rămăsese decât un metru. Prietenii lui erau în spate şi aşteptau tăcuţi ca securea să mai lovească o dată.

65

De pe faţa de un roşu aprins de la bucăţile de carne care o lovi-seră, ochii lui Selim, transformaţi în două smaralde verzi strălucitoare, intraseră deja în contact cu cei ai bărbatului. În afara voinţei lui, avu loc un fenomen prin care îşi părăsi parcă trupul şi urmări totul ca prin obiectivul camerei de fi lmat.

Cu un strigăt înfi orător, atacatorul ridică securea în aer, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu găsi în el puterea de a lovi, iar braţele începură să-i tremure.

Selim se uita la el fără să clipească. Bărbatul încerca din răsputeri să-şi mişte braţul pentru a lovi, dar mâinile, picioarele, tot trupul îi tremura şi nu-i dădea voie să coboare tăişul. Dacă cineva l-ar fi văzut, ar fi crezut că încearca să ridice o halteră de o greutatea de trei ori mai mare decât a lui.

Celălalt atacator îl prinse de braţ şi, cu o voce ca de gheaţă, îi spuse:

– Ajunge! Lasă-l! Hai să mergem!

Luând şi femeia cu ei, cei doi alergară spre ponton şi se aruncară în mare, iar foarte curând se pierdură în

apele întunecate ale Bosforului. În timp ce urmărea împietrit ceea ce se întâmpla, unul dintre bodygu-arzii clubului se apropie grăbit de Selim şi îl întrebă neliniştit:

– Dumnezeule mare, sunteţi bine?

Filmul luase sfârşit. După ce îşi reveni, se scutură şi răspunse:

– Nu am nimic. Sunt bine...

Bodyguardul insistă:

– Sunteţi rănit?

Dând dezaprobator din cap, Selim răspunse:

– Nu, nu. Vreau doar să mă spăl pe faţă şi să plec dracului de aici.

Până ce bodyguardul - care văzuse că Selim stătea să-şi piardă echilibrul - îl luă de braţ, poliţia începuse deja să forfotească prin zonă.

Cu ajutorul lui, Selim merse la baie şi se spălă pe faţă. Apoi îi dădu o declaraţie poliţistului însărcinat cu acea treabă şi, când se stabili că nu era decât un client obişnuit, părăsi locul pentru a merge acasă, urcându-se într-un taxi.

Pe drum îi sună celularul. Era Erol, care îi explica panicat că în ultima jumătate de oră tot încercase să dea de el. Era curios să ştie cum se simţea. Selim îi spuse că e bine, că nu fusese rănit şi că aveau să vorbească mai detaliat a doua zi. În momentul în care se iscase panica, Erol era lângă uşă şi scăpaseră de la a fi stâlciţi, dar pentru că Ay şe şi Pelin se speriaseră de moarte, fusese nevoit să le ducă acasă. Şi ele erau curioase să ştie ce se întâmplase. Înainte de a închide, Selim îi spuse

prietenului său că ziarele de a doua zi aveau să scrie totul în amănunt.

Ajuns acasă, îşi făcu o cană de cafea şi stătu un timp pe balcon. Era o noapte minunată, care contrazicea tot ce se petrecuse. Nu voia să se gândească la nimic. Blestemându-şi soarta pentru că a doua zi urma să apară cu o asemenea mutră şi dispoziţie în faţa lui Helin, plecă la culcare, sperând să se poată odihni.

11

ISTANBUL, Moda Mai

Când se trezi, Selim cugetă la visul pe care îl avusese în acea noapte. Un leu incredibil de mare îl fugărise pe străzi. Fusese atât de plin de viaţă încât putea jura că fusese adevărat. În fuga lui, intrase într-o cameră şi, în timp ce încercase să închidă uşa, leul se opusese din partea cealaltă. Uşa refuzase să se închidă. Apoi, fără să înţeleagă de unde, mama sa apăruse în scenă, îmblânzise leul, spusese cuvinte care să-l convingă că nu avea să îi facă niciun rău, îi luase mâna şi i-o plimbase prin coama animalului, îl mângâiase, după care i-o băgase în gură şi-i apucase dinţii. În timp ce toate acestea se întâmplaseră, uriaşul leu, micşorându-şi ochii precum o pisică mică, scosese nişte sunete seci, care arătaseră că mângâierea îi fusese pe plac.

Intrând sub duş, Selim încercă să-şi şteargă din minte cele trăite cu o noapte înainte şi gândurile sumbre în legătură cu visul. Din cauza situaţiei create, prietena Ayşei nu se bucurase de atenţia pe care o aşteptase.

Asta nu însemna, până la urmă, decât a spera la ceva impo-sibil, dar oamenii bine intenţionaţi tot încercau să-i găsească pe cineva. Cum ar fi putut să-i placă altcineva după ce o cunoscuse pe Helin?

Când ajunse în Moda, emoţia care-l stăpânea atinse apogeul. Locul în care urmau să se întâlnească era o grădină de vară plăcută şi liniştită, afl ată pe stâncile cu privire spre cheiul Moda. După ce parcă maşina, intră în grădină şi cercetă toate mesele. Helin îi făcea cu mâna de la una din ele. Se îndreptă spre ea zâmbind.

– Bună! spuse el întinzând mâna.

Strângând palma care îi fusese întinsă, Helin răspunse şi ea:

– Bună!

Selim fu cuprins de o stare de linişte. Femeia pe care o plăcea se afl a în faţa sa. Vremea era caldă şi cerul de un albastru intens. Ceaiul era prospăt şi fusese adus în pahare tradiţionale, cu mijlocul subţire. Plăcinta era exact cum îi plăcea. Totul era foarte frumos.

Vo r b i r ă îndelung. Îşi povestiră unul altuia despre munca pe care o făceau. Vorbiră despre viaţa lor privată, despre locurile preferate. Îşi împărtăşiră opiniile şi punctele de vedere. Descoperiră preocupări comune. Cu fi ecare minut care trecea erau şi mai impresionaţi unul de celălalt.

Selim simţi aceeaşi energie pozitivă. Sentimentul îi împresură corpul, mintea, sufl etul. Din nou, aceeaşi teamă. Acel miros de pier-sici, acel miros vital, care

încerca să-i scoată din percepţie toate miro-surile neplăcute... Interiorul îi fu cuprins din nou de energie.

66

67

Plăti şi propuse să facă o plimbare împreună. Şi lui Helin îi făcea plăcere să se plimbe. Merseră până în Kalamîş. Discutară din nou despre trecut, prezent şi viitor. Era puţin trecut de ora două. Selim simţi că i se face foame. De fapt, problema nu era mâncarea, ci faptul că voia să petrecă tot mai mult timp cu Helin.

– Cred că mi s-a făcut foame, spuse el.

Apoi se întoarse şi adăugă:

– Îţi place mâncarea chinezească?

– Îmi place la nebunie. Dar să mergem numai dacă ştii un loc unde se găteşte bine. Vreau să spun că nu tuturor le reuşeşte.

– Şi eu gândesc la fel. Ai încredere în gusturile mele, n-o să-ţi pară rău.

– Bine, hai să mergem atunci, spuse Helin.

Luară maşina lui Selim din parcare. Când ajunseră pe Bulevardul Bagdat, ceasul arăta ora trei. Timpul zbura.

Lăsară maşina pe una dintre străzile liniştite din preajma resta-urantului. Pe drum, Helin cumpără de la băcănie trei dintre ziarele cotidiene. Lui Selim îi zburaseră din minte cele întâmplate cu o seară înainte până să vadă editorialele. Intrară în restaurant şi se aşezară la masă. După ce comandară, începură să se uite printre titluri. Selim fu cuprins de un sentiment

neplăcut când văzu fotografi ile, dar observă că şi Helin se schimbase.

– Ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi uitat pe ziare înainte de a mânca, spuse el văicărindu-se, pe de altă parte studiind la rându-i fotografi ile.

Din nou, ţinând cont de regulile morale, presa tipărise imaginile acoperind porţiunile sângeroase. Toate cele trei ziare aveau editoriale care refl ectau şocul produs de eveniment.

Helin răspunse oarecum tulburată:

– De fapt, nu sângele sau cadavrele sunt cele care mă impresio-nează, spuse ea. Ceea ce mă îngrijorează este ura care inundă creierele oamenilor care au făcut asta... Fii sigur că ei văd în operaţiunea asta un adevărat succes, iar acum râd la vederea acestor fotografi i.

Selim înmărmuri.

– Operaţiune? întrebă el. Tu vorbeşti despre asta ca fi ind o opera-ţiune?

Helin încercă să îndrepte situaţia:

– Nu. Vreau să spun că în ochii lor ăsta este un eveniment. O *operaţiune*.

Selim îşi aminti de ochii bărbatului cu secure şi de sânii femeii, care semănau cu nişte saci grei atârnaţi.

– Oricine ar fi fost şi oricare ar fi fost scopul pentru care a fost făcut, acesta este un adevărat masacru, spuse el cu vocea schimbată. A fost un moment de demenţă, o dovadă a nebuniei! După mine, nimeni nu poate susţine că acei bărbaţi şi femeia au făcut toate astea în numele unui ideal. Şi unde mai pui că arătau de

parcă erau drogaţi.

Este imposibil să fi făcut asta cu mintea limpede! Trebuie să fi avut ceva din instinctul sălbatic al omului din era primitivă. Din câte ştiu eu, cu ajutorul progresului din domeniul ştiinţei şi tehnologiei din ultimele câteva secole şi prin apariţia culturii civice, aceste instincte au fost împinse în străfundurile genelor. Cu excepţia câtorva psiho-paţi, genele umane nu permit ieşirea acestor sentimente la suprafaţă. În opinia mea, peste cinci-şase sute de ani, acest instinct sălbatic va dispărea complet.

Helin îl privi curioasă.

– Tu! spuse ea în timp ce îşi fl utura degetul ca şi cum ar fi mustrat un copil. De unde ştii tu că erau drogaţi?

– Am fost acolo aseară... zise Selim. Ţi-am spus despre prietenul meu, Erol. A insistat aseară să mergem la VIVI şi nu l-am putut refuza...

Helin fu cu totul uimită.

– O, Dumnezeule! Nu pot să cred că ai fost acolo. I-ai putut vedea pe acei oameni? Cât de aproape ai fost? Ai putut urmări de la început până la sfârşit? Vreau să zic, ai fost martor ocular?

Selim inspiră adânc, apoi o privi. Părea sinceră. Oricine ar fi fost în locul ei ar fi dorit să vorbească cu cineva care fusese martorul unui masacru despre care scriseseră toate ziarele. Fără să mai punem la soco-teală că era jurnalistă. Îi povesti pe scurt şi fără nicio grabă acţiunea pe care o văzuse. Când chelnerul aduse

comanda se opri. Acesta era locul în care se făceau cele mai bune mâncăruri chinezeşti din Istanbul şi cu siguranţă îşi merita pe deplin preţurile. Fără să mai aştepte, luă prima îmbucătură şi, odată cu ea, simţi o satisfacţie deosebită.

Helin nu mai rezistă:

– Te rog, vrei să continui?

Femeile, gândi Selim, *sunt toate la fel*. Apoi continuă:

– Părerea mea e că a fost o acţiune teroristă cu tentă religioasă.

– Am impresia că vezi prea multe fi lme, spuse Helin zâmbind. Luând o înghiţitură mare din porţia sa de tăiţei cu legume, adăugă: De unde ai mai scos-o şi pe-asta?

Selim răspunse dând din umeri:

– Înainte de a coborî securea, strigau *Allahuekber*[9].

– Cum ai putut auzi asta în mijlocul unei gălăgii atât de mari? Nu îmbrobodeşti, nu? îl întrebă Helin suspicioasă.

– Da, cu siguranţă era o gălăgie foarte mare, dar pentru că îmi captaseră atenţia, începusem să-i urmăresc cu câteva minute înainte. Cred că îmi pot da seama de ceea ce spune o persoană care strigă la zece metri de mine numai citindu-i buzele.

Helin afi şă un zâmbet diabolic.

– Nu mi-ai spus nimic despre cunoştinţele tale vaste despre buze!

Deodată, Selim simţi că roşeşte. Se uită în ochii ei

pentru scurt timp. Şi ea ezită. Se priviră. Selim simţi parcă fi ecare mişcare a fl utu-9 Allah este cel mai mare. (n.tr.)

68

69

rilor coloraţi din stomac. Pentru moment, vru să se apropie şi să o sărute. Se opri când îşi aduse aminte că se afl a într-un restaurant.

– Pot înţelege atunci când privesc din direcţia corespunzătoare şi când se vorbeşte rar.

Şi Helin se eliberă din capcana emoţională în care intrase:

– Bine! Apoi ce s-a întâmplat? Ţi-a fost frică?

– Ceea ce simt eu în astfel de momente de şoc nu e frică, ci un sentiment diferit. Mă retrag din trupul meu. Corpul devine asemenea unui robot. Eu sunt în camera de control, situată în interiorul ochilor, şi urmăresc ce face acest robot uriaş. Şi la cutremurul din Golcuk a fost tot aşa: imediat ce s-a terminat, l-am sunat pe Erol. Vreau să zic că nu intru în stare de şoc sau ceva de genul ăsta...

– Revino la noaptea de ieri. Ce s-a întâmplat după aceea?

– Eu mă afl am oarecum departe. Nu m-au observat. Toată lumea a fugit, iar eu am rămas prins la mijloc. Dacă m-ar fi văzut, cu sigu-ranţă m-ar fi ciopârţit şi pe mine. După ce şi-au terminat treaba, s-au aruncat în mare. Probabil că undeva prin apropiere îi aştepta vreo ambarcaţiune...

– Le-ai povestit toate astea şi poliţiştilor?

– Ce, sunt nebun? Nu vreau să am treabă cu poliţia. În plus, nu cred că povestea mea le-ar fi de ajutor poliţiştilor.

– De ce?

Selim tăcu pentru câteva clipe. Se uită în jurul său în tăcere. Apoi continuă:

– Sper că nu eşti atât de naivă încât să crezi că cei care îndeplinesc o astfel de acţiune nu sunt ajutaţi de poliţie.

Helin zâmbi.

– Crezi că există vreo legătură între aceste crime şi cele ale imamilor?

Selim simţi o furnicătură în stomac.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, spuse el. De unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

Fata deveni brusc serioasă. Se aplecă peste masă, de parcă urma să transmită o informaţie importantă şi strict secretă.

– Sper că nu vei spune nimănui, spuse ea. Revista mi-a cerut să scriu o serie de articole despre crimele imamilor. De mâine încep cercetările în zonele unde au fost înfăptuite crimele.

Selim simţi cum crampele sale la stomac se înteţesc. Îşi pierduse şi apetitul...

12

ISTANBUL, Sultanbeyli Mai

Sultanbeyli era unul din cartierele unde jefuirea terenurilor care se înmulţiseră după lovitura militară d i n

198 0 c a ciup ercile după ploaie era un lucru frecvent întâlnit. Pe când era numai un simplu sătuc apar-ţinând Istanbulului, prinsese viaţă odată cu construirea la marginea lui a noii şosele. Mii de săraci care, impulsionaţi fi ind de cunoştinţe şi rude, migraseră din casele lor din Anatolia spre Istanbul - oraşul din al cărui pământ ieşea aur - veniseră pentru a-şi putea împlini visele. Era locul comun unde se întâlneau vieţile neînsemnate pline de insuccese. Distribuirile ilegale de terenuri deveniseră legitime prin împărţirile de mită în stânga şi în dreapta făcute de politicieni în preajma alegerilor, dând naştere astfel unui nou paradis al câştigurilor nemeritate.

Cei cărora şansa le surâsese ori cei care se adaptaseră noţiunii de justiţie plină de contraste a Istanbulului fuseseră în stare să se mute în alte cartiere şi să se salveze din ghearele mizeriei. Alţii acaparaseră şi mai multe terenuri după ce văzuseră că valoarea celor cu care se pricopsiseră creştea în faţa cererii tot mai mari, devenind în acest fel patronii cartierelor sărăcăcioase.

În ciuda numeroşilor ani care trecuseră de la venirea lor, o mare parte dintre aceştia nu reuşiseră să renunţe la obiceiurile lor de la ţară. Victime ale neadaptării la regulile care dominau viaţa din Istanbul din cauza concepţiilor lor morale bine înrădăcinate, viaţa lor continuase să fi e împovărată de datorii şi să se desfăşoare sub semnul sărăciei. Chiar dacă pentru o perioadă, datorită structurii sociale izolate, fusese stâr-

nită pofta celor care doreau să-şi creeze acolo imperii ale fricii, infrac-ţiunea fusese pusă sub control în momentul în care forţele de securitate arătaseră clar că nu aveau să permită nicio formă de segregaţie socială. Era o zonă în care cei cărora le mergea mintea la drăcovenii încercau să creeze o situaţie de dominaţie, terorizându-i pe ceilalţi. Chiar dacă vestimentaţia şi religiile erau diferite, cartierele de acest gen stăteau ca nişte monumente ale mustrării de conştiinţă la periferia celor mai dezvoltate metropole din lume.

Pe una din străzile care seamăna cu un drum de ţară, unde asfaltul nu ajunsese, câţiva copii care purtau tricouri decolorate, pantaloni rupţi şi încălţăminte veche, şi care nu cunoscuseră încă mizeriile vieţii, loveau de zor o minge din plastic, încercând să-i imite pe fotba-liştii văzuţi la televizor. Pentru ei, calea cea mai ieftină de salvare din acea situaţie era fotbalul. Nu merita să meargă la scoală şi să-şi frângă mintea. Tot ce trebuiau să facă era să se lupte conform regulilor acelui

70

71

joc, într-o arenă de douăzeci şi două de persoane. Fiecare driblare avea să îi umilească mai mult, fi ecare cădere în noroi după ce fuseseră loviţi cu cr uzi me de adversar ur ma să îi facă să se ridice mai rezistenţi şi mai abili. Specifi c celor care fuseseră nedreptăţiţi, primul care îşi observa şi reuşea să îşi folosească măiestria avea să se strecoare spre lumea spectaculoasă a unei străluciri deşarte şi a bogăţiei. Inconştienţi de

tragediile trăite nu foarte departe de ei, în vecinătatea vieţilor triste şi pline de nenorociri, încercau să ducă mingea spre poarta adversă, pasând-o de la unul la altul.

Aproape de capătul celălalt al străzii se înălţa o baracă cu două etaje. Cu ajutorul grădinii împrejmuite de pereţi de cărămidă şi mulţi pomi fructiferi, construcţia ridicată la baza unei pante ascundea de privirile oamenilor paşii făcuţi în interiorul unui act de sălbăticie.

Turan Hogea îi privea prin perdea pe copii care jucau fotbal pe stradă. Fără să se întoarcă spre Cafer, care se afl a în spatele său, îl întrebă cu o voce rece ca gheaţa:

– Şi după aceea ce s-a întâmplat?

În afara unui set de canapele ieftine, a unei măsuţe vechi pentru servit cafeaua şi a unei rable de televizor, în încăperea mică nu mai era nicio altă piesă de mobilier. Covorul roşu cu desene aruncat pe podea la întâmplare scotea şi mai mult în evidenţă vopseaua lavabilă verde de pe pereţi . D av u t, c a r e s t ătea lângă u şă, urmărea în linişte modul în care era interogat Cafer, cel care fusese trimis ca martor la operaţiune.

Acesta se alăturase grupului în urmă cu doi ani, iar misiunea sa era ca, folosindu-se de salonul de prezentare auto pe care-l deţinea, să-şi creeze relaţii cu femeile cu moralitate scăzută care doreau să ajungă în înalta societate şi să strângă informaţii cu privire la viaţa de noapte a Istanbulului. În acest fel, el urmărea zilnic - în locurile unde camerele de luat vederi nu pătrundeau - păcatele comise de cei care frecventau viaţa de noapte

a oraşului şi modul în care aduceau daune moralităţii societăţii prin căile greşite pe care o apucaseră. Cafer era *Martorul* ale cărui cheltuieli erau acoperite de sectă şi a cărui datorie era să cheltuiască bani cu generozitate la toate distracţiile, pentru a cunoaşte personal fi ecare chelner care i-ar fi putut furniza detaliile necesare. Era, de asemenea, însărcinat şi cu descoperirea infamiilor oamenilor de afaceri bogaţi sau a îmbogăţiţilor de peste noapte, de la care secta pretindea donaţii. Uneori apărea la rândul său în paginile publicaţiilor de scandal drept bogatul proprietar al salonului auto sau ca proprietar de parc auto. El încerca mai întâi să descopere slăbiciunile persoanei pe care o urmărea, apoi devenea prieten cu ea, îi identifi ca infamiile şi păcatele, pentru ca, după aceea, să dea aceste informaţii oamenilor din sectă care se ocupau cu intimidarea. Când era întrebat, Cafer răspundea: *Mai întâi de Allah şi apoi de Turan Hogea îmi e frică.*

Acum vorbi înainte ca Turan Hogea să repete întrebarea:

– Nezir a căzut. Atunci, Salih l-a lovit în cap. În momentul acela, din întuneric a apărut un om. Salih a ezitat pentru o clipă, apoi a ridicat

securea în aer cu o mişcare bruscă, dar pur şi simplu a încremenit. Nu sunt sigur, dar parcă începuse să tremure. Nu a putut sub nicio formă să coboare securea.

– Ce au făcut ceilalţi în tot acest timp? întrebă

Turan Hogea.

– Şi ei au încremenit. De altfel, au rămas cu bărbatul între ei. Momentul a părut unul foarte lung, deşi Salih şi bărbatul s-au privit numai câteva secunde. După aceea, Mehmet s-a urnit şi l-a tras şi pe Salih de braţ. Apoi toţi trei au fugit şi s-au aruncat în mare.

– Bărbatul... Bărbatul ce a făcut? întrebă Tu r a n H o g e a . C u r i o z i -tatea începuse să-i aţâţe mânia.

Când îşi dădu seama că Hogea începuse să se enerveze, vocea lui Cafer deveni inevitabil din ce în ce mai subţire. Ura această situaţie, în care nu putea să-şi controleze tonul, dar nu o putea preveni. De câte ori îi era frică, timbrul său se subţia şi, în cele din urmă, dispărea de tot. Transpirat, continuă inspirând adânc:

– Eu mă afl am pe terasă, Hogea. Nu am putut vedea foarte clar, dar la un moment dat a întors încet capul. Cred că s-a uitat după ei. Doar a privit. Nu s-a mişcat deloc până când unul dintre cei de la pază nu a venit lângă el.

– I-ai putut vedea faţa, Cafer?

Iată că iar începuse să i se subţieze vocea.

– Nu, Hogea. Faţa îi fusese împroşcată cu sânge. Nu am putut-o vedea foarte clar.

– Crezi că-l poţi găsi?

În acel moment, chiar şi el îşi auzi cu greu vorbele:

– Am încercat, Hogea...

Tonul nervos al lui Turan Hogea mai că îl făcu pe Cafer să aibă o criză cardiacă:

– Nu te aud, Cafer! Vorbeşte tare!

Bărbatul respiră adânc de două ori şi apoi, dându-şi toată silinţa, căută să explice din nou:

– Am încercat, Hogea, dar bodyguarzii nu-l cunoşteau, iar celor de la parcare nu le-a fost încredinţată maşina lui. Probabil a venit şi a plecat cu taxiul. Nimeni nu-l cunoaşte...

– Ai reuşit să ajungi la fi şierele poliţiei? Trebuie să-l fi interogat.

– L-am întrebat pe Mustafa de la Investigaţii Criminale. A veri-fi cat dosarele. Nimeni nu este înregistrat în fi şiere ca martor la eveni-ment, stăpâne...

Când Turan Hogea se întoarse, Davut şi Cafer îşi plecară capetele. Cel din urmă începu să spună în tăcere toate rugăciunile pe care le ştia. Transpirase ca naiba.

Turan Hogea se uită în scârbă şi spuse:

– Ştii ce se întâmplă când mă ener vez, nu, Cafer? De aceea, d ă-mi toate informaţiile pe care le vreau înainte să mă enervez! Închide ochii şi gândeşte-te! Avea vreo trăsătură distinctivă? Era şchiop, înalt, scund, chel, cu părul lung? Încearcă să-ţi aminteşti şi spune odată!

73

Frica bărbatului ajunsese la limită. Închizându-şi ochii strâns, încercă să-şi amintească. Ceea ce-i rămăsese în minte începu să i se perinde pe dinapoia pleoapelor. Feţele lui Nezir şi Beşir, curvuli-ţele care erau cu ei, sânul ieşit afară al uneia dintre fete, apoi sângele, sunetul oaselor crăpate, imaginea cărnii spintecate, panica, oameni care fugeau, luminile sclipitoare,

strigătele, ţipetele, braţele lui Nezir care îi atingeau gleznele, prăbuşirea sa, strivirea capului său ca un pepene cu ultima lovitură de secure şi împrăştierea împrejur a creierului, ţâşnirea sângelui şi bărbatul acela... Încercă să-i vadă faţa, dar tot ceea ce vedea era sânge. Căută să se concentreze pe profi lul lui. Nu putea vedea decât ceva foarte neclar. Nu avea nimic caracteristic. Era un om obişnuit de statură mijlocie, dar distanţa era atât de mare încât nu putea fi sigur. Se strădui să-şi amintească ceva special... Se forţă... Şi găsi!

Cu vocea tremurândă şi fără să se gândească, spuse cuvântul cu entuziasm:

– Vulturul! Da, când îl priveai din profi l semăna cu un vultur. Avea o faţă ascuţită. Vulturul... Cu siguranţă semăna cu un vultur!

Turan Hogea se uită la omul din faţa sa de parcă ar fi vrut să-l omoare.

– Boule! spuse el. Şi tu semeni cu un bou, Cafer! A observat careva asta mai înainte? Poate că la Sărbătoarea Sacrifi ciului pe tine ar trebui să te sacrifi căm, idiotule. De asta ce spui?

Cafer simţi cum i se înmuiau genunchii. Se prăbuşi, după care nu mai reuşi să spună decât:

– Iertare, Hogea, sunt robul dumneavostră!

– Piei din faţa mea, ticălosule!

După ce Cafer ieşi cu spatele făcând o plecăciune, Davut închise uşa şi aşteptă poruncile pe care avea să i le dea stăpânul său. Hogea se întoarse la fereastră şi

privi la copiii de pe stradă. Se gândi un timp. În mod normal, el nu planifi case să se descotorosească de activişti. Avea nevoie de tinerii aceia idealişti şi atât de hotărâţi, dar faptul că străinul rămăsese faţă în faţă cu ei şi, din câte înţelesese, se priviseră atât de mult încât nu s-ar fi putut uita, îi dăduse toate planurile peste cap. Folosirea lor în operaţiunea „Răpirea Fetei din Serai" era prea riscantă. Păcat de copii, dar ştiau că pe această cale puteau fi martiri. Trebuia să ia această decizie pentru siguranţa celor rămaşi. Şi, în plus, dacă proştii l-ar fi curăţat pe tip, şi-ar fi salvat propriile vieţi. Era vina lor că fuseseră descoperiţi.

Oare cum aveau să îl găsească pe vultur? Ce voise să spună când îl asemănase cu un vultur? Oare cum îi venise lui Cafer în minte să încerce să defi nească un om asemănându-l cu o pasăre? Netrebnicul! Trebuia neapărat să-l găsească pe om. Nu suporta ideea de a pune în pericol scopul lor înainte de operaţiunea din Etiler. Se hotărî. Când se întoarse, îl văzu pe Davut, ajutorul lui de încredere, aşteptându-l respectuos.

– Davut, fă aşa cum ţi-am spus! Nu lăsa urme şi nu cumva să fumezi lângă ei! Peste două ore să fi i în Beylikduzu! spuse el şi părăsi

camera, după care ieşi pe uşa din bucătărie şi se îndreptă spre cărarea care se continua în spatele dealului. Simulă că îi scăpă pixul, iar când se aplecă se uită în spate. Acolo nu mai era nimeni.

După ce Turan Hogea ieşi, Davut îşi scoase pistolul, iar când trase piedica, dând drumul glontelui pe

ţeavă, inima începu să-i bată nebuneşte din cauza emoţiei. Îşi dorea enorm să fumeze o ţigară. Avea nevoie de efectul nicotinei când omora pe cineva. Până şi un singur fum care să-i umple plămânii în întregime era sufi cient. Dar stăpânul îi ordonase foarte categoric. Dacă ar fi făcut treaba asta aşa cum voia el? Se gândi la Salih, Mehmet şi Fatma, care stăteau în cămăruţa din capătul holului. De fapt, se gândea să-i omoare mai întâi pe băieţi şi apoi să i-o tragă Fatmei. Ideea îl făcu să se încălzească. Nu era nimic mai minunat decât să-şi aşeze capul între sânii ei. Întotdeauna fusese interesat de femeia aceea cu sâni imenşi. Sau ar fi trebuit să o facă după ce o omoara? Ridică din umeri. Atunci nu ar fi avut niciun farmec. Vo i a s ă-i vadă zbaterea, plânsul, implorarea. Numai să se gândească la aşa ceva fusese sufi cient să-i încălzească vintrele. Strânse şi mai tare pistolul în mână şi observă că uitase amortizorul. Cu un zâmbet isteric ce-i scotea în evidenţă dinţii galbeni îl scoase din buzunar şi îl montă. Numai să-şi imagineze sânii Fatmei era sufi cient pentru a-i lua minţile. Se opri. Îşi aminti ce-i spusese Hogea. Puse arma la mijloc şi deschise uşa cămăruţei.

Militanţii stăteau pe cele două divane, aşteptând ca Hogea să-i cheme. Cei doi bărbaţi care şedeau unul lângă altul se ridicară în picioare. Ceea ce simţeau era un amestec de emoţie şi frică. Conduse-seră operaţiunea cum li se spusese, dar omul care apăruse în ultimul moment nu fusese luat în calcul. Pe de altă parte, nu aveau să ştie nici-odată cum afl ase Hogea de existenţa

lui.

Davut aruncă o privire aspră spre Mehmet şi Salih, care stăteau împreună pe divan. Apoi ordonă:

– Mehmet, treci în camera de zi şi aşteaptă! Hogea va vorbi mai întâi cu tine!

Bărbatul se ridică dând din cap. Davut se uită în urma lui. După ce văzu că intrase în camera de la capătul holului, se întoarse în cămă-ruţă şi închise uşa. O privi pe femeia care stătea nemişcată pe divan. Încercă să nu se gândească la ceea ce se ascundea sub pardesiul ei. Foarte sigur pe el, îi spuse:

– Fatma, ridică-te! Scoate-ţi haina!

Uimită, ea se uită pentru o clipă la Salih, dar acesta avea privirea în pământ. Se învinovăţea pentru cele întâmplate. Îi era ruşine. În timp ce-i pedepsea pe păcătoşi, nu fusese în stare să coboare securea. Dove-dise slăbiciune. În afară de asta, lăsând în urmă un om care i-ar fi putut recunoaşte, pusese în pericol siguranţa tuturor.

Fatma nu consideră că ar fi trebuit să se opună. Ridicându-se în picioare, îşi scoase încet parsesiul subţire şi îl lăsă pe divan. Aştepta pur şi simplu în mijlocul camerei. Era tulbu rată. De ce îi cereau să facă aşa ceva? Când auzi cel de-al doilea ordin, uimirea ei atinse apogeul.

74

75

– Scoate-ţi şi cămaşa şi fusta!

Uimit, Salih ridică privirea şi se uită mai întâi la

Fatma, apoi la Davut.

Femeia protestă:

– Dar, frate Davut? În numele lui Dumnezeu, ce spui?

Vocea lui Davut se înăspri:

– Faci ce spun eu, târfă d e a g e n t ! S a l i h, r i d i c ă-te! Fă-o să-şi scoată cămaşa şi uită-te în sutien şi în chiloţi. Are vreun emiţător?

Salih era stupefi at.

– Frate Davut, de unde-ai mai scos-o şi pe-asta?

Davut îl măsură plin de furie.

– Ce se întâmplă, Erou Salih? De când pui la îndoială ordinele lui Hogea? Sau trebuia să te suspectăm şi pe tine?

După o noapte atât de grea, Salih nu mai putea rezista unei asemenea presiuni. Ideea că s-ar fi putut îndoi de el îl înspăimântă şi mai tare. O iubea pe Fatma, o considera până la sfârşitul lumii sora lui, dar, cu toate acestea, lucrul ăsta nu avea nicio valoare pe lângă faptul că în cadrul orga-nizaţiei ar fi putut fi considerat trădător. Se ridică asemenea unui mieluşel, fără să tăgăduiască, şi se puse în faţa ei. O aştepta să-şi scoată cămaşa.

Tânăra era uimită de ceea ce i se întâmpla. Era un mare şoc să se vadă ţinta suspiciunilor, după tot ceea ce făcuse în numele lui Allah. Era distrusă şi neputincioasă. Fără să-şi şteargă lacrimile care i se scur-geau pe obraji, făcu ce i se spusese. Mai întâi îşi scoase cămaşa, apoi fusta. Acum stătea în faţa celor doi bărbaţi numai în

sutienul care îi ţinea cu greu sânii mari, şi în chiloţii negri de bumbac. Din punctul ei de vedere, era o situaţie care întrecea orice limite ale răbdării. Nu înţelegea de unde veneau acele suspiciuni la adresa ei. Unde greşise? Uciderea oamenilor era în răspunderea lui Salih şi a lui Mehmet. Ce legătură avea ea cu faptul că ei nu-l omorâseră şi pe omul acela şi îl lăsaseră acolo ca martor? Se hotărî să nu se opună. Având în vedere că nu ea era trădătoarea, Allah avea să o ajute.

Salih se uita surprins la ea. Pentru o clipă, mărimea sânilor ei îl făcu să uite de frică. Davut îi spuse:

– Uită-te bine în sutien, să ştim dacă are sau nu emiţător!

El întinse mâna tremurătoare spre sânii femeii. Când o băgă în sutien, simţi o lovitură puternică în spate şi căzu împreună cu Fatma pe divan. Ea rămase sub el. Încercă să-şi scoată mâna care îi rămăsese în sutienul femeii, dar nu putu.

– Ce-i asta? reuşi el să mai întrebe curios. Acestea fură ultimele sale cuvinte.

Scoţându-şi pistolul, Davut trase mai întâi în capul bărbatului. Glonţul intră, făcând o gaură mică în craniu, şi ieşi prin faţă, explodând şi distru-gându-i porţiunea dintre frunte şi gură. Odată cu explozia fi gurii lui Salih şi cu efectul pe care îl avusese lipirea pe faţa şi pe gura ei a bucăţelelor de carne, Fatma nu putu ţipa. Brusc, începu să se agite nebuneşte pentru a îndepărta trupul bărbatului de deasupra ei. Ultimul lucru pe care îl văzu fu ţeava pistolului pe care Davut îl îndreptă spre fruntea

ei.

Apăsând a doua oară pe trăgaci, Davut îşi întoarse faţa într-o parte. Sunetul pe care îl auzi îi aminti de cel pe care îl scotea pepenele când cădea jos. Când se întoarse, văzu bucăţi din capul Fatmei prelin-gându-se pe perete. Se retrase câţiva paşi şi privi din nou: arătau bine, exact cum spusese Hogea. Se controlă: nu era împroşcat cu sânge. Mai stătu câteva clipe şi ascultă dacă venea zgomot de pe hol. Nimic. Cu paşi lenţi, se îndreptă spre camera în care aştepta Mehmet.

Când deschise uşa, îl văzu pe acesta aşteptând.

– Ce s-a întâmplat, frate? Hogea Efendi nu vrea să vorbească cu mine? întrebă el.

– Convorbirea telefonică durează mai mult. Tu întoarce-te la Salih. Te voi chema din nou, răspunse Davut.

Fără a avea o altă opţiune, Mehmet ieşi pe hol pentru a merge în cămăruţa din capătul lui. Scoţându-şi din nou arma şi ascunzându-se în spatele lui, Davut îl urmă în linişte.

La vederea a ceea ce îl aştepta în cameră, bărbatul înmărmuri. În acel moment, nici măcar nu simţi arma care i se sprijinise de tâmplă. Brusc, totul se întunecă.

După ce îi scoase amortizorul, Davut puse pistolul în mâna lui Mehmet, care zăcea întins pe podea. Apoi se îndreptă spre Fatma. Imaginea cadavrelor îl tulbură. Stăteau de parcă ar fi dormit. *Era mai bine dacă o pipăiam puţin înainte de a o ucide,* gândi el. Se duse

lângă femeie şi se uită la ea pentru o clipă, căutând dorinţa de la început, dar nu mai mergea. Ceea ce îl făcuse să-şi piardă cheful era că ochii cada-vrului rămăseseră deschişi. Cel mai bine era să uite şi să plece. Ieşi pe hol şi, folosind poarta de la grădina din spate, ajunse pe cărare.

76

77

13

ISTANBUL, Maslak Mai

Era de-abia şapte dimineaţa când Selim Tekin ajunse la locul de muncă. După ce îl salută pe paznic, intră în birou. Îşi puse servieta şi ziarul pe masă. Apoi merse în bucătărie. Turnă apă clocotită peste cafeaua din cană şi inspiră adânc mirosul proaspăt şi minunat care se formă. Luându-şi cana, trecu apoi la masa de lucru şi, după cum făcea de fi ecare dată, deschise calculatorul şi intră pe Internet. Aruncă repede o privire la două site-uri de ştiri şi vizită paginile unor fabrici de automobile, urmărind cele mai recente evoluţii din străinătate. Negăsind nimic interesant, luă ziarul şi începu să citească.

Pe prima pagină erau ştiri din viaţa politică. Iar se iscase o ceartă în timpul unei şedinţe parlamentare. În timp ce se dezbătea un proiect de lege care avea ca scop obţinerea unei amnistii fi scale pentru susţinătorii parti-dului la putere, unii dintre membrii parlamentului se agresaseră verbal şi fi zic. Era una dintre ştirile care rămăseseră neschimbate de douăzeci de ani. Întrebarea

referitoare la ce avea să se întâmple cu Fenerbahce-ul era din nou la ordinea zilei. Ca de obicei, criticii judecau fără nicio reţinere în editorialele lor, tăiând şi spânzurând cu trufi e, neavând nici cel mai mic sentiment de responsabilitate faţă de cineva.

Pentru Selim, a fi editorialist era cea mai uşoară muncă din lume. Cu excepţia câtorva editorialişti cu adevărat valoroşi - ale căror critici îndreptăţite erau foarte importante pentru el - se gândea că cea mai mare parte a lor era formată din nişte caractere iresponsabile, care nu erau bune de nimic şi care nu vedeau nimic greşit în a fi imperti-nente. Pentru el, manechinele şi editorialiştii erau din acelaşi aluat. Se gândea că în amândouă meseriile, unele valori erau desconsiderate de dragul banilor.

În toată acea amestecătură de gânduri, când deschise ziarul la a treia pagină, avu un sentiment de parcă ar fi fost lovit cu pumnul în faţă. Cei care săvârşiseră măcelul de la clubul de noapte îi stăteau acum în faţă. Peste o fotografi e mare care înfăţişa trei cadavre căzute pe podeaua unei camere erau ataşate pozele de buletin ale celor morţi. Mesajul acelui colaj voia parcă să fi e *Ce au fost şi ce-au ajuns*.

Citi articolul şi legenda fotografi ei dintr-o privire. Titlul era *Crimă din gelozie în Cartierul Sordid*. Un bărbat care venise pe neaşteptate acasă îşi pierduse minţile când îşi găsise soţia în pat cu prietenul lui şi, după ce îi omorâse pe cei doi îndrăgostiţi pe jumătate dezbrăcaţi, se sinucisese. Pentru că se mutaseră recent în acel

cartier, nimeni nu

îi cunoştea. Vecinii lor spuneau că erau un cuplu proaspăt căsătorit şi, pentru că amândoi lucrau, veneau acasă numai seara.

Selim se uită la fotografi a femeii, apoi la ale celorlalţi. Simţi o durere în sufl et. *Cine ştie cât suferă acum familiile lor*, se gândi el. În timp ce săvârşiseră acel masacru, trebuiau să fi bănuit că, într-o bună zi, chiar ei urmau să fi e victimele unei acţiuni cu un sfârşit la fel de violent. Când se gândi la Ziua Judecăţii care-i aştepta, fu cuprins de o teamă adâncă. Poate că lucrul cel mai groaznic pentru cineva era să nu-şi dea seama că e captiv în mrejele diavolului.

Se uită la bărbatul care ridicase securea la el. Omul acela cu o înfăţişare atât de paşnică putea fi un călău plin de mânie? *E imposibil de crezut*, gândi el. Cât de tare şi în ce anume crezuseră acei oameni atât de orbeşte?

De ce nu te-a putut lovi securea, Selim?

Gândul acesta îl chinuia de-a binelea. Probabil că omului i se făcuse milă de el sau poate că, negăsind un motiv pentru a-l omorî, avusese mustrări de conştiinţă. Oricum, Dumnezeu îl protejase...

De ce nu te-au putut lovi securile, Selim?

Se simţea şi mai deranjat. Crima asta i se părea stupidă. Era mult prea simplă. De fapt, numai el ştia că grupul acela înfăptuise măcelul cu securile. Poliţia nici nu ajunsese încă la acea informaţie. Se părea că nici nu avea să ajungă vreodată. Crima aceea nu era de fapt

una deloc deosebită, ci o simplă crimă de cartier sordid. Era un lucru obişnuit să vezi crime asemănătoare pe pagina a treia a ziarelor în fi ecare săptă-mână sau în fi ecare lună.

De ce nu te-a lovit securea în faţă, Selim?

De ce nu aveau nimic în comun crimele din gelozie cu clasele care reprezentau crema societăţii, şi puteau fi văzute cu precădere în grupurile sociale ca re er au st rivite de c ond iţiile econom ice foa r te c r ude? Î n î nch isor i nu era niciun bogătaş criminal care să-şi fi prins soţia cu prietenul sau cu asociatul său. Oare omul îşi pierdea instinctul natural sau sentimentul de gelozie când devenea bogat sau când primea o educaţie superioară? Efec-tele devastatoare pe care le producea împărţirea femeii cu un alt bărbat - care veneau tocmai din era primitivă - şi sentimentul de neputinţă care le însoţea dispăreau oare când se primea o educaţie solidă?

Sau motivul real...

De ce nu a putut lovi securea, Selim?

Motivul real era de fapt dorinţa de a nu-şi pierde independenţa? Poate că era vorba de dobândirea unei încrederi în sine mai mari, prin-tr-o educaţie mai bună. Sau poate era vorba de principiul *Nu-mi schimb cursul vieţii sacrifi cându-mi libertatea,* care se ascundea cu măiestrie în spatele afi rmaţiei *Nu mă cobor la nivelul lor*? Cine ştia? Cu siguranţă, fi ecare avea propriile convingeri în acest sens, însă nicio ipoteză nu putea schimba adevărul. Soţii geloşi şi ucigaşii nu ieşeau din

rândul bogaţilor.

Se opri pentru moment. În loc să-şi astupe urechile la vocea care venea din interior, preferă să se gândească la ea, dar încă din primele

78

79

secunde bătu în retragere dintr-o teamă pe care nu o înţelese. Cel mai bine era să nu dea un nume acelei temeri. Undeva în trupul său, în sufl etul său, s e î nt â m pla ceva ciud at. Ştia asta. Dar nu era atât de stăpân pe sine încât să se confrunte cu acel lucru. Încercă să se gândească la alte treburi. Mai rău de atât nici că putea începe o nouă zi.

Oare Helin ce făcuse? Vorbiseră de câteva ori la telefon. Fiecare convorbire durase în jur de o oră. Faptul că vorbea atât de mult la telefon fără să se plictisească era ciudat. Cu atât mai mult cu cât discu-ţiile lungi ocupau numărul unu în lista cu lucrurile pe care le ura cel mai mult în viaţă. Selim nu-i suporta pe oamenii care sporovăiau la telefon. Nu putea înţelege de ce făceau asta. Pentru el, telefonul nu era un mijloc de comunicare. Dacă voia să stea cu cineva de vorbă, atunci trebuia să-i vadă faţa. Altfel ar fi fost artifi cial. Discuţia s-ar fi purtat orbeşte. Până şi închiderea telefonului era o adevărată ceremonie. Mai întâi îi spuneai celeilalte persoane că trebuia să închizi, apoi îi aduceai la cunoştinţă dorinţa ta de a vorbi cu ea din nou în cel mai scurt timp, după care veneau saluturile de politeţe care se schimbau între voi ca mingile de tenis şi, în cele din urmă, încheiai prin a-i

ura să aibă grijă de ea, ca şi cum pentru a face acest lucru ar fi fost nevoie de un asemenea îndemn. Şi unde mai puneai curtoazia orientală inutilă şi ezitările în legătură cu cine avea să închidă telefonul mai întâi, care prelungeau şi mai mult convorbirile telefonice din cauza cărora ajun-geai să ţi se învineţească până şi urechile. Însă cu Helin era altfel. Putea vorbi ore-n şir cu ea. Parcă erau doi prieteni apropiaţi care nu se mai văzuseră din copilărie.

Selim simţea o electricitate minunată, care îl cuprinsese cu totul. Era tot timpul cu ochii pe telefon. La fi ecare apel răspundea după ce mai întâi se ruga două secunde ca persoana care-l suna să fi e Helin.

Faptul că ambele părţi simţeau totul la fel era un sentiment de satisfacţie şi întregire. Ar fi fost o relaţie minunată, dacă nu ar fi fost acele senzaţii periculoase. *Sentimente periculoase*, gândi el. De fi ecare dată când reuşea să fi e şi el fericit, se întâmpla întotdeauna ceva şi totul se ducea pe apa sâmbetei. De parcă fericirea îl scotea de pe calea care îi fusese sortită. Tot felul de coincidenţe nefavorabile se adunau laolaltă, aducând totul la vechea situaţie şi forţându-l să se întoarcă la destinul său.

Îşi dorea să meargă cu Helin până la capăt, să se însoare şi să aibă copii cu ea. Chiar dacă un simţământ lăuntric îi spunea că această dorinţă nu avea să i se împlinească niciodată, se făcea că nu-l aude, pentru că voia să se simtă ca o persoană normală.

De ce nu te-a lovit securea în faţă, Selim?

Îşi încheie ziua cu greu şi cu sentimente confuze. Odată cu lăsarea serii, după o oră enervantă pe care o petrecu în zăpăceala din trafi c, reuşi să ajungă acasă. După ce făcu un duş, luă un pahar cu apă şi gheaţă şi se întinse pe şezlongul din balcon. Se uită la Turnul Fecioarei. Oraşul era stălucitor.

Fără să vrea, se gândi din nou la tinerii care muriseră şi la modul în care îşi găsiseră sfârşitul. Apoi, seara aceea i se perindă iar prin faţa ochilor. Pentru o clipă, se întrebă de ce nu îl lovise securea în faţă. Se temu din nou de răspunsurile pe care le-ar fi putut găsi. Parcă erau uşi pe care nu trebuia încă să le deschidă, în spatele cărora nu ştia ce se afl ă. Renunţă să se mai gândească. Respiră adânc. Pentru un timp, îşi ascultă bătăile inimii. În cele din urmă, se hotărî să se culce şi se aruncă în pat.

Se trezi plin de transpiraţie. Luă telefonul celular care se afl a pe măsuţă. Era trei fără cinci. Se trezise din cauza unui vis îngrozitor. Văzuse sute de blocuri înalte înşirate de-a lungul unei şosele de câţiva kilometri, paralelă cu marea. Clădirile erau lipite una de alta. Între ele nu era niciun spaţiu. Semăna cu... El stătea pe malul mării. Singur. Era o linişte desăvârşită. Apoi fusese o mişcare. Ferestrele începuseră să se deschidă una câte una. Sute de oameni se aruncau tăcuţi de la ele. Zeci şi sute căzând în tăcere de la înălţime precum boabele de struguri. Marea era calmă. El stătea undeva pe margine şi urmărea fără să se clintească. Încercă să-şi amintească şi alte amănunte, dar nu reuşi din cauza fricii

care îi creştea în piept.

Unde se afl a locul pe care-l văzuse? Căută să-şi aducă aminte, dar reîntoarcerea la vis era difi cilă, mai ales după ce trăise acea teamă. Putea fi acesta un semn? Se gândi că iar abera. În vis urmărea totul fără să facă nimic. Nu simţea nici frică, nici milă, nici tristeţe, nici bucurie. Era un simplu spectator. Un martor la sfârşitul lumii... Unde putea fi acel loc?

Se ridică din pat şi merse în bucătărie. Luă un pahar din raft şi începu să-l umple cu apă din sticlă. Pentru că era în picioarele goale, putea simţi răceala plăcilor de gresie, care i se răspândea în tot corpul. Când începu să bea, răceala îi ajunse până la genunchi şi, pentru o clipă, fu cât pe ce să se înece. Se uită în pahar în timp ce-l ridică, de parcă ar fi privit marea calmă de pe ţărmul ei. Se simţi ciudat. I se făcu pielea de găină. Frica se strecură înăuntrul său. Ştia ce oraş era.

Câteva cuvinte spuse cu voce tare, însă ca pentru el, îi ieşiră din gură:

– Izmir! Marele cutremur va avea loc în Izmir!

80

81

14

ISTANBUL, Etiler Mai

Istanbul - într-un fel capitala secretă a ţării - era un interesant oraş al lumii prin structura sa cosmopolită. Secole de-a rândul, frumu-seţea fără pereche a Bosforului, precum şi importanţa sa geopolitică, stârniseră apetitul ţărilor învecinate. Datorită unei

populaţii de zece milioane de locuitori şi găzduirii unei mari părţi din comerţul ţării, dinamismul lui era nesfârşit. Se întindea pe o suprafaţă atât de mare încât, în timp ce într-o parte a oraşului ningea, în cealaltă era posibil să vezi oameni făcând plajă. Şi aici era ca în celelalte oraşe mari - existau cartiere care îi strângeau laolaltă numai pe cei bogaţi.

Cartierul Etiler devenise - prin clădirile splendide, prin vilele de lux, prin magazinele asemănătoare celor din metropolele occidentale, prin rezidenţii cu venituri medii anuale de cinci sute de mii de dolari, prin autoturismele de ultimă generaţie care se plimbau pe străzile sale - unul din cartierele preferate ale Istanbulului. Doamnele bogate - care, după ce îşi trimiteau soţii la serviciu şi copii la şcoală, încercând din greu să-şi umple golurile spirituale prin frenezia tristă a cumpără-turilor - permiteau magazinelor din cartierul lor să supravieţuiască tuturor crizelor economice. Bineînţeles că acest dinamism atrăgea şi atenţia celorlalte cariere. De fapt, era foarte uşor să-i deosebeşti pe rezidenţi de tinerii clasei mijlocii, al căror suprem scop în viaţă era depăşirea situaţiei sociale şi care cutreierau pe bulevarde cu o mască prefăcută, care le ascundea cu grijă situaţia mizeră.

Sentimentul acela apăsător al zilei de luni îşi f ăcea simţită prezenţa. Bariş Akdiller aştepta să coboare din maşină pentru a-l înjura nestin-gherit pe şoferul de taxi care-i întorsese stomacul pe dos. Ca în cazul multor caracteristici distinctive, Istanbulul era renumit şi pentru

şoferii de taxi. Acest grup socio-profesional îşi făcea simţită prezenţa în struc-tura haotică a oraşului. Aşa cum existau adevăraţi domni care practi-caseră profesia timp de patruzeci de ani, existau şi şoferi pentru care condusul era totuna cu păscutul oilor. Aceşti oameni, care nu cădeau la pace cu societatea din care făceau, de altfel, parte, erau incapabili să conducă din naştere, aşa cum erau nepricepuţi şi în alte munci. În general, sufereau de boala bărbaţilor mediteraneeni, care asociau maşi-nile cu penisul, iar şofatul cu un spectacol de potenţă. Viaţa lor sexuală şi stilul lor de a conduce erau atât de asemănătoare, încât durata de două-trei minute necesară pentru a ejacula şi perioada de două-trei luni dintre accidentele făcute aducea la punctul maxim această similitudine. Niciodată nu le plăcea să se spele şi să se bărbierească. Ghizii turistici

avertizau întotdeauna grupurile de vizitatori să nu se urce în taxiuri conduse de şoferi care nu purtau cravată.

Când maşina opri în faţa mall-ului care se înălţa pe o suprafaţă mare cât patru terenuri de fotbal în centrul cartierului Etiler, precum un cal sălbatic care dorea să-l arunce pe călăreţ din spate, Bariş se gândi că ar fi putut să verse pe ceafa şoferului. De fapt, era o idee care-l destindea, dar nu avea prea mult t imp la dispoziţie. Fiind sigur că omul l-ar fi înjurat, plăti preţul cursei fără să lase bacşiş şi coborî. Pentru moment, simţi că-l ia ameţeala.

Pentru a-şi putea exprima mânia faţă de clientul care nu lăsase bacşiş, şoferul se întoarse la datoria lui – să producă anarhie pe şosele - printr-un demaraj asurzitor. Această pornire era, într-un fel, prescur-tarea într-o limbă locală a unei lungi înjurăt u r i a d r e s a t e î n t r e g i i f a m i l i i a clientului. Bariş – care se uita în urma taxiului plecat în trombă – dădu din cap încercând să se calmeze. Apoi ridică privirea şi se uită la zgârie-norii care se înălţau deasupra mall-ului.

Motivul trăirii acelui întreg haos era, de fapt, *Unitatea de Colec-tare*. Celor opt membrii ai *Unităţii de Colectare* le era interzis să-şi cumpere casă sau maşină. Astfel de nevoi erau acoperite din bugetul nelimitat pentru cheltuieli. Membrii unităţii puteau să-şi închirieze o casă în orice cartier doreau. Singura condiţie era obligativitatea schim-bării domiciliului la fi ecare şase luni. În acelaşi mod, şi tot din condiţii de siguranţă, nu puteau fi posesori de maşini. Erau obligaţi să folo-sească taxiurile. Bineînţeles că şi folosirea taxiului avea regulile sale. Nu era permisă sub nicio formă conversaţia cu şoferul. Prin mimarea bolii, a durerii de dinţi sau a suferinţei, îşi duceau călătoria la capăt în tăcere. În ciuda acestui buget nelimitat, era o practică plictisitoare. În special în călătoriile lungi din oraş, situaţia devenea şi mai difi cilă.

În timp ce intră pe poarta numărul unu a mall-ului, Bariş îşi scoase legitimaţia din buzunarul cămăşii şi i-o arătă celui de la securitate, fără a trece prin detectorul de metale. Prin înţelegerea care fusese încheiată cu fi

rma de securitate care asigura paza clădirii, angajaţii de la *TEK Import-Export* nu treceau prin detectorul de metale. Această practică era necesară pentru ca ei să nu fi e obligaţi să-şi arate cu una, cu două armele pe care le purtau şi pentru funcţionarea fără probleme a micilor emiţători montaţi sub piele, care trimiteau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru semnale despre poziţia lor. Cei opt agenţi însărci-naţi cu promovarea şi funcţionarea unităţii erau de maximă importanţă pentru ţară. Din acest motiv, erau urmăriţi în permanenţă de la centru.

Unitatea de Colectare fusese înfi inţată în urma problemelor apărute în 1960 în Cipru, pentru a linişti populaţia civilă din insulă. Îndatorirea ei era să se răzbune pe liderii extremişti greci care îi ucise-seră pe turci. La înce put, f useseră numai t rei membr ii. După un timp, a fost însă necesară strângerea datoriilor de sânge legate de crimele mili-tanţilor ASALA, care aveau o mare a rie de desf ăşurare în Europa. Prin urmare, colectorii fuseseră trimişi în Europa, iar acţiunile de acolo se de sf ăşu r a se r ă cu succes.

83

După anii optzeci, când terorismul din cadrul acţiunilor din sud-estul Turciei se îndreptase împotriva oamenilor nevinovaţi, colec-torii fuseseră chemaţi încă o dată la treabă. Desfăşuraseră o campanie de strângere a datoriei de sânge plină de succes, fără ca poliţia şi jandar-meria din regiu ne să fi e informate. Pent ru că în afara preşedintelui Servi-ciului Secret, ceilalţi ofi ciali nu

aveau nicio informaţie despre existenţa acestei unităţi, incidentele soldate cu morţi fuseseră interpretate drept rezultatul răfuielilor dintre grupările teroriste. De cele mai multe ori, ştirile cu astfel de crime nu fuseseră investigate mai amănunţit.

Datoria lui Bariş era să pregătească scenarii de colectare în legă-tură cu obiectivele alese. Responsabilitatea sa era să dezvolte strategii, prezicând cum avea să se comporte obiectivul, să planifi ce colectarea, să estimeze toate pericolele posibile şi să ia toate măsurile necesare. Indiferent de îndatorirea pe care o avea, fi ecare membru al *Unităţii de Colectare* fusese instruit ca, în caz de nevoie, să poată face treaba de unul singur. Cu bugetele lor nelimitate şi caracterele alese cu atenţie, nu erau diferiţi de agenţii secreţi ai ţărilor care aveau un cuvânt de spus în lumea clandestină. Mai mult decât atât, când era necesar, se dove-deau fără egal în refl exele lor de a se autodistruge pentru a nu fi prinşi. Erau membrii uneia dintre puţinele unităţi de informaţii a cărei exis-tenţă nu le era cunoscută serviciilor secrete ale celorlalte ţări. Fuse-seră protejaţi în special de serviciile ţărilor neutre sau ostile, şi numele lor nu fuseseră menţionate niciodată în rapoarte; fusese unitatea care funcţionase având la bază grija de a nu păstra niciun fel de înregistrări şi a nu lăsa niciun fel de urme.

Ţinând cont de dinamica vremurilor, primul loc în care îşi desfă-şurase activitatea fusese Ankara, într-un bloc cu birouri care avea vederea spre Piaţa Kizilay. Însă,

odată cu schimbările din anii nouă-zeci şi cu necesitatea de a intra în noul mileniu cu o perspectivă adec-vată, fusese ales un oraş mai modern şi mai dinamic. Datorită caracte-rului său secret, *Unitatea de Colectare* se mutase în unul din cele mai moderne mall-uri din ţară, unde metrul pătrat se închiria cu sute de dolari. În cazul unei cercetări, rezulta funcţionarea legală a unei fi rme de import. Importa armament din străinătate, pe care apoi îl vindea statului turc sau ţărilor înfrăţite cu Turcia. Prin clienţii şi angajaţii săi, părea o fi rmă oarecare. Îşi desfăşura activitatea în stricta cunoştinţă de cauză a preşedintelui şi a şefului statului major. Bugetul ei era acoperit din fonduri secrete. Unii dintre agenţi îndeplineau diferite funcţii la diverse niveluri în cadrul unităţilor secrete cunoscute.

Când uşa metalică a liftului se închise cu un şuierat, Bariş apăsă pe butonul de la etajul opt. Senzor ul plasat în i nter ior ul butonu lui î n re -gistra în numai o secundă amprenta oaspetelui care u r ma să coboare la respectivul etaj, o compara cu informaţiile din memorie, iar rezultatele găsite îi erau transmise secretarei de la intrarea la etaj.

La coborârea din lift, Bariş îi zâmbi femeii care îi deschise uşa de sticlă antiglonţ şi o salută:

– Bună dimineaţa, doamnă Zuhal. Ce mai faceţi?

Secretara, de vârstă medie, îi răspunse ca întotdeauna cu o energie incredibilă:

– Bine aţi venit, domnule Bariş. Slavă Domnului,

totul este minunat!

Fără să piardă prea mult timp cu ea, Bariş Akdiller trecu prin-tr-o a doua uşă în zona paravan a unităţii de lucru. Cei şapte angajaţi ai fi rmei îşi făceau munca de rutină. Telefoanele sunau şi se auzeau bătăile în taste ale degetelor care se mişcau pe claviatură. Acestea erau semnalele puternice ale unei zile de muncă foarte active. Nu era un loc diferit de celelalte birouri normale. Era un birou obişnuit, în care se pregătea corespondenţa pentru străinătate, care se conforma sărbă-torilor şi calendarului de afaceri european şi unde lucrau doamne şi domni eleganţi. Angajaţii care lucrau în afara uşilor închise ştiau că cele opt persoane care intrau şi ieşeau de acolo aveau atribuţii diferite, dar, pentru că stabilirea unor relaţii cu ele era interzisă, se obişnuiseră cu timpul numai cu venirea şi plecarea lor.

Bariş Akdiller trecu cu paşi repezi printre mese şi se îndreptă spre uşa pe care scria *Arhivă*. Îşi apropie faţa de orifi ciul de observaţie în care se afl a cititorul de retină, permiţându-i acestuia să-i identifi ce ochiul. După ce identitatea îi fu confi rmată, uşa se deschise automat.

Aria în care intră fusese proiectată sub forma unui salon în care r a zele Soa relu i nu pătrundeau şi la care aveau acces două camere. Încă-perea era tapisată cu un material special, care nu permitea exploatarea niciunui scanner. Nici pentru sunete, nici pentru căldura corpului, nici pentru celelalte elemente active... Era o încăpere izolată complet.

Numai opt astfel de excelente unităţi de

ascunzătoare existau în întreaga ţară. În una dintre acestea, într-un mediu de înaltă securitate, îşi scrisese Bariş scenariile despre pericolele care ar fi putut ameninţa patria. Scenariile de început, scenariile de cuprins, scenariile de fi nal şi, cel mai important, scenariile de colectare. Munca lui nu presupunea numai crearea de scenarii. Când primea aprobarea necesară, îşi asuma pe deplin toată responsabilitatea operaţiunii scenariului creat de el şi ocupa un loc activ în munca de pe teren. În timpul acestor activităţi, pentru a ajunge la rezultatele dorite, era împuternicit să folosească oricare dintre facilităţile puse la dispoziţie de stat. Între toate acestea, avea împuternicirea chiar şi să ucidă.

Când auzise pentru prima oară de aceasta, Bariş fusese foarte confuz. Era o permisiune acordată numai renumitului erou englez James Bond în acţiunile sale. Mai corect spus, Bariş văzuse acest tip de împuternicire numai la agenţii secreţi din fi lme. Ori el chiar o avea în realitate, iar statul acordase această permisiune unui grup de opt agenţi după ce fuseseră supuşi unei serii de teste psihologice. În timpul perioadei de instrucţie, se insistase pe decizia de a ucide un om şi etapele ei de realizare. Era o hotărâre foarte importantă şi trebuia luată numai în cazurile în care independenţa ţării se afl a în pericol. În plus, împuternicirea de a ucide putea fi folosită şi în cazul oricărui

atac sau oricărei ameninţări îndreptate împotriva membrilor *Unităţii de Colectare*. După ce îşi fi nalizaseră

prima treabă, făcuseră împreună cu psihologii Serviciului de Informaţii evaluările cazurilor legate de oamenii pe care-i uciseseră, în acest fel împiedicând ca împuternicirea de a ucide să devină o obişnuinţă şi analizând daunele cauzate de uciderea cuiva asupra propriilor persoane.

Odată cu intrarea în camera izolată, Can, care încărca o simulare specială pe monitorul calculatorului său, ridică privirea şi-i spuse zâmbind:

– Bine ai venit, frate Bariş!

Acesta, apropiindu-se de Can, îl lovi uşor pe umăr.

– Fiule, sunt foarte supărat pe tine!

– Ce se întâmplă, frate?

– Ştii, fata aia de la bancă cu care urma să-mi faci cunoştinţă... Ce s-a mai întâmplat? Mă păcăleşti întruna.

– Zău aşa! Asta-i vorbă ce-mi spui tu acum? La vârsta asta te aştepţi să te iau de mână şi să te duc la fată? Se poate? Este împotriva obişnuinţei!

– Lasă prostiile, frate! Bineînţeles că e uşor să găseşti scuze... Cu prietenia cum rămâne? Merit eu asta, omule?

Can încercă să schimbe subiectul:

– Am luat de la poliţie înregistrările camerelor de supraveghere. Vrei să arunci o privire?

Bariş îl privi suspect.

– Spune-mi că aparţin masacrului cu securile şi am să leşin aici.

Lăsându-se uşor pe spate, Can îşi puse mâinile la ceafă.

– Aparţin masacrului cu securile şi sunt cu totul întâmplătoare.

– Ce vrei să spui? întrebă Bariş cu suspiciune.

Pe Can îl amuza întotdeauna să găsească informaţii care să-i atragă atenţia lui Bariş. Continuă:

– Dintr-un oarecare motiv, în ziua incidentului, la ora nouăspre-zece, s-a observat că, din cauza unei defecţiuni tehnice, camerele de supraveghere nu mai înregistrau. Pentru că la acea oră nu ar fi fost posibil să fi e contactat serviciul de depanare, rezolvarea problemei a fost amânată pentru a doua zi. Ghici ce s-a întâmplat mai târziu?

Tăcu şi-l privi cu ochi întrebători pentru câteva clipe, apoi, hotă-rându-se să nu o mai lungească, povesti mai departe:

– Camera a început să înregistreze de la sine. Nimeni nu ştie nimic despre modul în care s-a întâmplat. De fapt, depanatorii care au venit a doua zi au observat că au fost făcute înregistrările, după care au informat administratorul clubului şi poliţia. De dimineaţă mi-a fost dată şi mie, în mod secret, o copie. Ai să vezi, în această cutie neagră sunt scene incredibile, care îţi vor atrage atenţia.

Bariş nu-şi putea ascunde entuziasmul. Îşi trase în grabă un scaun în faţa televizorului digital de pe perete şi se aşează.

– Sper ca asta să nu fi e iar una dintre glumele tale proaste, Can.

Dacă-i aşa, te burduşesc! Să nu zici că nu te-am

avertizat. Hai, dă-i drumul!

Foarte voios, Can scoase CD-ul din carcasă şi îl puse în player.

– Te avertizez, datoriile îţi cresc, spuse el. În curând n-o să mai poţi face faţă la atâtea datorii. O să-ţi fi e greu. Asta ca să ştii.

Cu o voce care punea capăt glumei, Bariş încheie conversaţia:

– Can, dă-i drumul, te rog!

Urmări înregistrarea de aproximativ treizeci de ori. Camera se afl a într-un unghi interesant. Ceea ce făceau oamenii la masa lor se vedea foarte clar. Dansul erotic al fetelor, sânul nemaipomenit al blondei, doi bărbaţi cu securi care apăreau brusc din mijlocul mulţimii, mişcarea tăişurilor, sângele de un roşu închis care la început ţâşnea în dife-rite direcţii, pentru ca mai apoi să formeze mici băltoace în centrul ringului, mişcarea haotică a oamenilor, strălucirea securilor în timp ce erau mişcate prin aer, căderea umerilor bărbatului care îngenun-chease... şi scena fi nală. Aproape că memorase înregistrarea, dar încă mai voia să urmărească scena în care martorul misterios şi criminalii se priveau îndelung.

Nu fu capabil să-şi ia ochii de la ecran decât după aproape două ore, când i se aduse ceaiul. În tot acest timp, Can îi ţinuse companie cu seriozitate, cercetase, mărise, micşorase toate detaliile pe care Bariş i le ceruse, colorase ori făcuse alb-negru toate scenele necesare. Secvenţele pline de violenţă erau destul de dezg ustătoare pentru Bariş, însă nu asta era ceea ce îi

trezise interesul. Ceea ce-i stârnise curiozi-tatea era acel om a cărui faţă nu putuse fi fi lmată sub nicio formă, acel om care stătuse neclintit în faţa criminalilor. La vederea acelei scene, poliţia ar fi putut gândi că omul acela era un erou, iar mass-media l-ar fi putut declara trimisul lui Dumnezeu. Gândindu-se la confuzia pe care ar fi putut să o işte, se rugă să nu fi e găsit de mass-media.

Însă pentru Bariş, cazul nu se încheia acolo. O singură întrebare îi frământase mintea în ultimele două ore petrecute în faţa ecranului: care fusese motivul pentru care omul se postase în faţa criminalilor? Nu era o etalare a curajului. Nimeni nu ar fi îndrăznit să provoace în acel mod pe cineva, numai pentru a sta neclintit. Nu existase nicio agresivitate din partea niciunuia. Putea fi vorba de sentimentul de milă? În acea scenă, cui i-ar fi fost milă de cine? Omului de criminali sau criminalilor de om? Îşi dădu seama că era o idee stupidă. Un alt sentiment era între ei... Un alt sentiment... Putea fi un instinct? Poate... Poate că acesta era motivul cel mai bun care i-ar fi putut veni în minte până atunci. Un instinct îl târâse pe acel om până acolo. Bine, dar pe criminali ce îi pietrifi case? Poate că tot un instinct. Nu era posibil?

Gândurile îi fură r isipit e at u nci că nd Ca n, ca re u r mărea pe ecranul digital din colţ unul din canalele naţionale de ştiri, aruncă pixul pe jos înjurând cu spor.

– La dracu! Bariş! Vino, vino! Trebuie să vezi asta!

Bariş se ridică de la locul lui, merse lângă Can şi se uită la monitor. Un crainic emoţionat era în transmisiune

directă de pe malul Bosforului.

86

87

În timp ce se uita la şoseaua largă din spatele lui, Bariş se gândi că putea fi pe undeva prin zona Kanlica.

Pentru a mări şi mai mult efectul celor spuse de prezentator, în partea de jos a ecranului era postat înscrisul *Ultima Oră*, care clipea.

– O ştire bombă! Fiica pictoriţă a lui Hasan Conker, al doilea cel mai bogat om din ţară, a fost răpită în plină zi, fi ind urcată cu forţa într-o maşină.

Martorii oculari afi rmau că fata fusese răpită de femei acoperite cu cearşafuri negre. Cele două gărzi personale de corp fuseseră imobi-lizate, fi ind împuşcate în picioare. În acest timp, lângă reporter apăru brusc un poliţist bătrân, pe care nu se ştia de unde-l găsise şi adusese, şi căruia începu să-i pună întrebări în legătură cu răpirea. Vechiul şef de echipă al Unităţii de Luptă împotriva Terorismului – care era evident că fusese adus pe nepregătite, aşa cum se deducea din cravata strâmbă – afi rma că era foarte probabil ca acel grav incident să fi fost opera unei organizaţii religioase teroriste. Faptul că răpitorii erau femei învăluite în cearşafuri negre consolida supoziţia.

– Idiotule! spuse Bariş cu voce tare. Idiotul idioţilor!

Şi, fără să ia în considerare privirea lui Can aţintită asupra lui, continuă:

– Cum poate cineva să fi e atât de prost? Când l-au angajat pe ăsta, prostia a fost cea care i-a impresionat?

Tâmpitul!

Ura tipul acela de poliţişti în retragere, care se duceau încolo şi încoace, luând mintea tuturor cu opiniile lor fără noimă aruncate la voia întâmplării, şi care ciripeau într-un mod iresponsabil după ce tăcuseră atâţia ani. El nu avea de gând să fi e niciodată aşa. Cei care lucrau pentru stat trebuiau să fi e tăcuţi până ajungeau în mormânt. Informaţiile secrete - la care se ajungea datorită privilegiilor pe care le prezenta acel gen de muncă - nu trebuiau divulgate. Toate declaraţiile care se făceau în presa scrisă şi nescrisă erau urmărite şi de agenţii secreţi ai potenţialelor ţări duşmane, care-şi desfăşurau activitatea în Turcia. Ofi cialii de securitate în retragere care făceau previziunile cele mai apropiate de politica ţării şi ale căror evaluări erau paralele cu reacţiile statului lucrau ca specia-lişti cu salarii foarte mari în canale de televiziune cu o cifră foarte mare de telespectatori. Pentru Bariş, această situaţie reprezenta răzvrătirea neputincioasă a pensionarilor din sfera de securitate, care nu se puteau obişnui cu ideea de a fi uitaţi. Între aceşti oameni erau şi unii chiar foarte buni. În cazul oricărui eveniment, ei apăreau la televizor şi puteau explica pe înţelesul tuturor toate metodele folosite de stat. Astfel, aşa cum viaţa tuturor agenţilor care luau parte la operaţiunile respective era pusă în pericol, şi fi nalizarea cu succes a operaţiunii era compromisă.

Pe ecran se putea vedea cu uşurinţă că reporterul era foarte emoţi-onat. Apăr use un material nou, pe care

oamenii de ştiri îl puteau exploata încă cel puţin o lună de zile. De acum, aveau să fi e făcute publice toate informaţiile personale şi amintirile private în legătură cu fata răpită. În plus, urma să îi fi e dezvăluită viaţa privată, aducându-i în faţa camerelor

pe toţi foştii iubiţi. De asemenea, aveau să fi e făcute ştiri şi reportaje înce-pând cu proprietarii dughenelor de pe strada de unde fusese răpită, cu gărzile de corp rănite, cu coaforul fetei, cu angajaţii buticurilor din care obişnuise să-şi cumpere lucrurile, cu profesorii de la facultate şi ajun-gând până la chelnerii restaurantelor pe care le frecventase. Bineînţeles, în tot acest timp, unul dintre săracii oameni avea să facă o presupunere corectă, determinându-i pe răpitori să intre în panică şi, împotriva planu-rilor iniţiale, să o ucidă.

Ori, în astfel de cazuri, cel mai bine era ca prima declaraţie să fi e făcută de ofi cialităţi. În acest gen de situaţii, oamenii o puteau lua pe căi greşite, iar la sfârşit puteau cădea în situaţii neplăcute. Şi ceilalţi agenţi din birou se strânseseră în jurul televizorului şi făceau comentarii cu voce tare. Bariş fu scos din gândurile lui de întrebarea lui Can:

– Ce crezi că este? Poate fi cu adevărat treaba fanaticilor?

Dădu din umeri. Apoi, pe un ton serios, adăugă:

– Să ne rugăm să fi e atât de simplu pe cât pare!

ISTANBUL, Levent Mai

Selim Tekin ura serile de luni. Dar această zi de luni era diferită pentru el faţă de celelalte. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. În seara aceea urma să se întâlnească cu Helin. După ce ieşi de la muncă, se duse acasă şi intră să facă un duş. Apoi se îmbrăcă şi ieşi. Era aproape opt. După c e s e l u p t ă cu trafi cul Istanbulului, reuşi să ajungă la Helin, care aştepta la gura de metrou din Levent. Purta o rochie neagră fără mâneci. La urcarea în maşină, mirosul ei - care invadă interiorul - îl îmbătă pe Selim.

Tânăra îi aşternu un pupic prelung pe obraz.

– Bună... Ce faci?

Selim vr u să spună totul aşa cum îi trecea pr in minte. Voia să-i spună cum îi ţiuieră urechile atunci când o văzuse, cum aşteptase cu mare nerăbdare ora întâlnirii, că dorea să-i fi e alături în fi ecare minut, cum îl speria trăirea unor sentimente atât de profunde, că dorea să se trezească alături de ea, că n ăzuia să o sărute ore-n şir şi să-şi petreacă viaţa alături de ea, că o voia nebuneşte. Se gândi însă că era prea devreme pentru asemenea sentimentalisme. Îi răspunse cu un zâmbet larg:

– Super! Într-un singur cuvânt: super!

Când ajunseră în Sariyer, se întunecase de-a binelea. După ce parcară maşina lângă moschee, merseră spre faleză. Selim descope-rise restaurantul cu specifi c pescăresc cu două etaje vara trecută. Avea aperitive nemaipomenite. Când vremea se încălzea,

localul îşi primea clienţii şi pe acoperişul terasă. Să mănânci delicatese din peşte privind la peisajul Bosforului de pe terasa împodobită cu ghivece cu fl ori colo-rate era la fel de plăcut ca transformarea unei zile obişnuite într-una specială. Proprietarii fraţi ai restaurantului scoteau în evidenţă dăru-irea pe care o aveau faţă de ceea ce făceau nu numai întâmpinându-i pe clienţi la uşă, ci şi adresându-li-se celor fi deli cu numele lor. Ca întot-deauna, Selim fu întâmpinat de ei la uşă. Pentru că făcuse rezervare, masa lor era pregătită în partea cu vederea cea mai bună. După ce fură aduse minunatele aperitive, începură să mănânce şi să vorbească.

Helin povestea cu mare entuziasm despre ultimele schimbări în legătură cu munca ei. Începuse să investigheze crimele imamilor. Cercetările ei se intensifi caseră în cartierul Fatih. Vorbea cu oamenii. Spunea că unii dintre ei se sfi au, în timp ce alţii participau la reportaje cu mare uşurinţă. Credea că avea să fi e o anchetă grozavă.

În timp ce o asculta cu mare atenţie, Selim începu să se gândească. Ce sens avea ca o femeie atât de frumoasă să fi e pe urma unor lucruri

atât de periculoase? De ce nu avea o muncă normală? Îşi dădu seama că prezenţa ei pe stradă toată ziua îi provoca o stare de nelinişte. Dacă urmau să aibă o relaţie şi avea să se lege de ea atât de mult, trebuia să-i suporte munca toată viaţa? Oare nu ar fi fost foarte obositor? Pentru a fi împreună cu o femeie care se

plimba în fi ecare zi pe străzi şi vorbea cu tot felul de oameni avea nevoie de o inimă foarte mare. Ar fi fost o relaţie difi cilă. Dacă ar fi avut o muncă normală de birou, nepri-mejdioasă şi mai liniştită, dacă nu ar fi trebuit să-şi facă griji pentru ea în fi ecare minut, cel puţin dacă ar fi ştiut unde o putea găsi când o cauta, relaţia nu ar fi mers mult mai uşor? Cu siguranţă... Bine, dar ar fi fost la fel de captivantă atunci? De ce n-ar fi fost? Nu ar fi semănat cu femeile obişnuite de la birou? Cele care cu fi ecare zi se îngrăşau, care aveau dureri de spate, care ardeau din dorinţa de a avansa, care se gândeau în fi ecare zi cu ce să se mai îmbrace, care erau prinse în relaţii de birou... Nu, nu, tot ar fi iubit-o. Dintr-o dată, se gândi la cât de comică era situaţia în care se afl a. Era foarte amuzant că găsise dreptul de a lua decizii în legătură cu viaţa tinerei fete... Ce ochi frumoşi avea. Dinţii – care i se vedeau printre buze atunci când vorbea – erau minunaţi. Voia să-i sărute. Când îşi dădu seama că devenise nerăbdător să-şi îngrope nasul în părul ei, o întrebare îi veni brusc în minte: oare ce simţea ea în legătură cu el? Fără îndoială, trebuia să-l fi plăcut. Dacă nu l-ar fi plăcut, ar fi stat atât de aproape de el? Cu siguranţă exista un magnetism. Îl putea simţi. Iar visa prea mult? Iar se păcălea de unul singur, clădind castele de nisip în care o vedea pe ea mireasă? Mireasă... Rochia de nuntă i-ar fi căzut minunat pe tenul şi pe frumuseţea ei pură. Era corect să gândească atât de departe? Dacă şi această relaţie avea să fi e sortită eşecului? Dacă aşa îi era scris? Simţirea unor sentimente

atât de intense trebuia să aibă un preţ. Era pregătit să-l plătească.

– Tu nu mă asculţi!

Dintr-o dată, Selim se scutură. Într-adevăr, se cufundase în propriile vise şi pierduse ceea ce îi spusese Helin. Era inutil să se contrazică.

– Îmi pare rău, pentru moment m-am pierdut în propriile gânduri, spuse el brusc.

– La ce te gândeai?

Selim zâmbi:

– Mă întrebam ce m-a afectat ultima dată atât de tare atunci când l-am privit.

– Şi?

– Nimic... Ai călătorit spre orăşelul Yatagan din Aydin?

Helin îi răspunse puţin surprinsă, dar şi puţin furioasă:

– Ce treabă are Aydin cu asta? Eu te-am întrebat la ce te gândeşti atât de profund! Te rog, nu schimba subiectul şi răspunde-mi!

Selim întrebă din nou:

– Ai călătorit vreodată de la Aydin la Yatagan?

Helin răspunse nerăbdătoare la întrebarea care îi era pusă cu atâta insistenţă:

– Nu! Dar de ce?

Selim îi explică:

– Eu m-am afl at pe drumul ăla de aproximativ

douăzeci de ori. Este acolo o porţiune pe care o vezi când mergi de la Cine la Yatagan; drumul se unduieşte printre dealuri. Nu ştiu numele exact al regiunii, dar cred că i se spune ceva de genul *Împrejurimile Râului Cine*. Oricum, nu asta-i important. Cel mai important lucru e că, de fi ecare dată când trec pe acolo, mă uit la pantele stâncoase. Mă afectează în aşa fel încât simt diverse lucruri: locul meu în lume, puterea lui Dumnezeu, echilibrul vieţii, grandoarea impresionantă a naturii. Uneori, ochii mi se înlăcrimează şi le privesc cu admiraţie.

– Adică?

– Ceea ce vreau să spun este că tu mă faci să simt ceea ce simt în momentele în care privesc acele stânci. Să te privesc este atât de minunat încât mă face să cred că trăiesc, că sunt puternic, că nu sunt singur. Mă surprind lucrurile astea... Uite, la asta mă gândeam. Îmi pare rău.

Helin se uită la el cu un zâmbet inocent şi iertător, care arăta că nu mai era supărată. Întinse mâna după mâna lui şi o strânse cu putere.

– Totul este atât de frumos încât îmi doresc să nu se destrame. Se poate? întrebă ea.

Lui Selim începură să-i ţiuie cu putere urechile. Simţind cum îi pulsează sângele prin vene, dădu aprobator din cap.

– Bine, am să mă rog pentru asta. Apoi adăugă: Chiar, tu despre ce vorbeai?

– Dar de data asta să mă asculţi, da?

– Promit!

Helin se întinse spre geanta ei, de unde scoase o revistă de modă, iar după ce răsfoi printre pagini, o deschise la locul căutat şi i-o puse în faţă.

– Uite, fata asta a fost răpită azi de femei învăluite în cearşafuri negre.

Pagina la care deschisese avea fotografi i mari de la evenimentele înaltei societăţi, specifi ce acelui gen de reviste. Selim se uită cu atenţie la fotografi e. Din ea zâmbea o tânără brunetă, relativ inocentă, vag feminină, dar, cu toate astea, paşnică. Spre deosebire de celelalte femei din înalta societate afi şate pe pagină, avea un stil foarte simplu: purta o toaletă neagră şi nişte pantofi cu toc care arătau foarte clar că ieşise din nişte mâini pricepute. Era de o frumuseţe impresionantă. Selim se gândi că acea frumuseţe era alimentată din cea a sufl etului ei. Trebuia să fi primit o educaţie deosebită. Nu semăna deloc cu copiii lipsiţi de valoare ai familiilor nou îmbogăţite. Avea un aer nobil. Semăna cu o prinţesă. Probabil că în vieţile anterioare fusese una; una dintre cele modeste, ale ţărilor iubitoare de pace. Numele ei era scris în legenda fotografi ilor: Cigdem Conker.

– Iar te-ai rătăcit!

Selim răspunse cu calm:

– Mă uitam cu atenţie. Are o urmă de cusătură în formă de semi-lună chiar sub genunchiul drept. Mi-a atras atenţia.

Helin se încruntă şi luă revista, o ţinu la lumina lumânării de pe masă şi se uită mai de aproape.

– Nici nu observasem. Cum ai văzut pe întunericul

ăsta?

– M-am uitat cu atenţie, răspunse Selim.

Femeia îi întinse din nou revista şi continuă:

– Cigdem Conker este fata binecunoscutului patron de holding Hasan Conker. A studiat artele frumoase în Italia. Necăsătorită. Are douăzeci şi opt de ani. A participat la importante evenimente cu caracter social. Ştii de care... Asociaţia copiilor care au nevoie de între-ţinere, Asociaţia pentru educaţia celor nevoiaşi şi altele de acest fel... În realitate, exceptând faptul că provine dintr-o familie bogată, nu ar mai exist a mot ive pent r u răpire. Însă, aşa cum vei vedea în ziarele de mâine, anul trecut, tatăl ei a ajuns în faţa tribunalului din cauza unei dispute pentru un teren, pe care a avut-o cu o moschee. Pe terenul care apar-ţinea uneia dintre fi rmele din cadrul holding-ului, oamenii din zonă au vrut să construiască o moschee, ba chiar mai mult, fără să ceară permi-siunea nimănui, au turnat şi fundaţia. Bineînţeles că problema a ajuns în instanţă şi nu s-a permis construirea niciunei moschei pe acel teren. Cu toate că nu a ve a o legătură directă cu problema, Hasan Conker a fost învinuit pentru toate astea şi arătat drept ţintă de către presa pro-isla-mică. Tu chiar nu ştii nimic despre asta?

– Cred că ar trebui să citesc mai des ziarele, spuse Selim în barbă.

– Şi eu cred la fel... Să continuăm... Apoi, săracul om a apărut la unele posturi de televiziune şi a spus că a fost informat târziu de această situaţie, că problema s-a

transformat într-o cauză penală, că, dacă ar fi fost contactat personal încă de la început, ar fi dat din toată inima un alt teren pentru construirea moscheii şi că terenul cu pricina a fost achiziţionat împreună cu parteneri străini pentru un proiect special şi de aceea nu poate lua hotărârile de unul singur. Ţinându-i deoparte pe oamenii cu responsabilitate, situaţia a atras foarte mult mânia fanaticilor. Însă, ca toate celelalte evenimente, a fost uitat odată cu apariţia unei ştiri mult mai de senzaţie. Sau cel puţin pentru noi aşa a fost. Se pare că unii nu au uitat.

Selim întrebă curios:

– De ce îmi spui toate astea? Ăsta nu e un caz independent? Uneori, oamenii răi îi răpesc pe copiii bogătaşilor, pentru ca mai apoi să ceară răscumpărare. Tipul ăsta de infracţiune există în orice colţ al lumii.

Helin zâmbi cu răutate.

– Ai dreptate, dar situaţia asta e una diferită... Eu cred că această răpire are legătură cu crimele imamilor.

Selim simţi că neliniştea îl loveşte ca un pumn în stomac.

92

93

– Haide, zău, prea laşi să te infl uenţeze această cercetare, spuse el.

– Tu spune ce vrei, dar eu chiar simt asta. Uite, ai să vezi că am dreptate. O să se întâmple cum am zis eu!

Aducerea peştelui de către chelner puse punct subiectului. Conti-nuară cu o altă conversaţie, de la cât

de delicioase erau mâncărurile până la enumerarea celor mai bune restaurante din Istanbul. Vinul alb băut împreună cu peştele începuse să-şi arate efectul. Intrară într-o stare plăcută. Plăcerea lor atinse cote maxime odată cu sufl eul de ciocolată servit la sfârşitul cinei. În acest timp, vorbiră despre rolul benefi c al ciocolatei şi despre cei mai buni producători de dulciuri.

Când se urcară în maşină şi porniră la d r u m du p ă cină, amândoi se învăluiră în tăcere. Undeva prin Levent, f ără s ă-şi dezlipească privirea de la drum, Selim întrebă:

– Rămâi cu mine în noaptea asta?

După o scurtă perioadă de linişte, Helin răspunse luându-l de mână:

– Şi eu vreau să fi u cu tine, Selim, dar există un lucru important pe care trebuie să-l ştii.

Selim simţi în acelaşi timp şi bucuria şi îngrijorarea.

– Ce e?

– Eu sunt evreică!

– Să-ţi dea Dumnezeu sănătate! spuse Selim râzând. Şi eu care mă speriasem. Nu-i nicio problemă. Nici eu nu-l iubesc pe Hitler!

– Glumeşti, nu? spuse ea cu o falsă supărare.

De data asta, Selim răspunse cu mai multă seriozitate:

– Uite ce e, Helin: eu cred în Dumnezeu şi sunt mândru de asta. Şi tu crezi în Dumnezeu, numai că-l numeşti altfel. Sau, pentru tine, *eu* folosesc alte nume.

Ori scopul nostru este acelaşi: întoarcerea la Creator... Cred că atâta timp cât ambele părţi vor respecta credinţa celuilalt, diferenţele se vor transforma din piedici în culorile vieţii. Fiecare credinţă are binele şi răul ei. Pentru mine, important este ca oamenii buni sa aibă de-a face cu cei buni, iar cei răi cu cei răi. A, şi să nu uiţi un lucru: strămunii mei făceau parte dintr-o naţie cum puţine sunt în lume şi care i-a tratat pe strămunii tăi cu prietenie şi cu bună-voinţă. Cultura otomană s-a bazat pe multinaţionalism şi pe respectul faţă de celelalte religii. De aceea a existat atâtea secole pe o arie atât de răspândită. Însă...

– Bine, bine, nu am nevoie de o lecţie de istorie! Nu mă face să-mi pară rău că ţi-am spus! Am vrut numai să fi u deschisă cu tine. Atât. Bineînţeles că şi eu mă simt norocoasă cu credinţa mea.

Apoi, o frumoasă melodie de jazz de la radio împânzi maşina. Străzile se goliseră.

La puţin timp după aceea, se afl au mână-n mână în liftul care-i ducea la apar tamenul lui. În timp ce urcau, buzele li se împreunară uşor. Acestea erau săruturi cu care se descopereau şi care făceau, într-un fel, ca senti-mentele lor să-şi găsească făgaşul.

După ce intrară în apartament şi încuie uşa, Selim se întoarse către ea şi începu din nou să o sărute. Rămaseră în mijlocul holului, în picioare. Săruturile care fuseseră blânde la început se transformară în timp ce limbile lor începură să se împletească într-un dans graţios şi armonios. Mişcarea lor era precum dansul a doi

şerpi. Intrau în întregime în cealaltă gură, se frecau de cerul gurii, apoi se găseau, se ciocneau, se rătăceau şi, în fi nal, lovindu-se de dinţi, se retrăgeau. Îşi înghiţeau unul celuilalt saliva, iar, cu timpul, valul de pasiune care creştea îi lua şi îi purta prin aer.

Împingând-o în perete, Selim începu să-i sărute gâtul. Mirosul şi gustul pielii ei îi dădea o stare de plăcere irezistibilă. Era ca un animal sălbatic înfometat. Era un leu, dar nu sfâşia carnea care se spijinea în g u r a lu i, c i o at i n gea n u m ai, de p a rc ă ar fi vrut să o descopere. Trăgând în jos una dintre bretelele rochiei, lăsă să iasă afară sânul ferm, pe care îl luă apoi în gură. Nu-l muşcă, nu-l sărută, nu-l supse, ci îl încălzi numai cu respiraţia. Pentru o clipă, îl atinse uşor cu limba. În timp ce trupul lui Helin tremura din ce în ce mai mult, Selim ştia că trebuia să-şi păstreze controlul. Îi ridică poalele rochiei până la mijloc şi, la atingerea şoldurilor dezvelite, simţi mica lenjerie intimă cu margini fi ne. Se chinuiau cu greu să rămână în picioare, însă, cu toate acestea, niciunuia nu-i venea în minte să aştepte să ajungă în pat.

Când Selim dădu drumul sânului, luă uşor între dinţi sfârcul de mărimea unui bob de strugure negru şi începu să-şi mişte bărbia într-o parte şi în alta. Îngenunche în faţa ei şi privi un timp la locul nemai-pomenit dintre picioarele ei, de unde emana un parfum foarte plăcut. Fagurele de miere se ascundea în spatele unei mici lenjerii de culoare violet. În timp ce cu o mână încerca să impiedice căderea fustei, cu cealaltă îi trase lenjeria până la glezne şi i-o scoase. Îşi strecură mâinile

între picioarele ei şi o sprijini de perete. În timp ce îi săruta cu atingeri foarte uşoare pântecele, începu să se ridice cu palmele prop-tite în perete. După ce se ridicase în picioare, Helin, care stătea pe braţele lui, se afl a la o înălţime de doi metri. El continuă să o sărute în această poziţie. Deşi ea încercă să-şi ţină nemişcat trupul lovit de valurile puternice ale plăcerii, sângele care clocotea în ea o împiedică. Sunetele pe care le scotea - şi care semănau cu torsul pisicii - erau pentru Selim ca o muzică încântătoare.

După căutările prelungite ale limbii lui în ea, o coborî uşor şi, îmbrăţişând-o, o duse în dormitor. Rătăcirea lor în pura pasiune care este unul din puţinele sentimente naturale nealterate continuă până la miezul nopţii. Apoi, o oboseală dulce aduse peste trupurile lor liniştea şi adormiră îmbrăţişaţi.

94

95

16

ISTANBUL, Eyup Mai

În timp ce coborî din taxi, Helin simţi cum încă îi tremurau picioarele. De fapt, nu se aşteptase să petreacă o noapte atât de frumoasă. Trăise cele mai frumoase zile din viaţa ei. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era o zi nemaipomenită, care îi dădea viaţă omului, care-l făcea să se simtă nemipomenit, o zi neobişnuită, în care vântul călduţ al speranţei şi bucuriei adia, una atât de frumoasă încât era demnă de a rămâne în memorie. Poate că era ziua ce reprezenta începutul

unui nou capitol din viaţa ei. În timp ce mergea legănându-şi geanta în mână, se gândea la cât de norocoasă era.

Când se trezise după acea noapte ca un vis, Selim plecase deja la serviciu. Îi lăsase pe pernă versurile minunate ale unui poet pe care nu-l ştia. Era o strofă în care se regăseau toate sentimentele. Îi plăcuse foarte mult:

Bine ai venit la ziua mea, sufl etul meu, Bine ai venit la ziua în care am salutat viaţa, La o nouă zi, în urma căreia au rămas disperările, Bine ai venit, iubirea mea, cu liniştea ta...

Fusese impresionată. Şi le scrisese într-o caligrafi e atât de frumoasă... Poate că dincolo de versuri, scrisul era cel care i se păruse romantic. De mult timp, viaţa nu i se mai arătase atât de frumoasă.

Odată cu sunetul telefonului din geantă, gândurile bune rămaseră în urmă. Numărul afi şat p e e c r an î i d ădea informaţiile necesare în legătură cu cel care suna. Într-o singură clipă, toate lucrurile minunate, visele, speranţele dispărură. Dintr-o dată, totul fu ridicat de pe rafturi, albastrul cerului se tulbură şi simţi u n miros greu î n ae r. Zâ mbet u l îi î ng heţă, căzu şi se sparse în mii de bucăţi. Duse telefonul la ureche. Când rosti *Alo?*, răceala din vocea ei arăta clar că toate măştile îşi luaseră locurile.

La capătul celălalt vorbea o voce de femeie, de a cărei prefăcătorie numai ea ar fi putut să-şi dea seama.

– Shalom, Helin. În seara asta ne întâlnim la Yoshi.

Neapărat să vii, dulceaţă! Bine?

– Bine, Tina, răspunse ea scurt.

– Dragă, sunt aşteptată, trebuie să închid. Punem de-o bârfă în seara asta. Paa!

Asta însemna întâlnirea care avea loc, ca de obicei, la ora două-zeci, într-o casă siguratică şi în care se făcea evaluarea situaţiei. Aşa

cum proceda în cazul tuturor operaţiunilor delicate, MOSSAD-ul dorea un raport al situaţiei de la agentul de pe teren.

Vo i a u s ă ştie care grup se afl a în spatele crimelor imamilor şi care erau motivele lor. Punctul crucial al acestei operaţiuni era scoaterea la suprafaţă a legăturii dintre acel grup şi armele achiziţionate din nordul Irakului. Pentru această cercetare, cel mai bun agent era Helin. Fusese plasată în Istanbul cu ani în urmă. Ce putea fi mai normal decât întrebările puse în zona cu pricina de reporterul isteţ al unei binecunoscute reviste?

După ce venise pentru prima dată de la Tel Aviv la Istanbul, Helin stătuse în casa mătuşii ei, iar mai târziu îşi închiriase una. Asemănă-rile multiple dintre cele două oraşe o făcuseră să nu se simtă străină în acele locuri pentru mult timp. Se obişnuise repede cu viaţa în zonă. Rugămintea unui bogat om de afaceri evreu nu fusese refuzată şi astfel începuse să lucreze la o revistă mică, de tiraj scăzut. Motivele pentru care fusese aleasă să-i fi e încredinţată acea sarcină - pentru ca mai apoi să fi e

lăsată să aştepte pentru o perioadă destul de lungă (ei numeau această poziţie *Agentul Adormit*) - erau că unii din membrii familiei ei trăiau încă în Istanbul şi că stăpânea foarte bine limba turcă.

După urmărirea şi eliminarea unui grup de patru terorişti arabi în Europa, această misiune i se păruse ca o vacanţă care durase trei ani. Dacă nu ar mai fi fost şi întâlnirile de evaluare a situaţiei, ar fi uitat că era agent special. Într-un fel, trăia o nouă viaţă. Se obişnuise de-a binelea cu munca ei de reporter. Reportajele şi cercetările pe care le făcuse atrăseseră atenţia uneia dintre cele mai mari reviste, care o t r a n sfe r a se î n s ch i mbu l u nu i s u me de s t u l d e ma r i, de şi ea nu avea nevoie de aşa ceva. Bineînţeles că singurul motiv al succesului cercetărilor şi al abordării diferite nu fusese numai înzestrarea ei. Datorită studierii psihologiei de război şi a tehnicilor de interogatoriu mulţi ani de zile, nu îi fusese greu să se remarce între ceilalţi reporteri. Partea cea mai bună în a fi *Agentul Adormit* era că, pentru o lungă perioadă de timp, nu era obligată să omoare pe nimeni. Însă nu era nevoie să fi e medium pentru a-şi da seama că situaţia avea să se schimbe în curând.

În fi nal, la ultima însărcinare ajunsese la descoperiri interesante în urma cercetărilor făcute. Se afl ase în situaţia de a putea scoate la suprafaţă legătura existentă între crimele imamilor. Cu câteva zile în urmă, în reportajul pe care-l făcuse în Fatih cu pantofarul, acesta îi relatase despre existenţa unei mişcări foarte

puternice în zonă. Auzise că, deşi nu aveau discursuri care să promoveze violenţa, în cadrul reuniunilor închise, liderii conduceau pe un ton foarte dur discuţiile pe care le purtau cu discipolii obişnuiţi. Într-una dintre aceste discuţii se adusese o acuzaţie la adresa imamilor. Faptul că societatea îşi schim-base direcţia şi o luase pe căi greşite era numai vina indiscreţiei şi a neglijenţei unor imami. Se afi rmase că, pentru a-i pedepsi, nu se putea aştepta ziua Judecăţii de Apoi. Când omul îi spusese - după ce Helin îi dăduse o sută de dolari - că îi putea face cunoştinţă cu un prieten care

participa la astfel de reuniuni închise, f usese nevoită s ă-şi muşte limba pentru a nu-şi arăta entuziasmul.

Acest lucru putea fi u n ma re pa s în ce rcet a re a ei. Scoat erea la iveală a legăturii dintre crimele imamilor ar fi adus, după sine, şi rezolvarea cazului. Era evident că un grup religios restrâns mergea pe urmele trecutului. Încercarea lor de a se înarma putea fi considerată normală privind din acest punct de vedere. Dacă s-ar fi putut strecura în interior, ar fi putut stabili cine trebuia eliminat pentru a duce la destrămarea grupului şi i-ar fi putut da *Poştaşului* adresa. Într-o operaţiune care ar fi mers atât de bine, nu ar fi fost nevoie să-şi murdărească mâinile.

De îndată ce intră în cimitir, se uită de jur împrejur. Scoase din geantă un batic marca Vakko de culoare tu rcoaz şi îşi acoperi părul. În spatele ochelarilor de soare,

ochii erau într-o continuă mişcare. Pentru a controla dacă era sau nu urmărită, se întorcea mereu la dreapta şi la stânga, simulând că ar fi căutat un mormânt. Apoi, înaintând, se întoarse de trei ori la dreapta. În acest fel ajunse din nou la poartă. Nu o urmărea nimeni. O luă pe o cărare din apropierea drumului, care ducea la locul unde erau spălate trupurile celor care urmau să fi e îngro-paţi. În depărtare, câţiva oameni se rugau lângă morminte sau curăţau buruienile. Când fu sigură că nimeni nu era interesat de ea, se îndreptă către râu, unde se afl a stâlpul mare de electricitate. Puţin mai încolo, distinse marele platan.

Când trecu în spatele lui, văzu doi bărbaţi care se rugau. Unul dintre ei era pantofarul, iar celălalt un tip scund, cu ochi deschişi la culoare, blond şi cu tenul alb. Spre deosebire de pantofar, purta o mantie lungă şi verde. Avea o barbă de-abia vizibilă şi subţire, care îi învăluia perfect bărbia. Pe creştet purta o tichie neagră, care avea în centru un cuvânt scris cu roşu în arabă.

Aşteptă ca ei să-şi termine rugăciunile. Cârâiturile păsărilor care se aşezaseră pe ramurile platanului erau incredibile. Începu să anali-zeze platanul. Era un copac uriaş de vreo două-trei sute de ani. Avea un aer care îi dădea încredere omului. Nu era greu de înţeles de ce oamenii care trăiseră în epoca primitivă se adăpostiseră în scorburi. Crăpă-tura mare din trunchi părea că poate acomoda cu uşurinţă trei-patru persoane. Chiar dacă interiorul părea întunecat, cu siguranţă ar fi fost de folos pe timp de ploaie. La o privire mai atentă, observă nişte

sticle care luceau pe jos. Se părea că scorbura bătrânului platan fusese, pe tot timpul iernii, cuibul beţivanilor mizeri. Oare în ce stare psihică ar fi trebuit să fi e un om ca să consume băuturi alcoolice în cimitir? Cu minţile pierdute pesemne. Îi ura pe cei care nu-i respectau pe morţi.

Pentru că era în timpul săptămânii, în cimitir era linişte. De fapt, locul avea un aer care inspira linişte. Începuse să devină nerăbdătoare. Îşi dorea ca bărbaţii să-şi termine mai repede rugăciunile. Stăteau pe banca din faţa platanului. Întorcând faţa spre ei, se gândi că ar fi fost mai bine să mai aştepte. Să te rogi putea dura o veşnicie. Voia ca după-amiază să meargă acasă şi să se adune pentru întrunirea din acea

seară. Tocmai când se cufundă în propriile gânduri, sesiză că bărbaţii îşi duceau mâinile la faţă. Terminaseră. Se ridicară şi se apropiară de ea.

– Bună ziua, doamnă Helin, spuse pantofarul.

Pentru un moment, i se păru că bărbatul avea un aer schimbat, dar se gândi că fusese obligat să se comporte aşa din cauza prietenului său. Nu? Până la urmă, ea era în ochii lor o biată femeie.

– Bună, răspunse pe un ton rece.

– Uite, el este Suleyman Efendi, prietenul de care ţi-am povestit. Întreabă-l acum ce voiai să-l întrebi, spuse pantofarul.

Suleyman Efendi dădu din cap, încercând să nu o privească în ochi.

Helin simţi o nesiguranţă extraordinară. Pentru un

scurt timp, se gândi că ar fi vrut să-i omoare pe cei doi şi apoi să plece din cimitir. Ucigaşul din ea îşi dorea asta foarte mult. Încercă să gândească logic. Dacă ar fi simţit intenţii rele din partea bărbaţilor, era pregătită să acţioneze. Bărbatul blond nu o neliniştea. În schimb, ipocrizia pantofa-rului o surprinsese.

– Bine, domnule Suleyman, ştiţi că sunt ziaristă. Pregătesc un foileton despre crimele imamilor. Nu se va dezvălui niciodată că ceea ce o să vorbim noi aici a fost spus de dumneavoastră, însă, dacă vreţi să fi e făcut un reportaj însoţit de fotografi e, asta e altceva, spuse ea, încer-când să pară foarte serioasă.

Suleyman Efendi îi răspunse, continuând să privească în pământ:

– Sunt aici pentru că m-a rugat prietenul meu. Nu vreau sub nicio formă să fi u făcut cunoscut. Trebuie să-mi daţi garanţii în acest sens.

Helin nu se îndoi de sinceritatea omului. Probabil că avea să dea o informaţie scurtă, iar apoi, pentru mai multe informaţii, urma să ceară mai mulţi bani. Scoase din buzunar reportofonul şi, când era cu degetul pe butonul de pornire, Suleyman Efendi ridică mâna.

– Fără înregistrări!

Chiar dacă fu uimită pentru o clipă, Helin ştia că nu i-ar fi folosit să riposteze. Fără să spună nimic, puse aparatul înapoi în geantă. Cineva care i-ar fi văzut de departe ar fi crezut că o femeie bogată care venise la cimitir vorbea cu nişte cunoscători ai Coranului pentru a-i convinge să se roage la mormântul la care venise ea.

Încercă din nou să se concentreze. Era obligată să câştige încrederea bărbatului. Trebuia să înceapă şi să termine cât mai repede. Imediat puse prima întrebare:

– Faceţi parte dintr-un grup religios care joacă un rol important în zona unde trăiţi, nu-i aşa?

– Da, răspunse bărbatul blond. Este o comunitate foarte nouă... Po v e s t e s c a l t f e l d e l u c r u r i . C â n d a s c u l t a ţi, simţiţi că v ă umpleţi de lumină. Eu am intrat prin propria voinţă. Sunt norocos că m-au acceptat.

– Care este scopul acestui grup?

– Care este scopul? Bineînţeles că afl area căii drepte şi neînde-părtarea de la ea. Toţi fraţii se ajută unii pe alţii. Toţi avem nevoie de ajutor pentru a împiedica ieşirea de pe calea cea dreaptă, acţiune spre care ne infl uenţează diavolul. Obţinem acest ajutor strângându-ne laolaltă, discutând, rugându-ne, dezvăluindu-ne sufl etele.

98

99

– Bun. Pentru voi cine este duşmanul şi cine prietenul?

– Toţi cei care sunt invitaţi şi refuză să vină pe calea cea dreaptă sunt duşmani, iar cei care acceptă şi ne sunt alături sunt prieteni. Bine-înţeles că nu este nevoie să enumăr aici organizaţiile creştine, desfrânata Americă şi sioniştii. Ei sunt duşmanii noştri până la Viaţa de Apoi.

Helin nu vru să arate că se enervase. Când venise

să facă acest reportaj, se aşteptase să întâlnească pe cineva care fusese tras pe sfoară pentru a fi băgat în acea sectă, cineva plin de regrete, speriat, fricos, care cauta o cale de a ieşi, cineva total nesigur pe el. Însă omul pe care-l avea în faţă nu avea nimic de-a face cu cel la care se gândise. Înţele-sese că vorbea cu un adevărat fanatic. Bărbatul avea o încredere foarte mare în propria persoană. Cu fi ecare cuvânt rostit începuse să fi e mai agresiv. Nu avea ca scop crearea unei discuţii nepotrivite. Scopul lui era evident: încerca să facă reclamă acelei secte. Venise numai pentru a face propagandă. Helin se simţi dezamăgită. Tocmai când se gândea că avea să facă un mare pas, se întorsese de unde plecase. Nu avea niciun sens să mai prelungească discuţia. Cel mai bine era să termine cât mai repede şi să plece.

Tocmai când deschidea gura să-l întrebe cine se afl a în fruntea sectei, simţi o durere groaznică în partea stângă, imediat sub coaste. Încercă să ţipe, dar nu ieşi niciun sunet. Înainte de a intra în stare de şoc, îşi dădu seama că îi fusese implântat un cuţit în splină. Când conştientiză că o mână puternică o apucă de gât şi o trage către scor-bura platanului, simţi o nouă lovitură de cuţit, tot în partea stângă, dar de data aceasta printre coaste, direct în inimă. Când capul îi căzu, distinse numai ramurile şi frunzele verzi ale uriaşului copac, printre ele porţiuni din cerul albastru - care păreau nişte petice - şi apoi ochii lui Selim. După aceea, totul se întunecă.

La kilometri distanţă, Selim plecă la drum pentru a-şi vizita unul din clienţii din Bostanci. Şoselele erau pline. Asculta dialogurile în engleză de la casetofon şi apoi le repeta. După părerea lui, aceasta era cea mai bună cale de a-şi îmbunătăţi engleza.

Petrecuse o noapte nemaipomenită. Cu toate astea, astăzi se simţea oarecum ciudat. De fapt, trebuia să fi e foarte fericit, dar ceea ce simţea el era o răceală. Mai întâi încercă să ignore acest sentiment straniu, se strădui să se concentreze la ceea ce spunea omul cu voce groasă de la casetofon, dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, neli-nişţea lui creştea.

Când coti de pe şoseaua E-5 şi se îndreptă spre Bostanci, neliniştea i se răspândi în tot corpul ca o furnicătură. Se gândi că nu trebuia să scape de acel sentiment, ci să vadă ce i-l provoca. Se întinse şi închise casetofonul. Încercă să se asculte.

Când ajunse lângă parcul de distracţii din Bostanci, la semafor era culoarea roşie, aşa că opri. Auzi un vuiet. Se uită în jur. Trebuia să fi e unul dintre acei copii care, profi tând de oprirea maşinilor la culoarea

roşie, ştergeau parbrizele, dar nu era nimeni. Îşi dădu seama că sema-forul se schimbase în verde atunci când, ca de obicei, unul din şoferii din spate începu să claxoneze. Porni şi coti la dreapta. După ce trecu de primele semafoare de pe pantă, îl prinse pe roşu pe cel care urmă. Iar auzi acel vuiet, dar de data asta mai puternic. Brusc, se întoarse şi se uită în ambele părţi. Nu

era nimeni. Observă că panica interioară creştea. Să-l fi năucit aerul condiţionat? Îl închise şi deschise geamurile. După ce fu atenţionat printr-un claxon lung de către maşina din spate, văzu că era deja verde şi porni. După semafoarele din vârful pantei coti la stânga şi, în timp ce cobora, văzu moscheea de lângă capul de linie. Vuietul şi neliniştea atinseseră cote insuportabile. Se gândi că ar fi fost o idee bună să lase maşina şi să intre în moschee. Ar fi putut să se spele pe mâini şi pe faţă şi să spună cuiva despre acea neliniște ciudată.

Coborî din maşină şi făcu câţiva paşi. O durere groaznică de cap îl apucă în clipa când intră î n cu r te a m o s c h ei i . Î i ve n i să verse şi deschise gura. Căzu în genunchi. Scoase un strigăt puternic şi închise ochii. În scorbura întunecată a unui platan era o pereche de ochi roşii. Când strigătul se sfârşi, rămase în genunchi nemişcat. Braţele îi căzuseră, iar ochii îi erau aţintiţi pe peretele galben din faţa lui. Privea la un om pe care nu-l distingea. Era o imagine neclară...

Când cei ce auziseră strigătul care rupsese tăcerea se îndrep-tară spre locul de unde venise, văzură un om îngenuncheat în curtea moscheii. Omul arăta mai mult ca un epileptic în stare de şoc şi nici-decum ca o persoană rănită. Pe lângă faptul că nu aveau curajul să-l atingă, cei din mulţimea care se apropia îşi dădeau cu părerea cu voce tare. În vreme ce unul spunea că era un epileptic, altcineva afi rma că văzuse în viaţa lui mulţi oameni bolnavi de epilepsie şi că aceia tremurau, pe când acest om nu numai că nu tremura, dar stătea de

parcă ar fi îngheţat şi, tocmai de aceea, posibilitatea să fi suferit un atac de cord era mult mai mare.

Selim nu auzi nimic din toate acestea. În mintea lui era numai un vuiet, a cărui intensitate scădea treptat, şi, în ciuda prezenţei oame-nilor din preajma lui, nu putea vedea decât imaginea omului de pe peretele din faţa sa.

După puţin timp, un tânăr din mulţime avu curajul să-l atingă. Când simţi greutatea de pe umărul drept, îl trase printr-un refl ex brusc şi, cu mâna stângă pe încheietura băiatului şi cu cealaltă pe gâtul lui, îl trânti la pământ. Strigătul de ajutor al tânărului care se trezi pe jos îl făcu să-şi revină. Vuietul se sfârşise, iar imaginea dispăruse. Auzea foarte clar discuţiile din jurul său.

– Aaa! E nebun! Cum a dat de pământ cu săracul băiat!

– Frate, eu am văzut tipi ca ăsta când eram în armată. Ăsta se numeşte Sindromul de Sud-Est. Cu siguranţă a terminat armata recent.

– Ai văzut? Fiule, ăsta s-a ţicnit!

– Ce faci, omule? Băiatul încerca să te ajute. Care-i treaba?

Selim inspiră adânc şi, ridicându-se, se duse lângă tânărul pe care-l aruncase, ajutându-l să se scoale în picioare. Cerându-şi scuze, îi spuse

că simţise o durere în piept şi că îşi ieşise de sub control. Când văzu că tânărul îl privea surprins, îl întrebă:

– Mi-am cerut scuze, dar dumneavoastră continuaţi

să vă uitaţi ciudat la mine.

Răspunsul tânărului făcu să-i îngheţe sângele în vene.

– Aveţi sânge în ochi... Vi se scurge sânge din ochi!

Selim îşi şterse ochii cu un şerveţel pe care i-l dăduse cineva din mulţime şi se urcă grăbit în maşină. Conducând mai întâi încet şi apoi cu viteză, se îndepărtă de moschee. Câteva străzi mai încolo, trase din nou pe dreapta. Scoase telefonul celular şi o sună pe Helin. Telefonul suna, dar nimeni nu răspundea.

– Te rog, Helin! Te rog, răspunde odată, spuse el cu voce tare.

Sună de mai multe ori, dar nimeni nu-i răspunse. Aruncă telefonul pe banchetă şi se aplecă peste volan. Începu să plângă în hohote.

To a t ă ziua avu o apăsare de necrezut pe umeri. Simţea că purta în propriul sufl et un altul. Nu voia să meargă acasă. Se plimbă fără noimă pe străzi. Telefonul sună de câteva ori. Nu răspunse, iar după un anumit timp îl închise de tot. Helin nu avea să-l mai sune niciodată, ştia asta. De patru ori se duse şi se întoarse pe jos pe faleza dintre Bostanci şi Kartal. Când se urcă din nou în maşină, tălpile îi zvâcneau de durere. Nu mai era nimic de făcut pentru el. Trebuia să accepte situaţia şi să înţeleagă ce se întâmplase. Voia să meargă acasă cât mai repede.

Când intră pe strada pe care se afl a casa lui, găsi un loc liber şi îşi parcă maşina. În vreme ce cobora, observă că în vehiculul parcat în spatele lui stăteau doi

bărbaţi. Când îşi dădu seama că îl urmăreau, se încruntă. Nu era în stare să suporte pe cineva în acel moment, mai ales pe nişte tipi pe care nu îi cunoştea...

Când se îndreptă spre casă, auzi sunetul scos de portiere şi înţelese că şi oamenii aceia coborâseră din maşină. Conştientiză însă că numai u nul dint re su nete f use se de î nch idere a por tierei. Nu simţi nevoia să se uite în spate. Probabil că unul venea după el, în timp ce celălalt aştepta în picioare, cu portiera deschisă. La câţiva metri de uşa blocului, auzi înapoia sa o voce de bărbat cu un ton prietenos:

– Domnule Selim?

Se întoarse şi văzu un tip la vreo cincizeci de ani, de înălţime medie, cu păr grizonat lipit de cap şi pieptănat pe spate, cu tenul închis şi cu câteva kilograme în plus. Intuiţia nu îl înşelase: celălalt bărbat deschisese portiera şi îi urmărea, aşteptând în picioare. Era mai tânăr şi mai atletic. Ochelarii de soare îi acopereau în întregime partea supe-rioară a feţei. Trebuia să fi fost garda de corp a celui care se apropia.

– Spuneţi, zise Selim, încercând să fi e politicos.

Pe faţa bărbatului se aşternuse o expresie tristă. Cu toate acestea, un zâmbet se ivi pentru câteva clipe.

– Mă numesc Ishak Benur... Sunt unchiul lui Helin!

Fu o surpriză extraordinară pentru Selim să vadă pe cineva care o cunoştea pe Helin. Nu consideră că era necesar să-şi ascundă emoţia. Strânse plin de bucurie mâna pe care bărbatul i-o întinsese.

– Da? Nu puteţi şti cât de încântat sunt. Cu ce vă

pot ajuta?

Ishak Benur îi spuse pe un ton tulburat:

– Aş vrea să vorbesc câteva minute cu dumneavoastră, dacă nu deranjez...

– Vă rog, domnule. Nu mă deranjaţi. Poftiţi. Dacă doriţi, mergem în apartamentul meu. Sus o să vorbim mai confortabil, spuse Selim, în timp ce arăta spre uşa de la intrarea în bloc.

După ce intrară în apartament, îi indică musafi rului un loc pentru a se aşeza şi apoi îl întrebă ce i-ar fi plăcut să servească.

Ishak Benur nu crezu că era nevoie să-şi ascundă durerea. Îi dădu vestea dureroasă lui Selim, care stătea pe fotoliul din faţa lui şi îl privea cu ochii plini de curiozitate.

– Fiule, te rog să fi i puternic... Astăzi am pierdut-o pe draga noastră Helin. Sunt extraordinar de îndurerat.

Un val de durere profundă îl lovi pe Selim şi se răspândi în aer. Ochii îi rămaseră închişi pentru un timp. Ştia că avea să primească această veste, însă, cu toate astea, o mică speranţă se ascunsese în el. Ultimele cuvinte rostite de bărbatul care stătea în faţa lui îi spulberară şi acea ultimă speranţă, aruncând-o fără nicio milă într-un loc neştiut. Nu demult, în acea dimineaţă, lumea lui fusese atât de strălucitoare, iar acum se învăluia într-un întuneric mat, aşa cum fusese şi în trecut. Decise că nu era loc de sentimentalisme neesenţiale. Oricum, avea să î şi trăiască durerea la intensitatea maximă ceva mai târziu.

– Cum s-a întâmplat? întrebă cu o voce tremurândă.

– În dimineaţa asta, poate spre amiază, s-a dus în cimitirul din Eyup să facă un reportaj cu cineva. În drum a sunat la revistă şi le-a spus programul, însă după-amiază, unul dintre lucrătorii de la cimitir i-a găsit cadavrul.

– Cine a făcut-o? puse Selim a doua întrebare. Răceala din vocea lui era atât de evidentă încât îl deranjă până şi pe el, însă nu era în starea în care să se gândească la asta.

– Sunt suspectaţi aurolacii şi beţivii care bântuie cimitirul, dar, până acum, nimic nu este sigur.

– Unde au găsit-o mai exact?

– A fost găsită în scorbura unui platan secular. Înjunghiată.

În timp ce scrâşnea din dinţi fără să se poată controla Selim plecă privirea. Îi veni în faţa ochilor imaginea cuţi t u l u i c a r e s e î n fi gea în pielea iubitei lui, pe care cu o seară înainte nu se săturase să o sărute. Undeva în mintea lui, copacii se prăbuşeau cu mare zgomot. *Platan*, *scorbură*, *cuţit* erau cuvintele puse cu grijă în dosarul Helin, pe care îl deschisese în arhiva creierului său. Tresări la auzirea vocii lui Ishak Benur.

– Aş dori să vorbesc deschis cu dumneavoastră. Ea ne-a spus despre voi. Era foarte sinceră. De multă vreme nu o văzuserăm atât de fericită. Aş vrea să vă mulţumesc pentru acest lucru... Iar dacă e să revenim la motivul deranjului meu: ştim că aseară aţi fost

împreună. Noi o invitaserăm la cină la casa noastră din Şişli, însă ne-a spus că

102

103

avea să fi e cu dumneavoastră şi a amânat masa pentru o altă zi. Am vrea să ştim dacă v-a spus cu cine urma să se întâlnească?

– De fapt, noi nu ne cunoşteam de multă vreme. Adică... Adevărul este - nu ştiu de ce - dar acum, când stau şi mă gândesc, îmi dau seama că nu ştiu aproape nimic în legătură cu Helin. Cred că ea ştia totul în legătură cu mine. Faptul că v-a vorbit despre mine e o mare surpriză, pentru că era o relaţie încă nouă, materializată numai datorită avansu-rilor şi eforturilor mele.

Ridică privirea cu tristeţe şi îl fi xă pe bărbatul din faţa sa, după care adăugă:

– Mi-am dorit atât de mult să fi u cu ea! Poate că a fost un senti-ment neaşteptat, dar mi-am dorit să fi u cu ea până la sfârşitul vieţii.

– Înţeleg... Cred că ne-a povestit după prima voastră întâlnire. În acest timp, când s-au înmulţit convorbirile telefonice, soţia mea a între-bat-o plină de curiozitate. Oricum, astea nu mai contează acum. Ştiţi ceva în legătură c u r e p o r t a j u l p e c a r e - l f ăcea? întrebă b ărbatul, dar de data asta cu o privire ciudată.

Selim nu putu da niciun înţeles acelei priviri, dar nici nu-l prea interesă.

– Pregătea un material în legătură cu crimele

imamilor comise în Istanbul. Cred că revista îi ceruse...

Se opri. Se uită scurt în ochii bărbatului şi, fără să clipească, adăugă:

– Noi nu eram în situaţia de a vorbi despre munca noastră. Eram fericiţi precum nişte copii şi nu am abordat deloc subiecte atât de plic-tisitoare.

Ishak Benur se ridică dintr-o dată în picioare şi îi întinse mâna. Expresia aceea ciudată de pe faţa lui fu înlocuită din nou de durere.

– Bine. Nu vreau să vă mai răpesc din timp. Vă mulţumesc, spuse el şi-i strânse mâna.

Ieşi din apartament şi, ch iar câ nd se î nd re pta spre scări, se întoarse şi spuse:

– În caz că doriţi să luaţi parte, ceremonia de înmormântare va avea loc mâine, la ora paisprezece, la sinagoga din Şişli. Rămâneţi cu bine.

După ce închise uşa, Selim rămase cu singurătatea sa. Se aşeză în fotoliu şi lăsă liberă durerea care îl rodea, plângând timp îndelungat. Se simţea rănit. O avea pe Helin în faţa ochilor. Zâmbetul ei, modul în care îşi dădea părul pe spate, ochii negri precum cărbunele, dinţii, buzele, tenul, căldura ei... Simţi un gol extraordinar, mare şi adânc. Nu ştia ce să facă. Aceste fl uctuaţii sentimentale trăite în ultimele două-zeci şi patru de ore îl măcinau foarte tare. Închise ochii cu putere. Putea simţi cum lacrimile îi curgeau pe obraji. Începu să se plimbe în lumea sa interioară. O furie extraordinară îi ieşi în faţă. Văzu un leu care îşi pierduse partenera într-un atac şi observă teroarea din ochii lui. Un singur gând

creştea treptat în mintea sa: *răzbunare!*

Deschise din nou ochii şi privi prin cameră. Căuta un obiect de culoare galbenă. Văzu pe masă un dosar. Se ridică şi, după ce îl luă,

începu să se uite. Câteva minute mai târziu, pe suprafaţa dosarului se mişcă ceva. Deodată, zeci de feţe începură să apară şi să dispară ca nişte imagini pe un ecran. De fapt, niciuna din feţele pe care le vedea nu era reală. În timp ce încerca să-şi amintească faţa de pe peretele moscheii, toate celelalte erau ca o momeală. Nu ştia exact cât timp se scursese. În cele din urmă, o imagine se fi xă pe coperta dosarului. Era bărbatul blond, cu barbă, pe care îl văzuse pe peretele moscheii în timp ce avusese criza din ziua în care fusese în Bostanci. Memoră faţa aceea astfel încât să nu o mai uite niciodată.

104

105

17

ISTANBUL, Şişli Mai

Nu cu mai mult de cincizeci de ani în urmă, în conformitate cu moştenirea mozaicului cultural lăsată de Imperiul Otoman, Istanbulul găzduia un număr semnifi cativ de persoane nemusulmane. Această populaţie - care punea regulile culturii urbane - reprezenta de fapt o mare şansă pentru clasa ţărănească în ceea ce privea urmarea exemplelor civilizaţiei occidentale. Însă provincialii, în loc să ia ca exemplu nivelul de civilizaţie al acestor oameni, le purtaseră majoritar pică. Regula

prin care fi ecare asuprit se revolta atacând clasa dominantă funcţiona de această dată şi în Istanbul. După acel incident trist, viaţa din Istanbul nu mai fu niciodată la fel de elegantă şi echilibrată ca înainte.

Selim – care privea din spatele ochelarilor la Soarele ce strălucea pe cer – nu putea înţelege cum de viaţa continua de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, în ciuda durerii care se instalase în el. Soarele îşi făcu simţită prezenţa în toată splendoarea lui, începând să dea de veste despre venirea verii. Câţiva pescăruşi zburau jucăuşi, de parcă ar fi încălecat pe un vânt favorabil. Selim privi la mulţimea pe care o forma comunitatea evreiască.

Doamne şi domni eleganţi care păreau îndureraţi vorbeau în şoaptă. După un timp, nou-veniţii se uitau la Selim, care stătea de unul singur lângă peretele grădinii, şi se întrebau unii pe alţii cine era. Nu îl văzuseră la ceremoniile care avuseseră loc înainte. În general, membrii comunităţii se cunoşteau bine între ei. Sinagoga – înghesuită pe o străduţă îngustă între cartierele Kurtuluş şi Şişli - trăia o zi destul de activă. Aşa cum se întâmpla şi la alte ceremonii de înmormântare, poliţia luase măsuri suplimentare de securitate.

Convoiul de trei maşini care intră pe la capătul străzii dădea informaţii despre statutul social al celui care venea. Când opriră în faţa intrării în sinagogă, avu loc o scurtă îmbulzeală provocată de mai mulţi bărbaţi în costume. Fu deschisă portiera maşinii din mijloc şi din ea coborî un bărbat durduliu, de statură medie, despre care

Selim gândi că ar fi trebuit să fi e consulul. *Înseamnă că Helin a fost fi ica unei familii cunoscute*, gândi el. Ochii săi îl căutară pe unchiul lui Helin, dar nu-l găsiră.

De fapt, participarea sa la această ceremonie nu avea niciun sens. Helin plecase complet din viaţa lui şi luase cu ea toate visele şi speran-ţele sale. Această aglomeraţie îl deranja. Se îndreptă spre poartă. Când se văzu afară, îşi desfăcu nodul de la cravată şi o scoase. Îşi descheie nasturii de sus ai cămăşii şi simţi atingerea vântului care sufl a uşor.

Făcuse un lucru înţelept că nu-şi luase maşina. Începu să meargă din Şişli spre Nişantaşi. Se uita cu o privire goală la vitrine şi îi analiza pe trecători. Viaţa continua; toţi alergau după un scop, toţi îşi umpleau într-un fel timpul.

Când ajunse pe strada Velikonagi, aşteptă să se facă verde la semafor pentru a traversa. În partea dreaptă erau standuri de fl ori. Pentru o clipă, avu senzaţia că Helin îl aştepta acasă. Cât de mult şi-ar fi dorit să ducă fl ori acasă. Se mâhni. Simţi cum tulburarea lui se dubla. La aprinderea luminii verzi, se mişcă împreună cu mulţimea, însă la al patrulea pas, cu o hotărâre bruscă, se întoarse. Avea de gând să cumpere fl ori.

Pentru că se mişca în direcţi a g r u p u l u i c a r e t r a ve r s a d i n s e n s u l o p u s, nu se ciocni cu nimeni. Dar după doi paşi, veni pentru o clipă faţă în faţă cu un bărbat din grupul care mergea în cealaltă direcţie. Era de înălţime medie, proaspăt bărbierit, cu faţa

rotundă şi tenul închis. Din expresia lui întrebătoare, nu era greu de înţeles că nu era un om obişnuit. Privirea lui era deranjantă, dar Selim nu insistă asupra acestui lucru.

Cumpără de la una din fl orărese un buchet mare de margarete. Dacă Helin ar fi fost acasă, s-ar fi bucurat foarte mult. Continuă să meargă spre Teşvikiye. La aproximativ o sută de metri în faţă, pe celă-lalt trotuar, îl văzu pe bărbatul cu care se privise ochi în ochi şi care se uita acum la o tarabă de CD-uri piratate. Nu era o situaţie anormală în asta, dar îl fi lase deja pe tip. Pentru că acea privire nu era o privire obişnuită. Se uita ca un vechi duşman, de parcă-l ştia bine pe Selim. Deodată, îi veni o idee: era oare posibil să fi e urmărit? Pentru a-şi da seama, se hotărî să facă un experiment după ce avea să treacă de parcarea situată pe acea stradă. Parcarea avea două porţi care dădeau în drum: una de intrare şi una de ieşire. La cinci-şase metri după ce trecu de poarta de intrare, se întoarse brusc, de parcă ar fi uitat ceva. Pentru câteva secunde, se uită în ochii celor care se afl au în spatele său. Unii nici nu se uitară la el, dar alţii, din refl ex, începură să privească în gol. Undeva, în urmă, o femeie îi aruncă o privire fugitivă. Era o privire puţin deranjată, puţin surprinsă, puţin curioasă, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce voia să facă. Acea femeie era funcţionarul public tipic. Nu semăna cu o casnică, dar nici cu o doamnă care făcea cumpărături în zonă cu cartea de credit. Era urmărit.

Intră în parcare şi, în timp ce mergea spre poarta pe care ieşeau maşinile, se gândi. Având în vedere că cei

care îl urmăreau erau mai mulţi, situaţia nu putea fi o curiozitate oarecare sau o duşmănie nesem-nifi cativă. *Probabil e poliţia*, gândi el. Dacă nu se înşela, era urmărit din cauza uciderii lui Helin. Poate credeau că avea vreo legătură cu crima. Chiar dacă această idee i se păru neplăcută, era o posibilitate. Nu putea condamna poliţia pentru că se gândise la ea. Poate că toate acestea erau numai nişte temeri. Poate devenise paranoic. *Şi asta ar fi o eventualitate*, gândi. Moartea lui Helin îi măcina nervii. Dacă acei oameni erau poliţişti şi îl urmăreau cu adevărat, atunci probabil

106

107

că ştiau şi unde locuia. În faţa acestei situaţii, nu era o problemă să meargă acasă. De cum ar fi intrat, ar fi început să-l aştepte undeva pe stradă. De aceea, ieşi din parcare şi începu să meargă de parcă totul ar fi fost normal.

Când coti pe strada pe care locuia, se opri. Numără până la cinci-zeci, întoarse capul şi se uită după colţ. Bărbatul de pe trecerea de pietoni venea în grabă. Se întoarse şi se îndreptă către casă; cel puţin se adeverise că nu era numai o fantezie de-a lui. Dacă era adevărat că era urmărit, atunci trebuia să fi e şi o maşină care îl aştepta pe stradă. Nu se vedea nimic deosebit în parcarea de acolo, dar o dubă fără geamuri îi întări suspiciunile. Cu toate că pe ea era numele unei fi rme de distribu-iţie a bidoanelor de apă, îi atraseră atenţia cele două antene groase de pe capotă. Încercă să nu acorde

prea mare atenţie şi intră în casă.

În loc să aştepte liftul, urcă grăbit pe scări, deschise uşa aparta-mentului şi se duse direct la fereastră. Începu să privească din spatele perdelei. Tipul de pe trecerea de pietoni urca în dubă. Jocul acesta începu să-l deranjeze. Casa şi telefonul îi erau pesemne ascultate. Oare unde voiau să ajungă? Nu se putu gândi la niciun răspuns. Cel mai bine era să-i surprindă.

Ridică receptorul şi, pe un ton calm, spuse:

– Vreţi să terminaţi cu prostia asta şi să coborâţi din dubă? Sunt conştient de ceea ce faceţi. Vă aştept!

Închise şi trecu în bucătărie. Voia să bea o cafea. Oamenii aveau nevoie de timp pentr u a vorbi cu superiorii lor şi a lua o hotărâre. Într-un sfârşit, când aproape că terminase cafeaua, se auzi soneria de la uşă.

Deschise şi ochii i se opriră pe legitimaţia de poliţist pe care o ţinea în mână un tip înalt, cu cămaşă albastră. Imediat în spatele lui mai stăteau doi bărbaţi. Poliţistul i se adresă pe un ton nervos:

– Domnule Selim, trebuie să ne însoţiţi până la inspectorat.

Selim se gândi că ar fi fost inutil să se opună.

– Bineînţeles. Înaintea de a ieşi, pot să dau un telefon?

Poliţistul în civil cu cămaşă albastră răspunse fără nicio recţie:

– Vă rog să nu dureze mult!

Selim se întoarse în camera de zi şi luă telefonul celular de pe măsuţă, formă numărul lui Erol şi aşteptă.

După ce sună de şapte ori, i se răspunse:

– Alo?

– Erol, sunt eu, Selim. Ascultă-mă fără să-mi pui nicio întrebare. Vo i fi dus pentru interogatoriu la inspectoratul de poliţie. Dacă nu te sun în trei ore, caută-l pe domnul Tuncer, avocatul meu, şi încercaţi să daţi de mine. Bine?

Erol înţelese că se întâmpla ceva ieşit din comun.

– Bine, îi spuse el fără să lungească vorba.

Trecuse o jumătate de oră de când Selim fusese adus în sediul inspectoratului de poliţie din Gayrettepe şi lăsat să aştepte în camera de interogatoriu afl ată la etajul cinci. Era aceeaşi cameră mică pe care

o văzuse în fi lme. În mijlocul încăperii care avea o singură uşă se afl a o masă de şase persoane, iar în jurul ei şase scaune. Suprafaţa mesei era atât de uzată încât dădea o idee despre perioada îndelungată în care se afl ase acolo. Avea un număr nesfârşit de zgârieturi. Cele mai multe erau nume sau, mai bine zis, iniţiale făcute de către cei care aşteptau să le fi e luate declaraţiile. Cei care erau interogaţi nu trebuiau să aibă asupra lor obiecte ascuţite. Atunci cum fuseseră făcute? Selim dădu di n u meri. Se uit ă la oglinda mare care acoperea aproape în între-gime unul din pereţi. Ştia că acela era, de fapt, un geam de observaţie unidirecţional. Era ciudat că vedea în partea cealaltă a lui trei oameni. Probabil că era făcut aşa pentru a-l induce în eroare pe cel interogat. Sau era din nou o ciudăţenie de-a lui? Era oare posibil ca

numai el să poată vedea dincolo? Decise să nu dea de gol acel aspect.

Lustra fusese suspendată în aşa fel încât să ajungă până la umărul celor care luau interogatoriul, prin aceasta urmărindu-se ca persoana care punea întrebările şi cea care era interogată să nu aibă un contact vi z u al prea î ndelu ngat. Î n mome nt ul î n care se plictisise de atâta aştep-tare, Selim observă că cei care se afl au în camera din spatele geamului începuseră să se frământe. Încerca să urmărească cu coada ochiului.

Bariş Akdiller nu fu foarte surprins să afl e că ziarista care fusese ucisă în cimitirul din Eyup era de fapt agent al MOSSAD-ului. Nu fusese o surpriză pentru el nici că asociaţii lui din Israel erau curioşi să afl e cine se afl a în spatele afacerii cu arme care avusese loc în nordul Irakului. Această situaţie - care, din punct de vedere diplo-matic, depăşea limitele amabilităţii - avea să fi e, ca de obicei, folosită ca atu în cazul tranzacţiilor. Ceea ce era foarte surprinzător pentru el era că acel bărbat care se postase în faţa militanţilor care săvârşiseră masacrul cu securea era prietenul agentului israelian ucis. Îl găsise pe tipul pe care-l căuta când se aşteptase cel mai puţin. Oricât l-ar fi deranjat uşurinţa cu care se întâmplase acest lucru, hotărî să o consi-dere o şansă. Se simţi stingherit de privirea aţintită direct asupra sa de dincolo de geam, dar şi de felul în care bărbatul din camera de intero-gatoriu îi analiza pe ceilalţi doi colegi ai săi. Fără să-şi ia ochii de la Selim, îl întrebă pe comisarul

în civil care stătea la doi paşi de el:

– Sunteţi sigur că acest om nu ne vede?

Comisarul se opri din răsfoitul dosarului pe care îl avea în mână şi, uitându-se la Selim, care stătea calm în cealaltă cameră, răspunse:

– Dacă nu este Superman, e imposibil, domnule!

Bariş se întoarse şi se uită la comisar ca la un peşte împuţit. Obser-vându-i privirea, acesta îşi dădu seama că făcuse o glumă nepotrivită. Specialistului în securitate nu-i plăcuse.

– Îmi cer scuze, domnule. Verifi c imediat, spuse în timp ce punea pe masă dosarul din mână. Se îndreptă apoi spre uşă şi o deschise.

Ridicându-şi capul, Selim încercă să ghicească identitatea celui ce intrase în cameră. Bărbatul veni lângă el şi se întoarse cu faţa spre

panoul de sticlă. Era una dintre cele trei persoane pe care le văzuse în spatele geamului.

– Peste puţin timp vom începe interogatoriul. Doriţi ca până atunci să fumaţi o ţigară? întrebă el.

– Mulţumesc, dar nu fumez. Ce învinuiri îmi sunt aduse?

Străduindu-se să-şi păstreze politeţea, bărbatul răspunse:

– Veţi afl a în curând.

Apoi ieşi din cameră.

Când comisarul veni lângă el, Bariş continua să-l analizeze pe Selim din spatele oglinzii. După ce li se

întâlniră din nou privirile, neliniştea lui se accentuă.

– Am controlat, domnule. Este imposibil ca el să ne vadă, zise comisarul, dar cele spuse de el nu fură sufi ciente pentru a-l linişti.

– Tipul ăsta ne vede cu siguranţă, îşi spuse el în barbă. Bine, înce-peţi interogatoriul. Mai întâi să afl ăm când şi cum a cunoscut-o pe fată, apoi dacă ştia că era agent secret. Asta ca să clarifi căm subiectul ăsta. A venit raportul de la procuratură în legătură cu acest om?

De data aceasta răspunse celălalt detectiv în civil:

– O să fi e aici într-o jumătate de oră, domnule.

Bariş nu avea timp de aşteptat. În timp ce oamenii treceau în camera de interogatoriu, sună la birou de pe telefonul celular. Îi răspunse secretara de la intrare, căreia îi spuse:

– Bună ziua, am un mesaj pentr u domnul Kadir. P uteţi să i-l transmi-teţi? Aştept un fax de la el. Sunt Namik... Vă mulţumesc.

Când se afl au în afa r a bi roulu i foloseau p or ecle. Pa rola e r a cuvâ nt ul *fax*. În acest mod, agenţii de pe teren îi informau pe ceilalţi că aveau nevoie de date. După un timp, Can îl sună de pe linia sigură. Înainte de a răspunde, Bariş apăsă de trei ori pe tasta 1 a telefonului celular. Astfel, convorbirea se efectua în siguranţă pentru ambele părţi.

Can răspunse de la celălt capăt al fi rului cu o voce pozitivă, ca de obicei:

– Spune, prietene, ce-ţi trebuie?

– Can, ascultă, băiete! N-o să-ţi vină să crezi, dar l-

am găsit pe martorul misterios din măcelul cu securi.

– Ce spui? Vorbeşti serios? întrebă Can uimit.

– Fiule, se poate să glumesc cu aşa ceva? Ştii de agenta israeliană care a fost ucisă? S-a făcut o listă cu numerele care au apelat telefonul ei şi, urmărindu-le, s-a ajuns la tipul ăsta. Când unitatea noastră a fost înştiinţată că tipul va fi interogat, am vrut să vin să-l văd. Bineînţeles că atunci când l-am văzut pe omul nostru în faţă am fost şocat. Deci l-am găsit pe tipul pe care-l căutam când mă aşteptam mai puţin.

Nemairezistând, Can îl întrerupse:

– Ce ai de gând să faci?

– Ar fi inutil să-l trezim... Mai întâi trebuie să urmăresc interoga-toriul ăsta ca să-mi dau seama ce fel de om este. După aceea, îl voi pune sub urmărire. Îl supraveghem vreo cincisprezece-douăzeci de zile. Să

vedem cu cine se întâlneşte, ce fel de obiceiuri are, apoi îl aducem şi la centru. Dar tu spune-mi acum, numele lui se afl ă în dosarele de la Informaţii? Selim Tekin. Numele tatălui - Osman. Este înregistrat în oraşul Mardin...

În acest timp, comisarul civil şi asistentul său intraseră în camera în care se afl a Selim şi începuseră interogatoriul. În timp ce vorbea la telefon, Bariş îşi schimbă locul în faţa oglinzii, se mută aproape un metru în dreapta, apoi se aplecă astfel încât numai ochii să i se poată vedea. În timp ce anchetatorii vorbeau, Selim întoarse capul şi privi din nou la Bariş, numai pentru o secundă. Ceea ce făcea nu era decât un refl ex prin care

voia să înţeleagă ce încerca bărbatul să facă. Acest ultim contact vizual îl nelinişti în şi mai mare măsură pe Bariş. Acum era sigur că Selim îl vedea.

Când se ridică în picioare, vocea încordată a lui Can îi răsună în urechi:

– Acum este rândul meu să te uimesc.

– Ce-ai găsit?

– Omul nostru Selim se afl ă pe lista Serviciului Naţional de Infor-maţii în legătură cu persoanele care vor fi monitorizate toată viaţa. El este numărul 888!

Bariş nu reuşi decât să înghită în sec. Ştia ce însemna asta. După lovitura militară din 1980, Serviciul Naţional de Informaţii concepuse un nou sistem şi începuse monitorizarea pe viaţă a tuturor persoanelor care ar fi putut reprezenta o ameninţare pentru securitatea naţională. De fapt, aceste persoane erau puse sub urmărire datorită diferitelor caracteristici pe care le posedau. Persoane cu tendinţe spre violenţă, psihopaţi, indivizi care nu puteau sta fără să comită infracţiuni sau care le comiteau din plăcere, oameni cu personalităţi carismatice, care puteau să infl uenţeze masele mari de oameni, intelectuali care aveau legături foarte strânse cu străinii, militari susţinători ai violenţei, oameni de afaceri care călătoreau foarte mult în străinătate şi mulţi alţii... Monitorizarea lor se făcea printr-o metodă de urmărire nouă şi fl exibilă. Agenţii de urmărire - numiţi *căpuşe* - erau introduşi în viaţa celor care urmau să fi e urmăriţi. Unii puteau fi asociatul, vecinul, prietenul, patronul, angajatul, băcanul, pe când

alţii erau doctorul, clientul, amanta, iubita, soţia.

Oare de ce fusese Selim Tekin pus sub urmărire? La celălalt capăt al fi rului, Can întrebă cu o voce îngrijorată:

– Omule, trăieşti? Ce s-a întâmplat?

– Nu-i nimic. Numai că, într-adevăr, am fost uimit. De ce este monitorizat?

– Omul nostru este un caz interesant. A fost înregistrat ca având u n el e put e r i p a r a nor m a le. Pe l â ng ă asta, ar trebui să-ţi spun că este ţinut în dosar verde. Aha! Ascultă şi asta! Chiar că o să ţi se pară interesant! A av ut p r i mu l i ncide nt când me rgea la u niversit ate. D upă o dispută în care s-a enervat, l-a făcut pe adversar să îngenuncheze şi să se tăvălească pe

110

111

jos în dureri groaznice numai prin puterea privirii. Bineînţeles că cei din preajmă nu şi-au putut da seama de ceea ce se întâmpla, dar când agentul de informare din cadrul şcolii a raportat incidentul celor de la centru, a fost pus sub urmărire. Aici este notat „*Putere mare de a infl uenţa cu privirea!*” Poate fi numit şi un fel de hipnotism. Nu a fost implicat în niciun incident violent până în ziua de azi. Culoarea politică nedefi nită; este înregistrat ca fi ind patriot. Al doilea incident a avut loc în 1998. Fără să ştie că este monitorizat, a scris o teză propunând ca şi comunităţile turceşti din străinătate să fi e organizate din punct de vedere al cultur ii naţionale, transformându-le în acest mod în adevărate puteri.

Această teză a fost trimisă Serviciului Naţional de Informaţii. Este aici o notă în care se specifi că: excelentă capacitate de organi-zare şi tehnică de observare. Este caracterizat ca având calitatea de a se împrieteni cu oameni din clase diferite în numai zece minute. În 1999 a spart toate geamurile unui vecin care făcea gălăgie fără s ă se folosească de mâini, ci numai cu puterea creierului. *Căpuşa* lui a declarat că omul nu este conştient de puterile sale, din acest punct de vedere fi ind curat, dar că trebuie monitorizat încontinuu.

Bariş obţinuse informaţia de care avusese nevoie.

– Bine, Can, îţi mulţumesc. Vreau toate rapoartele *Căpuşei* acestui tip, adăugă el.

– Ai înnebunit? Omul ăsta este monitorizat de opt ani. Trebuie să fi e aproape cinci sute de rapoarte în legătură cu el. Citeşti, citeşti şi nu se mai termină.

– Bine, atunci fă tu o triere şi găseşte-le pe cele mai lungi douăzeci de dosare. Vreau să ştiu totul în legătură cu el, ai înţeles?

– Am înţeles. Mâine le ai pe masă.

După ce închise telefonul, se uită cu atenţie la Selim. Pentru a asculta ce se vorbea în cameră, crescu volumul transmiţătorului.

Vocea lui Selim era calmă:

– Uitaţi, eu respect ceea ce faceţi, dar nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi.

Comisarul civil îşi apropie faţa de el, după care spuse:

– Ceea ce vreau să ştiu este cât de bine o cunoşteai pe această femeie.

– Vă repet, ne cunoşteam de puţin timp. Am vorbit foarte mult la telefon, dar, de fapt, când a murit, mi-am dat seama că nu o cunoşteam prea bine. Am iubit-o. Pentru mine era specială.

– Ştiai la ce lucra?

Pentru a nu atrage atenţia asupra lui, Selim nu vru să împartă tot ceea ce ştia. Împrăştiind pozitivism, încercă să fi e convingător:

– Ştiu că era reporteră la o mare revistă. În fi ecare săptămână aborda câte un caz sau lua interviuri unor celebrităţi. Ceva de genul ăsta... Am cunoscut o femeie cu care am fost împreună pentru scurt timp. Cât de bine o puteam şti? Doar mă gândeam că ar putea fi o legătură de lungă durată. Dar n-a fost să fi e. Asta-i tot.

Bariş era sigur că Selim îl vedea. Pentru o clipă, se gândi cât de stupid ar fi fost să rămână în spatele oglinzii şi să se creadă de nevăzut. De vreme ce bărbatul îl vedea, trebuia să-i arate că era conştient de asta. Astfel, tipul şi-ar fi dat seama că nu deţinea controlul. În plus, uneori, strategii bazate pe situaţia de a fi deschis dăduseră rezultate bune. Aceasta era calea prin care îi putea câştiga încrederea. Ar fi fost un început bun pentru ridicarea perdelei de mister în cazul masacrului cu securea. Brusc, i se aprinse un beculeţ. Înţelese de ce criminalii cu securi nu-l atacaseră: îi oprise cu puterea privirii! Se hotărî să fi e atent.

Când uşa camerei de interogatoriu se deschise,

comisarul civil fu surprins să-l vadă pe Bariş. Agenţii secreţi rămâneau întotdeauna în spatele oglinzii. Nu se arătau niciodată celor interogaţi. Numai în cazuri speciale participau la interogatoriu, iar în acele situaţii purtau cagule şi ochelari de soare.

Bariş hotărî să nu o lungească.

– Vă rog, aţi putea să ne lăsaţi singuri?

Anchetatorii se uitară unul la altul uimiţi şi ieşiră apoi în tăcere din cameră, închizând uşa în urma lor. Bariş trase un scaun şi se aşeză lângă Selim. Apoi îi întinse mâna cu prietenie.

– Bună, domnule Selim. Eu sunt Bariş Akdiller, de la Serviciul Naţional de Informaţii.

Deşi era curios să ştie de ce era interesat Serviciul Naţional de Informaţii de acest caz, Selim se linişti când simţi energia pozitivă pe care o emana Bariş. Întinse şi el mâna.

– Vă rog, spuneţi-mi doar Selim.

Bariş se simţi încântat că prima lor întâlnire fu călduroasă. Nu voia să mai lungească vorba.

– Uite, Selim... Vrei să-ţi câştig încrederea spunându-ţi că ştiu că m-ai văzut în partea cealaltă a oglinzii? întrebă el.

Se priviră reciproc. Selim se gândi că se întâmpla lucrul de care îi era frică cel mai mult. Deci putea vedea în partea cealaltă a oglinzii. Dar de ce astăzi şi nu mai înainte? Când simţi că se înroşea, nu vru ca bărbatul din faţa lui să creadă c ă se simţea vinovat. Era evident că tipul era deştept. Dacă tot observase, nu avea niciun

sens să se ascundă. Râse forţat, de parcă ar fi cărat o mare greutate în spate.

– Deci aţi observat... Şi eu care mă întrebam de ce au acoperit peretele cu sticlă!

– Cum adică? Nu erai conştient că poţi vedea de cealaltă parte a oglinzii?

– Domnule Bariş, sunt unele cadouri cu care ne înzestrează mama natură. Uneori ne dăm seama de ele după mulţi ani, alteori nu putem înţelege niciodată ce se întâmplă. Cred că, fără să vreau, mi-am stimulat o calitate rămânând singur, închis în această cameră.

– Dar întâmpini foarte calm această situaţie. Pentru un om care îşi descoperă ast fel o a semenea ca ra cteristică, reacţia ta este una foarte obişnuită, nu credeţi?

112

113

– Aveţi dreptate, dar încercaţi să priviţi din perspectiva mea. Gândiţi-vă că şi creierul uman este precum o cutie. O cutie magică, în care nu se ştie ce se ascunde, dar de fi ecare dată când este deschisă oferă un nou cadou. Eu, până azi, nu am fost mulţumit de cele ce au ieşit din cutia mea. De aceea, deschiderea şi închiderea cutiei mele mă înspăimântă şi ştiu că nu întotdeauna va apărea un cadou bun. Nu se poate ca şansa să ne surâdă mereu!

Bariş protestă:

– De ce spui asta? Sunt mii de oameni care ar vrea să posede această capacitate.

Selim zâmbi de parcă ar fi avut o mie de ani.

– Fiecare putere are preţul ei, iar uneori, preţurile pot fi înfrico-şătoare, spuse el.

Observând că discuţia îl deranja pe Selim, Bariş schimbă subiectul.

– Cred că moartea prietenei tale te-a afectat. Cât de bine o cunoşteai?

Selim se gândi o clipă, apoi începu să povestească sincer:

– Nu pot să înţeleg... Până acum două zile eram atât de fericit... Credeam că am găsit persoana pe care o căutam. Cât de bucuros eram. Simţeam că nu voi mai fi niciodată singur... Şi azi, viaţa mea a fost dată peste cap... O cunoşteam foarte puţin, dar o iubeam foarte mult...

Bariş simţea că Selim spunea adevărul. Nu avea nicio idee despre ce se întâmplase. Nu credea că ar fi fost vreo problemă dacă i-ar fi spus omului adevărul.

– Uite ce este, Selim: fără s ă-ţi dai seama, ai intrat într-o problemă care te-a depăşit. Iubita ta era agent MOSSAD. Un agent pasiv care trăia în Istanbul de mulţi ani şi fusese lăsat să hiberneze. Cred că de curând, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, a fost activată. Dar, orice ar fi ceea ce urmărea, a fost observată şi pedepsită.

Acum era rândul lui Selim să fi e şocat. Posibilitatea ca Helin să fi fost agent era atât de departe de realitate încât protestă.

– Ce tot spuneţi? Ce agent? Era o femeie foarte

normală!

– Selim, toţi agenţii sunt selectaţi dintre oamenii cu un aspect cât se poate de normal. Faptul că nu ţi-a împărtăşit un astfel de secret este fi resc.

Uimirea putea fi citită pe faţa lui. Fusese devastat. Nu avea niciun sens ca interogatoriul să fi e prelungit. Bariş hotărî să-i dea drumul şi să-l urmărească.

– De acum încolo nu mai avem t reabă cu tine, îi spuse el. Îţi voi da numărul meu de telefon. Dacă se întâmplă ceva deosebit sau îţi amin-teşti ceva, poţi să mă suni, da?

Selim încă nu îşi revenise. Întrebă gânditor:

– Unchiul lui Helin ştia că ea era agent?

– Care unchi? Conform datelor pe care le deţinem, Helin nu avea unchi!

În acea clipă, Selim se simţi ca un prost.

114

– Cred că am fost interogat de MOSSAD, mai putu el să spună.

Această informaţie fu una nesperată pentru Bariş. Plin de emoţie, întrebă:

– Cu cine, unde şi când ai vorbit?

Încă stupefi at, Selim mişca întruna din cap.

– Nu pot să cred! Prima oară de la el am afl at că Helin a murit. A venit până la uşa mea şi a aşteptat. Acolo l-am întâlnit şi l-am invitat la mine în casă.

– Şi? Ce te-a întrebat?

Selim ridică privirea.

– M-a întrebat dacă ştiu cu cine urma să se

întâlnească Helin.

– Ce i-ai spus?

– Bineînţeles că i-am spus că nu ştiu. Chiar nu ştiam.

Bariş simţea că Selim spunea adevăr u l . D e a c u m î n c o l o, t o t u l a v e a s ă se rezolve numai trăind. Puse mâna prieteneşte pe umărul lui şi spuse:

– Haide, ajunge pentru azi. Dacă eşti obligat să pleci din oraş, te rog să mă anunţi.

Selim nu auzea nimic în gălăgia infernală a trafi cului din Mecidi-yekoy. Merse mai întâi în Şişli şi de acolo trecu spre Nişantaşi. Îl sună pe Erol şi îi spuse că nu mai era nicio problemă. Chiar dacă prietenul lui insistă şi puse o grămadă de întrebări, îi tăie vorba, spunându-i că a doua zi urmau să vorbească pe îndelete despre toate. Probabil că tele-fonul îi era ascultat. Oare israelienii îi ascultau şi ei convorbirile? Se rugă ca ei să nu deţină o astfel de tehnologie. Cu toate acestea, hotărî să fi e precaut. Informatorul nu părea un tip rău, dar cu siguranţă avea să îl pună sub urmărire. Citise de multe ori prin ziare despre asemenea urmăriri. După ce era interogat, suspectul era lăsat liber, pentru ca mai apoi să fi e pus sub urmărire pentru a fi înregistraţi oamenii cu care vorbea sau lua legătura. Decise să fi e atent.

Nu-şi putea continua munca într-o astfel de situaţie. Era timpul potrivit pentru folosirea concediului anual. Se gândi unde să meargă. La Izmir? Era frumos acolo în acest sezon. S-ar fi putut plimba în voie înainte să înceapă căldurile dogoritoare. Atmosfera pozitivă,

specifi că Izmirului, i-ar fi făcut foarte bine.

Mergea pe trotuar privind feţele oamenilor şi încerca să pună ordine în cele ce se întâmplaseră. Ideea că Helin ar fi fost agent nu-şi găsea locul în capul lui. Deci nu exista niciun Ishak Benur. Nu voiseră decât să afl e ce ştia. În romanele pe care le citea scria că în Istanbul mişunau agenţi secreţi de toate naţionalităţile, dar nu se gândise că în asta exista un grad atât de mare de adevăr. Deci erau atât de prezenţi în viaţa de zi cu zi. Bine, dar cum îi permisese Serviciul Naţional de Informaţii unui agent secret israelian să-şi facă treaba atât de uşor? Devenise şi mai confuz.

Se uita în continuare la feţele oamenilor. Nu moartea lui Helin îl umpluse de ură, ci faptul că murise fi ind înjunghiată pe la spate după ce i se întinsese o cursă. Se simţi ca un leu care îşi pierduse perechea.

115

O furie înspăimântătoare creştea în interiorul lui precum bulgărele de zăpadă care se rostogolea.

Respiraţia i se îngreună şi, dintr-o dată, chipurile oamenilor înce-pură să se schimbe. Feţele unora erau precum imaginile distorsionate ale televizorului. Se schimbau permanent. Îl văzu pe bărbatul cu barba blondă pe fi gurile trecătorilor. Mai întâi pe cea a unui bărbat, apoi pe cea a unei femei, a unui poliţist, a unui vânzător de simit, a unei fl orărese, a unui copil care căra nişte rochii... Putea vedea foarte clar faţa bărbatului cu barba blondă.

Îl cuprinse o durere groaznică de cap. Se rugă în

tăcere să poată rezista până acasă. Simţea că ceva în interiorul lui era pe cale să-i scape de sub control. Sentimentul că l-ar putea găsi pe criminalul lui Helin veni şi se instală în mintea lui ca o trăire normală. De parcă, după ce avea să iasă din apartament, avea să meargă direct în locul unde acesta se găsea. Această idee i se păru la fel de normală ca urmărirea unui obiect cu ajutorul radarului sau ca un leu pe urmele prăzii sale. Sentimente ciudate începură să-l încerce. Un singur lucru rămânea neschimbat în mintea sa: răzbunarea.

Brusc, se hotărî: urma să plece la vânătoare când totul avea să se liniştească...

18

ISTANBUL, Macka Iunie

Trecuse o săptămână de la interogatoriu. Aşa cum se şi aştep-tase, fusese pus sub urmărire; mai mult decât atât, poliţia nu crezuse că era necesar să ascundă acest lucru. O maşină a echipei civile îl urmărea de la serviciu acasă şi de acasă la serviciu. Foarte probabil că şi israelienii se afl au pe urmele lui, pentru a vedea ce face, numai că nu ieşeau atât de mult în evidenţă precum poliţiştii. Deşi în general prefera să stea mai mult acasă, la insistenţele lui Erol, ieşiră de două ori să mănânce bucate pescăreşti, mergând la restaurantul lui Hristo din Tarabya. Discutaseră pe seama evenimentelor, îşi bătuseră minţile vorbind despre posibilităţi şi consecinţe. Niciunul nu fusese în stare să găsească vreun înţeles celor întâmplate. Hotărâseră că nu puteau face altceva decât să se roage ca harababura

să ia sfârşit. Prinderea crimi-nalului sau a criminalilor era treaba poliţiei.

De fapt, Selim hotărâse să nu-i împărtăşească totul lui Erol. Se gândea că această decizie era necesară pentru siguranţa prietenului său. El avea să fi e cel care urma să îl găsească şi pedepsească pe criminal. De altfel, îşi petrecu vinerea la birou, refl ectând. O voce interioară îi spunea să treacă la acţiune în acea seară.

De când venise acasă, privea în gol, fără să se ridice nici măcar o clipă din fotoliu. Se întunecase foarte tare. Vedea umbre care se perindau prin cameră, însă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar fi putut însemna. Privirea îi rămase aţintită pe peretele din faţă şi simţi cum trupul i se uşură din ce în ce mai mult. De fapt, nu îşi dădea seama de ceea ce i se întâmpla. Se lăsase în întregime pradă instinctelor sale. Cu tot întunericul din cameră, vedea mii de forme. Respiraţia îi înce-tinise de-a binelea, iar inima îi bătea la jumătatea ritmului normal. Parcă ar fi fost într-un loc îndepărtat şi s-ar fi folosit de acest trup. Un sentiment ciudat.

Când răsunetul bătăilor inimii îi încetini de-a binelea, Selim pătrunse în interiorul peretelui din faţa sa. Simţi cum se contopea cu duritatea lui. Nu mai putea percepe gustul. Nu mai avea nici simţul. Îi dispăruseră şi alte atribute: frecarea cu aerul şi obiectele din jur, contactul cu realitatea materială, capacitatea de a sesiza diferenţa dintre cald şi rece, greutatea. Putea numai să audă şi să vadă.

Dintr-o dată, totul în jurul lui începu să se schimbe.

Acum privea cu adevărat din interiorul unui perete. Nu ştia unde se afl a, dar aici era o stradă lungă şi îng ustă. Din cauza blocurilor de t rei-pat ru etaje const ruite la voia întâmplării, fi rele electrice şi cablurile telefonice atârnau de pe

116

117

stâlpi până la pământ. Strada era un amestec de pământ şi beton plin de gropi şi denivelări. Numai două blocuri erau vopsite în exterior. Celor-lalte li se vedea tencuiala. Se uită la numerele de înmatriculare ale maşinilor parcate: începeau cu 34. Deci se afl a încă în Istanbul.

Văz u luminile care licăreau din spatele ferestrelor cu perdele dezor-donate. Nu era nimeni pe stradă. Brusc, se simţi privit. Când se întoarse şi privi, văzu în faţa blocului de peste drum o pisică ce stătea şi se holba la el. Animalul îi simţise prezenţa. Când se uită în ochii ei, îşi dădu seama că se afl a în locul nepotrivit. După un mieunat prelung, felina fugi fără s ă s e m a i u it e î n u r m ă. Selim se gândi că acesta era un semn. Ieşi din perete şi se îndreptă spre scările blocului de peste drum.

După ce trecu de uşa mare de fi er vopsită în albastru, un bărbat îi apăru în faţă. Omul stătea pe un scaun în capul scărilor şi încerca să citească un ziar la lumina lumânării. De spătarul scaunului era atâr-nată o puşcă automată. Pentru o clipă, bărbatul simţi o nelinişte, ridică ochii din ziar şi se uitat în jur. Când văzu că nu era nimeni, se întoarse la ziarul lui, dând din cap.

Selim se strecură pe lângă el şi urcă la etaj. Acolo se afl au două uşi. Ambele erau deschise. Doi bărbaţi stăteau în faţa lor şi beau ceai în linişte. Amândoi erau înarmaţi.

După ce intră pe uşa din dreapta, văzu patru camere afl ate de o parte şi de alta a unui coridor lung, a cărui podea era acoperită cu linoleum albastru. În primele trei camere nu se afl au nici oameni, nici mobilă. Când intră în a patra cameră, văzu o femeie chircită într-unul din colţuri. Avea mâinile şi picioarele legate. Dacă nu s-ar fi pus în calcul covorul de pe jos, şi această încăpere s-ar fi putut considera goală. Nu găsise ceea ce căuta. Se întoarse şi trecu iar prin faţa celor doi bărbaţi. Rupseseră tăcerea. Discutau despre cele mai bune moduri de preparare a ceaiului. Când intră în celălalt apartament, observă că în camera de pe partea dreaptă a coridorului ardea lumina. Înăuntru erau patru bărbaţi. Vorbeau. Spre deosebire de celelalte încăperi, acolo erau un set de canapele şi o măsuţă de cafea în mijloc. Se uită la cei patru. Pe primii trei nu-i cunoştea, dar ultimul era cel pe care-l căuta. Cu barba lui blondă, arăta ca un şacal. Îl analiză cu atenţie. Urechile începură să-i vuiască de furie. Trebuia să se întoarcă şi să îşi dea seama de pozi-ţionarea blocului. Ieşi din apartament şi apoi din bloc, scurgându-se pe stradă. În colţ era o băcănie, iar în faţa ei începea un bulevard. Observă staţia de autobuz situată imediat lângă micul magazin de obiecte casnice. Când se apropie, putu citi *Karanfi lli*. Sub numele staţiei erau scrise şi numerele autobuzelor care treceau pe acolo: 95, 97B. Selim găsise ceea ce căuta. Acum putea

să se întoarcă şi să se pregătească.

Îşi reveni printr-o mică smucitură. Încercă să se adune. Turnă apă într-un pahar din carafa de pe măsuţa de cafea şi o termină dintr-o înghiţi-tură. Acest tip de experienţe îl deshidratau.

Prima dată când îşi dăduse seama că putea face asta era în liceu. Într-o seară în care era singur acasă şi învăţa, devenise curios să afl e unde era prietena lui. Ascultându-şi vocea interioară, închisese lumina

şi începuse să se uite la perete. Chiar dacă i se păruse de necrezut – pentru că îşi văzuse prietena la spital, în timp ce veghea la capul unui bolnav împreună cu tatăl ei – a doua zi afl ase că toate acele lucruri se întâmplaseră cu adevărat. Din acea zi, de fi ecare dată când avea nevoie, recurgea la această metodă. Era capabil să călătorească între diverse locuri fără să îşi poată explica exact cum. Se gândea că nu era un lucru normal şi că avea să plătească un preţ, şi de aceea îi era şi teamă. De fi ecare dată, simţea că se usucă. Acum îşi folosise iar această putere pentru că, oricare ar fi fost acel preţ, voia să-l găsească pe ucigaşul lui Helin.

Nu voia să se întrebe sau să se gândească la ce se întâmplase. Singurul sentiment pe care dorea să-l simtă era liniştea instalată după îndeplinirea nevoii de răzbunare. Era conştient de violenţa care creştea în interiorul său, dar îi era imposibil să o mai controleze. Era prea târziu pentru a da înapoi.

Se ridică şi se uită de după perdea în stradă, la

maşina poliţiei. Înăuntru erau două persoane. Fumau. Avea să iasă pe acoperişul blocului, să treacă în scara cu intrarea în spate, apoi să-şi ia maşina de pe strada lăturalnică. Odată programat, comutatorul electric urma să intre în funcţiune la aproximativ o oră şi să stingă lumina din camera de zi, pentru ca, mai târziu, după aproape douăzeci de minute, să o aprindă din nou. Astfel, poliţiştii aveau să creadă mai întâi că Selim adormise, iar apoi, odată cu reaprinderea luminii, că avea probleme şi nu putea dormi. Îi trebuiau două ore.

Se duse în dormitor. Scoase ce avea pe el şi îmbrăcă un pulover negru şi blugi negri. Rămase două minute nemişcat şi I se rugă Domnului pentru iertare.

Nu era niciun nor pe cer. Luna plină stătea parcă atârnată ca o tavă de aur mat lucrată cu diverse motive. Fu uşor să treacă de pe un acoperiş pe altul şi deloc difi cil să desfacă lacătul care ţinea uşa celei-lalte scări. Strecurându-se în linişte pe stradă, ajunse la maşină. Până nu coti, nu aprinse farurile.

Se simţea ca un pilot automat în timp ce-şi conducea maşina pe străzi. După ce se apropie de staţia de autobuz din faţa universităţii, trase pe dreapta, lăsă automobilul acolo şi începu să meargă pe jos. Pe harta din staţie a oraşului, traseul autobuzelor cu numerele 95 şi 97B era indicat printr-o linie roşie. De altfel, traseele tuturor autobuzelor care treceau în partea asiatică erau arătate cu linie roşie, iar cele din partea europeană cu linie albastră. Urmări cu degetul linia, citind numele staţi-ilor. Localiză şi staţia Karanfi lli. Stătu câteva

momente şi analiză linia, căutând o rută potrivită pentru el, după care se întoarse la maşină.

Tot drumul se gândi la Helin. Dacă nu ar fi fost această despărţire neaşteptată, ar fi trăit o relaţie foarte specială. Nu-i păsa cine fusese sau ce meserie avusese. Îi era dor de liniştea pe care o trăise alături de ea, de valurile de emoţie care îi reînnoiseră trupul. Când îşi aminti de ochii ei, se simţi cu totul singur în întreaga lume. Să se gândească

119

la Helin îi făcea bine. De fapt, era un mod de a nu se gândi la cele ce urmau să se petreacă peste puţin timp. Era imposibil să înţeleagă ce era mai dureros. În timp ce încerca să-şi pună viaţa pe un făgaş normal, iar se năr u ise tot u l. Nu pute a f ugi de dest i n. Se simţi obligat să reziste. Era obligat să facă faţă până la capăt şi să vadă ce se întâmpla. Simţi cum un balon uriaş se înălţa în interiorul său. Nu avea niciun rost să se mai împotrivească. Le permise lacrimilor să curgă.

După ce t recu de st aţia de autobuz Karanfi lli cu vreo sută de metri, intră pe o stradă întunecată, stinse farurile şi parcă maşina. Coborî şi rămase câteva secunde uitându-se în jurul lui. Ascultă. Nu, nu-l urmă-rise nimeni.

Intră de pe stradă pe bulevard şi traversă pe trotuarul opus, iar când ajunse în dreptul băcăniei, coti pe cealaltă stradă. Acolo nu era nimic deosebit faţă de ceea ce văzuse cu o oră în urmă. Pentru că trecuse de miezul nopţii, luminile multor case erau stinse şi, de

aceea, atmosfera era mult mai sumbră.

Când ajunse la uşa blocului, aproape că îşi pierdu controlul. Urcă scările în linişt e. U lt i mu l lucr u pe ca re -l văz u garda ca re a ştepta la int rare când ridică privirea fură doi ochi strălucitori, de culoarea sângelui.

Selim văz u c u m o m u l s e a r u n c ă brusc asupra lui. Cu mâna dreaptă, apucă de barba bărbatului, împingându-i capul pe spate, şi îşi înfi pse dinţii î n beregat a lui. Când se d ădu înapoi, o bucată din traheea omului se legăna în gura lui. Scuipă şi îl lăsă să cadă. Ochii bărbatului erau larg deschişi şi, pentru că muşchii gâtului îi fuseseră distruşi, nu-şi putea deschide gura pentru a striga. Îşi dădu sufl etul zbătându-se.

Când ajunse la etaj, Selim văzu că supraveghetorul din capul scărilor moţăia. Îl apucă de cap şi dădu cu putere cu el de perete, după care îi dădu drumul. Zgomotul care se auzi semănă cu pocnitura pepe-nelui căzut pe jos. Văzu că pe perete rămăsese o urmă de sânge de mărimea unei palme.

Pe când porni spre apartamentul de pe partea dreaptă, privirea îi fu atrasă de propria umbră d e pe z id. Î n d re pt u l c apu l u i se ve de au n i şte coarne. Observarea acestui lucru în acel moment nu reprezenta nimic pentru el. Era ceva precum vizionarea unui fi lm de groază obişnuit. Conştiinţa se afl a în planul secund. El era acum ca un spectator care urmărea mişcările pe care trupul său le făcea. Urmărea un fi lm de groază, de unul singur, într-o imensă sală de cinema. Totul era atât de simplu.

Găsi un alt supraveghetor la intrarea în apartament. Bărbatul - ai cărui ochi ieşiseră din orbite de frică - tocmai deschisese gura să ţipe când puşca automată pe care o ţinea în mână se răsucise în aer, iar ţeava îl străpunsese, spărgându-i dinţii şi ieşindu-i apoi prin ceafă. Supraveghetorul căzu în genunchi şi rămase nemişcat. Chiar în acel moment, una din uşi se deschise. Bărbatul cu barbă blondă auzise zgomotul. Se uită suspect pe coridor şi când văzu ţeava puştii care îi ieşise omului asemenea unui robinet prin ceafă şi pata roşie care îi

acoperea spatele, îşi dădu seama că fuseseră atacaţi. În plină panică, se întoarse în cameră să-şi ia arma. Când se aplecă pentru a sălta puşca automată de lângă perete, observă umbra care cădea pe el. Până să-şi poată da seama de ceea ce se întâmpla, creatura se lăsă cu toată greu-tatea asupra lui şi îşi înfi pse colţii în gâtul său. Câteva clipe mai târziu, când Selim se ridică de pe el, bărbatul încă se mai zbătea în agonie. Încerca să-şi ţină gâtul cu ambele mâini, pentru a împiedica scurgerea sângelui, dar palma sa atingea esofagul în locul în care ar fi trebuit să fi e o parte a gâtului. În acelaşi timp, picioarele sale loveau aerul. După o răsucire bruscă - în urma căreia bărbatul îşi văzu călăul - încetă să-şi mai ţină gâtul.

După ce omul îşi dădu ultima sufl are, Selim simţi cum focul din interiorul lui începea treptat să se stingă. Se linişti. Se elibera din ghea-rele cruzimii. O oboseală

extraordinară îl cuprinse. Clocotul sângelui din vene îi consumase toată energia. Pentru că se simţea ameţit, trebui să se sprijine de perete pentru a-şi reveni. Era nevoit să părăsească acel loc înainte ca alţii să vină. Îşi şterse gura cu dosul palmei. Sângele pe care-l văzu îi produse o şi mai mare scârbă. Se gândi că ar fi putut să se infecteze: brusc, îşi dădu seama cât de proastă fusese acea idee. Scutură din cap. Avea nevoie de aer cu rat. Ţinându-se de perete, ieşi pe casa scărilor. După ce începu să le coboare, simţi aerul proaspăt care intra de pe uşa de la stradă, care rămăsese deschisă. Inspiră profund, lăsând oxigenul să-i umple plămânii. Îşi aminti de femeia cu mâinile şi picioarele legate ţinută ostatică în cealaltă cameră. Avu un mic moment de ezitare dacă să o salveze sau nu. Se întoarse şi se îndreptă spre celălalt apartament. Când intră în camera în care era ţinută, fu deranjat de posibilitatea de a-i fi văzută faţa, dar, cu toate acestea, făcu ceea ce trebuia făcut.

Văzând sângele care i se scursese de pe faţă până pe piept, femeia încercă din răsputeri să se retragă spre perete.

Selim ridică mâna în semn de *Stai!* şi se apropie. Când îi dădu pe spate părul care îi acoperea faţa, o putu vedea. Tremura ca o vrabie. Era brunetă, în jur de vreo douăzeci şi cinci de ani. Faţa i se părea cunoscută. Pentru un moment, îşi controlă toate imaginile din memorie. Compară faţa ei cu imaginea pe care şi-o amintise. Tresări brusc. Pentru a fi mai sigur, se uită la genunchiul ei drept. Era acolo: cicatricea în formă de

semilună. Era fi ica răpită a faimosului om de afaceri. Preferă să nu vorbească. Nu intenţiona să devină un erou. Voia să-şi termime cât mai repede treaba şi să se retragă în propria cetate. După ce îi dezlegă mâinile, se uită în ochii ei pentru scurt timp. Apoi, arătându-i uşa, spuse pe un ton rece:

– Ai cinci secunde pentru a te hotărî. Ori vii cu mine şi te las într-un loc sigur, ori rămâi aici.

Dând uşor din cap, tânăra îi dădu de înţeles că era de acord, dar, pentru că nu se mişcase de multă vreme, avea difi cultăţi în a se ridica în picioare.

121

Când ajunseră în capul scărilor, femeia văzu cadavrele pline de sânge ale supraveghetorilor. Evenimentele trăite în ultimele zile o făcu-seră şi mai sensibilă decât era înainte dar, cu toate acestea, nu se întristă foarte tare pentru cei care o răpiseră.

Ieşiră. Încă nu era nimeni pe stradă. În timp ce mergeau spre maşină, Selim avu din nou o scurtă ezitare dacă să vorbească sau nu cu ea, însă ideea i se păru iar lipsită de sens. Când trecură podul Bosfor şi ajunseră în Zincirlikuyu, găsi un loc potrivit şi trase pe dreapta. Se întoarse către ea şi îi spuse:

– Te las aici. Nu vreau să ştiu cine eşti şi nici de ce aceşti oameni te-au luat ostatică. De asemenea, nu vreau să fi i curioasă şi să vrei să ştii cine sunt eu şi ce căutam acolo. Nu vreau să pomeneşti nimănui despre mine. Pentru că nu va fi deloc bine pentru tine! Ne-am înţeles?

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul, scoase trei hârtii de douăzeci, pe care i le îngrămădi în mână, pentru a găsi un taxi şi a putea merge acasă. În fi nal, se întinse şi îi deschise portiera.

Tinerei încă nu-i venea să creadă că scăpase. Nu era în stare să-i mulţumească salvatorului ei. Coborî ca un robot din maşină şi se pierdu în întunericul nopţii.

Fără să se uite înapoi, Selim porni spre casă. Voia să facă un duş şi să se culce...

19

ISTANBUL, Ciragan Iunie

În timp ce primele raze ale Soarelui se revărsau deasupra oraşului, Bariş Akdiller era cufundat într-un somn adânc. Se trezi din cauza vibraţiilor telefonului mobil, care se afl a pe măsuţa de lângă pat. Un timp, se uită cu ochi somnoroşi la ecranul aparatului, a cărui lumină pâlpâia. Credea că visează, însă telefonul vibra cu insistenţă.

Adormise în jurul orei patru dimineaţa. Îşi petrecuse noaptea citind rapoartele agentului care-l urmărea pe Selim Tekin. Nu bănuise că aveau să îl infl uenţeze atât de tare. Curiozitatea îi crescuse pe măsură ce citise şi, în cele din urmă, le terminase pe toate. Acum deţinea o mulţime de informaţii despre Selim; era ca un prieten sau ca un vecin pe care-l cunoştea de ani de zile. Avea un sentiment ciudat de apropiere faţă de el.

Te l e f o n u l c o n t i n u a s ă vibreze şi luminile lui să sclipească. Îşi dădu seama că nu visa. Luă aparatul

şi apăsă pe buton.

– Alo?

La capătul celălalt se auzi vocea tensionată a lui Can:

– Bariş, îmi pare rău că te-am trezit, dar trebuie să te scoli imediat!

Numai dacă exista o situaţie foarte gravă, Can îi spunea pe numele său real, uitând de toate protocoalele de siguranţă. Din acest motiv, în mintea lui începură să sune clopotele de alarmă. În timp ce se îndrepta de spate, întrebă cu curiozitate:

– Ce s-a întâmplat?

– Ieri noapte a avut loc un masacru într-o casă din cartierul Karanfi lli. Au sunat de la centru. Vor să mergem să aruncăm un ochi la locul faptei.

Încercând să-şi dreagă vocea răguşită, Bariş întrebă curios:

– De ce?

– Victimele s-au dovedit a fi membrii sectei suspectate de crimele imamilor.

Bariş îşi reveni şi observă şi el tonul serios care îi domina vocea.

– Bine. Unde ne întâlnim?

– În cincisprezece minute te iau. Te rog doar să fi i gata! spuse Can.

– Bine. Salut, adăugă Bariş şi închise telefonul. În timp ce se îmbrăca, nu putu împiedica gândurile care-i împânzeau creierul să se lovească între ele şi să se învârtă cu viteza atomilor: Cine făcuse asta? Care era

legătura? Unde naiba era Karanfi lli? De ce trebuia să se uite la locul faptei şi nu la fotografi i?

După c e s e u rc ă în maşi na cu c ar e ven ise C an, î nt rebări similare i se perindară prin cap tot drumul. Când ajunseră la locul faptei, poliţia luase

122

123

deja măsuri serioase de securitate. Nu lăsa pe nimeni să intre. Vecinii plini de curiozitate stăteau îngrămădiţi la ferestre, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Ambulanţele aşteptau pentru a lua cadavrele.

Îşi arătară legitimaţiile de serviciu şi intrară în bloc, însă fură şocaţi de cele văzute. Cadavrul cu gâtul sfârtecat de la intrare era o imagine care îi provoca repulsie oricărui om. În uniformele lor albe, echipele care cercetau locul faptei încercau să strângă toate indiciile din jurul trupurilor neînsufl eţite.

Fură îngroziţi la vederea cadavrului care împietrise în genunchi la intrarea de la etajul al doilea şi care, cu ţeava de puşcă intrată prin gură şi ieşită prin ceafă, făcea ca oricărui om să-i îngheţe sângele în vene. Atenţia lor fu distrasă de un om de înălţime medie cu ochelari cu rama groasă, care venea spre ei.

– Bună ziua. Sunt comisarul Cavit Kahraman. Dumneavoastră trebuie să fi ţi de la Serviciul local de Informaţii, nu-i aşa? întrebă bărbatul în timp ce întindea mâna spre ei.

Mai întâi Can întinse palma pentru o scurtă

strângere de salut.

– Bună ziua. Eu sunt Can, iar prietenul meu se numeşte Bariş. Ce s-a întâmplat aici?

Şi Bariş strânse în linişte mâna comisarului.

Crezându-l pe Can cu grad mai înalt, bărbatul se întoarse spre el şi începu să explice:

– În jurul orei unu noaptea a fost auzit un ţipăt. Din acest motiv, vecinii au sărit cu toţii la ferestre. A fost un sunet care a semănat mai mult cu un răget decât cu un ţipăt, însă, imediat după aceea, cei care se afl au la geamuri au văzut un bărbat care a ieşit din bloc fugind, urlând şi lovindu-se cu mâinile în cap. După ce câţiva dintre curioşi au intrat în bloc pentru a înţelege ce s-a întâmplat şi au văzut peisajul, au anunţat imediat poliţia...

Nerăbdător, Bariş îl întrerupse pe comisar:

– Câţi morţi sunt? Cum au fost ucişi?

Comisarul răspunse cu o voce care trăda nemulţumirea de a fi întrerupt:

– Am să ajung şi acolo... Sunt patru morţi. Doi au gâtul sfâşiat. Unul are capul făcut praf, după ce a fost dat de perete. Iar cel mai rău este cel de la intrarea la etajul al doilea: ţeava unei puşti i-a străpuns capul, intrându-i pe gură şi ieşindu-i prin ceafă. Unul dintre ai avea şapte condamnări pentru vătămare corporală. Am investigat la poliţia locală. În ultima perioadă, întreţinea legături strânse cu o sectă: se dedicase de-a binelea religiei. Cred că poate avea şi legătură cu crimele imamilor. Cercetăm. Nu am ajuns la nicio informaţie în

ceea ce-i priveşte pe ceilalţi. Din punct de vedere al felului în care au fost săvâr-şite crimele, ne gândim că este treaba mai multor persoane. Se pare că toate au avut loc în acelaşi timp. Pe trupuri nu există semne de luptă!

Can aduse în discuţie un alt punct de vedere:

– Poate că toate au fost comise de una şi aceeaşi persoană.

124

Comisarul obiectă imediat:

– Este imposibil, domnule. Este imposibil ca toate crimele să fi fost săvârşite de una şi aceeaşi persoană! Vreau să spun că este împo-triva legilor naturii...

Can se întoarse şi îl privi pe Bariş. Încerca să-şi dea seama ce gândea acesta.

– Comisarul are dreptate, spuse Bariş. Pentru a putea face toate astea, trebuia să se deplaseze fără să atingă pământul, să aibă puterea de a ridica la un metru în aer şi cu un singur braţ două maşini deodată şi, dincolo de toate, să aibă un motiv foarte bun... Apoi adăugă privind cu subînţeles: Vreau să spun că, pentru a putea face toate astea, o persoană are nevoie de puteri supranaturale!

Amândoi erau de aceeaşi părere. Îi mulţumiră în grabă comisa-rului şi se îndreptară spre stradă.

Nemaiputând rezista, Can întrebă:

– Se poate să o fi făcut Selim?

În timp ce încerca să formeze un număr de pe telefonul mobil, Bariş îi răspunse:

– Foarte probabil... Şi el este unul dintre suspecţi... Chiar dacă nu el a făcut treaba asta, să fi i sigur că ştie cine a făcut-o. Vom afl a în curând...

După o scurtă tăcere, începu să vorbească la celular:

– Salut, sunt Bariş. Omul nostru şi-a părăsit aseară domiciliul? Am înţeles... Bine. Musafi ri a avut? Da... Bine... Bine, serviciu uşor.

În timp ce închidea telefonul, se întoarse spre Can.

– A fost acasă toată noaptea, deci ne întoarcem de unde am început.

– Bine, dar îl vom interoga? întrebă Can.

Bariş răspunse în timp ce îi făcea cu mâna taxiului care se apropia:

– Trebuie să acceptăm că, dacă tipul vrea, poate înşela chiar şi detectorul de minciuni. De aceea, dacă el nu vrea, nu ne va ajuta.

– Şi... concluzia?

– Concluzia este asta: dacă Selim este cel care a făcut rahatul ăsta, trebuie să aibă un motiv bine întemeiat. Probabil că cei ucişi sunt criminalii iubitei sale. Trebuie întrebat de ce a ales să facă o astfel de treabă în loc să vină la noi. Dacă cel care a săvârşit masacrul ăsta este altcineva... atunci înseamnă că avem cu adevărat o problemă.

Săriră în taxi şi merseră direct acasă la Selim. Cei din echipa care aştepta afară le spuseră că bărbatul era acasă de seara trecută, că nu ieşise deloc şi că la un moment dat stinsese luminile, însă după apro-ximativ o

jumătate de oră le aprinsese din nou. Într-un cuvânt, toată noaptea fusese acasă. Întrebările puse când subiectul era cald aduceau întotdeauna rezultate. Dacă avea vreo legătură cu toată afacerea, sigur avea să se dea de gol... Cel puţin asta sperau.

Sunetul soneriei de la uşă îl trezi pe Selim. În timp ce se ridica din pat, crezu că, din cauza unui zgomot asemănător celui produs de un roi

de albine, capul urma să îi explodeze. Evenimentele care avuseseră loc cu o seară înainte îl obosiseră. Trebuia să se odihnească, dar, în acest moment, odihna părea atât de îndepărtată încât îşi d ădu seama câtă nefe-ricire putea provoca situaţia de a fi atât de popular. Dacă până acum câteva săptămâni în viaţa lui nu existaseră decât clienţii, acum, agenţii de la Informaţii, poliţia, israelienii, toată lumea era pe urmele lui. Bine-înţeles, nu trebuia uitată nici femeia de aseară. În curând, şi ea avea să îi facă o droaie de probleme. Poate că salvarea ei fusese o greşeală.

Se uită la el când trecu prin faţa oglinzii de la intrare. Arăta groaznic: părul îi era răvăşit iar sub ochi avea cearcăne vinete. După ce soneria sună pentru a doua oară, deschise uşa înjurând de mama focului.

– Bună dimineaţa. Voiam să ne serveşti cu o cafea, dar se pare că nu eşti pregătit să primeşti musafi ri, spuse Bariş.

Selim fu surprins când îi văzu pe cei doi agenţi. Nu se aşteptase să vină atât de repede. Încercă să rămână

calm. Nu trebuia să-şi arate mânia. Dându-se la o parte, făcu un gest cu mâna şi le spuse:

– Poftiţi, vă rog, poftiţi. Nu am putut dormi azi-noapte şi de aceea m-am uitat până târziu la televizor. Mă iertaţi!

După ce îi primi pe musafiri în camera de zi, se scuză pentru a se schimba. Ştia că în acest răstimp aveau să răscolească pe acolo, dar pentru că presupusese că vizita urma să aibă loc mai devreme sau mai târziu, nimic special nu fusese lăsat la voia întâmplării.

Se spălă pe mâini şi pe faţă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni şi un tricou. Când se întoarse, îi găsi pe cei doi agenţi stând pe canapea. Păreau calmi. Bătu din palme şi, încercând să scoată o voce mai ener-gică, întrebă:

– Da! Încă o dată, bine aţi venit! Cu ce vă pot servi? Cafea, ceai sau un suc de fructe? Dacă doriţi, pot comanda de la cofetărie şi nişte plăcintă. Servim micul dejun împreună.

Can răspunse cu nerăbdare:

– Ştii, ar fi grozav. Dau şi eu o mână de ajutor.

– Dacă nu deranjez, eu aş bea ceai, spuse Bariş.

Apoi nu crezu necesar să ascundă mulţumirea că Selim se purtase atât de deschis:

– Sincer să fi u, aveam impresia că te vom deranja, dar ne-ai uimit.

În timp ce forma numărul de telefon, Selim răspunse pe un ton jucăuş:

– Dacă e s-o recunosc, ştiu că zilele astea sunt foarte popular la centru. De aceea, nu am fost surprins. Când te afl i în mijlocul atenţiei celor de la poliţie şi de la Informaţii, nu te aştepţi la ceva diferit.

– Asta e una din necesităţile acestui tip de apropiere - nu se duce lipsă de vizite.

Selim zâmbi în loc de răspuns. Apoi, după ce comandă plăcinta, trecu în bucătărie pentru a face ceaiul. După o jumătate de oră, termi-naseră de mâncat şi discutau, savurându-şi fi ecare ceaiul de o calitate deosebită, pe care Selim îl primise de la clientul său din Rize.

Bariş se gândi că era cazul să abordeze subiectul. După ce luă încă o gură, se sprijini de canapea şi spuse pe un ton serios:

– Motivul vizitei noastre...

Selim îl întrerupse cu o întrebare:

– Nu cred că v-a fost dor de mine, nu?

Baris îi răspunse deschis:

– Pentru Dumnezeu, lasă prostiile... Ieri noapte au avut nişte crime.

Pentru un scurt moment, se opri să poată observa reacţiile lui Selim. Pentru că nu sesiză nimic deosebit în comportamentul lui, continuă:

– Credem că una din victime este implicată în crimele imamilor. De fapt, ceea ce ne-a stârnit curiozitatea a fost modul în care au fost ucişi oamenii... Iar eu m-am gîndit că poate vrei să ne ajuţi.

Selim era conştient că cei din faţa lui îi analizau

toate mişcările. Se aşteptau să se dea de gol. Cu starea de calm cea mai obişnuită, spuse:

– Sincer să fi u, nu ştiu cum v-aş putea ajuta în rezolvarea unei crime.

Bariş decise să se poarte mai deschis.

– Uite, Selim, voi fi sincer cu tine. Vreau să-ţi spun că toţi cei patru oameni omorâţi nu au fost victimele unei persoane normale.

– *Persoană normală*? întrebă el ridicându-şi sprâncenele.

Bariş îşi pierdea răbdarea. Îl călca pe nervi faptul că tipul din faţa lui putea fi atât de calm.

– Selim, unde ai fost ieri noapte? se descărcă el brusc.

Selim îşi împreună mâinile cu zgomot după ce desenă un cerc imaginar în aer.

– Aha! spuse el. Deci aţi venit la micul dejun!

De această dată, Can fu cel care se băgă în vorbă:

– Ne facem doar datoria!

Selim se gândi o clipă. De fapt, nu ajungea nicicăieri purtându-se în acest fel. Cel mai bine era să fi e sincer şi controlat. Astfel ar fi dat o impresie mai normală.

– Ei bine, atunci... Ce fel de ajutor vreţi? întrebă el calm, dar pe un ton serios.

Bariş încercă mai întâi să înţeleagă dacă Selim era sincer sau nu, apoi, pentru a se convinge, îl întrebă:

– De ce crezi tu că unui om îi este sfâşiat gâtul în timp ce este ucis?

– Simplu... răspunse Selim. Dacă vă uitaţi la istoria apropiată - şi când spun asta mă refer la ultimii o mie de ani - daţi peste înregis-trări cu astfel de crime. Uneori, sângele este supt din artera principală printr-o simplă muşcătură. De fapt nu este supt, pentru că atunci când muşti artera, sângele pompat de inimă ţâşneşte direct în cerul gurii prin locul gol pe care îl găseşte; există o plăcere a puterii pe care o dau toate astea, atâta tot... A, bineînţeles, aşa cum astăzi sângele le este dat bolnavilor prin vene, în trecut era băut. Dacă ar fi să nu ţinem cont de partea estetică, asta poate fi considerată o formă sănătoasă de tratament. Ieşirea dintr-un organism şi intrarea în altul... Într-un fi nal, unii oameni care au avut mare nevoie de sânge şi nu l-au putut găsi au

devenit violenţi şi au luat cu forţa sângele altora. Fireşte că nevoia de a crea legende populare a fost cea care a inspirat fenomenul vampirilor. Iar dacă vă gândiţi la modul simplu, este ca şi cum ai fura unităţi de sânge dintr-un spital. Asemănător şi facil...

Se opri şi analiză chipurile musafi rilor săi. Se simţi tensionat, dar bine.

Înghiţind în sec, Bariş spuse:

– Cred că glumeşti!

– Nu, sunt foarte serios. Celălalt motiv are o susţinere de apro-ximativ zece mii de ani: precum animalele, primii oameni muşcau şi sfâşiau cu dinţii pentru a vâna sau a se apăra. Au învăţat toate astea de

la celelalte carnivore. Bineînţeles că prin acest principiu al acţiunii-reacţi-unii a fost descoperită zona cea mai mortală, cea mai importantă, dar şi cea mai vulnerabilă a corpului uman: zona gâtului. În acest fel, în certu-rile dintre ei, gâtul a devenit primul loc atacat. Au încercat să-şi înfi ngă dinţii în gâtul celuilalt ca în luptele de astăzi dintre câini. Amintiţi-vă, în Anatolia, câinii din rasa *Kangal*[10] poartă zgardă cu ţepi. Motivul acestui lucru este încercarea de a le proteja zona cea mai vulnerabilă. Fireşte că acest instinct al omului a fost purtat până în ziua de astăzi prin gene. Asemenea senzaţiei de cădere pe care o trăieşte atunci când doarme. Acest sentiment ne-a rămas moştenire de la strămoşii noştri din vremuri îndepărtate, care au încercat să trăiască în copaci înalţi, precum maimuţele, pentru a se apăra de animalele sălbatice. Ca în aceste două exemple, este vorba de tendinţe ale comportamentului periculos ascunse în străfundurile creierului uman încă din cele mai vechi timpuri. Vă întrebaţi dacă fi ecare fi inţă are acest comportament. Răspunsul meu este nu. În timp ce la unii este foar te puter nic, la alţii este ascuns în adâncuri. Pentru a-l scoate la iveală, e necesar ca persoana să petreacă douăzeci sau treizeci de ani de unul singură, în sălbăticie. Îmi pare rău, a sunat ca o lecţie, dar aşa stau lucrurile...

În camera de zi se aşternu liniştea. Can îşi miji ochii iscoditor şi întrebă:

– De unde ştii toate astea?

Selim continuă cu naturaleţe:

– Există şi canale de televiziune care nu arată numai fundurile manechinelor şi mizeria paparazzilor. De câte ori am ocazia, le urmă-resc. Vă recomand şi vouă...

Bariş se pierdu în propriile gânduri. Cele spuse de Selim îl afecta-seră. Oare omul se putea transforma într-o creatură atât de sălbatică? De fapt, în ultimii ani, paginile ziarelor fuseseră pline de asemenea ştiri şi, cu toate astea, îl deranjase abordarea atât de simplistă a subiec-tului. Hotărî să-l zorească:

– Bine. Ce alt sentiment pune în mişcare această cruzime?

Selim înţelese care era intenţia lui. În faţa sa fusese montată o capcană mică şi simplă. Cu un zâmbet pe buze, începu să o demonteze:

10 Specie de câine ciobănesc de talie mare, considerată patrimoniu naţional în Turcia. (n.tr.)

– O furie uriaşă, o ură extraordinară, o dorinţă profundă de răzbunare, un sentiment intens de neputinţă pot reprima pentru o clipă logica umană, împingând-o în profunzimi. Acest gen de lovituri închid în mod sistematic memoria şi împiedică, pe o perioadă de timp, înregistrarea evenimentelor de către creier. Când cruzimea se retrage, presiunea asupra creierului dispare, însă există un gol în înregistrări. Persoana nu-şi aminteşte ce a făcut, dar nu observă nici golul. Din acest motiv, chiar dacă prindeţi suspectul, nu-l veţi putea face nici-odată să mărturisească. Nici detectorul de minciuni şi nici serurile de dezlegare a memoriei nu vor folosi la

nimic. Pentru că nu există nicio înregistrare, bătăile inimii nu au niciun motiv să crească. Vino-vatul rămâne cu crima, mortul cu moartea. Dacă aveţi nevoie de un exemplu, puteţi să vă uitaţi la cazurile zilnice de demenţă.

Tăcerea se aşternu din nou. În timp ce se ridică pentru a merge în bucătărie să ducă paharul de ceai care se golise, Selim întrebă:

– Mai vrea cineva ceai?

Bariş nu permise schimbarea subiectului:

– Tu ai fi făcut ceva de genul ăsta? Vreau să spun, dacă i-ai fi urât pe acei oameni, ai fi făcut aşa ceva?

Selim puse paharul de ceai pe măsuţă şi se aşează din nou. Îi privi pe cei doi agenţi pentru câteva secunde. Apoi spuse:

– Uitaţi, domnilor, dacă mă suspectaţi pe mine, e o mare prostie. Aveţi doi oameni în faţa uşii iar ei ştiu că eu am fost aici toată noaptea. Dacă mă întrebaţi sincer şi eu am să vă răspund sincer: dacă aş fi ştiut că acei indivizi sunt cei care mi-au ucis iubita... i-aş fi omorât fără să clipesc! Pentru că am un motiv întemeiat!

Can protestă:

– Dar în ţara asta există legi...

– Cunosc legile ţării. Dacă aş fi ştiut că acei oameni sunt răspun-zători pentru treaba asta, nu i-aş fi lăsat pe mâna legii! Pentru că nu există nicio lege atât de rece încât să reuşească să stingă focul care mă arde! Ca să nu mai vorbesc de faptul că, datorită puterii politice şi materiale care se afl ă în spatele lor, acei oameni nu ar fi

rămas multă vreme după gratii. În timpul în care ar fi fost înăuntru ar fi fost trataţi regeşte. Din acest motiv, dacă aş fi ştiut că ei sunt responsabili, aş fi vrut să-i omor, dar, cu toate astea, nu m-aş fi atins de sângele şi de carnea lor împuţită. Un Magnum ar fi fost sufi cient pentru răzbunare. O astfel de prostie nu este genul meu!

Bariş nu era sig u r de ceea ce simţea. Voia să rămână singur şi să se gândească. Se ridică rapid de pe canapea.

– Îţi mulţumesc pentru răspunsurile sincere. Ne cerem permisiunea...

– A fost o ridicare cam bruscă. Şi ce frumos vorbeam...

– Iar vorbeşti aiurea! Renunţă la prostiile astea! spuse Bariş, apoi se îndreptă spre uşă.

După ce închise în urma lor, Selim se uită de după perdea la cei doi agenţi care mergeau pe trotuar unul lângă altul. *Îşi fac treaba*, gândi el.

129

Bărbaţii merseră până în capul străzii fără să vorbească. Când ajunseră pe bulevard, Can rupse tăcerea:

– El a făcut-o, nu-i aşa?

Bariş răspunse cu un zâmbet forţat:

– Se poate... Însă cea mai mare parte a celor spuse de el sunt corecte. Chiar dacă el a făcut-o, nu o putem dovedi. Cu toate astea, e mai bine decât găsirea unui nou suspect. Cel puţin ştim pe cine trebuie să urmărim.

Can avea îndoieli în acea privinţă.

– Sigur a lăsat o urmă care va apărea în curând, spuse el.

Bariş se opri, îşi privi prietenul şi spuse:

– Can, în ziua în care vei prinde o fantomă, o să-l poţi prinde şi pe tipul ăsta. Dosarul acesta va fi clasat. Las-o baltă!

20

TEL AVIV, Palatul Cultural Schindler

Iunie

Fazil Say, unul din puţinii pianişti virtuozi ai lumii, interpreta Concertul numărul 1 pentru Pian al lui Ceaikovski împreună cu Orchestra Filarmonicii din Israel. Imensul Salon al Operei din Tel Aviv afl at în capătul străzii Shavel se transformase – sub infl uenţa muzicii care se răspândea de pe scenă – într-o poartă deschisă spre o altă lume. Mulţimea de invitaţi care umplea salonul – formată din trei mii de persoane – urmărea cu admiraţie dansul degetelor magnifi culuiturc pe clapele pianului.

Uneori, degetele sale loveau, băteau, insultau, răneau, incitau clapele, făcându-le să ţipe de durere. Alteori le iubeau, le mângâiau, le sărutau, le prindeau, le îmbrăţişau, dansau pe ele.

În timp ce toată lumea asculta fascinată, Nissim, care se afl a în una din lojele de la etajul al doilea, privea cu dragoste şi interes la soţia sa, care îl urmărea entuziasmată pe celebrul pianist. Pentru el, această muzică şi această femeie reprezentau un întreg. Se simţi foarte norocos şi, închizând ochii, îi mulţumi lui

Dumnezeu pentru ceea ce îi dăduse.

După ce deschise ochii, se uită cu discreţie la consulul turc, la ataşatul militar şi la soţiile acestora, care se afl au în loja de vizavi. Şi ei îl ascultau cu mare admiraţie pe pianist. Peste puţin timp, ataşatul, simţindu-se privit, îşi îndreptă pentru o clipă ochii spre el. Când privi-rile li se întâlniră, Nissim schiţă un salut abia vizibil. După ce ataşatul răspunse salutului, ochii săi se îndreptară din nou spre scenă. În acest fel, îşi confi rmaseră unul altuia prezenţa la întâlnirea de după concert.

La fi nalul concertului, ropotele de aplauze care izbucniră după ce toţi artiştii salutară publicul încheiară spectacolul.

Nissim încercă să rămână în urma mulţimii care se îndrepta spre ieşire. Pentru că îşi ţinea soţia de mână, Lena înţelese că trebuia să meargă mai încet şi îi cedă lui tot controlul. Într-un fi nal, la uşa de la capătul coridorului se întâlniră cu Hamit Tahir Celene, ataşatul militar.

După ce îşi dădură mâinile şi se întrebară unul de starea celui-lalt în limitele amabilităţii diplomatice, începură să meargă încet, dar lăsându-le pe cele două doamne în urmă.

Lena era obişnuită cu astfel de situaţii. Privea cu înţelegere faptul că soţu l ei u it a d e e a câ nd e r a p e ca le s ă stabilească importante legături de afaceri, jucându-şi rolul cât mai bine posibil. De această dată, ea începu o discuţie despre concert cu eleganta soţie a

ataşatului.

130

131

Fără să lungească vorba, Nissim trecu direct la subiect:

– Transportul de arme despre care v-am informat luna trecută se va face zilele astea. Ar fi foarte benefi c dacă ne-am putea întâlni în cursul acestei săptămâni să ne ocupăm de lucrurile preliminare în ceea ce priveşte monitorizarea operaţiunii în comun, domnule ataşat. Dumneavoastră ce credeţi?

Hamit Tahir răspunse cu obişnuitul său zâmbet sincer:

– Desigur, ar fi foarte util. De fapt, şi noi v-am fi propus să ne î nt âl n im z ilele ast ea. A n k a r a fa ce o pr esiu ne s er ioasă asupra noastră în legătură cu cine se afl ă la destinaţia acestui transport critic.

– Sunt sigur că aţi făcut cercetările necesare în ceea ce priveşte această problemă, spuse Nissim, privindu-l cu subînţeles.

Răspunsul lui Hamit Tahir fu atât de rece încât reuşi să îngheţe zâmbetul de pe faţa lui Nissim:

– Bineînţeles că le-am făcut. Însă, pe parcursul cercetărilor, faptul că unul din prietenii noştri şi-a pierdut viaţa în timp ce se ocupa de problemă ne-a întristat profund.

Chiar dacă vru să pară neafectat, Nissim arătă într-o manieră controlată că remarca îl deranjase. Ştia că Serviciul de Informaţii turcesc poseda sisteme de

informare de o superioritate de netăgăduit. Erau oamenii aceloraşi meleaguri, frământaţi din acelaşi aluat. Când agenţii de informaţii israelieni făceau evaluările, întotdeauna îi ţineau deoparte pe colegii lor turci; după ei, al doilea serviciu de informaţii pe care-l apreciau şi respectau era MIT.

– Aceea a fost o treabă pe care noi nu am aprobat-o. O adevărată surpriză... spuse Nissim, considerând că nu era o problemă să recu-noască asta.

Locul zâmbetului de pe faţa lui Hamit Tahir fu luat de o expresie serioasă, dar prietenoasă în acelaşi timp. Tăcu şi îl privi pe colegul său israelian, după care spuse:

– Nissim, v-am mai avertizat şi înainte că nu trebuie să încălcaţi regulile atunci când jucaţi în Istanbul. Prietenii noştri americani sunt cei care se implică de obicei în acest tip de jocuri. Noi credem că avem cu voi o relaţie de interese mai corectă şi mai echilibrată. După un moment de ezitare, continuă: Noi deja cooperăm în toate tipurile de ameninţări potenţiale care pun în pericol vieţile cetăţenilor nevinovaţi ale ambelor ţări. De aceea, vă rog ca pe teritoriul ţării mele să nu desfăşuraţi nicio operaţiune care să mă pună într-o situaţie difi cilă faţă de Ankara. Pentru că atât eu, cât şi superiorii mei vrem să păstrăm în cele mai bune condiţii respectul reciproc şi prietenia deja existente între noi.

Nissim nu avea o altă cale decât să fi e sincer. I se adresă ataşatului pe nume:

– Dragă Hamit Tahir... şi eu sunt obligat să-mi fac treaba, dar uneori este imposibil să ţii toate lucrurile sub

control. Însă poţi fi sigur că voi încerca pe cât posibil să nu dau niciun ordin care să vă pună în situaţii difi cile, spuse el.

Hamit Tahir zâmbi din nou cu afecţiune.

– Vreau să ştii că mi-a părut rău de agentul tău, Nissim.

– Mulţumesc, prietene... Era unul din cei mai buni agenţi ai noştri, dar a făcut o greşeală pe care a plătit-o cu preţul vieţii. Singura mea consolare este să ştiu că îl veţi prinde în scurt timp pe criminal. Acest lucru este foarte important pentru mine şi prietenii mei, spuse Nissim privindu-l pe ataşat în ochi.

Hamit Tahir puse cu prietenie mâna pe umărul lui Nissim.

– Nu vă faceţi griji. Ştim ce simţiţi. Această problemă poartă şi pentru noi o importanţă vitală. Acest dosar a atras deja atenţia celor din Ankara. Din acest motiv, cred că pentru prinderea criminalilor nu va fi nevoie de prea mult timp.

– Bine atunci... Să nu le facem pe doamne să mai aştepte. Mai vorbim luni la telefon. Hotărâm şi data şi locul întâlnirii, adăugă Nissim pe un ton liniştit, punând punct în acest fel conversaţiei.

După ce îşi petrecu sfârşitul de săptămână în stil tipic - vizitându-şi prietenii şi familia - Nissim merse luni dimineaţă foarte devreme la birou - ca de obicei, de altfel - şi citi rapoartele ultimelor douăzeci şi patru de ore. Nu venise nicio informaţie de la agenţii de pe teren care să merite interes. Plictisit, aruncă dosarul peste

celelalte rapoarte pe care le citise în ultimele zile. Se uită timp îndelungat la soarele desenat pe cana de cafea de pe biroul lui. În mintea lui, gândurile veneau şi plecau precum valurile: trebuia să-l găsească pe ucigaşul agentului său, trebuia ca armele din Zakho să nu ajungă la destinaţie. Mai mult decât atât, transportul care urma să fi e făcut trebuia bine urmărit şi nu trebuiau scăpate din vedere camioanele. Cel mai important lucru era numirea unui nou agent pentru operaţiunea din Istanbul. Era atât de multă treabă... În plus, toate acestea trebuiau făcute fără să-i ofenseze pe colegii lor turci.

Exact în acel moment se auzi o bătaie în uşă. Secretara lui, Gina, intră în birou cu un dosar în mână. Era format din ştiri tăiate din cotidi-enele turceşti. În acest fel, problemele de pe ordinea de zi a ţării-ţintă, reacţiile poporului şi ale celor de la conducere, refl exele sociale, schimbarea nevoilor sociale erau urmărite îndeaproape, iar acest dosar era pus la arhivă împreună cu un raport de evaluare care urma să fi e folosit în ziua potrivită.

Cu părul ei foarte scurt şi buzele foarte subţiri în centrul feţei foarte osoase, Gina arăta mai mult ca un bărbat decât ca o femeie. Ave a piep t ul pl at şi şoldurile înguste. Munca şi caracterul ei se afl au într-o armonie perfectă, însă îşi plătise preţul vieţii clădite pe o totală discreţie trăind în singurătate. Era una din acele femei care nu reuşise niciodată să atragă atenţia bărbaţilor.

Nissim se simţea obligat să o protejeze întotdeauna. Poate pentru că o asemăna pe această fată

bătrână cu sora lui mai mare, pe care o pierduse în copilărie. Cine ştia... Ca întotdeauna, o întâmpină pe un ton autoritar:

132

133

– Da?

Gina nu consideră că era cazul să-şi ascundă expresia tensionată a feţei.

– Domnule, cred că în Istanbul sunt unele probleme!

– Cum adică? întrebă Nissim desfăcându-şi braţele.

Gina răspunse rapid:

– Ieri noapte, cineva a condus o operaţiune de curăţare într-unul din cartierele estice ale oraşului i. Un g r up de terorişti a fost exterminat. Toate informaţiile se afl ă în dosar... Poftiţi.

Apoi părăsi camera, lăsându-l pe Nissim singur să lucreze.

Când luă dosarul şi începu să citească pagină cu pagină, simţi cum începe să se înfi erbânte. Ziarele prezentau masacrul pe prima pagină. Poliţia nu dăduse prea multe declaraţii, dar surse de încredere – aşa cum erau numiţi reporterii plătiţi din cadrul poliţiei – vorbeau despre o posi-bilă legătură între cei ucişi şi crimele imamilor. În lumina informaţiilor obţinute de la aceste surse secrete, era pentru prima oară menţionată o legătură cu crimele imamilor. O sectă religioasă era asociată cu ele.

În legendele fotografi ilor celor ucişi erau date

scurte cu privire la trecutul lor. Într-una dintre fotografi i, un bărbat cu barbă blondă avea o privire foarte deranjantă. Presa găsise foarte interesant faptul că fusese implicat în nenumărate cazuri de atacuri violente soldate cu răniri, furturi şi violuri. Acceptarea într-o sectă a unei persoane care fusese condamnată pentru viol stârnise multe controverse în legătură cu aspectul moral.

Presa turcă s e c o mp o r t a tot t i mpu l d e p a r c ă ar fi trăit în Turcia, dar ar fi lucrat în America. Fiecare ştire care nu stârnea interesul oame-nilor de pe stradă f ăcea ca mass-media să o abordeze cu pof tă şi să ţină ocupată ordinea de zi poate săptămâni întregi. Această ştire era foarte importantă pentru Nissim. Acum avea şi legătura: secta Sadiki.

După un timp, lăsă dosarul pe masă şi îşi încrucişă mâinile pe piept. Ca întotdeauna, începu să se legene încet. Iar după o scurtă vreme, gândurile începură să-i invadeze mintea: posibilitatea existenţei unei legături cu crimele imamilor se mărise foarte tare, nu mai încăpea loc de discuţii. În timp ce se accentua ideea că erau conduşi de un anumit centru, nu era sigur în privinţa numelui. Din câte îşi amintea, acea sectă era unul din grupurile caracterizate de o linie ponderată, care nu se amesteca în politică şi ai cărui membrii se remarcaseră prin-tr-un comportament tolerant. Liderul lor – cel pe care-l numeau Hogea Efendi – nu avea nicio legătură cu violenţa sau cu islamismul radical. Dimpotrivă, precum Gandhi - liderul mişcării de independenţă a Indiei - adoptaseră şi ei principiul *Dacă cineva îţi loveşte un*

obraz, întoarce-l şi pe celălalt. Nissim trebuia să treacă în revistă toată arhiva în legătură cu acel subiect. În timp ce se întindea să ia receptorul, se simţi fericit pentru că prima idee prinsese contur. Când auzi vocea lui Moshe la celălalt capăt, spuse:

– Moshe, vreau să pregăteşti toate dosarele care sunt în arhivă în legătură cu secta Sadiki. Ai o jumătate de oră.

134

Apoi închise telefonul.

Îşi încrucişă din nou mâinile pe piept şi începu să se legene, când auzi răsunând în birou sunetul care anunţa sosirea unui nou mesaj elec-tronic în cutia poştală. Când îl deschise, văzu că erau dosarele despre secta Sadiki. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Moshe îşi făcea bine treaba. Ridică din nou receptorul. Moshe răspunse prompt:

– Domnule?

– Întotdeauna ţi-am admirat viteza, dar de data asta cred că ai doborât recordul.

Moshe răspunse cu o bucurie copilărească:

– Pot face chiar şi mai bine, domnule. Gândindu-mă că o să vă stârnească atenţia, am făcut şi o mică analiză. Am strâns şi artico-lele apărute în presa proislamistă în legătură cu liderul sectei, Hogea Efendi. Mai mult de atât, am afl at că în acest sfârşit de săptămână u r me a ză să me a rg ă l a l z m i r să îşi întâlnească d iscipol i i. P ute m fi mândri de sursele noastre de informaţii din Istanbul. Desigur, să ştii care

informaţie va fi cerută este, de asemenea, o abilitate...

Nissim observă lăudăroşenia din ultima frază. Trebuia totuşi să accepte că Moshe era mult prea priceput pentr u un f u ncţionar de birou. Se simţise întotdeauna norocos că avea astfel de colegi. De aceea, nu crezu că ar fi o problemă dacă îl lăuda şi el.

– Moshe, vreau să ştii că am fost cu adevărat impresionat. Faptul că eşti atât de priceput îmi dă un motiv de bucurie. Cred că în curând te voi trimite şi pe tine în junglă!

Expresia *a merge în junglă* însemna, în rândul agenţilor secreţi isra-elieni, participarea la operaţiuni, iar pentru un funcţionar de birou, acest lucru reprezenta din punct de vedere profesional apogeul carierei.

– Vă mulţu m e s c, d o m n u le ... A, p e lâ n g ă asta, mai este un lucru inte-resant: fi ica bogatului om de afaceri care fusese răpită s-a întors acasă ie r i n oapt e. C re d că datorită i n fl uenţei t at ălu i său, î n c ele m ai mu lte z i a re acest lucru a fost menţionat ca o ştire nesemnifi cativă de pagina a treia. S-a relatat că fata a fost eliberată de răpitorii ei, ieri noapte, într-un mod de neînţeles.

Era o ştire importantă pentru Nissim.

– Nu mai spune! Asta-i interesant! Bine, Moshe, îţi mulţumesc din nou, spuse el şi, după ce închise telefonul, îşi încrucişă din nou braţele şi începu să se legene.

Această legănare o enerva foarte tare pe Lena, însă pentru el era o adevărată metodă de a găsi soluţii.

Faptul că eliberarea fi icei omului de afaceri avusese loc în aceeaşi noapte cu masacrul merita luat în consi-deraţie. Oare omul de afaceri încredinţase găsirea răpitorilor fi icei sale unei grupări teroriste? Pentru că în trecut, când se afl ase în Turcia, fusese martorul unor astfel de lucruri, această idee era departe de a-l surprinde. De fapt, oamenii de afaceri care doreau să aplice tipul lor de justiţie în loc să cadă la o înţelegere cu grupările teroriste găseau întotdeauna mai indicat să încredinţeze aceste probleme unuia din

grupurile organizaţiei mafi ote cu orientare de dreapta. Dacă răpitorii erau cu adevărat membrii unei grupări religioase radicale, mafi a cu orientare de dreapta nu ar fi dorit să se implice însă într-o acţiune atât de sângeroasă, pentru că ei aveau o atitudine pozitivă faţă de aceste grupări religioase. Numai mafi a turcească îşi respecta convingerile religioase. Din acest punct de vedere, aveau principii de lucru admira-bile. Întotdeauna se purtau cu indulgenţă faţă de religie, familie, femei şi copii. Aceasta era o moştenire socială care venea din cultura Impe-riului Otoman. Îşi arătau cruzimea numai faţă de bărbaţi. Deodată, simţi un sentiment de admiraţie ciudată; pentru moment fu contrariat, însă apoi dădu nepăsător din umeri. Cel puţin erau mai respectuoşi decât mafi a rusească.

Încercă să-şi concentreze din nou gândurile pe dosarul pe care îl avea în faţă. Dacă într-adevăr fusese încheiată o astfel de afacere, uciderea militanţilor

religioşi în noaptea în care fata fusese eliberată ar fi fost o mare prostie. Poate că se purtau aşa voit. Apoi se gândi că un om de afaceri atât de cunoscut nu s-ar fi putut purta atât de ires-ponsabil. Bine. Atunci cum se întâmplase? Să li se fi făcut răpitorilor brusc milă de ea şi s-o fi lăsat să plece? Poate că, pentru a atrage atenţia opiniei publice, omul de afaceri înscenase el însuşi acţiunea... N-ar fi fost posibil? Nu, nu ar fi fost: un om nu şi-ar fi folosit propria fi ică pentru a provoca o reacţie. O astfel de acţiune nu corespundea valorilor tradiţionale turceşti în ceea ce privea familia. Poate că era o acţiune stupidă cu efect contrar pusă în aplicare de unul din grupurile kema-liste care doreau creşterea tensiunii în ţară. Poate aleseseră această cale pentru a creşte tensiunile dintre diversele grupări. Şi asta i se păru o idee proastă.

Luă dosarul de pe masă şi se uită din nou la fotografi i. Apoi se uită la fotografi ile lui Hogea Efendi de pe monitor. Se gândi mult timp. Deci Hogea Efendi urma să meargă la Izmir. Oare ce simţea când ştia că din acea zi avea să fi e urmărit de Serviciul de Informaţii turcesc? În ochii poliţiei devenise suspectul numărul unu. Din acest motiv, n-ar fi putut planifi ca această treabă. Se hotărî să-l urmărească mai îndea-proape pe acest om. Trebuia să-i avertizeze pe agenţii săi din Istanbul şi Izmir. Voia să ştie totul despre el.

Deodată se simţi neplăcut. Pierderea agentului de teren, inclu-derea răzbunării pe ordinea de zi, faptul că agentul avea un iubit despre care nu-i informase - bine

că tipul era un prost oarecare - apoi armele care fuseseră comandate în nordul Irakului, crimele imamilor, masacrul cu securi din clubul de noapte, răpirea acestei fete şi acum Hogea Efendi...

Ultimele zile fuseseră pline de probleme. Avea nevoie de Lena. Era oare posibil să existe un sentiment mai frumos decât să se afl e în braţele dragii lui soţii? Dacă într-o bună zi avea să o piardă? Ce avea să facă atunci? Se simţi rău. Un sentiment de singurătate îl cuprinse şi începu să îl preseze. Se rugă la Dumnezeu să moară înaintea ei. Apoi

opri într-un mod controlat această stare de isterie, după care încercă să se concentreze asupra muncii sale.

În acel moment, cineva ciocăni la uşă, după care intră. Era Moshe.

– Domnule, tocmai acum a sosit lista transportului din nordul Irakului. M-am gândit că aţi dori să o vedeţi, spuse el îngrijorat.

Nissim fu surprins.

– Moshe, te rog să-mi spui dacă am uitat... Azi e cumva sărbă-toarea inteligenţei sau ce?

– Nu putem fi tot timpul atât de efi cienţi, dar nici rău n-o ducem, răspunse Moshe cu o expresie timidă.

Examinând cu atenţie documentul care îi fusese înmânat, Nissim simţea cum se încorda cu citirea fi ecărui rând de pe listă. Privind la tipurile de armament, se înţelegea clar că lista nu era una pregătită la întâmplare. Erau acolo enumerate atât arme pentru

atac, cât şi pentru apărare. Nu îi scăpară din ochi nici vreo două completări în care erau menţionate piese de schimb. Se cufundă iar în propriile gânduri. Fără să-şi dea seama, începu să se legene, însă, odată cu întrebarea asisten-tului său, îşi reveni.

– Ce vom face?

Da, era într-adevăr o întrebare bună: *Ce aveau să facă?*

După o tăcere de câteva secunde, Nissim răspunse:

– Ce vom face? Vom afl a când va avea loc transportul şi îl vom urmări. Bineînţeles că trebuie să-i punem la curent şi pe colegii noştri turci. Dacă lista asta ne-a venit nouă, sigur le-a fost trimisă şi lor, dar tot trebuie să le arătăm cât de bine intenţionaţi suntem, făcându-ne datoria de a-i informa. Desigur, se vor face că nu ştiu nimic... Pun pariu că ştiu că avem această listă şi acum aşteaptă să-i sunăm.

– Oare ei ce au de gând să facă?

– Dragă Moshe, principala noastră datorie este să apărăm Isra-elul de toate tipurile de ameninţări externe, iar problema asupra căreia ne concentrăm amândoi este să prevenim orice ameninţare sau atac care ar veni asupra Israelului din partea Turciei. Facem tot ce e nevoie pentru a realiza asta. În acelaşi fel, colegii noştri turci sunt obligaţi să-şi protejeze ţara, şi pentru asta lucrează şi ei. Însă acolo, situaţia este diferită... Ei luptă pentru a elimina atât ameninţările interne, cât şi pe cele externe. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani

urmărindu-i pe aceşti oameni. Oricât de indiferenţi şi de liniştiţi ar părea, cu sigu-ranţă urmăresc fi ecare problemă. Dacă există vreun punct pe care-l trec cu vederea... Ei bine, atunci ne arătăm noi priceperea. Acum, te rog să le trimiţi lista asta să vedem ce vor face.

După ce Moshe o luă şi ieşi din birou, Nissim se uită la soarele desenat pe cana de pe masă. Avea încredere în instinctele lui. Când se uita vreme îndelungată la motivul soarelui iar desenul se transforma într-o grămadă de şerpi, însemna că avea să fi e o situaţie neplăcută şi obositoare. Astăzi, motivul soarelui de pe cană se transformase într-o grămadă de şerpi.

137

21

IZMIR, Drumul dinspre Manisa Iunie

Căldura verii se aşternuse de-a binelea peste toată regiunea egeeană. Televiziunile şi posturile de radio anunţau o temperatură la umbră de treizeci şi şapte de grade şi o umiditate care atingea valoarea de şaizeci la sută şi, din acest motiv, îi atenţionau în special pe cei care sufereau de boli cardiace şi pe bătrâni să nu iasă la orele prânzului pe stradă decât în cazuri extreme.

Afl ându-se pe drumul de la Manisa la Izmir, Selim îşi dădu o dată în plus seama cât de important era faptul că maşinile erau dotate cu aer condiţionat. Opri în Afyon să mănânce chiftele şi, de cum coborî din maşină, limba de foc a vântului îi arse faţa, iar acest lucru îl zăpăci puţin. Pentru un moment, avu senzaţia că se afl a într-un cuptor şi înţe-lese mai bine de ce interiorul pepenilor

galbeni se topea.

Zâmbi când văzu noua şi imensa statuie a lui Ataturk înălţată la ieşirea din Manisa. Speră ca şi noile generaţii să simtă la fel de puternic acea bucurie. Ei nu puteau decât să-şi închipuie – nu şi să înţeleagă cu adevărat – ce simţiseră şi durerile prin care trecuseră oamenii în trecut, în perioada războiului de independenţă. Focul durerii îi mistuise numai pe ei. Legenda independenţei din cărţile de istorie – citită ca şi cum ar fi fost un basm plin de acţiune sau explicată numai prin câteva fraze – fusese plătită cu viaţa unei întregi generaţii. O viaţă petrecută între războaie şi sărăcie. Cea mai mare fericire a celor care o trăiseră fuseseră clipele salvării ţării de inamici şi a fondării Republicii...

De atunci până în prezent, noţiunile de *naţionalism*, *patriotism* şi *popor* se schimbaseră. În anul 2002, când echipa naţională de fotbal reuşise să câştige locul al treilea la Campionatul Mondial, şi în special la revenirea ei în ţară, toţi oameni ştiuseră să lase deoparte orice discriminare şi ieşiseră pe străzi, radiind de bucurie. Chiar dacă p ent r u u n t i mp foar te scu r t, at u nci ştiuseră să fi e uniţi. Selim se gândea că cea mai mare parte a oamenilor care trăiau pe acele meleaguri aveau o abordare mai modernă a noţiunii de *patriotism*. Altfel cum s-ar fi putut explica faptul că nu numai cetăţenii care trăiau în acea ţară, dar şi cei din afara graniţelor, îşi luau steagurile şi ieşeau pe stradă pentru a sărbători? Era foarte clar că toţi oamenii care locuiau în

acel areal aveau aceleaşi sentimente.

Când observă maşina poliţiştilor de la circulaţie ascunsă în spatele tabelei care indica intrarea în Izmir, Selim se gândi că atâta gândire profundă era sufi cientă pentru o zi. Încetini. După ce trecu şi de urmă-torul viraj - unde se afl a o altă maşină a poliţiei care oprea vehiculele

conform anunţurilor făcute prin staţie de echipajul pe care-l văzuse ascuns în spatele tabelei - acceleră din nou. Urcând rampa, privi cu admiraţie pădurile. Totul părea atât de plin de viaţă încât orice om simţea recunoştinţă în faţa acelei bogăţii. După ce trecu şi de ultimul viraj, oraşul Izmir îl salută, învăluit într-un abur tremurător şi subţire datorat căldurii arzătoare.

Când se opri la al doilea semafor, în Bornova, şi văzu pustietatea care domnea pe stradă, se gândi că toţi oamenii fugiseră în locuri umbrite şi răcoroase, ascunzându-se de Soare. Într-adevăr, nu era un lucru prea inteligent să te plimbi pe o asemenea zăpuşeală. În zilele atât de călduroase îşi aducea tot timpul aminte de Ayhan Işik, unul din cele mai importante nume ale cinematografi ei turceşti. Selim avea în jur de nouă ani când Regele Neîncoronat - aşa cum fusese numit - murise într-o zi foarte călduroasă din cauza unui accident vascular pe când făcea plajă în balcon. Plânsul femeilor şi întristarea profundă a bărbaţilor care auziseră de trecerea lui în nefi inţă îl afectaseră vreme îndelungată pe băiat. Nu uitase niciodată dispariţia

acelui om care fusese eroul mândru al copilăriei sale, cu atât mai mult cu cât moartea îi fusese cauzată de căldură şi Soare. De aceea ura Soarele. Niciodată nu aducea în discuţie faptul că nu suporta căldura, însă pe t imp de vară stătea cu încăpăţânare departe de plaje.

Merse direct la hotelul de pe şoseaua de coastă din cartierul Guze-lyali. Voia să se răcorească sub un duş rece cât mai repede cu putinţă. Când intră în hotel, frumoasa tânără de la recepţie îl întâmpină cu un zâmbet minunat. Cu siguranţă, fetele din Izmir puteau fi personaje de poveste datorită frumuseţii lor. În timp ce o urmărea pe tânăra care îi completa formularele de înregistrare, se gândi la o posibilă mutare a sa în Izmir într-o bună zi.

Se duse în cameră, se dezbrăcă şi se băgă repede sub duş. Cu tot aerul condiţionat din cameră, parcă se afl a într-un cuptor. Duşul rece îi mai luă din oboseală, chiar dacă pentru scurt timp. După aceea se îmbrăcă şi ieşi din hotel pentru a-şi vizita clienţii din Izmir. Se plimbă toată ziua prin Kemeralti, Karşiyaka, Alsancak şi Cigli, unde se şi întâlni cu ei. Hoinări pe străzi. Se uită la vitrinele magazinelor şi la frumoasele fete din oraş. În sfârşit, când începu să se întunece se întoarse la hotel. Pentru cină comandă o salată de sezon cu multă verdeaţă şi două porţii de pepene galben. Urmări ştirile de seară de la televizor. Nu se putu împotrivi prea mult stării de moleşeală care îl cuprinse după masă, şi, cu toate că era încă devreme, închise televi-zorul şi se aruncă în profunzimile somnului.

După o bună bucată de timp, simţind că patul se leagănă, sări din el. Pentru a înţelege ce se întâmpla, rămase câteva secunde nemişcat, concentrându-se la podea. Nimic nu se mişca însă. Probabil fusese un vis. Cu toate astea, simţi o ciudată nelinişte. Era ca presiunea perce-pută în cazul înecului. Mergând spre baie pentru a se spăla pe faţă, se opri şi se uită la ceasul lăsat lângă televizor: era zece şi cinci minute.

139

Nu t recu se mult timp de când se culca se, d a r el se si mţea de parcă ar fi dormit ore întregi. Pe când se afl a în baie, stropindu-se cu apă rece pe faţă, auzi un lătrat isteric venind de afară. Îl făcu să rămână nemişcat. Fără să-şi mai şteargă faţa, se duse la fereastră. Lătratul devenea din ce în ce mai dement. Când dădu perdeaua la o parte, ochii i se înceţoşară în faţa imaginii care i se aşternu în faţă.

– O, Doamne! mai putu spune cu voce tare.

Nici măcar o lumină nu ardea în clădirile din faţă, iar pe străzi nu era nici ţipenie de om. Imaginea pe care o văzuse cu săptămâni în urmă în visul cu cutremurul era acum reală şi stătea în faţa ochilor lui. Ceea ce simţi în inimă fu mai mult decât frică, fu panica aceea neîn-frânată ca a unui copil care şi-a pierdut tatăl. Câinele continua să latre fără să respire, gata să-şi rupă gâtlejul.

– Dumnezeule! Dumnezeule! spuse el şi începu să se îmbrace în grabă. Îşi luă telefonul mobil, ceasul şi portofelul şi o şterse din cameră. Era pe cale să intre în stare de şoc. Pe coridor nu se afl a nimeni. Fără ca

măcar să se uite la lift, o luă la fugă pe scări. La recepţie nu era nimeni, ori acolo trebuia să se afl e cel puţin un angajat. Nu-şi putea stăpâni lacrimile şi ieşi din hotel plângând. Trecu pe trotuarul de vizavi în fugă. Câinele îşi rupea gâtlejul. Sunetele scoase de el nu mai aveau nimic comun cu lătratul, devenind schelălăituri. Când ajunse pe malul mării, se opri şi privi în urmă. Exact ca în vis, stătea în faţa sutelor de blocuri sprijinite unele în altele de pe strada paralelă cu faleza. Privea spre apartamentele în care nu ardea nici măcar o lumină. Se tăiase curentul. Brusc, totul îngheţă. Schelălăitul câinelui, sunetul mării, torsul becu-rilor de pe stradă şi toate celelalte sunete încetară. Se opri şi el din plâns şi apoi fu cuprins de o stare de linişte şi inocenţă. Parcă era în mijlocul unui fi lm mut sau scufundat până la genunchi în betonul proaspăt turnat pe trotuar. Nu mai simţea absolut nimic.

Deodată, simţi sub el un val uşor de zguduituri. Geamurile blocu-rilor din faţa sa începură s ă se zgâlţâ i e . U n t r e m u r u r i a ş rupse pământul şi cuprinse clădirile.

(În numele lui Dumnezeu cel Milostiv şi Îndurător... Când se cutremură Pământul întru cutremurul său)

Braţele nevăzute ale cutremului zguduiau blocurile precum un uriaş care ieşise din pământ. Selim nu mai auzea niciun zgomot. Fără să-şi dea seama, sufl etul său se retrăsese, urmărind puterea apocaliptică din spatele unui geam divin şi fi ind martorul semnului. Din mijlocul şoselei, o imensă bucată de asfalt se rupse şi fu azvârlită

la aproximativ zece metri în aer.

(Şi Pământul scoate afară greutăţile sale)

Oamenii fugeau câte doi-trei în balcoane. Pentru că aproape toţi se afl au în stare de şoc, nu ştiau ce să facă, dar se ţineau de câte ceva, încercând să rămână în picioare.

(Şi când omul zice: Ce se întâmplă?*)*

Selim observă că din cauza căldurii cei mai mulţi dintre ei erau fără pijamale.

(În ziua aceea, Pământul va povesti toată istoria sa) Unii dintre ei îşi ridicaseră fără speranţă mâinile spre cer. Mai întâi coloanele începură să se rupă una câte una, ca ramifi caţiile fulge-relor, iar apoi căzură bucăţi de acoperişuri. *(Pentru că Domnul tău i-a arătat-o)*

Bucăţile rupte din acoperişuri îi făcură pe oameni să treacă la acţiune. Fără să se gândească, unii dintre ei se aruncau din balcoane. Conductele de gaze din dreptul intrărilor în clădiri explodau şi limbi uriaşe de foc se îndreptau spre cer.

(În acea zi, oamenii vor ieşi cu cetele să le fi e arătat ceea ce au făcut) Când clădirile începură să se prăbuşească de parcă ar fi fost zdro-bite de piciorul unui uriaş nevăzut, aruncările în gol de la ferestre şi balcoane se înmulţiră şi ele. Sutele de oameni care cădeau de la înăl-ţimi pe beton semănau cu măslinele care cădeau din copaci. Parcă se supuneau unei voci care le şoptea la ureche să se arunce. *(Cel ce a făcut bine cât un fi r de colb, bine va vedea)* Selim privea tăcut şi nemişcat la toată această tragedie. Unii dintre oameni se aruncau în

focul mistuitor din faţa clădirilor care începu-seră să se dărâme.

(Şi cel ce a făcut rău cât un fi r de colb, rău va vedea) Când trupurile oamenilor începură să ardă în fl ăcări, un fum gălbui şi înecăcios se ridică spre cer şi un miros izbitor de carne şi grăsime arsă se împrăştie peste tot...

140

141

22

ANKARA, Kavaklidere Iunie

Şeful Grupului de Investigare a Organizaţiilor Teroriste – colonelul Sahir Balanci - studie cu atenţie fotografi ile incluse în dosarul din faţa lui. Nu putea înţelege cum de era posibilă atâta vărsare de sânge fără utilizarea unei arme. Oare ce fel de reglare de conturi era asta? Şi cel mai important - ce se întâmplase de atâţia oameni nu fuseseră capabili să-şi folosească armele pentru a se proteja? Ridică din sprâncene şi îl privi pe căpitanul Yillar, responsabilul Operaţiunilor.

– Huseyin, pot să aud părerea ta?

Din cauza crimelor din Karanfi lli şi a listei cu comanda de arme din nordul Irakului care le fusese trimisă din Tel Aviv, GIOT avea cea de-a doua reuniune extraordinară de la începutul anului. Spre deose-bire de celelalte dăţi, pentru că preşedintele fusese pe drum – întor-cându-se de la Ist a nbul – şi avionul său aterizase pe Aeroportul Militar Murtet la ora 20:00, reuniunea începuse la 21:00. În prima jumătate de oră fură făcute

prezentările maiorului Batur Uzmez şi ale specialis-tului în analiză Bariş Akdiller. Mai întâi, maiorului Uzmez îşi susţinu prezentarea fără nicio interpretare. Apoi Bariş prezentă informaţiile în legătură cu uciderea agentului israelian şi cu Selim, care apărea drept iubitul ei. Deoarece considerase că nu era cazul să spună despre sentimentele pozitive pe care le avea faţă de Selim, se limită numai să precizeze că era ţinut pe listă ca suspect obişnuit. Pe lângă astea, faptul că se afl a pe lista celor care erau monitorizaţi pe viaţă la numărul 888 făcu ca dosarul să devină unul interesant.

Căpitanul Huseyin Yuzbasi nu dori să vorbească numai de dragul de a vorbi. Nu ar fi putut spune prea multe.

– Domnule preşedinte, noi de obicei folosim arme în operaţiu-nile de comando. Dar dacă suntem obligaţi să ne batem corp la corp, la inamicii noştri sunt observate în general cazuri de fracturări de oase şi mici hemoragii interne. Când mă uit însă la consecinţe - aşa cum apar în aceste fotografi i - pot spune că sunt cam confuz. Adică gâturi rupte şi sfâşiate, ţevi de puşti care intră pe gură şi ies prin ceafă - sunt imagini pe care nu suntem tocmai obişnuiţi să le vedem. Fireşte, faptul că nu s-a opus niciun fel de rezistenţă este foarte ciudat. Poate că înainte de operaţiune au fost folosite gaze paralizante, utilizate în general de ruşi...

Preşedintele îşi întoarse privirile spre specialistul în analiză stra-tegică.

– Tu ce spui, Derya?

Derya Bozoglu nu ascunse faptul că era afectat de violenţa pe care o întâlnise în fotografi i.

– Şi eu sunt de aceeaşi părere cu căpitanul, domnule. Este foarte ciudat că nu există nicio urmă de luptă. Nu vreau să fac presupuneri în ceea ce priveşte uciderea oamenilor prin sfâşiere. Căpitanul Yillar poate face constatările cele mai corecte în acest sens. Însă gazul folosit de ruşi împotriva cecenilor în operaţiunea de la teatru ar trebui să poată fi obţinut cu mare uşurinţă. Cel puţin sper că un astfel de gaz nu a ajuns pe mâini greşite. Pentru că, dacă a intrat în ţară şi poate fi folosit în acest mod, el va constitui o ameninţare pentru securitatea noastră.

Cele spuse de Derya provocară o tăcere îndelungată în cameră. În afara discuţiilor de rutină în legătură cu siguranţa internă sau a urmăririi evoluţiilor din lume, ameninţarea cu gaze nu fusese adusă în discuţie într-un mod atât de serios. Singura persoană care nu arăta deloc tulburată era Bariş.

El bănuia cine şi în ce fel înfăptuise atacul, dar nu i-ar fi căzut tocmai bine să atragă din senin atenţia asupra lui Selim. Puterile lui supranaturale erau impresionante. Consolidarea prieteniei dintre ei ar fi putut deveni în viitor importantă în ceea ce privea interesele ţării. Uciderea câtorva terorişti era o nimica toată pe lângă securitatea naţio-nală. Dacă într-adevăr Selim fusese cel care făcuse curăţenia aceea, nu-l putea învinovăţi. Iubita îi fusese ucisă, iar acest lucru îi dăduse dreptul de a se răzbuna. Dacă era posibilă, răzbunarea

era dreptul fi ecăruia. Ce bărbat l-ar fi putut ignora pe cel care îi omorâse cu bună ştiinţă femeia? Dacă cineva lua viaţa cuiva într-un mod conştient, atunci însemna că se îndatora, iar când venea ziua scadenţei, nu era nimic mai normal decât plata datoriei. De altfel, nu pe baza acestui principiu se constituise şi grupul lor? Cei care se înarmau şi foloseau aceste arme împotriva statului trebuiau într-o bună zi să plătească preţul.

Nimeni nu avea dreptul să ia vieţile oamenilor nevinovaţi numai pentru că nu îi plăcea felul în care funcţiona statul. Toată lumea urma calea pe care înainta majoritatea, iar cei care nu agreau această cale reprezentau minoritatea, care încerca să-şi impună ideile în faţa majo-rităţii pe cale democratică sau care părăsea această corabie şi se urca pe alta. Bariş credea că impunerea şi ţinerea în viaţă a unor ideologii cu forţa armelor era un indicator tipic de inteligenţă scăzută. Cea mai mare parte a teroriştilor era formată din oameni nu tocmai deştepţi. Dar cei cu adevărat inteligenţi erau cei care lucrau singuri; de exemplu Carlos Şacalul. Colabora cu proştii numai pentru a-şi umple buzuna-rele. Iar el nu era atât de fraier încât să-şi pună viaţa în pericol de dragul unui ideal. Era acceptabil să mori pentru propria patrie, dar să te arunci în gherele morţii pentru idealurile altcuiva sau să aperi cu forţa fi zică un ideal pe care nu-l puteai apăra prin forţa vorbelor pentru că nu erai destul de înzestrat intelectual era foarte primitiv. În cele din urmă, istoria scrisă era plină de exemplifi cări care îi dădeau dreptate. Ideile care nu reuşiseră să ajungă la

masele mari de oameni nu-şi găsi-seră locul în istorie nici prin forţa armelor.

142

143

Bariş fu cel care sparse tăcerea:

– Dacă-mi permiteţi, aş vrea să-mi spun şi eu părerea, domnule, zise el şi toţi din cameră îşi ridicară capul din fotografi i şi îl priviră.

Preşedintele îi dădu cuvântul:

– Te rog, Bariş, te ascultăm.

Bariş luă o gură de apă din paharul din faţă pentru a-şi uda gâtul şi începu să vorbească pe un ton calm:

– Eu nu cred că în această operaţiune a fost folosit vreun gaz. De asemenea, nici nu cred că au fost i ntroduse î n ţară gaze care pot fi folo-site în diverse atacuri. Intuiţia mea îmi spune că, într-un mod foarte evident, acest caz a fost unul de reglări de conturi şi a avut la bază un motiv foarte simplu. Părerea mea este următoarea: faptul că unul dintre cei omorâţi acolo este membru al sectei Sadiki ne arată, de fapt, care este ameninţarea. Indiciile din casă şi armele găsite asupra celor ucişi arată că acea clădire nu era folosită numai pentru locuit, ci şi pentru interogatorii, ascunderi şi reţineri... Eu sugerez să începem un proces de arestări în legătură cu această sectă şi să-i luăm la interoga-torii pe capii ei. Aţi văzut lista comenzii de arme din nordul Irakului. Eu mă gândesc că aceste arme aparţin sectei. Mai mult deât atât, până şi crimele imamilor ne duc la aceşti oameni. Toate aceste cazuri care par să nu aibă

nicio legătură apar în zone în care oamenii împărtăşesc aceleaşi ideologii numite *salvate*.

Aţintindu-şi privirea asupra maiorului Uzmez, căpitanul Necip Akman întrebă:

– Domnule, nu aţi făcut dumneavoastră un studiu despre aceşti oameni în urmă cu doi ani?

După o scurtă ezitare, maiorul răspunse:

– Ba da, Necip. Acum doi ani am auzit unele zvonuri şi am început urmărirea acestui grup. Dar din cauza unor presiuni din partea cercu-rilor politice şi birocratice nu am avut şansa să ne fi nalizăm studiul. Pentru că în afara acelor zvonuri nu mai posedam nimic concret, nu am putut face presiuni prea mari. În schimb am infi ltrat o *căpuşă* printre ei. Dacă până în momentul de faţă nu a venit nimic pe ordinea de zi înseamnă că nu a fost primit niciun raport negativ de informare din partea *căpuşei*. Totuşi am luat notă. Mâine voi cere din nou dosarul de la direcţie.

Când maiorul termină ceea ce avea de spus, preşedintele se întoarse spre Bariş.

– Poţi continua, Bariş.

După ce îşi aruncă ochii pe notiţele din faţa sa, Bariş continuă de unde rămăsese:

– Se pare că nu va fi uşor să ne concentrăm pe acest grup. În timp ce noi vom face presiuni asupra unităţilor de informaţii şi de poliţie, partea adversă îşi va juca şi mai mult cartea politică. Totuşi, sugerez să începem această urmărire. Armele achiziţionate în nordul Irakului

arată că grupul planifi că o luptă serioasă. În special numărul mare al armelor pentru atentate indică faptul că cei care au făcut această comandă pun la cale atacuri îndreptate împotriva unor persoane cu funcţii importante. Nu putem şti în detaliu ce urmăresc, dar, când privim întregul, pot spune că e vorba despre începutul unei acţiuni foarte periculoase.

Ceea ce mai rămăsese era decizia preşedintelui în legătură cu situ-aţia. Acesta îl întrebă gânditor pe maiorul Uzmez:

– Cred că-i vom da monitorizarea dosarului în totalitate domnului Bariş. Ce spui, Batur? Vreau să am părere ta fi nală despre urmărirea acestor oameni.

Maiorul începuse deja să mâzgălească fi guri neclare cu stiloul său. Felul în care îşi mişca în ambele părţi capul arăta că nu avea o decizie clară.

– Chiar nu ştiu, domnule preşedinte. Pentru moment, nu văd o sugestie mai bună decât cea făcută de Bariş, dar, cu toate astea, cred că ar fi bine să nu omitem că ne putem întâlni şi cu alte situaţii. Tot ce ştim până în prezent este că din toţi cei care au fost ucişi, unul avea legături cu această sectă. Ăsta e singurul indiciu. Eu sunt de părere că la următoarea noastră întâlnire trebuie să fi m foarte bine pregătiţi în ceea ce priveşte secta Sadiki. Atunci îi vom putea analiza mai bine pe aceşti oameni şi ne vom putea întări supoziţiile cu ajutorul unor date mai sigure. Pentru moment, concentrarea noastră asupra lor ne poate duce în

situaţia de a ne îndepărta de adevăraţii vinovaţi. Trebuie să aşteptăm ca Serviciul Naţional de Informaţii să facă pregătiri în acest sens pentru a da forma fi nală a deciziei.

Discursul maiorului fu întrerupt de aprinderea becului pentru situaţii de urgenţă care se afl a deasupra uşii de la intrarea în birou. Privirile celor şase persoane afl ate la masă se aţintiră asupra becului care clipea. O singură şedinţă fusese întreruptă de aprinderea becului roşu de când Sahir Albay fusese preşedintele grupului de lucru până în acea zi. În perioada de criză cu Grecia din cauza insulei Kardak, se întâmplase pentru că, înaintea operaţiunii militare, şeful statului major dorise să ceară punctul de vedere al preşedintelui grupului.

Primul care reacţionă fu preşedintele:

– Ce s-o fi întâmplat? Întreruperea şedinţei nu este un semn bun, dar staţi să vedem...

Apăsă pe una din telecomenzile pe care le avea în faţă. După un şuierat scurt, uşa automată vizată se deschise.

După un salut iute, subofi ţerul care intră în cameră îi înmână preşedintelui faxul pe care-l ţinea. Salută din nou şi părăsi încăperea.

În timp ce preşedintele desfăcea hârtia îndoită, cei din jurul mesei aşteptau într-o stare de încordare. Pe măsură ce citea faxul, faţa i se făcea tot mai galbenă, iar nervozitatea şi curiozitatea celor prezenţi ajunseră la cote maxime.

După ce termină de citit hârtia, buzele preşedintelui se transfor-mară într-o linie subţire. Ridică încet capul şi îi privi pe cei din jurul mesei, după care spuse pe un ton trist:

– Domnilor, la ora 22:10 a avut loc în Izmir un cutremur cu magnitudinea de aproximativ şapte grade. Vă rog ca fi ecare să meargă imediat la atribuţiile lui. Armata trece în starea de alertă...

23

ISTANBUL, Fatih Iunie

Turan Hogea stătea turceşt e p e j o s î n m ij l o cu l ca me re i s al e şi rotea mărgelele tesbihului său de chihlimbar, muşcânduşi buzele de nervi. Deşi trecuse aproape o jumătate de oră, picăturile de sânge de pe covor nu se uscaseră în totalitate. Îl bătuse fără milă pe Suphi, care-i adusese veste că patru dintre oamenii săi fuseseră omorâţi, şi, cu toate că îi umpluse faţa de sânge, furia sa nu scăzuse. După ce auzise gălăgia din cameră, Davut intrase, îl înşfăcase pe Suphi şi-l scosese afară, şi de atunci stătea pe jos şi încerca să se calmeze. Îi pierduse pe cei mai buni patru oameni ai săi. Mai ales pe Suleyman... Îl iubise pe băiatul acela în alt fel; poate pentru că vorbiseră aceeaşi limbă, poate pentru că îi fusese consătean... Nu putea accepta moartea lui. Cu cât trecea timpul, zgârieturile de pe mâini începeau să-l doară. Îl lovise şi el pe Suphi exact în dinţii lui spurcaţi.

Încerca să-şi aducă aminte cât mai multe din trecut. Voia să afl e unde greşise. Nu putea accepta imposibilitatea descifrării scopurilor sale. Eşecul era

chiar mai rău decât moartea. Ideea că ar fi putut fi prins fără să vadă dus la capăt idealul pentru care îşi pusese bucuros viaţa în joc îl îngrijora. Ştia că multe vieţi aveau să se piardă pe acea cale, dar nu se aşteptase să-l piardă atât de repede pe Suleyman.

Treburile mergeau prost de la masacrul cu securile. Problemele care veneau una peste alta, când, după atâţia ani de zile, se apropiase atât de mult de scopul său, nu erau un semn de bun augur. Oare lăsaseră în urmă vreun martor când o uciseseră pe curva aia de ziaristă? Sau era vreun trădător printre ei? Bănuia că agenţi informatori ai unită-ţilor statului se afl au în interiorul comunităţii, dar era imposibil ca acei oameni să se infi ltreze în grupul lui. Pentru că pregătise o infrastruc-tură foarte detaliată de zece ani. Posibilitatea de infi ltrare era egală cu zero. Poate că cineva fusese indiscret şi vorbise, cine ştia pe unde, vrute şi nevrute. Dar nici acest lucru nu ar fi fost posibil. Nu numai că nu avea încredere în oamenii săi, dar, în acelaşi timp, ţinând cont de posibilitatea oricărei forme de trădare, era cu ochii pe ei şi îi punea să se spioneze unii pe alţii. Nu era nicio infi ltrare, era sigur. Atunci ce se întâmplase în locul acela atât de sigur, în care atâţia oameni înarmaţi fuseseră nimiciţi?

Statul nu putea fi cel care făcuse treaba aceea. În general, forţele de securitate transformau astfel de operaţiuni în adevărate spectacole. La acţiuni de acest gen mergeau neapărat cu camere de luat vederi şi aveau scopul să intimideze celelalte organizaţii teroriste

care urmăreau

146

147

materialele fi lmate astfel încât să renunţe la ţelurile lor sau, din cauza panicii, să făcă greşeli. În plus, în cazul acestor intervenţii, echipele speciale transformau toată treaba într-o mare nebunie, folosind mii de gloanţe. Cei care îşi făcuseră treaba într-o linişte atât de profundă trebuiau să fi fost alţii. Poate că unităţile serviciilor secrete ale vreunei ţări vecine, cine ştia?

Oare era posibil să fi fost una dintre organizaţiile rivale? Cine avea aptitudini operaţionale atât de profesioniste? De zece ani de zile, organizaţiile de stânga acţionau în general în străinătate. Cu excepţia câtorva asasinate mari din trecut, şi ele erau acum inactive.

Fratele mai mic al lui Suleyman - care se dusese la institutul medico-legal să identifi ce cadavrul - îi spuse lui Davut că fratele său avea gâtul sfâşiat. În jurul rănii nu existau urme de împuşcături şi nici arsuri de praf de puşcă. Oare ce fel de armă folosiseră?

Se putea ca tatăl fetei să se fi înţeles cu cineva? Cine ar fi vrut să aibă probleme cu cei care înfăptuiau Jihadul în numele lui Allah? Poate că tatăl fetei făcuse o înţelegere cu mafi a; dar nici ei nu ar fi condus operaţiuni de salvare de acest gen. Singurele lor griji erau să câştige nişte bani şi să poată deveni puteri în politică. Poate că erau mercenari străini... Dar nici ei nu

s-ar fi comportat atât de ciudat. Asta era treaba cuiva cu mintea complet bolnavă. Cineva cu mintea mai bolnavă ca a lui Davut şi al naibii de priceput... Dar de unde scosese treaba asta cu un singur om? Un singur om nu putea să dea gata atât de uşor patru oameni. Cu siguranţă fuseseră mai mulţi. Poate că operaţiunea fusese planifi cată în mod deliberat să fi e atât de bruscă şi de complexă, pentru ca el să fi e a d u s î n st a re a î n c a re se a fl a deja. Această ide e i s e p ăru mai aproape de adevăr. Trebuia să fi e calm şi să nu facă nicio greşeală.

Pentru a putea face o evaluare de la capăt a situaţiei, respiră profund pentru a se linişti. Era un avantaj că nu-i fusese transmis niciun mesaj în legătură cu cazul. Salvaseră fata, dar era imposibil să fi ştiut cine era responsabil de răpirea ei. Era bine dacă ar fi putut găsi o posibilitate de a vorbi cu ea. Dar din acel moment ar fi fost imposibil nu doar să se apropie de ea, ci şi să o privească numai în faţă. Cu siguranţă avea să fi e protejată cu o şi mai mare atenţie. De fapt, el avea de gând să-i ceară tatălui ei o răscumpărare de cinci milioane de dolari, iar după ce ar fi încasat-o, ar fi omorât-o într-un mod care ar fi fost discutat zile întregi. În acest fel, ceilalţi oameni de afaceri ar fi devenit foarte vulnerabili şi, cu mici ameninţări, ar fi semănat frică într-un mod serios şi şi-ar fi creat o nouă sursă de venituri.

De fapt, stăpânul său făcea totul ca să nu ducă lipsă de nimic. Tot u şi, o mică avere care să se strângă pe numele lui în băncile din Elveţia avea să constituie o

garanţie pentru viitorul său. Trebuia să uite de acel caz. Să se gândească la fată nu mai era nimic altceva decât o supărare inutilă. Putea găsi o altă victimă în locul ei. Oricum, progra-mele cu bârfe de televiziune erau pline de celebrităţi ieftine admirate de oameni ieftini, care ar fi stârnit senzaţii de acest gen.

148

Se gândi că, într-o săptămână, armele aveau să fi e în depozit. Cu acele arme urmau să devină şi mai puternici. De fapt, situaţia nu era chiar aşa de rea. Îi păruse cu adevărat rău de Suleyman, dar nu era nimic de făcut. Însemna că atât îi fusese scris să trăiască. Fusese norocos pentru că devenise martir pe acea cale sfântă, dar era imposibil să nu te întristezi gândindu-te că murise fără să vadă acea zi fericită. Putea găsi pe altcineva în locul lui; tinerii era atât de dornici să ucidă. A doua zi trebuia să ţină un discurs foarte impresionant la înmormântarea lui. Acea cuvântare era foarte importantă şi pentru ca persoanele care ocupau funcţii de conducere în gruparea lui să nu-şi piardă curajul.

Se cutremură brusc. Trebuia să se fi afl at că Suleyman fusese unul din discipolii săi. Deci aveau să fi e urmăriţi şi mai atent. Poate că poliţia avea să îi interogheze în secret pe unii dintre ei, încercând să-i facă să vorbească. Nu ar fi putut ajunge însă la cei cu funcţii de conducere. Discipolii din cadrul poliţiei nu ar fi permis una ca asta. Cel puţin i-ar fi anunţat dinainte. Era bine ca în acele zile să-şi urmărească ceva mai atent sursele de informaţii din cadrul Ministerului de Interne.

Canalele de informaţii trebuiau curăţate de la un capăt la altul şi era nevoit să-şi extindă şi reţeaua de ştiri. Dacă următorul pas ar fi fost făcut cu şi mai mare atenţie, pământul nu le-ar fi alunecat de sub picioare.

Trebu i a s ă-l trimită pe Mehmet în Ucraina cât mai repede cu putinţă. Pent r u a nu at rage atenţia, a r fi trebuit să iasă din ţară ca şi c u m s -a r fi dus mai întâi într-o vizită în Germania împreună cu familia, apoi de acolo în România, la fratele său. În timp ce soţia şi copiii ar fi rămas câteva nopţi la fratele lui, el ar fi mers pe mare în Ucraina, de unde ar fi cumpărat marfa. De acolo s-ar fi întors înapoi în ţară prin Kapikule. Nimeni nu ar fi fost deranjat în vamă de un om care călătorea cu familia s a. C h ia r d a că s-a r fi f ăcut u n cont rol, n-ar fi int rat în panică, nu s-a r fi dat de gol. Era un plan simplu şi, din acest motiv, aveau să îl pună în aplicare cu uşurinţă. Doar să nu mai fi apărut o altă problemă...

Planifi carea acestei operaţiuni îl făcu să se simtă mai uşurat. În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

– Intră! spuse el.

Temându-se, Davut băgă capul înăuntru. Se uita precum un câine nevinovat.

– Hogea, aveţi vreo poruncă? întrebă el sfi indu-se.

Supărat, dar cu o privire blândă, Turan Hogea îi făcu semn să înainteze.

Davut intră şi, având grijă să lase doi paşi distanţă, îngenunche la picioarele lui Turan. Cu capul plecat, aşteptă ordinul care urma să-i fi e dat.

Turan Hogea întrebă pe un ton dur:

– Hogea Efendi urma să plece azi la drum. Ce s-a întâmplat?

Davut răspunse abia sesizabil:

– Au plecat dimineaţa devreme, domnule. Nuri şi Ismet au mers cu el. Călătoresc cu microbuzul lui Musa.

149

– Când se vor întoarce?

– Musa a spus că vor porni la drum luni în jurul prânzului. Trebuie să ajungă în Istanbul înainte să se întunece. Au sunat puţin mai devreme. Au auzit de cei morţi. Hogea Efendi vrea să fi e prezent la rugăciunea de înmormântare. Vor veni şi fraţii noştri din Izmir. Vor porni la drum mâine dimineaţă şi vor încerca să ajungă la rugăciunea de după-amiază. Probabil vor fi în jur de o sută de persoane. Mi-au cerut să aranjez locurile de dormit şi casele de oaspeţi.

O durere îi străpunse capul lui Turan Hogea. Aglomeraţia de la ceremonia de înmormântare ar fi atras atenţia multora asupra lor, şi în special a presei. Ar fi fost cea mai proastă mişcare făcută după un asemenea incident. Mai mult decât atât, întotdeauna era difi cil să menţii controlul în cazul unei aglomeraţii atât de mari. În special tinerii începători din rândurile inferioare ale sectei ar fi făcut lucruri de neînchipuit pentru a intra în ochii şeicilor. La ieşirea de la ultima rugăciune de vineri, în timpul marşului din Beyazit, strigaseră sloga-nuri fără noimă şi desfăşuraseră steagurile califatului. Din fericire, prietenii lor din poliţie şi birocraţii simpatizanţi din Ankara făcuseră ca acea situaţie să trecă neobservată.

Nu se aplicase nicio sancţiune.

– Vor fi extrem de obosiţi! De ce se întorc? întrebă Turan Hogea. Noi am fi făcut ceremonia de înmormântare în linişte.

Durerea de cap îi creştea. Nu mai rezistă.

– Davut, adu-mi medicamentele! Doamne... M-a apucat migrena dintr-un nimic.

Davut ţâşni imediat şi îi îndeplini dorinţa.

După ce înghiţi pastila şi bău un pahar de apă, Turan Hogea vorbi pe un ton aspru:

– Davut, trage draperiile! Durerea de cap a început să-mi afecteze ochii! Mă voi întinde puţin în întuneric. Să nu mă deranjeze nimeni decât dacă e o situaţie importantă! S-a înţeles?

– Cum doriţi, domnule, spuse Davut şi trase repede draperiile. După ce camera fu cuprinsă de întuneric, ieşi trăgând uşor uşa după el.

Turan Hogea suferea de ani de zile de migrene. Când începea durerea de cap nu mai suporta nimic şi pe nimeni. Devenea extrem de nervos şi foarte sensibil şi îi jignea pe cei din jurul său. Medicamen-tele luate nu făceau doi bani. Când văzuse că medicii la care fusese nu găsiseră nicio soluţie, renunţase la tratament. Găsise singur un remediu pentru boala sa. Când începeau durerile, se retrăgea într-o cameră întunecată şi dormea ore în şir. Cu timpul, îşi dăduse seama de un lucru: cu cât durerea era observată mai târziu, cu atât tratarea ei era mai difi cilă. Se forţase prea mult când îl băt use pe Suphi. De câte or i se enerva aşa, creierul se revolta şi

reacţiona cu acele dureri.

Se culcă pe canapea cu faţa în sus. Ţinu ochii închişi şi încercă să nu se mai gândească la durere. Dacă ar fi putut să se concentreze pe un alt subiect ar fi adormit mai repede. În cazul în care nu reuşea să se controleze şi se gândea la durere, aceasta se agrava şi ajungea în

situaţia de a geme. Parcă ar fi avut o vale mare şi adâncă î n ca p. Fi e c a r e bătaie a inimii producea un ecou extraordinar în acea vale. Un clopot uriaş îi suna în craniu.

Căzu într-un somn adânc în timp ce se gândea la detaliile opera-ţiunii Ucraina. În visul său, văzu cum o pereche de ochi învăluiţi în întuneric îl urmăreau. Culoarea ochilor se schimba întruna. Când erau albaştri ca marea, când verzi precum pădurea; uneori oscilau între galben şi portocaliu ca ochii unui leu. În cele din urmă, transformarea se încheie cu două pupile roşii care ardeau.

Cu toate că visa, Turan Hogea simţi frica în tot corpul. Când Davut îl scuturǎ, se trezi plin de transpiraţie. Se ridică.

În câteva secunde după ce îşi reveni din starea de buimăcire, îşi dădu seama că îl deranjase faptul că Davut îl atinsese.

– De ce m-ai trezit? întrebă el supărat.

Se uită cu coada ochiului la ceas. Era aproape zece şi jumătate seara. Se încruntă şi se întoarse spre Davut. Văzu o frică vădită pe faţa lui.

– Ce s-a întâmplat, fi ule? Hai, vorbeşte!

Bărbatul era îngrozit. Tremura.

– Hogea, gemu el, a fost un cutremur groaznic! Am fost sunaţi mai devreme! Toate canalele de televiziune sunt în transmisiune directă.

Pentru o clipă, Turan Hogea ezită, dar apoi întrebă curios:

– Unde s-a întâmplat? Unde a fost cutremur, fi ule? Spune odată!

Davut nu-şi mai putea stăpâni lacrimile.

– În Izmir, Hogea... Izmirul este complet distrus!

150

151

24

IZMIR, Balcova Iunie

Când cutremurul cu o magnitudine de şapte grade care durase aproape cincizeci de secunde se sfârşi, în Izmir se prăbuşiseră treizeci de mii de clădiri şi douăzeci şi trei de mii de oameni muriseră fi e sub dărâ-mături, fi e aruncându-se de la etaj.

În timp ce Selim privea la frumosul oraş acum mistuit de fl ăcări, fu cuprins de sentimentul de déjà-vu. Putea auzi trosniturile fl ăcărilor şi strigătele oamenilor răniţi. Asta însemna că se reîntorcea în propriul trup, preluând controlul. Îngenunche. Acoperindu-şi cu mâinile faţa, începu să-i plângă pe cei care îşi pierduseră vieţile. Parcă fusese plănuit dinainte să vadă scena aceasta. Asistase ca un martor la dezlănţuirea furiei naturii. După ce plânse câtva timp, se gândi să-i ajute pe răniţi. Ieşi cu

repeziciune din starea de şoc. Ridică privirea şi se uită către golf. De ruşine, oraşul se învăluise în întuneric, vrând parcă să se ascundă, dar fl ăcările din unele cartiere cuprinseseră cerul, înroşindu-l.

Drumul de coastă care fusese construit în zona în care marea se umpluse cu piatră alunecase cu totul în apă, dar locul în care se afl a Selim rămăsese neatins, asemenea unui pod rezistent. Mergând pe fâşia îngustă de beton, ajunse în locul unde erau clădirile. Cadavrele erau peste tot, iar mirosul de carne arsă îi înţepa nările.

Forţele militare fură primele care se reuniră. Cutremurul fusese resimţit şi în provinciile învecinate, dar valul puternic lovise numai Izmirul. După ce sistemul militar de comunicaţii reintră în funcţiune, toate unităţile din Manisa, Aydin, Mugla, Denizli, Canakkale, Uşak şi Kutahya trecură în două ore la acţiune: porniră la drum cu ambulanţe, echipe de pompieri şi trupe de genişti. Lucrând în mod disciplinat la scenariile unui posibil cutremur în Istanbul, armata fusese, ca întot-deauna, instituţia care se organizase prima. Militarii din brigada din Manisa - care sosiseră primii în Izmir - nu îşi putuseră stăpâni lacri-mile la vederea dărâmăturilor şi a victimelor.

Flotele navale militare din Antalya, Marmaris, Mersin, Canakkale şi Istanbul fuseseră puse în mişcare şi porniseră deja spre Izmir.

Sute de bărci cu motor şi ambarcaţiuni pescăreşti din localităţile învecinate, care nu fuseseră atât de afectate, porniseră şi ele spre Izmir pentru a da o mână

de ajutor. Ieşiseră la drum şi echipele de salvare ale cartierelor înfrăţite din cadrul proiectului ESSU dezvoltat de guvern. Proiectul Echipe de Sprijin pentru Situaţii de Urgenţă - pentru care se cheltuiseră mulţi bani - avea ca scop organizarea civilă în cazul cala-mităţilor cum ar fi cutremurele şi războaiele. Conform regulii, fi ecare

trei oraşe for mau un gr up, câte t rei car t iere ale acelor oraşe constituiau subgrupuri, în care se creau apoi echipe de salvare civilă de câte o sută de persoane. De exemplu, cartierul afectat într-un cutremur avea să primească ajutoare de la echipele de salvare civilă ale celorlalte două cartiere înfrăţite.

Când primele raze ale Soarelui începură să lumineze Izmirul, fl ăcările continuau să mistuie oraşul. Selim alergase până dimineaţă de la o dărâmătură la alta, încercând să-i ajute pe răniţi. Văicărelile şi strigătele de ajutor ale oamenilor ai căror apropiaţi se afl au sub ruine erau insuportabile. La acele ore, disperarea şi neputinţa erau reginele oraşului, dominându-l. Până la pr â n z, ap roape t oate e chip ele d e s alva re sosiseră în Izmir şi începuseră să lucreze.

Pentru a preveni jafurile şi dezordinea, armata puse gărzi la fi ecare colţ de stradă, păstrând în acest fel ordinea publică. Canalele de televiziune încercau să se deplaseze cu maşinile lor de emisie în direct pe drumurile pe care le mai găseau în oraş şi trimiteau în întreaga lume instantanee ale dezastrului. Zeci de ţări îşi ofereau ajutorul, iar echipele de salvare erau trimise

spre locurile afectate. Trecând prin strâmtoarea Gibraltar, portavionul american *Independent* se îndrepta cu viteză spre coastele turceşti pentru a preveni o acţiune necontrolată care ar fi putut avea loc în Marea Egee.

După ce primi permisiune specială din partea guvernului Turciei, Grecia trimise spre Izmir trei spitale plutitoare şi patru vapoare încărcate cu alimente. Umanitatea era testată în Marea Egee. În jur de patru sute de ambarcaţiuni de toate dimensiunile porniseră din Cipru şi înaintau de-a lungul coastei sudice, încercând să ajungă în golful oraşului.

Selim, care fugise toată ziua ca nebunul dintr-un loc în altul, rămăsese fără putere. Se prăbuşi pe banca din faţa unei ruine. Începu din nou să plângă. Îi putea simţi pe oamenii rămaşi sub dărâmături, dar nu-i putea ajuta. I se rugă lui Dumnezeu să-i dea putere. Apoi se ridică şi merse spre echipa de salvare din Mugla, care îşi continua căutările în ruinele de la capătul străzii.

Unul din membrii echipei se plimba prin dărâmăturile clădirii de şase etaje care se prăbuşise, ţinând în mână un aparat foarte sensibil pentru depistarea sunetelor şi încercând să afl e dacă dedesubt mai era sau nu cineva în viaţă. Oamenii care se strânseseră împrejur se rugau ca apropiaţii lor să fi e găsiţi vii. Câteva femei stăteau turceşte bocind şi legănându-se întruna. Când cineva din echipa de salvare le rugă să facă linişte, încetară cu ţipetele, dar continuară să se lovească cu mâinile în cap.

Şi Selim stătea precum un copil mic şi aştepta ca omul din echipă să dea un semn. Cu toate că se scursese o jumătate de oră, nu se auzise niciun sunet.

Când echipa decise că nu mai exista niciun supravieţuitor şi începu să-şi strângă lucrurile, ţipetele femeilor se înălţară până la cer. De această dată şi bărbaţii din preajmă se aruncară pe jos şi începură să se vaite.

153

Cu durere în sufl et, Selim se întoarse cu spatele şi, înainte să se înde-părteze prea mult, se opri brusc în loc. Ceva în interiorul lui îi spunea că trebuia să rămână acolo. Ştia ce avea să urmeze după acel sentiment, dar era atât de extenuat din punct de vedere psihic încât îi venea impo-sibil să se opună. Când începu din nou să meargă, o durere groaznică îi străpunse adâncul creierului. Se întoarse şi privi spre dărâmături, iar durerea dispăru subit. Acum era sigur: acolo se afl a cineva în viaţă. Cu paşi siguri, se duse până în dreptul ruinei, unde se opri. Apoi strigă cu toată puterea spre echipa de salvare care se îndepărta:

– Hei! Prietene!

Doi bărbaţi care rămăseseră mai în spate se întoarseră şi se uitară în direcţia din care fuseseră strigaţi.

Selim continuă:

– Aici este cineva în viaţă! Îl aud!

Cuvintele lui atraseră şi atenţia mulţimii care forfotea pe acolo. Deodată, toţi bărbaţii alergară spre el.

Membrii echipei de salvare se uitară unii la alţii şi apoi îşi îndreptară din nou privirile spre ruine.

Tânărul plin de praf şi cu fr untea bandajată care se apropie bucuros de Selim îl întrebă plin de emoţie:

– Eşti sigur?

Fără să ştie de ce, Selim răspunse:

– Dumnezeu mi-e martor. Este cineva acolo.

Foarte bucuros, tânărul se întoarse spre ceilalţi şi începu să-L proslăvească pe Dumnezeu. Când mulţimea se strânse în jurul lui Selim, unii dintre bătaţi se duseră după cei din echipa de salvare şi, trăgându-i de mâini, îi aduseră înapoi.

Când se apropie de Selim, şeful echipei îi spuse pe un ton în care se simţea şi plictiseala, dar şi răbdarea:

– Timp de o oră am ascultat printre dărâmături cu un aparat sensibil la sunete. Acest aparat poate auzi până şi bătăile inimii, chiar dacă sunt la o adâncime de zece metri. Nu este niciun supravieţuitor. De ce le dai speranţe deşarte acestor oameni?

Selim îl privi în ochi şi-i spuse:

– Dă-mi trei minute să-ţi arăt unde este...

Mulţimea îl privea cu sufl etul la gură pe şeful echipei, aşteptând curioasă răspunsul lui. Nereuşind să-i convingă nici pe Selim, nici pe oameni, acesta spuse:

– Ne împiedici să mergem să-i ajutăm pe ceilalţi care au nevoie de noi. Responsabilitatea morală a acestui lucru îţi aparţine...

Se uită încruntat pentru câteva clipe, apoi, arătând spre ceasul de la mână, adăugă:

– Ai numai trei minute!

Făcând semn mulţimii să rămână tăcută, Selim înaintă. Nimeni nu se mai afl a printre dărâmături. Îşi îndreptă privirea spre grămada de beton din faţa sa. După aproape un minut, îşi părăsi trupul şi intră în ruine. Începu să se deplaseze în cercuri din ce în ce mai mici. Apoi

mai coborî un nivel, şi se mişcă din nou în cercuri. După aceea coborî încă două, ajungând la parterul fostei clădiri. În timp ce bântuia în al patrulea apartament, dădu peste un bătrân. Era inconştient, imobilizat între o maşină de spălat şi un bloc de beton.

Scuturându-se, Selim îşi reveni. I se uscase gâtul. Se întoarse către mulţimea care îl privea curioasă şi spuse:

– La două etaje mai jos, aproape de parter, în partea dinspre mare, este cineva în viaţă!

Chiar dacă nu-l crezu, şeful echipei îi făcu semn celui care purta aparatul să meargă s ă controleze locul care fusese menţionat. Ajungând acolo, *Urechea* începu să asculte. Toţi îşi ţinură respiraţia. Aşteptau.

După aproape zece minute, *Urechea* echipei ridică privirea şi se uită spre mulţime.

– E cineva în viaţă aici! ţipă el din toate puterile.

Oamenii ţipară şi se rugară de bucu r ie. E ch ipa de salva re î nce pu să îndepărteze repede blocurile de beton din locul indicat. După aproape două ore, ajunseră la supravieţuitor. Aproape de apusul Soarelui, după încă o oră de muncă, reuşiră să-l scoată pe bătrân de acolo.

Cu ajutorul apei, bătrânul îşi reveni, după care privi în jur cu dragoste şi recunoştinţă. Atmosfera era una de sărbătoare.

Pe când rănitul era pus pe targă, şeful echipei - arătându-l pe Selim, care stătea lângă el - spuse cu voce tare:

– Uite, tataie, omul ăsta ţi-a salvat viaţa.

Întinzând mâna, bătrânul aşteptă să i se răspundă la gest. Strânse cu putere palma îndreptată spre el şi-l întrebă pe Selim, care se aple-case să audă ce spunea:

– Cum te numeşti, eroule?

– Selim... Mă numesc Selim Tekin, bunicule.

Zâmbind, bătrânul spuse:

– Dumnezeu să te binecuvânteze, dragul meu Selim, dragul meu Yavuz, dragul meu Yavuz Selim. Numele meu este Nedim... Nedim Hogea...

154

155

25

ISTANBUL, Beşiktaş Iulie

Nici nu trecuseră două săptămâni de la întoarcerea lui Selim din Izmir la Istanbul. Pentru a scăpa de efectele cutremurului şi ale celor văzute acolo, îşi luase un scurt concediu. Îşi petrecea zilele făcând lungi plimbări pe jos în Emirgan, Kuruceşme şi Arnavutkoy şi uitân-du-se la strâmtoarea Bosfor în timp ce stătea ore întregi pe băncile de pe ţărm. Era foarte confuz. Nu-şi amintea nici măcar un moment în care limitele autocontrolului să-i fi fost forţate atât de tare. De-a

lungul vieţii, trăise de multe ori astfel de ciudăţenii, dar niciodată nu-şi bătuse prea mult capul cu ele. Sau poate că îi era teamă să le interpreteze. De fapt, nu avea curajul să se implice în ele şi să se confrunte cu adevărul care se ascundea în spatele lor. Ceea ce trăise în ultimele luni fusese totuşi prea mult pentru el. Era obligat să afl e ce se întâmplase.

Rămăsese foarte surprins când afl ase că bătrânul pe care-l salvase în Izmir era liderul sectei Sadiki. Ceea ce îl uimise nu fusese neapărat asta, ci ceea ce simţise şi trăise în timp ce-l căutase sub ruine. Până să ajungă la el, salvase de sub dărâmături aproape treizeci de oameni, dar în niciunul din cazuri semnalele primite nu fuseseră atât de puter-nice. Pentru a-l găsi pe bătrân, spiritul său fusese obligat să se plimbe pe sub ruine. Pentru el, primii oameni salvaţi parcă nici nu se afl aseră sub blocurile de beton. În cazul bătrânul însă, simţea că se deplasase printr-un labirint cu pereţii negri. Fusese ciudat. Mai întâi faptul că nu-l putuse vedea de la bun început şi, mai apoi, toate acele semnale ciudate care schimbaseră situaţia. Credea că însuşirile sale stranii erau acţionate numai prin proprie voinţă, dar de data aceea nu fusese aşa. Se părea că puteau fi activate şi de altcineva. Cu alte cuvinte, nu era singur.

Acest gând îl deranjă. Nu-şi imaginase că altcineva ar fi putut să pătrundă în mintea lui. El putea pătrunde în intimitatea oamenilor, dar nu se gândise că altcineva putea ajunge să o invadeze pe a lui. Crezuse că acele ciudăţenii se limitau la viaţa sa. Brusc, îi veni în minte o

posi-bilitate şi mai gravă: dacă acea întâlnire fusese programată de o a treia putere? Trebuia să fi fost î n î nt reg i me d a r ul lu i D u m nez eu . Băt r â nul e r a un om cu totul credincios, iar salvarea sa fusese un dar. În toată treaba asta, Selim fusese numai un instrument. Dar oare de ce se simţea atât de contrariat? Puterile sale ciudate îl ajutaseră să salveze o viaţă.

Era într-o vineri, iar Nedim Hogea îl sunase cu o zi înainte şi îi spusese că voia să-l aibă alături la rugăciune. De fapt, bătrânul nu era recuperat complet, dar părea să se simtă în putere pentru ritual. Selim nu fusese în stare să-l refuze. Se înţeleseseră să se întâlnească la

156

moscheea Sinan Paşa din Beşiktaş. Pe de o parte se simţise neliniştit dintr-un motiv necunoscut, dar voise să-l întâlnească pe bătrân pentru a defi ni legătura care se formase între ei.

Selim ieşi din casă cu o jumătate de oră înaintea rugăciunii de prânz, pentru a merge la moschee să asculte şi citirea Coranului. Maşina poliţiei aştepta în locul obişnuit. Deoarece hotărâse că era mai bine pentru ambele părţi să nu se bage în seamă, plecă ştergând vehi-culul din câmpul său vizual.

În timp ce mergea în jos pe strada Akaretler, se uită spre clădirea care ascunsese în trecut un club sportiv. Când avea numai şaisprezece ani, venise la salonul mic din clădirea clubului şi-i urmărise pe băieţii mai mari care făceau box acolo. Fusese atât de impresionat de ei şi de atmosfera clubului încât anul

următor se înscrisese la box şi înce-puse antrenamentele în salonul afl at sub Stadionul Inonu. Un prieten descurcăreţ pe nume Koray îl ajutase să se înscrie. Antrenorul care îi descoperise calităţile îi spusese că aveau să-l pregătească pentru Campionatul Istanbulului şi îl încurajase să-şi ia cât mai repede licenţa, însă, pentru că nu era încă major, trebuia să aibă permisiunea familiei, şi, din păcate, unchiul său nu acceptase. Cu toate acestea, erau nişte amintiri frumoase. Într-un fi nal, după ce se scursese atâta timp, şi clubul ţinuse pasul cu noua eră, mutându-şi legendele pentru noul secol într-o clădire nouă. Deşi fu cuprins de nostalgie, Selim se consolă cu gândul că se făcuse un lucru bun.

Mersul pe strada Akaretler spre mare era o activitate relaxantă pentru el. Aceste plimbări îl duceau undeva în copilărie şi îl făceau să se simtă fericit. Pe atunci, el şi prietenii săi veneau să se uite la fetele frumoase care frecventau cursurile Gimnaziului Anafartalar, care se afl a pe acea stradă. Era o şcoală veche şi dărăpănată, renumită pentru că era plină de şoareci. Acum, în locul ei se afl au birouri moderne. Oare în trecut - cu secole în urmă - clădirile existente fuseseră schim-bate la fel de repede, sau timpul care se scurgea îi făcea pe oameni să fi e mai impertinenţi şi mai greu de mulţumit? Sau poate că cele ce duseseră la aceste schimbări fuseseră de fapt nevoile care se modifi ca-seră şi evoluaseră cu timpul.

Când trecu prin faţa Berăriei Kazan, nu se putu abţine să nu arunce o privire înăuntru. Zâmbi puţin

jenat. Pe când era în liceu, venea acolo împreună cu prietenii pe la orele unsprezece, aproape de prânz. Apoi, după ce dădeau pe gât câteva beri şi după conversaţiile intime care aveau loc, se întorceau la şcoală ameţiţi. Ce curaj! Probabil că omul se purta mai prosteşte atunci când era tânăr. Poate că ceea ce-i făcuse să se comporte astfel fusese curajul dat de voinţa de a descoperi viaţa. Astăzi, chiar dacă i s-ar fi dat bani pentu asta, tot nu ar fi făcut asemenea lucruri ridicole, ba, mai mult decât atât, i-ar fi blamat pe cei care le făceau. Ce nebunii fără sens! Bineînţeles că principalul motiv fusese nevoia tipic adolescentină de a atrage atenţia. Pe atunci, se gândeau că prin actele de rebeliune care săreau în ochii tuturor erau şi mai simpatizaţi de fetele de

seama lor. De altfel, nu toţi bărbaţii încercau de-a lungul vieţii să atragă atenţia femeilor?

După ce trecu de părculeţul în care porumbeii băteau din aripi înălţân-du-se şi coborând întruna şi ajunse în faţa cimitirului, îşi deschise braţele şi se rugă pentru cei care dormeau somnul veşnic. Apoi, păşind cu piciorul drept, intră pe poarta care dădea în curtea moscheii. Să intre călcând cu dreptul era oare cu adevărat un lucru bun? Sau împărţirea trupului în partea stângă şi partea dreaptă era o nerecunoştinţă faţă de bunurile cu care fusese î n zestrat? Când era mic, bu nica îl aver tizase tot timpul: pâinea trebuia ţinută cu mâna dreaptă, în locurile sfi nte sau în casă trebuia să intre păşind mai întâi cu dreptul, până şi ciorapii

trebuiau puşi mai întâi la piciorul drept. Poate că piciorul drept era un cod pentru lumea eternă, cine ştia?

Selim privi o clipă la cei care îşi făceau în linişte abluţiunea în curtea moscheii. Se simţi de parcă s-ar fi întors în timp cu un secol. Pentru a percepe în toată fi inţa sa pacea care îl cuprinsese, închise ochii timp de câteva secunde. Moscheile erau singurele locuri care le dădeau linişte oamenilor ce veneau din această cultură, iar el se simţea norocos că era unul dintre ei. Îşi puse pe cap tichia pe care o scosese din buzunar şi care era un cadou de la bunica sa. Întotdeauna avusese impresia că arăta comic cu acea tichie albă, dar credinţa îl obliga să o poarte. Îşi scoase pantofi i şi-i puse într-o sacoşă pe care o adusese cu el. Atmosfera paşnică a moscheilor era foarte frumosă, dar asta nu era o piedică pentru nenorociţii care, căzuţi în braţele diavolului, furau. Mai întâi de toate, trebuia să fi e precaut. Sunetul rugăciunii spuse de muezin începuse să curgă, ajungându-i la urechi. Când intră în moschee, se gândi la cât de neputincios era omul ca fi inţă.

Deşi era încă devreme, comunitatea umpluse moscheea. Selim nu mai venise de mult timp la rugăciunea de vineri. Obişnuia să parti-cipe la astfel de rugăciuni rar - o dată pe lună sau chiar o dată la şase luni - dar îşi dădu seama că moscheea era mai aglomerată decât de obicei. Când hotărî să rămână pe loc, văzând că nu mai poate înainta, se întâmplă un lucru ciudat. Oamenii care stăteau cu spatele la el înce-pură să se întoarcă pe rând şi să-l privească. Parcă trecând

printre ei, cineva nevăzut îi atingea pe umeri, iar ei se întorceau şi se uitau pentru a înţelege ce se întâmpla. Se asemănau cu nişte valuri provocate de o barcă ce înainta spintecând apa. Cei care îl vedeau se dădeau la o parte pentru a-i face loc.

După câteva secunde de ezitare, Selim începu să înainteze. Cu fi ecare pas pe care îl făcea, situaţia i se părea mai normală şi mai acceptabilă. Era ca un sentiment obişnuit. Când se apropie de rându-rile din faţă, îl văzu pe Hogea Efendi stând înaintea tuturor. Cu toată aglomeraţia de acolo, fusese lăsat un loc liber, pentru o persoană.

Bătrânul nu se întoarse ca ceilalţi pentru a-l saluta pe Selim, ci rămase nemişcat. După ce Selim veni şi îngenunche lângă el, Hogea îşi puse palma pe mâna lui fără să ridice privirea, o strânse uşor şi apoi îi dădu drumul.

Pentru a nu tulbura sentimentul minunat de linişte pe care-l simţise în el însuşi, închise ochii şi, rugându-se, îşi deschise sufl etul frumoasei voci a hafi zului. Acum înţelegea mai bine cum, cu secole în urmă, strămoşii săi îi vindecau pe oamenii care înnebuniseră - sau, cu alte cuvinte, care îşi pierduseră sufl etul - prin sunetul fl uierului sau al imnurilor religioase. De fapt, această împreunare şi această linişte spirituală era scopul comun al religiilor din toată lumea. Fiecare soci-etate căuta căile pentru a ajunge prin propria cultură la acea fericire. Şi cât de aproape erau.

După r it u a l u l d e r u g ăciune şi predica

imamului ieşiră în linişte din moschee. În timp ce se încălţa, Selim observă că mulţimea strânsă în jurul lor îi privea cu afecţiune.

Nedim Hogea, care observase uimirea lui Selim, se aplecă şi îi şopti la ureche:

– Ei ştiu că mi-ai salvat viaţa. De aceea sunt atât de interesaţi de tine.

Mintea lui Selim fusese acaparată însă de altceva. Ştia că nu era nicio legătură între această recunoştinţă şi ceea ce se întâmplase când intrase în moschee şi când toată lumea se întorsese într-un mod sincro-nizat pentru a se uita, după care se retrăsese pentru a-i deschide calea. Acel sentiment fusese unul cu totul diferit, dar, considerând că nu avea rost să insiste, nu mai spuse nimic. Membrii comunităţii îi sărutau pe rând mâna lui Hogea Efendi şi apoi îl îmbrăţişau cu respect pe el.

Selim se simţi de parcă ar fi fost unul din liderii partidelor, care, în plină campanie electorală, se afl a în vizită în regiunea anatoliană. Dar spre deosebire de ei, el nu avea niciun fel de aşteptare şi nici nu avea de gând să uite acele îmbrăţişări prietenoase.

După ce mulţimea de aproape trei sute de oameni începu să se împrăştie în urma atenţionărilor făcute de cei din jurul lui Nedim Hogea, el şi Selim plecară împreună.

În timp ce mergeau, Nedim îl luă de braţ şi-l întrebă:

– Selim, fi ule, bine ai venit. Cum te simţi?

Selim răspunse zâmbind puţin timid:

– Mulţumesc, Hogea. Sunt foarte bine. Şi pe dumneavoastră vă văd bine, Doamne ajută! V-aţi recuperat repede.

– Ce vrei să fac? Preamilostivul nostru mi-a arătat că timpul meu nu a venit. De fapt, cele trăite de noi au fost ca o povaţă importantă. O lecţie costisitoare, din care trebuie să învăţăm. Slavă Domnului, doctorii pe care-i cunosc băieţii noştri s-au dovedit a fi foarte price-puţi. Cu voia lui Dumnezeu, aproape că m-am făcut bine. Ştii, un bun prieten de-al meu are un restaurant cu specifi c pescăresc în Arnautkoy. Ne-a invitat la masă, iar noi trebuie să-i răspundem invitaţiei. Ce spui, mergem să mâncăm împreună?

De fapt, Selim voia să rămână singur cât mai repede. De aceea încercă să refuze:

– Dar, Hogea, eu nu aş vrea să vă deranjez. Şi poate că prietenul dumneavoastră vrea să discutaţi singuri. Eu nici nu ştiu ce să spun şi să fac în tot acest timp, spuse el.

158

159

– Se poate aşa ceva? Fiule, dar tu eşti de acum sufl etul, inima noastră. Mâncarea noastră este şi a ta, iar straiele noastre sunt şi ale tale. Mergem împreună, mâncăm un peşte bun şi purtăm o conversaţie plăcută. Haide, nu mă refuza...

– Bine, Hogea, spuse Selim, nemaiavând altă şansă.

După ce se u rca ră în maşina luxoasă c a r e î i a

ştepta la capătul străzii ce dădea înspre bulevard, cei care îl însoţeau pe Hogea Efendi se suiră şi ei în celelalte două automobile. După o scurtă călătorie, ajunseră şi intrară în singurul restaurant cu specifi c pescăresc în care nu se serveau băuturi alcoolice din Arnautkoy. Proprietarul localului îi întâmpină încă de la uşă. Ştia că aveau să vină. Toţi angajaţii se aliniară la uşă pentru a-l putea vedea pe Hogea Efendi şi, unul câte unul, îi sărutară mâna.

Selim încercă să înţeleagă ce simţea bătrânul când întindea mâna să-i fi e sărutată. Hogea îl privea pe fi ecare cu drag, iar Selim simţi că nici măcar bătrânul nu înţelegea mare lucru din acea ceremonie. Poate că oamenii simţeau un sentiment de siguranţă sau de spovedanie în clipa în care îi sărutau mâna.

Când ceremonia luă sfârşit, Selim şi Hogea se aşezară la o masă chiar lângă geam. Ceilalţi însoţitori fură poftiţi altundeva.

După ce comandară, Nedim Hogea încercă să afl e trecutul lui Selim punând întrebări scurte. Îl întrebă despre munca lui, despre prieteni, despre aşteptările lui de la viaţă, iar Selim îi răspunse cu sinceritate.

Când veniră delicatesele din peşte, fură ocupaţi o vreme cu savu-rarea lor. Ceruseră peşte de sezon: sardine şi şalău, care arătau nemaipo-menit împreună cu salata proaspătă de rucolă.

După câteva îmbucături, Selim nu se mai putu abţine şi, cu toate că ştia ce lucru prostesc face, întrebă:

– Hogea, ştiu că nu are niciun sens, dar o întrebare

îmi răscoleşte mintea: voi sunteţi o sectă religioasă, aşa cum se spune?

Nedim Hogea ezită pentru un moment. Faţa i se întunecă. Apoi aşează uşor furculiţa şi cuţitul lângă farfurie, şi se lăsă pe spate în scaunul său. Răspunse zâmbind, dar pe un ton foarte serios:

– La început, scopul meu a fost să fi u un îndrumător, să îi ajut pe oamenii din jurul meu. Le dădeam sfaturi. Găseam soluţii atât cât o puteam face. Bineînţeles că punctul meu de referinţă a fost preaslă-vita noastră religie. Am vrut în special să-i împiedic pe tineri să devină nişte desfrânaţi şi să se îndepărteze de cultura noastră atât de profundă prin imitarea Occidentul. Îi strângeam laolaltă pe cei fl ămânzi şi pe cei sătui, pe cei cu probleme şi pe cei puternici. Ceea ce făceam eu avea un scop bun. Credeam că prin aceste acte simple voi crea mari energii şi încă mai cred în asta. Pe cei care voiau să-mi răsplătească ajutorul dat, îi sfătuiam să ajute pe altcineva care avea nevoie. Răceala pe care o aveam pentru bani şi faptul că nu apreciam cadourile scumpe şi averile au făcut ca prietenii şi fraţii din jurul meu să se înmulţească. Oamenii aveau nevoie să vorbească cu cineva, să ceară sfatul cuiva. Cineva pe

care să-l respecte, care să le fi e exemplu prin modul său de viaţă, care să-i ajute să găsească pacea interioară pe care o căutau... În acest fel, ne-am înmulţit precum ciupercile după ploaie. Această creştere nu a fost ceva dinainte stabilit, însă cei care veneau - oamenii care îşi doreau să mă asculte - aveau diferite meserii şi

funcţii. Unii erau mici proprietari, lucrători, pensionari, alţii erau militari, poliţişti sau funcţionari publici. Între aceştia erau chiar şi funcţionari cu poziţii mai înalte. Filozofi a şi moralitatea noastră sunt demne de tot respectul, iar ei vor să le urmeze şi să se exprime pe această cale. În acest fel, sprijinindu-ne unii pe alţii, a m fo r m a t u n g r u p î n c on t i nu ă creştere. După aceea, această creştere s-a dovedit a fi una a cărei control l-am pierdut...

Nedim Hogea se opri puţin pentru a lua o gură de apă. Oboseala care îl cupr i n sese î n t imp ce povestise devenise vizibilă. Întoarse capul şi se uită pe fereastră spre Bosfor: u n petrolier mare t recea pri n d reptul lor. Apoi reveni la Selim şi continuă:

– Se spune că omul mare are şi probleme mari, dar eu nu credeam. Calea mea - şi aici trebuie să-ţi explic care este această cale: eu cred că omul merge pe un drum lung de la naştere până la moarte - este plină de capcanele şi trucurile diavolului, dar şi de grădinile paşnice care simbolizează Raiul. Sensul vieţii este întemeiat pe simplitate. Această lume este un examen, iar în timp ce diavolul ne forţează întruna să facem greşeli, noi ne continuăm mersul pe acest drum, primind recompense pentru bunătatea noastră. Eu am vrut să le împărtăşesc şi celorlalţi această credinţă şi liniştea pe care o afl u în drumul meu către Creator. Practic, viaţa este atât de simplă. Dacă accepţi că este simplă şi te concentrezi asupra capătului drumului, atunci vei parcurge această cale mult mai uşor şi mai liniştit. Cei

care şi-au însuşit calea sunt cei din jurul meu, însă în ziua de astăzi nu pot înţelege şi nu pot şti ce fac cei care vor să-mi urmeze poveţele. De cele mai multe ori, nu sunt informat sau mi se dă de ştire foarte târziu. Dar ştiu şi cred că fi ecare rob al lui Dumnezeu va da în Ziua de Apoi socoteală pentru faptele sale. Însă, pe de altă parte, conştiinţa mea mă împiedică să rămân indiferent când ei trec spre rău. Pentru că orice ar face, o fac întotdeauna în numele meu. De fapt, noi suntem mai mult o mişcare decât o sectă, însă, din păcate, această mişcare nu se mai manifestă conform dorinţelor mele...

Nedim Hogea tăcu din nou. Apoi luă o bucată de peşte pe care o duse la gură. Se uită cu atenţie la faţa lui Selim, încercând să-şi dea seama dacă înţelesese sau nu ceea ce-i spusese, după care îl întrebă:

– A fost sufi cient de clar răspunsul meu?

– Da, Hogea, cred că am înţeles, zise Selim.

De această dată, Nedim Hogea îi puse aceeaşi întrebare lui Selim, schimbând-o puţin:

– Bine, dar tu? Tu ce crezi despre acest subiect?

Selim ridică din umeri.

– Dacă e să fi u sincer, eu nu sunt unul dintre cei care arată calea dreaptă, Hogea. Firea mea nu permite să primească ordine de la cineva

sau să meargă pe urmele cuiva. Eu merg pe acelaşi drum, dar folo-sind potecile pe care nu se afl ă nimeni. Aşa cum îmi impune credinţa mea, nu las pe

nimeni să stea între mine şi Dumnezeu. Îmi caut singur lumina şi merg tot singur. Ştiu despre lupta dintre Bine şi Rău încă de la apariţia omului. Pentru mine, căile Răului sunt întunecate şi pline de perfi die şi josnicie. Nu Răul este cel care mă sperie, Hogea. Mă tem numai de specimenele umane care înaintează pe calea lui.

Nedim ripostă pe un ton puţin încordat:

– Numirea fi inţei umane drept *specimen* este proprie demonilor!

– D a r ei su nt c ălăt or ii exper i ment aţi, st răjer i i a ce ste i căi, complet ă Selim.

– Bine, dar de unde ştii că această cale a t a este cea ca re t e va duce spre un fi nal fericit?

– Hogea, eu îmi urmez inima, conştiinţa şi creierul. Şi mai ştiu că fi nalul meu îmi aparţine numai mie. Nu sunt atât de curajos încât să preiau şi responsabilitatea altora. Cred că dacă oamenii care merg pe calea pe care le-aţi arătat-o fac o greşeală, atunci şi dumneavoastră purtaţi o parte din vină. O parte din păcatele acelor oameni vi se vor pune în cârcă. Această responsabilitate vă împovărează, vă face să luaţi decizii pripite, pe când eu, împovărat numai cu propria responsabili-tate, ştiu că voi arde de unul singur dacă greşesc atunci când iau unele decizii. Din acest motiv, hotărârile mele vor fi mai rapide şi mai clare. În vreme ce dumneavoastră sunteţi obligat să vă gândiţi şi în locul celor care vă urmează, dar şi să luaţi cea mai bună decizie. Cu o astfel de responsabilitate morală, vă pierdeţi agilitatea şi vă fâstâciţi. Eu îmi ghidez viaţa să meargă pe urmele

bunătăţii. Ghidul meu este credinţa mea. De aceea, destinaţia va fi fi nalul pe care îl simt în inima mea, adăugă Selim.

Nedim Hogea nu avusese de mult timp o discuţie atât de contra-dictorie cu cineva. Pentru o clipă, îl invidie pe Selim pentru hotărârea cu privire la credinţa sa, dar şi pentru solitudinea lui. Ţinu să-l felicite din toată inima.

– Bravo, fi ule. Să dea Domnul să reuşeşti! îi ură el.

Selim îi răspunse în acelaşi fel:

– Dumnezeu să vă facă şi dumneavoastră treaba mai uşoară, Hogea. Aveţi o muncă grea.

– Slavă Lui, până acum nu am avut probleme. Să dea Domnul ca şi de acum înainte să nu ne rătăcim de la calea cea dreaptă... Şi acum ajunge. Ni s-au răcit mâncărurile! Să nu le facem să ne mai aştepte! răspunse Nedim.

Chiar când începură să se înfrupte din delicatesele de peşte, unul din însoţitorii lui Hogea veni lângă ei cu un telefon mobil în mână.

– Stăpâne, iertaţi-mă, dar este o situaţie urgentă. E Gokdeniz, spuse el în timp ce întindea telefonul.

– Să dea Domnul să fi e de bine, zise Nedim în timp ce luă celu-larul. Apoi, ducându-l la ureche, spuse: Poftiţi?

– ... ...

– Da...

– Ce zici, fi ule?

– Pe cine au luat?

– Bine, venim imediat...

După ce îi dădu înapoi telefonul tânărului care îl adusese, Nedim Hogea se uită la peştele din farfuria sa cu o expresie preocupată. Era încruntat şi faţa începuse să i se înroşească.

Selim nu se mai putu abţine şi întrebă:

– Hogea, ce este?

Mai întâi se lăsă o scurtă t ăcere. Hogea făcu o apreciere a situaţiei, apoi răspunse întrebării lui Selim:

– După rugăciunea de la amiază, comunitatea care a ieşit din Moscheea Albastră a strigat sloganuri cum că acel cutremur din Izmir este un semn de la Dumnezeu. Apoi oamenii s-au bătut cu poliţia. Mulţi dintre fraţii noştri, dar şi asistentul meu - Turan Hogea - au fost arestaţi. Acum au nevoie de ajutor.

Complet derutat, Selim ripostă:

– Dar nu pot fi arestaţi numai pentru atât...

Lui Nedim Hogea îi pierise cheful de tot. Se ridică din scaunul lui şi-i răspunse pe un ton rece ca gheaţa:

– Au desfăşurat steagul califatului şi au scandat lozinca *Vrem sultan!*

162

163

26

ISTANBUL, Kirecburnu Iulie

– **U**n ceai tare, vă rog, îi ce r u Sel im chel ner ulu i care venise lângă el şi-l întrebase politicos ce dorea să comande.

Era duminică şi, în ciuda protestelor lui Erol, pe care îl abando-nase fără să-l jignească, se dusese în

Kirecburnu, pe malul Bosforului, pentru a găsi puţină linişte. Nu îi scăpase faptul că, în ultima perioadă, şi Erol se comportase ciudat. Începuse să pună din ce în ce mai multe întrebări. Poate că a fi urmărit în permanenţă de poliţie era o situaţie care îl enerva şi pe el. Ţinea la Erol. Era în continuare cel mai bun prieten al lui.

După ce ajunse pe faleză, merse agale, privind cerul albastru. Se opri şi, pentru o lungă perioadă de timp, se uită cum două berze îi comandau vântului pe care încălecaseră să le poarte uşor, fără a da din aripi. Nobleţea şi mândria lor le îndepărtau de limitele drăgălă-şeniei. Cu toate astea, trebuia să recunoască faptul că le invidia nebu-neşte. Chiar observase că şi celelalte păsări urmăreau cu o invidie curioasă berzele care îşi afi şau în aer toate talentele de zbor. Stârneau cu adevărat admiraţie. Chiar dacă nişte cormorani şi nişte pescăruşi încercaseră să le strice aura, nu reuşiseră şi se retrăseseră. Selim nu ştia dacă era locul şi timpul potrivit, dar important era că avusese şansa să urmărească acel spectacol extraordinar. Minunile simple ale naturii nu se arătau întotdeauna.

Mai târziu se plimbă pe poteca lăsată special în faţa restaurantelor cu specifi c pescăresc. Privi pentru o perioadă mai îndelungată spre locul în care Marea Neagră îşi deschidea porţile Bosforului. Văzu pe ambele maluri stâlpii înalţi pentru sistemele de radar, care urmau să fi e instalate pentru a oferi o mai mare siguranţă vapoarelor ce treceau prin strâmtoare. Acest sistem prelua navele de la intrarea lor în Bosfor şi le

ducea într-un mod controlat până la Marea Marmara. Pentru constru-irea lui se chelt uiseră sume uriaşe, dar urma să pună capăt tuturor acci-dentelor. De acum încolo, numai un căpitan nebun şi rău intenţionat ar fi putut să-şi arunce nava pe uscat.

Se uită apoi pe malul celălalt la porţiunea care aparţinea armatei: un teren verde, care se întindea cât vedeai cu ochii. Br usc, î şi aminti că în Istanbul, dintre toate terenurile statului, numai cele care aparţineau armatei nu fuseseră jefuite şi distruse. Asta era una din laturile bune ale existenţei armatei. Nu degeaba era aleasă în fi ecare an ca fi ind cea mai de încredere instituţie a statului.

164

Apoi se gândi ce sentiment îţi dădea tăierea unui copac. Nu îi învinovăţea pe cei care făceau asta. Pentru el, acest lucru era legat de nivelul de inteligenţă, şi ştia că nu toţi oamenii veneau pe lume cu acelaşi coefi cient. Să discute sau să se gândească la relaţia dintre cauză şi efect ar fi fost o încercare zadarnică şi prostească. Bineînţeles că tăierea copacilor nu era un act nobil, dar şi aşa erau o groază de lucruri pe care oamenii nu le făceau deloc cu demnitate...

După aceea îşi îndreptă atenţia către entuziasmul mării. Vântul care sufl a cu o viteză medie dinspre Marea Neagră - şi, dacă n u s e î n şela, era vântul boreal - făcea ca apa să fi e agitată ca un copil neastâmpărat. Înspiră adânc, ducând până în străfundul plămânilor mirosul adus de curent. Se gândi apoi la cât de bine era

să fi e sănătos. Într-adevăr, sănă-tatea era cea mai de preţ comoară a omului. După aceea îi atraseră atenţia murdăria care trona în parcul şi în jurul băncilor din apropierea ţărmului. Fu dezamăgit. De ce nu puteau ţine acele locuri curate? Oare motivul era că nu erau bunurile personale ale oamenilor sau că ei erau o grămadă lipsită de valorile culturii urbane? De unde apăruse compa-rarea populaţiei umane cu o grămadă oarecare? Să fi fost o pedanterie ieftină? Grămadă... Era o prostie!

Încercă s ă se gândească la ceva mai simplu şi privi din nou îndelung la colinele acoperite de verdeaţă. Unduirea copacilor în bătaia vântului era atât de plăcută încât te puteai uita ore întregi la acel dans natural. Câţi ani avea să mai trăiască? Oare era important să trăieşti mult? Dacă în cealaltă lume era o viaţă mult mai frumoasă? Atunci moartea nu reprezenta pentru el decât o salvare, o regăsire... Cu siguranţă... Dintr-odată, în timp ce privea la dealurile din Buyukdere, îşi dori să se îndrăgostească. Şi-o aminti pe Helin şi lunga noapte de dragoste. Nu-i uitase gustul transpiraţiei. Parcă îl avea pe buze. Nu era timpul pentru plâns. Împinse amintirea iubitei undeva în străfunduri.

Voia un copil, d a r nu ştia când şi cu cine avea să dea roade sămânţa iubirii. Iar se plictisi. Escalada pe căi fără rost din colţurile minţii lui. Ajunsese pe stradă. Întoarse capul şi se uită la brutăria istorică. Îşi întrebă stomacul dacă îi era foame, dar el, în loc să strige, preferă să tacă. Deci nu fl ămânzise. De ce era asociat cuvântul *istoric* cu cali-tatea? Explica importanţa

locurilor sau autenticitatea lor?

Când decise că îşi răvăşise îndeajuns gândurile, se duse şi se aşeză pe terasa ceainăriei de lângă postul de poliţie. Uitându-se la copacul din faţa sa, fu curios să ştie când avea să coboare pacea interioară şi peste el. Oare ce altceva urma să mai trăiască? Poate că totul era trăit aşa cum trebuia. Cu siguranţă exista un motiv pentru toate.

– Poftiţi, spuse vocea care-l readuse înapoi.

Chelnerul puse uşor ceaiul pe masă. După ce lăsă un cub de zahăr să-i cadă în cană, începu să amestece şi i se păru că aude o melodie venind din depărtare. Probabil că undeva era pornit un radio. Când observă că ritmul se repeta, îşi aminti: ceea ce auzea era melodia tele-fonului său mobil. Se uită. Numărul care îl apela nu era cunoscut.

– Alo? spuse după ce deschise mobilul.

La celălalt capăt se auzi vocea agentului Bariş Akdiller:

– Salut, Selim. Sunt Bariş. Pot să te acompaniez?

Selim uitase complet că era urmărit.

– A, bineînţeles! Poftiţi, vă rog. Vă aştept.

– În zece minute sunt lângă tine. La revedere, spuse Bariş şi închise.

Selim puse celularul pe masă şi, în timp ce luă paharul de ceai, spuse cu voce tare:

– Nu s-au săturat şi ăştia?

Cum de fusese posibil să uite de poliţişti? Oare ce

mai voiau?

Până să se cazeze la hotelul din Izmir îi văzuse pe cei care îl urmăreau, însă de la cutremur până la întoarcerea sa acasă era sigur că nu fusese urmărit. Iar se indispuse când îşi aminti de catastrofă. Îi reveniră în minte scenele trăite. Văzu fi ecare moment ca pe nişte instantanee. Fusese martorul vulnerabilităţii omului. Încercă să nu se mai gândească la trupurile care fuseseră scoase de sub dărâmături. Le dorea multă răbdare tuturor celor care pierduseră pe cineva drag în timpul cutremurului. Privirea lui se aţinti asupra mării, a cărei culoare turcoaz se vedea printre trunchiurile copacilor de pe trotuarul de vizavi. Fu surprins de faptul că se putea gândi la moarte într-un loc atât de plin de viaţă. Acea privelişte şi acea atmosferă trebuiau să-i inocu-leze - aşa cum se întâmpla în cazul tuturor - gânduri pozitive. Gânduri pozitive? Ce noţiune comică pentru cineva care stătea pe terasa unei ceainării şi discuta cu agenţii de la Infor maţii! Într-un fi nal sigur aveau să renunţe, dar nu ştia exact când.

– Salut, îmi permiţi? întrebă Bariş, după care, fără să mai aştepte răspunsul, îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Bună ziua. Bine aţi venit! Ce mai faceţi? întrebă Selim, întâm-pinându-şi călduros oaspetele.

Bariş îl privi vrând parcă să-şi dea seama dacă sinceritatea lui era prefăcută.

– Nu te deranjează faptul că mă vezi? întrebă el.

– De ce? Există vreun motiv pentru care să fi u deranjat? Ca fi ecare cetăţean nevinovat şi cinstit din

această ţară, nici eu nu mă simt deloc deranjat când văd un poliţist. Ce poate fi mai natural decât asta? răspunse Selim cu o voce calmă.

– Ştiu şi eu? Drept să spun, mă gândeam că te voi indispune. Sunt surprins. Dar n-are importanţă. Ce mai faci?

– Binişor. Încerc să-mi revin.

Bariş făcu un gest de parcă îşi amintise ceva.

– Chiar aşa... Revenire grabnică! În noaptea aceea, când băieţii noştri te-au pierdut la hotel şi când nu te-au găsit nici printre dărâmă-turi, s-au îngrijorat foarte tare. Bineînţeles că motivul îngrijorării lor nu a fost simplul fapt că ţi-ai fi pierdut viaţa, ci mai degrabă posibili-tatea că ţi s-ar fi întâmplat asta pe durata supravegherii lor. Dacă i-ai fi văzut cum m-au sunat, blânzi ca nişte mieluşei. Săracii... Uitaseră până şi de traumele cauzate de cutremur.

Selim nu simţi nevoia să-şi ascundă supărarea.

– Deci este atât de simplu, nu? ripostă el.

Apoi le dădu dreptate oamenilor:

– De fapt, au şi ei dreptate. Încearcă doar să-şi facă treaba. Au fost norocoşi că au dormit în maşină. Dacă ai fi ştiut ce zăpăceală a fost după aceea, ai fi fost de aceeaşi părere cu ei.

– Dar nu le-am spus nimic băieţilor. După cutremurul de la Izmit am făcut nenumărate instruiri cu privire la Acţiunile de Urgenţă în Cazul Traumatismelor. De data asta, dezmeticirea a durat puţin. Desigur că

sosirea în oraş a unui număr atât de mare de străini veniţi pentru a ajuta şi monitorizarea lor într-un aşa haos a fost un lucru difi cil pentru noi. Însă eram pregătiţi pentru orice situaţie. În cele din urmă am reuşit.

– Aţi monitorizat toate echipele venite în ajutor? întrebă Selim surprins.

– Desigur. Ăsta este şi lucrul care ne diferenţiază de celelalte servicii de informaţii... Ne-a luat numai două ore să luăm situaţia sub control şi să ne trimitem agenţii de la departamentele regionale din oraşele învecinate.

Selim ripostă:

– Dar asta nu se încadrează în paranoia? Vreau să spun că singurul scop al acestor oameni a fost să ne ajute.

Afi şând un zâmbet deranjant, Bariş răspunse într-un mod arogant:

– Prietene, ăsta este lucrul care îi separă pe agenţii informatori de oamenii normali. Noi suntem potenţialii paranoici legali. Tu eşti de părere că ei au venit aici să ajute, eu cred însă că au fost infi ltrări printre oamenii cumsecade din echipe. Crede-mă, e un lucru foarte normal. În astfel de situaţii, fi ecare ţară infi ltrează unul sau doi agenţi informatori în cadrul echipei de ajutor. Dacă cei din partea cealaltă îşi fac treaba corespunzător, se infi ltrează îndată şi agenţi informatori care lucrează sub acoperire ca translatori sau şoferi. Bineînţeles că le suntem recunoscători tuturor pentru ajutorul dat, însă apărarea patriei continuă în orice împrejurări.

– Bine, aveţi o explicaţie, dar cum daţi prioritate

acestor lucruri într-o învălmăşeală în care sunt răniţi şi mor atâţia oameni? Sunt uimit. În cele din urmă, a fost un dezastru în care naţionalitatea nu a mai avut nicio valabilitate şi în care timpul şi evoluţia s-au întors la zero. Atât cât am putut să afl u din presă, în Izmir, viaţa se reîn-toarce la normal. De altfel, peste o lună, pentru cea mai mare parte din oameni, catastrofa va ieşi de pe ordinea de zi. Aşa cum a fost şi în cazul cutremurului de la Golcuk... Focul arde numai locul în care a căzut... În fi ne, nu mai are importanţă... Măcar şi-au revenit?

– Îşi revin. Data trecută a fost o adevărată lecţie pentru noi. De altfel, cutremurul era o ameninţare prioritară şi pentru Consiliul Naţi-onal de Securitate şi, în general, se făcuseră planuri la toate depar-tamentele. Strategiile erau pentru probabilitatea producerii unui

cutremur în Istanbul, dar, drept să spun, am reuşit să-l adaptăm cu bine în Izmir.

Selim spuse dând din nou din cap:

– Cu toate astea, mă aşteptam la o abordare mai sensibilă din partea voastră.

Deodată, faţa lui Bariş se încordă. Apoi începu să vorbească, accentuând fi ecare cuvânt:

– Tu ai impresia că pe mine sau pe noi nu ne-a afectat? Tu ştii câtora dintre noi ne-au murit în cutremurul din Izmir mamele, taţii, copiii, soţii, soţiile, prietenii sau rudele? Câţi dintre colegii noştri crezi că au murit în complexul de locuinţe de serviciu? Uiţi şi tu, ca şi ceilalţi, că şi noi suntem fi ii acestei ţări, venim din

mijlocul poporului... Dar interesele naţionale sunt mai presus de orice, iar noi suntem respon-sabili ca supravieţuitorii să-şi continue viaţa în siguranţă. Chiar dacă mor un milion de oameni, suntem obligaţi ca, pentru binele celor care au rămas în viaţă, să muncim de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt mândru că fac parte din una din puţinele instituţii care este capabilă să pună în practică acest principiu.

Selim nu voia ca atmosfera să se tensioneze. Hotărî să schimbe subiectul:

– Lasă... Dumnezeu să-i odihnească în pace pe cei care au murit şi să le dea răbdare celor care au supravieţuit. Şi acum, cărui lucru îi datorez această vizită?

Cu un zâmbet candid, Bariş îi răspunse:

– Sincer să fi u, mă forţez încă din prima zi să nu mă joc cu tine. Cred că un comportament cinstit va da rezultate mai bune pentru amândoi. De aceea, am să trec direct la subiect...

Chiar în acel moment, venind lângă ei, chelnerul interveni:

– Bine aţi venit, domnule. Ce aţi dori?

– O cafea turcească, vă rog. Să fi e fără zahăr. M-aş bucura dacă nu aţi uita să aduceţi odată cu ea şi un pahar cu apă, spuse Bariş.

După ce băiatul dădu aprobator din cap şi se îndepărtă, continuă:

– Da, ce spuneam... A, motivul vizitei mele... Drept vorbind, trebuie să-ţi spun că mă surprinzi din ce în ce

mai mult. Amice, ce fel de relaţie există între tine şi capul sectei Sadiki, Nedim Hogea, dacă luaţi masa împreună?

Brusc, Selim îşi dădu seama ce omisese. Sigur că da... Faptul că se întâlnise şi stătuse alături de un om afl at în centrul atenţiei nu putea să le scape celor care îl urmăreau, şi cu atât mai puţin agenţilor informa-tori. Se comportă deschis şi spuse:

– Bineînţeles că voi nu ştiţi ce mi s-a întâmplat în Izmir, nu-i aşa?

– Nu, nu ştiu, dar crede-mă că de-abia aştept să afl u, răspunse Bariş.

– L-am cunoscut pe când le dădeam o mână de ajutor echipelor de salvare. L-am scos dintr-o clădire care se prăbuşise. Apoi ne-am revăzut în Istanbul, când mi-a făcut cinste cu o masă de mulţumire. Asta-i tot...

– Asta-i tot? Deci este atât de simplu!

– Ce e aşa greu de crezut? Simplitatea motivului?

– Selim, ceea ce mă surprinde este faptul că e atât de simplu. Mai întâi ai o relaţie de dragoste cu un agent israelian, apoi cei care sunt suspectaţi de uciderea ei sunt găsiţi morţi. Apoi iei masa cu lider ul sectei cu care suspecţii au legătură. Crezi că astea sunt pure coincidenţe?

Selim nu ştiuse până în acel moment că oamenii pe care-i omorâse aparţinuseră sectei Sadiki. Nu îşi putu ascunde uimirea la afl area veştii:

– Vorbiţi serios? Oamenii ăia erau din secta lui Nedim Hogea? întrebă el cu naivitate.

Nu se gândise nicio clipă că bătrânul ar fi putut avea vreo legătură cu uciderea lui Helin.

Bariş îl privi iscoditor. Încerca să înţeleagă ce gândea.

– Sper că spui adevărul. Nu vreau să te sperii, dar dacă gândeşti cu totul altceva s-ar putea să ai cu adevărat mari probleme. Această situaţie ar putea fi motivul pentru care tu să-ţi petreci restul vieţii fi ind tratat în permanenţă ca un suspect, spuse el.

– Ştiu că nu mă credeţi, dar situaţia nu este aşa cum v-o închipuiţi. Şi de ce nu îl luaţi la interogatoriu pe Nedim Hogea? întrebă Selim.

Când chelnerul veni lângă ei fură nevoiţi să-şi întrerupă conver-saţia. Mirosul minunat al cafelei împânzi atmosfera. După ce o lăsă, băiatul se îndepărtă în linişte.

Bariş îi răspunse lui Selim în timp ce se uita după chelner:

– Motivul este simplu: mai întâi, în acest stadiu nu-l putem lua la interogatoriu pentru că nu există dovezi şi pentru că puterea politică din spatele lui ne-ar spulbera cât ai zice *peşte*. Pentru o astfel de proce-dură avem nevoie de dovezi foarte sănătoase. Momentan lucrăm doar la ele. Totuşi, pot să-ţi spun că unul dintre suspecţii crimelor înfăp-tuite în ultimele trei luni stă azi chiar în faţa mea. Această situaţie ne uşurează treaba, dar face cazul imposibil de rezolvat.

Selim ripostă:

– Cum adică? Mă suspectezi în continuare?

– Selim, pentru noi, tu te afl i încă într-un punct întunecat. Trebuie să adaug că personal te simpatizez, ba mai mult decât atât, sper să nu fi i găsit vinovat, dar momentan, eşti unul dintre eroii principali şi te-ai afl at alături şi de celelalte caractere. De acum încolo vei considera această situaţie o simplă înşelătorie a destinului tău sau un coşmar groaznic. Eu nu pot şti. Dar situaţia ta nu pare deloc roz, spuse Bariş încheindu-şi discursul.

Apoi, luând o gură de cafea, închise ochii pentru o clipă. Părea că încerca să se bucure pe deplin de gustul ei.

Selim se cufundă î n p r o p r i i l e g â n d u r i . S i m ţea că d ăduse într-adevăr de belea. Nimic nu avea să mai fi e ca înainte în viaţa sa particulară din acel moment încolo...

168

169

27

ISTANBUL, Hotelul Swiss Iulie

Era pr ima zi a Conferinţe i M a r i lo r Neg u s t or i c u A m ă nu nt u l. Aceasta era una din puţinele manifestări care doborau recordul de specialitate prin participarea a aproape două mii de oameni reprezentând companiile naţionale şi internaţionale care îşi desfăşurau activi-tatea în întreaga ţară.

Cei care lucrau în departamentele de resurse umane, marketing, administrarea mărcii, vânzări, cumpărări, reclamă şi publicitate, dar şi î n cele de inst r

uire ale diferitelor companii manifestau un mare i nteres faţă de această conferinţă. Purtătorii de cuvânt – care aveau lucruri i m p o r t a n t e d e s p u s î n v i a ţa comercială a ţării – vorbeau despre subiecte care mai de care mai însemnate pentru negustorii cu amănuntul şi îşi spuneau părerile despre problemele dinainte stabilite.

Hotelul Swiss, care era aşezat într-unul dintre cele mai frumoase puncte ale Istanbulului, îşi asumase găzduirea acestei manifestări furnizând un serviciu fără egal şi o privelişte nemaipomenită a Bosfo-rului. Merita notat şi interesul arătat de presa scrisă şi cea audio-vizuală. În special vorbitorii din străinătate aveau un mare succes, iar venirea lor le fusese anunţată lumii afacerilor prin diverse reclame. După discursul unui american care reprezenta un nume important printre negustorii cu amănuntul, fu luată şi prima pauză a sesiunii de dimineaţă. Participanţii – care ieşeau din marea sală trecând în foaier prin cele opt uşi – îi atacară pur şi simplu pe chelnerii care serveau cafeaua şi ceaiul şi începură să se înfrupte cu poftă din farfuriile pline cu prăjituri şi pişcoturi.

Într-un colţ relativ mai liniştit al foaierului, Cigdem Conker îşi savura cafeaua în timp ce analiza mulţimea. Cea mai mare parte a fetelor frumoase care făceau parte din participanţii de clasă mijlocie încercau din greu să iasă în evidenţă în mijlocul mulţimii gălăgioase şi mişcătoare. Desigur că scopul lor comun era să găsească un posibil viitor soţ care să preia toate difi cultăţile economice ale vieţii. Doar aici era lumea

afacerilor...

Bărbaţii din mulţime aveau şi ei speranţe asemănătoare şi îşi aţintiseră deja privirile asupra tinerelor. Întâlnise şi ea câteva astfel de priviri fugare îndreptate spre ea, ba mai mult, unele dintre ele îi făcuseră practic declaraţii de admiraţie, dar cu toate astea niciuna nu reuşise să-i stârnească interesul. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat contra-riul, nimeni nu ar fi avut curajul să treacă de gărzile de corp şi să se apropie de ea.

170

Cu toată împotrivirea ei, cele patru gărzi care se împrăştiaseră în diferite colţuri ale salonului o urmăreau cu privirea. Acest lucru era făcut foarte făţiş. Ca aspect, bărbaţii erau nişte tipi obişnuiţi, dar părul tuns milităreşte şi sistemele de comunicaţii fără cablu, de culoare albă, pe care le purtau în urechi îi dădeau de gol. De altfel, scopul lor principal era intimidarea. După tragedia suferită cu puţin timp în urmă, tatăl ei insistase ca acei patru bărbaţi - care activaseră în cadrul unităţilor speciale – să o urmărească la tot pasul. Erau tipul de om care ar fi ucis pentru bani. Nu încăpea nicio îndoială: erau cei mai buni din domeniul lor.

Cigdem continuă să studieze mulţimea. Văzu ocheadele pe care şi le aruncau oamenii între ei. De fapt, cei mai mulţi nici nu-i ascultau pe cei de lângă ei. Privirile le fugeau nebuneşte, explorând împrejurimile. Fără nicio excepţie, atât femeile, cât şi bărbaţii erau interesaţi mai mult de ceea ce era în jurul lor. Totuşi, nu

ar fi trebuit să-i dispreţuiască pe acei oameni. Până la urmă, încercau să joace acel joc conform regulilor din lumea afacerilor.

Se cutremură la vederea bărbat ului i cu pr ivi re de d rogat care pu r ta un costum bleumarin cu dunguliţe. Cât de bine semăna cu unul dintre răpitori. Mintea i se duse la acel eveniment neplăcut. Se gândi la şocul pe care-l trăise după ce fusese răpită de teroriştii învăluiţi în cearşa-furi negre.

De fapt, ea nu simţise nicio clipă frica faţă de moarte. Dacă ar fi murit, ar fi ajuns lângă mama ei. Ceea ce simţise putea fi defi nit drept coborârea de pe scena vieţii înainte de a fi trăit toate experienţele ei. Nu se îndrăgostise niciodată. Ieşise cu vreo doi proşti, dar relaţiile fuseseră departe de orice trăire emoţională, banale, lipsite de pasiune şi consumate mai mult de dragul cercului de prieteni. Îşi dorea să aibă copii, o duzină de copii, cât de mulţi putea să facă... Îşi dorea înteme-ierea unei familii cât mai mari. Fără îndoială, copiii ei urmau să aibă fraţi, nu să cunoască singurătatea ei... De ce nu avusese şi ea un frate sau o soră? Poate că părinţii ei nu av u seseră timp sau poate că planurile lor fuseseră date peste cap de moartea subită a mamei ei.

După atâtea ore de frică şi presiune, apariţia acelui om... Salva-torul sau eroul ei... Cine era, ce era, de ce se afl ase acolo? Nu ştia. De când se întorsese acasă, nu voise să vorbească cu nimeni despre răpirea ei. Datorită infl uenţei tatălui său, ofi ţerii de poliţie nu o putu-seră interoga aşa cum ar fi vrut să o facă. Nu le spusese

decât că fusese urcată dintr-o dată într-o maşină şi apoi lăsată în Zincirlikuyu. Atât. Nici măcar tatălui său nu-i spusese ce se întâmplase. Şi oricum nu era necesar. Ce s-ar fi schimbat dacă toţi ar fi ştiut? În plus, îi dăduse salva-torului ei cuvântul de onoare.

Chipul bărbatului nu-i dispărea din faţa ochilor. Ce legătură avea el cu cei care o răpiseră? Cel puţin era evident că nu venise pentru a o salva pe ea. Îşi reveni din gândurile în care se cufundase atunci când bărbatul în costum bleumarin îi făcu cu ochiul. Probabil că

idiotul crezuse că o impresionase. Îşi întoarse capul şi se îndreptă spre cealaltă parte a foaierului. Gărzile se puseră şi ele în mişcare în acelaşi timp. Încercând să-şi facă loc prin mulţime, se strădui să nu-şi răstoarne ceaşca de cafea. Deodată, ajunse lângă un bărbat de înăl-ţime medie care purta un costum gri închis şi stătea cu spatele la ea, ascultându-l atent pe interlocutorul său. Îl atinse uşor pe umăr pentru a-i cere permisiunea să treacă, dar el nici nu băgă de seamă. Poate că nu îi dăduse importanţă pentru că, într-o aglomeraţie atât de mare, oamenii se mai atingeau, în mod inevitabil, unii de ceilalţi. Cigdem îl atinse din nou pe umăr, de data asta mai cu putere. În sfârşit, bărbatul simţi şi se întoarse. La vederea lui, Cigdem încremeni. Cel din faţa ei era salvatorul. Oare se înşela? Când se uită la ochii lui îşi dădu seama că nu. Avea aceeaşi privire pătrunzătoare.

– Da? spuse bărbatul privind-o curios şi aşteptând

să primescă un răspuns.

Pentru o clipă, Cigdem crezu că inima avea să îi străpungă pieptul şi să iasă afară. Neputându-şi stăpâni emoţia, scăpă ceaşca de cafea din mână.

– Eu... Eu nu am vrut decât să vă cer permisiunea să trec... fu tot ce putu spune.

Selim privi neclintit cum cafeaua care i se vărsase pe picior îi pătrunse în pantof, împrăştiindu-i-se pe ciorap. Fusese tare norocos. Nu era fi erbinte. Apoi o analiză din cap până în picioare pe tânăra care stătea în faţa lui.

Pantofi ultima modă, scumpi, din piele verde, cu tocuri înalte şi vârfuri ascuţite; picioare frumoase şi bronzate; imediat sub genun-chiul drept - o cicatrice în formă de semilună; o superbă rochie din material de culoarea pantofi lor, care pornea de deasupra genunchilor; un colier verde cu smaralde, care îi scotea î n evidenţă eleganţa gâtului; trăsături perfecte ale feţei, completate de ochii negri precum cărbunele şi părul lung şi ondulat... Era tânăra pe care o salvase. Încercă să-şi păstreze calmul. În acel moment i se păru că o astfel de coincidenţă nu avea nicio noimă.

Tânăra intră în panică atunci când îşi dădu seama că îi vărsase cafeaua pe picior.

– Îmi pare foarte rău. Doamne, cât de neîndemânatică sunt! Vă rog să mă scuzaţi.

Selim ridică mâna în aer, de parcă ar fi vrut să-i oprească îngri-jorarea.

– Vă rog... Nu-i mare pagubă. Nu exageraţi...

Poftiţi, puteţi trece, spuse el cu calm, dar pe un ton convingător.

Când văzu că una dintre gărzile de corp trecea prin mulţime şi se apropia de ei, Cigdem îl întrebă în grabă:

– Vă cunosc de undeva?

– Nu, nu cred, răspunse Selim pe un ton rece.

Apoi, privind-o pe tânără drept în ochi, completă:

– Dacă aş fi avut şansa să cunosc o doamnă atât de frumoasă, nu aş fi uitat-o niciodată.

Garda de corp se apropiase destul de mult şi se uita în ochii lui Cigdem, încercând să înţeleagă cât de periculoasă era situaţia. Igno-rându-i privirea bănuitoare, femeia insistă:

– Sunteţi sigur? Poate că ne-am întâlnit undeva, într-o noapte?

Afi şând o expresie de neplăcere vădită creată de insistenţele fetei, Selim îi răspunse:

– Dar v-am spus... Dacă v-aş fi văzut, nu v-aş fi uitat niciodată. Oamenii se aseamănă. Iar acum, dacă îmi permiteţi, trebuie să-mi curăţ cafeaua de pe pantof. Scuzaţi-mă...

Se întoarse şi se îndreptă spre zona în ca re se afl au toaletele. Pielea pantofului se înmuiase din cauza cafelei şi scotea sunete ciudate la fi ecare pas.

Ajuns la toaletă, îşi scoase ciorapul de pe picior ul d rept şi-l aruncă la gunoi. Folosindu-se de multă hârtie, încercă să şteargă cafeaua care i se împrăştiase în pantof, apoi îl curăţă sub jetul de apă, după care îl ţinu sub uscător. În timp ce privea la aburii care ieşeau din el,

se cufundă iar în gânduri. Prezenţa fetei aici nu avea nicio logică. Acum regreta foarte mult că venise la conferinţă. Ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi ascultat patronul. Aveau de gând să promoveze pe marile pieţe un accesoriu auto nou-importat, iar pentru a-şi uşura treaba, credeau că participarea la o activitate de asemenea anvergură, unde toată lumea era prezentă, avea să fi e binevenită.

Pantoful uscat îşi schimbase uşor culoarea, dar nu-i mai putea face nimic. Îl încălţă aşa cum era în piciorul fără şosetă. Se spălă pe faţă şi urmări apa care curgea înapoi în chiuvetă. Acelaşi gând îl cuprinse din nou: dacă nu ar fi venit aici nu ar fi avut probleme. Oare fata avea să continue să se comporte insistent? Se gândi că îşi crease singur acele probleme. Poate că tânăra fusese cuprinsă de panică şi chemase deja poliţia, cine putea şti?

Se indispusese de-a binelea. Apoi se mai privi o dată în oglindă. I se păru amuzant că aspectul acela serios îi aparţinea cuiva fără un ciorap, dar nu era vremea râsului. Afară îl aştepta o mare problemă. Deodată, văzu o umbră roşie în oglindă. Parcă îi trecuse peste faţă. Imediat simţi un regret: mai bine o omora şi pe fată... Când îşi aminti însă ochii ei, îşi dădu seama că nu ar fi fost în stare să o facă. Ridicând din umeri, ieşi din toaletă.

Spunându-i gărzii care se apropiase că nu era nimic anormal, Cigdem o făcu să revină la vechea poziţie. Privirea îi era aţintită spre coridorul îngust care

ducea către toalete. Sigur era el. Salvatorul ei. Putea jura. Dar de ce insista să nege că se cunoşteau? Trebuia să vorbească neapărat cu el. Nu avea de gând să renunţe aşa uşor când se apropiase atât de mult de el.

Selim reveni lângă cei doi clienţi cu care vorbea înaintea inciden-tului. După ce dădu o scurtă explicaţie în legătură cu neîndemânarea

172

173

tinerei, schimbă subtil subiectul. Încerca să se comporte cât mai controlat şi mai normal posibil. Tocmai când le explica despre riscu-rile de a lucra cu negustorii cu amănuntul din punct de vedere al plăţii, observă că cei doi interlocutori nu îl ascultau, ci se uitau undeva peste umăr u l l u i . C â n d s e î n t o a r s e şi se uită, o văzu pe tânără stând în spatele său şi privindu-l cu interes. Venise vremea să o pună la punct. Cu o mânie prefăcută, deschise gura şi începu să mormăie:

– Uitaţi, eu chiar nu înţeleg ce încercaţi să faceţi, dar sunt sigur că mă confundaţi cu alt...

Tânăra îl întrerupse însă, ripostând cu voce tare:

– Eu nu am dezvăluit nimănui secretul nostru! Pot jura!

Situaţia nu atrăsese numai atenţia celor doi interlocutori ai lui Selim, ci şi a celor câteva persoane afl ate în apropiere, spectatoare ale acestei răzvrătiri. Gândindu-se că era o ceartă tipică între îndrăgostiţi, aşteptau răspunsul pe care Selim urma să-l dea.

Ultimele cuvinte ale tinerei îl impresionară. Simţi în

acea răzvră-tire o sinceritate, o legătură a destinelor. Se întoarse şi le ceru permi-siunea clienţilor săi, după care, apucând-o pe fată de braţ, o trase uşor pe coridorul care ducea spre toalete.

– Vii puţin, te rog? Trebuie să vorbim!

În acel moment, trei din cele patru gărzi de corp se aruncară înainte, apropiindu-se cu repeziciune de ei. Cealaltă urmărea totul de la distanţă. Când erau pe cale să se năpustească asupra lui Selim, Cigdem ridică mâna, făcându-le semn să se oprească.

– Nu-i nicio problemă! Este fostul meu iubit. Vom vorbi puţin.

Bărbaţii se opriră, dar nu dădură înapoi. De această dată, Cigdem îi avertiză pe un ton mai hotărât:

– Este o chestiune personală... *Personală!*

Cei trei se uitară unul la celălalt şi, chiar dacă nu voiau, se retra-seră la poziţiile lor iniţiale. Când în cele din urmă găsiră un loc mai izolat pe coridorul îngust, Selim şi tânăra începură să vorbească.

– Ce încerci să faci? Eşti conştientă de ceea ce ai spus? o întrebă Selim furios.

Cigdem se bucura de liniştea pe care i-o dăduse sentimentul de a-şi fi găsit salvatorul, dar voia totuşi să fi e sigură.

– Tu eşti bărbatul din acea noapte, nu-i aşa? întrebă ea cu emoţie.

O scurtă linişte se aşternu. Selim simţi că ochii aceia negri precum cărbunii aţintiţi asupra lui semănau linişte undeva în interiorul său. Din acel moment, fu

inutil să se mai opună.

– Da, eu sunt... spuse el. Eşti mulţumită?

Un zâmbet de copil nevinovat apăru pe faţa tinerei.

– Cât de mulţumită sunt, nici nu-ţi poţi da seama... Eu sunt Cigdem... Pot afl a la rându-mi numele salvatorului meu?

Selim nu se simţi în măsură s ă r ămână i n d i f e r e n t l a e n e r g i a p o z i t i v ă răspândită de acel zâmbet magnifi c, dar trebuia totuşi să fi e prudent. Gărzile de corp îl văzuseră şi putea paria pe orice că, după conferinţă,

174

unul dintre bărbaţi l-ar fi urmărit toată ziua pentru a afl a unde stătea. Se gândi o clipă la cât de dinamică devenise viaţa sa. În ultimul timp, popularitatea lui crescuse văzând cu ochii. Mai întâi agenţii israelieni, apoi poliţia, iar acum gărzile de corp ale acelei frumuseţi cu ochii negri. Poate că în zilele următoare câţiva tipi din secta Sadiki urmau să vrea şi ei să fi e membri ai *Clubului fanilor lui Selim*.

Cigdem nu mai rezistă:

– Te-am întrebat doar cum te numeşti. Sper că nu e o întrebare atât de difi cilă.

Selim se forţă să zâmbească.

– Eşti comică... spuse el, după care, devenind serios, îi întinse mâna.

– Selim Tekin.

Cigdem o strânse puternic, dar şi cu feminitate în

acelaşi timp.

– Crede-mă că sunt foarte bucuroasă. Trebuia să vorbesc cu cineva despre cele trăite acolo. Dacă nu, simţeam că înnebunesc. Ce treabă aveai acolo în acea noapte? Venisei pentru mine? Nu ai făcut singur masacrul ăla, nu-i aşa?

– Stai puţin... Uite ce e, nu vreau să vorbesc despre noaptea aia şi nici despre vreun lucru legat de ea. Fă-ne amândurora o favoare: uită de ea şi în special de episodul cu mine! Sau vei avea mari necazuri!

Zâmbetul lui Cigdem îi îngheţă pe faţă, dar imediat după aceea, o mână invizibilă parcă schimbă frecvenţa şi o aduse la starea ei de dinainte.

– Nu mă poţi speria! Tu m-ai salvat! Numai noi ştim acest lucru! Nu vreau să uit asta! Vreau să vorbesc! Am acest drept!

Selim crezu că dacă ar fi vorbit mai deschis şi mai simplu ar fi uşurat situaţia pentru amândoi.

– Bine, atunci îţi mai spun un secret: o droaie de poliţişti şi agenţi secreţi mă urmăresc. Dacă mă atingi, te vei arde! zise şi, după câteva secunde, adăugă: Sunt sigur că poliţia este încă pe urmele tale. De aceea va trebui să aştepţi până când totul se va mai linişti. Adică trebuie să stai departe de mine. Ne-am înţeles?

Cigdem era însă hotărâtă.

– Dar de ce? întrebă ea. Vreau doar să vorbesc... Şi poate te pot ajuta. Tata este foarte putenic. E un om de afaceri cu relaţii. În plus, tu eşti salvatorul meu! Mi-ai salvat viaţa. De aceea, nu-mi poţi întoarce spatele!

– Ascultă, Cigdem... parcă aşa te numeşti, nu? Uite, nu eu ţi-am salvat viaţa! Erai doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Asta-i tot!

Dând din cap dezaprobator, tânăra îi arătă că nu îl crede.

– Mi-ai salvat viaţa!

Selim simţea că-şi pierde cumpătul.

– Bine atunci. Salvează-mi-o şi tu mie: fă-te că nu mă cunoşti! Uită că m-ai cunoscut!

Cigdem îl privi cu o expresie stăruitoare.

– Te rog, încearcă să mă înţelegi... Am nevoie să vorbesc cu tine!

Selim simţi că era pe cale să intre în bucluc dar, cu toate astea, se dădu bătut.

– Bine! Ai câştigat! Dă-mi numărul tău de telefon! Vom vorbi în locul şi la momentul care mi se vor părea mie potrivite.

Fat a se bucu ră ca un copil. Răspândea iar energie pozitivă.

– Ura! Hai, scrie, te rog... spuse ea bătând fericită din palme.

După ce Selim îi înregistră numărul în telefonul mobil, se despăr-ţiră. Pentru că nu voia să intre în foaier în acelaşi timp cu ea, se îndreptă spre toaleta bărbaţilor. Găsind o cabină goală, intră şi încercă să facă o evaluare a situaţiei. Când se întoarse în foaier, toată lumea intrase deja în salon. Conferinţa continua. Aruncând o înjurătură, se grăbi să se alăture mulţimii. Atunci îl văzu

pe unul din bărbaţii care o supravegheau pe Cigdem urmărindu-l dintr-un colţ. Începea un nou act al piesei...

28

MARDIN, Baza radar Iulie

Agenţii secreţi afl aţi într-un automobil de teren care se deplasa dinspre Kiziltepe priveau încântaţi spre uriaşul colier de lumini care stătea parcă a t â r n a t d e c e r, l u m i n â n d î n t u n e r i c u l n o p ţii. Oraşul Mardin era atât de fermecător încât îi putea lua oricând minţile unui om. Pentru că fusese ridicat pe versantul unui deal, părea că stă suspendat în aer deasupra u nei câmpii î nt u necate atu nci când se aprindeau lumi-nile la lăsarea nopţii. Oamenii cu o gândire mai fantastică - precum Bariş Akdiller - puteau asemăna acest mănunchi de lumini cu o navă spaţială gigantică.

Fără să se sinchisească de ceilalţi agenţi secreţi care îi stăteau alături, Derya Bozoglu, specialistul în analiză strategică din cadrul Grupului de Investigare a Organizaţiilor Teroriste, se întinse spre Bariş, care stătea pe bancheta din faţă, şi-l întrebă:

– Ce-i asta?

Bariş, care fusese absorbit de peisajul oraşului iluminat, răspunse peste umăr:

– Să fi văzut Mardinul acum douăzeci de ani. Atunci nu emigra-seră atât de mulţi oameni. Ca urmare, casele nu fuseseră construite până la poalele dealului. Noaptea, oraşul arăta de parcă ar fi fost cu adevărat suspendat în aer.

Lăsându-se pe spate, Derya ripostă:

– Mă minunam doar de cum arată, Bariş. Nu ţi-am cerut o lecţie de planifi care urbană!

– Chiar dacă ai plăti, tot nu ai putea obţine asemenea informaţii. Eu îţi fac un bine, dar tu nu apreciezi. De exemplu, acum douăzeci şi cinci de ani, primăria avea numai un vehicul motorizat şi în jur de douăzeci de măgari care făceau parte din personalul permanent şi...

Cu o voce dojenitoare, Derya îi reteză vorba:

– Bariş, tocmai din cauza acestor lucruri tâmpite pe care le spui mereu nu vei avea niciodată o prietenă!

Această avertizare pe un ton glumeţ din partea prietenului său fu sufi cientă pentru a-l face să tacă. Într-adevăr, chiar nu-şi putea face o prietenă. Punea această situaţie pe seama neşansei. Cu toate astea, oare era din această cauză? Se putea ca fetele să nu-l placă din cauza comportamentului? Se cufundă în gândurile sale.

Sunetul motorului puternic se auzea parcă mai puţin pe şoseaua asfaltată. Continuară să înainteze cu viteză spre Mardin. La puţin timp, începură să urce pe drumul care ducea spre oraş. Când intrară în

176

177

urbe, bărbaţii care stăteau pe scăunelele împrăştiate în faţa cafenelelor şi leneveau aşa cum făceau de obicei în serile călduroase de vară se uitară indiferenţi, dar cu o curiozitate ascunsă, la cei care se afl au în vehiculul ce înainta încet.

În ultimii douăzeci de ani, oraşul fusese un loc

frecventat de agenţii secreţi ai ţărilor din întreaga lume. Străinii care veneau cu misiuni dintre cele mai dubioase se îndreptau direct spre graniţa cu Irakul sau Siria folosind Mardinul ca punct de transfer sau logistic.

Când vehiculul care mai transporta în afară de Derya şi Bariş încă trei agenţi secreţi ajunse în cartierele mărginaşe, îşi schimbă direcţia, intrând pe drumul care ducea către baza radar afl ată pe culmea dealului. După ce fură nevoiţi să-şi arate legitimaţiile în două puncte de control, ajunseră în sfârşit şi la poarta principală a bazei. Acolo li se făcu un control mai amănunţit al legitimaţiilor, dar şi al vehiculului, după care, în compania subofi ţerului care îi întâmpină, fură conduşi în salonul de instrucţie în care urma să aibă loc şedinţa.

Patru ofi ţeri fără grade militare în uniforme de camufl aj îi întâm-pinară în picioare. După un scurt salut şi servirea ceaiului şi a cafelei, maiorul responsabil cu operaţiunea - un bărbat cu părul aproape alb şi faţa zâmbitoare - luă cuvântul cu un aer cam stingher:

– După cum ştiţi, în urmă cu patru zile am primit de la agenţii noştri din Zakho o ştire prin care am fost informaţi că transportarea armelor care au fost comandate cu ceva timp în urmă avea să fi e făcută a doua zi cu patru camioane. După două ore, această informaţie a fost confi rmată şi de Serviciul de Informaţii israelian. Prin urmare, în conformitate cu instrucţiunile primite, camioanele au fost puse sub urmărire de la plecarea lor până la sosirea în punctul de frontieră, iar de acolo, până la intrarea în ţară...

Derya interveni imediat:

– Domnule maior, vă rog, puteţi să ne daţi câteva detalii cu privire la etapele de urmărire?

Maiorul se încruntă, încercând să-şi amintească.

– Sigur că da. Vă rog să mă scuzaţi. Din cauza emoţiilor nu m-am gândit că aţi putea dori să ascultaţi din nou detaliile, răspunse el.

Senzaţia că ei erau răspunzători de situaţia în care se afl a maiorul îl făcu pe Bariş să se simtă stânjenit. Pentru a risipi puţin tensiunea, luă cuvântul:

– Comandante, luaţi-o mai uşor, vă rog. Nu am venit aici să vă interogăm. Nu vrem decât să vă ajutăm să găsiţi toate posibilităţile care ar duce la rezolvarea situaţiei.

După o scurtă ezitare, maiorul le mărturisi, vorbind aproape în şoaptă şi aplecându-şi capul în partea dreaptă:

– Domnule Bariş, nici nu vă puteţi imagina în ce situaţie jenantă şi supărătoare ne afl ăm. E foarte greu pentru mine şi echipa mea. Ne simţim ca nişte fraieri.

Derya fu cel care vorbi de această dată:

– Domnule, credeţi-mă că un asemenea rezultat a fost luat în considerare în abordarea teoriilor de studiu ale operaţiunii. E una din posibilităţi. Ceea ce încercăm să facem noi acum este ca, analizând primul gol pe care ni l-au înscris, să prevenim marcarea celui de-al doilea!

Maiorul părea puţin mai uşurat. Vrând să pună capăt acelei atmo-sfere emoţionante, începu să explice

din nou, de această dată pe un ton mai încrezător:

– Foarte bine. Vă mulţume sc... At unci să continuu: unul din agenţii noştri din Zakho a urmărit camioanele folosind un vehicul civil. La punctul de frontieră, nu am acţionat în niciun fel. Aşa cum am bănuit dinainte, au dat o mită destul de generoasă unui funcţionar vamal, pe care de altfel noi îl supravegheam de ceva timp. Drept urmare, s-a făcut numai un control superfi cial, după care au intrat în ţară. De aici, noi am fost cei care au preluat urmărirea şi, schimbându-le la diferite puncte din traseu, am început supravegherea cu diverse vehicule cum ar fi camioane civile, maşini obişnuite, microbuze. După vreo zece kilometri însă, s-a întâmplat un lucru ciudat. Camioanele au renunţat să mai meargă unul după altul şi au lăsat să se mărească distanţa dintre ele. Când aceste distanţe au început să atingă lungimi de aproape doi kilometri, a devenit imposibilă urmărirea cu un vehicul. Atunci am retras maşinile şi am trecut la supravegherea de la mare altitudine, folosind un elicopter. După aproape treizeci de kilometri, camioanele au început să se apropie între ele în acelaşi timp. Într-o perioadă foarte scurtă, au constituit din nou un convoi, lăsând între ele o distanţă de aproximativ zece metri. Folosind Drumul Mătăsii, au venit în acest fel până la bifurcaţia Kiziltepe-Mardin. În informaţiile care ne fuseseră furnizate înainte se spunea că unul din camioane va merge la Mardin. Ca urmare, am luat măsurile de precauţie ca de la intrarea sa în oraş să putem urmări, cu un nou echipaj, camionul care urma

să se desprindă din convoi.

Maiorul se opri pentru o clipă, încercând să vadă reacţiile agen-ţilor, dar când îşi dădu seama că nu putea citi nimic pe feţele lor, hotărî să continue:

– Dar nu a fost ceea ce ne aşteptam... Niciunul din camioane nu a intrat în oraş. Atunci ne-am conformat situaţiei şi am urmărit din nou cu vehicule camioanele. În acest timp s-a realizat o coordonare totală cu grupurile specializate din cadrul unităţilor de jandarmerie din Urfa, Gaziantep, Adana, Ankara, Bolu, Izmir şi Istanbul. În fi ecare provincie urma ca supravegherea să fi e făcută de unităţile responsabile, iar fi ecare transfer să fi e urmărit numai de mine şi încă doi ofi ţeri. La Urfa şi Gazi-antep totul a decurs aşa cum ne aşteptam. Doar au trecut pe acolo. La intrarea în Gaziantep şi-au făcut plinul cu motorină şi au mâncat. Cu excepţia acesteia, altă oprire nu a mai fost...

Interesul lui Bariş se concentră la distanţa dintre camioane, care fusese lăsată mai întâi să crească, apoi să scadă. Îl întrerupse pe maior:

– Comandante, camioanele au mai repetat faza asta ciudată cu îndepărtarea şi apropierea unele de altele? întrebă el, dar răspunsul nu fu cel aşteptat.

– Da, au mai făcut-o de trei ori! Iar noi am trecut de fi ecare dată la supravegherea cu elicopterul.

Maiorul mai aşteptă câteva secunde şi pentru alte întrebări, dar, pentru că agenţii nu scoaseră nicio vorbă, continuă calm:

– Când au ajuns aproape de Adana, ne-am gândit că nu vor intra în oraş, ci vor continua să meargă spre Ankara. Dar ne-au făcut o surpriză şi, intrând, s-au îndreptat spre Mersin. În drum spre Mersin, la ieşirea din oraş, au oprit la un depozit de alimente uscate afl at la marginea drumului. Când şoferii au coborât din cabine şi au purces la deschiderea remorcilor, am trecut şi noi la acţiune... Depozitul de alimente uscate era un obiectiv cu totul legal. În camioane, în afara cutiilor de curmale nu se mai afl a nimic. Spunând că a fost făcut un denunţ împotriva lor, i-am luat pe şoferi la interogatoriu, dar nu am scos nimic de la ei. După ce i-am reţinut şi interogat douăzeci şi patru de ore, le-am dat drumul şi am continuat să îi urmărim. Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun... Asta-i tot!

După ce maiorul termină ceea ce avea de spus, camera fu cuprinsă de o linişte profundă. Neputinţa militarilor îl impresionase pe Bariş. Încerca să se concentreze asupra problemei, dar observă că nu era capabil. Se focalizase într-un punct greşit. Cuprins şi el de acest senti-mentalism, simţea un regret şi o jenă profundă. Dacă voia să ajute, trebuia mai întâi să evadeze din acea vâltoare. Deodată, sări ca ars. Exista o cale bună pentru a ieşi din negura faptelor. Privindu-l pe maior, întrebă pe un ton indiferent:

– Şoferii se cunoşteau între ei?

– Nu. S-au cunoscut în depozitul din Zakho, unde curmalele au fost încărcate în camioane. Compania de transport i-a sunat şi i-a informat de această t re abă, r

ăs pu n se m aior u l, d i n a căr ui voce se vedea clar că îşi pierduse speranţele.

Apoi fu rândul lui Derya să întrebe:

– I-aţi întrebat de ce au mărit şi au micşorat distanţa dintre ei? Ce explicaţii au dat?

– Bineînţeles că i-am întrebat. Au spus că hotărâseră asta când se afl au la punctul vamal. La intrarea în oraşe aveau să încetinească şi să se apropie unii de alţii, ca să se protejeze astfel reciproc în cazul unui accident sau a unei posibile rătăciri, iar în afara oraşelor căzuseră de acord să conducă în voie. Acesta a fost planul lor.

Deznădejdea din vocea maiorului creştea.

Derya continuă cu întrebările:

– Bine, dar a venit vreo informaţie care să confi rme că armele au ajuns la destinaţie? Poate că această operaţiune a fost numai o inducere în eroare.

Maiorul ripostă imediat:

– Nu, nu. Avem confi rmarea din interior. Armele au fost doar livrate. În afară de asta, toate depozitele ştiute ale negustorului de arme au fost în permanenţă sub supraveghere... Acolo nu este încă nicio mişcare. În afara acestui transport, nu a mai fost făcută nicio ieşire.

Ceilalţi ofi ciali din cameră urmăreau acest dialog precum un meci de tenis, notându-şi în acelaşi timp şi unele informaţii în carneţelele lor. Pentru o clipă, Derya şi Bariş se priviră. Se vedea clar că Derya începuse să devină neliniştit. Nu-i plăceau cei care făceau pe deştepţii, iar negustorul de arme asta făcuse. Omul era

în relaţii bune cu ameri-canii. Dacă le spusese că livrase armele, sigur le spusese şi modul în care o făcuse. Desigur că le împărtăşise numai lor această informaţie, iar responsabilii CIA nu le spuseseră tot ce ştiau, aşa cum făceau de obicei. Erau nevoiţi să afl e singuri. Era ca rezolvarea unei ghicitori, însă aşa cum aerul de atotştiutor pe care îl afi şează cel care spune ghicitoarea îi enervează pe cei care încearcă să găsească soluţiile, în această situaţie erau urâţi de moarte cei care ştiau deja răspunsul. Exact ca în cazul ghicitorilor dinainte cunoscute... Poate că asta era soarta bizară a lumii serviciilor secrete şi nu se putea schimba. Întot-deauna toţi aveau să ţină numai pentru ei o parte din ceea ce ştiau. Ca un joc care nu se termina niciodată.

Bariş se gândi iar la cele spuse de maior. Ce s-ar fi putut întâmpla? Încercă să afl e, dar nu-i venea nimic în minte. Se agăţă de un mic detaliu şi întrebă:

– De ce au simţit nevoia să plătească mită pentru nişte camioane încărcate cu lăzi de curmale?

– Simplu... În rezervoarele suplimentare aveau mai mult combus-tibil decât este permis, răspunse maiorul.

Şi Bariş începuse să fi e cuprins de deznădejde. Desenă pe hârtia din faţa sa patru camioane. Apoi schiţă într-un colţ lăzile cu arme. După care făcu şi drumul de la Zakho la Adana, aşa cum şi-l amintea de pe hartă, trăgând o linie curbă lungă spre dreapta. Dacă ar fi fost în locul lor, cum ar fi încărcat armele în acele camioane? Încercă să se concentreze asupra desenelor de pe hârtie.

În cameră liniştea continua. Când Derya se

întoarse şi se uită, îl văzu pe Bariş pierdut în gândurile sale şi cu privirea fi xată pe hârtia din faţa lui. Gândindu-se că prietenul său era pe cale să g ăsească un indiciu, alese să rămână tăcut. Acum, toţi cei din jurul mesei văzuseră compor-tamentul ciudat al lui Bariş şi îi aşteptau cu interes interpretarea.

Câteva minute mai târziu, faţa lui se lumină. Îi venise o idee. Ridică privirea şi se uită la maior. Mijindu-şi ochii, îl întrebă:

– Comandante, există vreun tunel pe acest drum? De la Zakho la Mardin?

Maiorul nu-şi dădu seama ce legătură putea avea întrebarea cu problema lor, dar îi făcu totuşi semn din cap ofi ţerului de lângă el, îndemnându-l să răspundă. Ca să arate cât de bine documentat era în legătură cu subiectul, tânărul ofi ţer oferi un răspuns detaliat:

180

181

– Da, domnule. La kilometrul 18 de la frontieră există un tunel de 125 de metri, îndreptat pe direcţia nord-sud.

– Asta-i! spuse Bariş şi îşi trosni degetele de bucurie. Pe faţă avea zâmbetul de ştrengar specifi c oamenilor care găseau ceea ce cautaseră. Rezolvase ghicitoarea. Apoi îi privi amuzat pe ceilalţi.

To ţi aşteptau fără să pună nicio întrebare. Derya nu mai rezistă şi se răsti:

– Omule, vrei să ne scoţi din pepeni? Ce-ai găsit? Spune-ne!

De fapt, acest comportament arăta că se dăduse bătut. Ghicitoarea fusese rezolvată de Bariş, care în acest fel trecuse cu un pas înainte în competiţia lor.

Bariş se lăsă pe spate în scaunul lui şi, ridicând hârtia spre cei din cameră, începu să explice:

– Am patru camioane. Unul dintre ele trebuie încărcat cu arme. Ştiu că serviciile de informaţii sunt pe urmele mele. Mă gândesc şi fac un plan... Pe traseu se afl ă un tunel. Camionul încărcat cu arme va fi cel care va încheia convoiul. Când va intra în tunel, un alt camion care se afl ă deja acolo îi va lua locul în convoi. Camionul încărcat cu arme va rămâne în tunel. Cam după o jumătate de oră va ieşi de acolo şi îşi va continua drumul. Chiar dacă aş urmări din satelit sau de la mare altitudine, nu mi-aş da seama ce se întâmplă... Atât de simplu! îşi încheie el discursul.

Victoria era a lui. Pentru a-şi da seama ce impact avuseseră cele spuse asupra colegilor săi, se uită pe rând la feţele lor. Erau complet derutaţi.

Prima obiecţie fu ridicată de maior:

– Bine, dar ar fi fost imposibil ca celelalte camioane să treacă pe lângă camionul care aştepta în tunel fără să-l vadă. Trebuie să te gândeşti că, văzându-l, şoferii ar fi povestit!

Răspunsul veni de la tânărul ofi ţer nerăbdător:

– Nu, comandante. Eu cred că schimbarea s-ar fi putut face. În tunel, pe ambele direcţii de mers există spaţii pentru oprire în caz de necesitate. Sunt de lăţimea unui camion şi dacă folosiţi un bun camu-fl aj, puteţi

ascunde cu uşurinţă u nul pe undeva pe la mijlocu l t u nelului, în locul cel mai întunecat. Şi, dacă vă gândiţi că în astfel de tuneluri scurte şoferii de camion nu obişnuiesc să-şi aprindă farurile, posibili-tatea să se fi întâmplat aşa creşte.

Datorită privirilor comandantului - în care se citeau uimirea şi reproşul laolaltă - tânărul îşi dădu seama că vo r bi s e la m o m e nt u l ne p o -trivit, aşa că tăcu şi, strângând din buze, îşi coborî ochii la notiţele din faţa sa. Totuşi, de ce nu se gândiseră la asta dinainte?

Derya găsi de cuviinţă să ia situaţia sub control.

– Bi n e ... S ă zicem că lu cr u r i le s -a u de sf ăşu rat aşa... Asta e cea mai bună posibilitate pe care o avem momentan. Dar nu trebuie să uităm că şoferul ultimului camion - cel care schimbă vehiculul „murdar" cu cel „curat" - urmează să fi e interogat de cei care îi urmăresc şi e posibil să ciripească. Nu? întrebă el.

Scopul său era să scoată la iveală punctele slabe ale ipotezei lui Bariş.

Acesta răspunse fără să ezite:

– Dacă aş fi eu, după terminatea afacerii l-aş elimina pe şofer. De altfel, tipul ăsta nici nu trebuie să ştie prea multe. Va conduce un camion, la punctul de frontieră va da mită, şi la momentul potrivit, înt r-u n t u nel, va lua cam ionul care îl aşteaptă şi îl va duce la destinaţie. Când jandarmii îl vor interoga, nu va spune ceea ce cunoaşte. Un om care ştie că la sfârşitul afacerii va încasa două mii de dolari îşi poate asuma atâta risc. Unde mai pui că, în zilele noastre, în zona de sud-est

găseşti pe puţin zece mii de şoferi şomeri. Pun pariu că unul dintre ei a fost omorât recent!

Comandantul şovăi o clipă, apoi îi ordonă unuia care se afl a lângă el să verifi ce situaţia şoferilor. După ieşirea ofi ţerului din cameră, fură serviţi cu struguri.

Î n ti mp ce Der ya şi Bariş se bucurau de g u st ul m inunat al f r uc t elor specifi ce regiunii Mardin, vorbeau cu ofi ţerii rămaşi despre proble-mele de securitate din zonă, înclinaţiile politice şi, bineînţeles, despre fotbal. Comandantul era un forte bun suporter al echipei Beşiktaş şi nu se mai putea opri din a-l lăuda pe Suleyman Seba, legendarul preşe-dinte al clubului. Pentru el, omul era ultimul reprezentant al unei gene-raţii de indivizi legaţi de tradiţie. Odată cu retragerea sa se pierduse şi noţiunea de *gentilom*.

În timp ce asculta amuzat cuvintele entuziaste ale comandan-tului, Bariş se gândea de asemenea şi la ipoteza pe care o aruncase în joc. Dacă şoferul nu avea să fi e găsit, cele spuse de el urmau să se dovedească incerte. De fapt, asta era o informaţie care îşi pierduse acum importanţa, pentru că, oricare ar fi fost metoda folosită, în ţară fusese introdusă o cantitate mare de arme care, din cauza unei greşeli stupide, fusese lăsată să le pice teroriştilor în braţe. Acum t rebuiau să-i găsească pe proprietari înainte ca armele să poată fi folosite.

În timp ce discuţiile continuau zgomotos în cameră, u şa se deschise şi atmosfera se învălui brusc într-o tăcere tensionată. Ofi ţerul care intrase se apropie

de comandant şi îi înmână o notă.

Fără să mimeze nicio reacţie, comandantul o citi în linişte, apoi ridică privirea şi se uită spre Bariş.

– Felicitări, aţi avut dreptate, spuse el. Unul dintre şoferi a fost călcat de un autobuz azi dimineaţă. Martorii oculari au declarat că au văzut un tânăr care l-a împins în faţa maşinii care se apropia cu viteză... Asta-i tot. Tânărul a fugit şi nu a putut fi prins.

Inspirând profund, Bariş se uită la ciorchinele pe care îl ţinea în mână. Boabele de strugure erau legate între ele prin mici crenguţe, for mând mici gr upu r i, iar acestea, la rândul lor, erau pr i nse de a xul prin-cipal, formând marele ciorchine. Aveau în faţă atâtea incidente şi atâţia martori, dar nu puteau găsi punctul în care toate se reuneau. Oare care urma să fi e următorul mic ciorchine pe care aveau să îl descopere?

182

183

În curând plecară de la baza radar şi se îndreptară spre aeroport. Uitându-se în oglinda retrovizoare la imaginea oraşu lui ca re s e pierde a în urma lor, Bariş încercă să ghicească împotriva cui plănuiau tero-riştii să folosească atâtea arme. O voce interioară îi spunea că lucrurile aveau să se complice rău de tot...

29

ISTANBUL, Fatih Iulie

Când Turan Hogea coborî din maşină împreună cu Davut în faţa uşii lui Hogea Efendi, încă o zi călduroasă era pe cale să se sfârşească în Istanbul. Trafi cul de

sâmbătă îi adusese în pragul disperării. Cu toate că maşina avea aer condiţionat, transpiraseră de-a binelea. De la casa lui din Beylikduzu până acolo, Turan Hogea se gândise neîncetat. Avea în minte o groază de gânduri. Încercând să fi e pregătit pentru orice, recapitulase în permanenţă toate planurile, evaluase posibilită-ţile, luase în considerare toate incidentele neaşteptate care nu fuseseră puse la socoteală.

Toate armele fuseseră luate în primire în Mardin şi o parte din ele fuseseră deja livrate spre Istanbul. Negustorul de arme se ţinuse de cuvânt. Îi păcălise pe toţi poliţiştii şi pe ceilalţi purtători de uniforme. De acum, puteau trece la partea a treia a planului. Victoria se apropia pe zi ce trecea. Dacă planurile de a comite atentatele de la Istanbul, Ankara şi Izmir în acelaşi timp i-ar fi reuşit, ar fi fost o mişcare minunată şi nu i-ar mai fi rămas decât un pas pentru realizarea obiectivului. În cazul în care s-ar fi întâmplat ceva neaşteptat, tot i-ar fi putut ataca pe guvernatorii celor trei provincii. După apăsarea butonului, nu mai era cale de ieşire. De ani de zile se pregătea pentru asta, făcea calcule, trăia pentru acest ideal. Asasinii care urmau să înfăptuiască atacurile fuseseră pregătiţi vreme de doisprezece ani.

Când îi găsise erau numai nişte băieţandrii. În cadrul cursului la care participaseră deveniseră nişte militanţi feroce gata să-şi rişte viaţa pentru cauza lor. Apoi, pas cu pas, fără să se facă simţit, atent să nu spună ceva care să-i sperie, îi atrăsese de partea lui. Exact ca în cartea sfântă: *Şi noi îi poruncirăm omului să*

se poarte frumos cu părinţii lui; dar dacă ei se luptă cu tine ca să-mi dai tovarăş pe cineva pe care nu-l cunoşti, atunci nu asculta de ei. La mine este întoarcerea voastră şi eu vă voi vesti ce aţi făcut.[11]

Părăsiseră şcolile pe care le frecventau, fuseseră cazaţi în case de oaspeţi, înfl oriseră, crescuseră, se formaseră. Aveau un singur ţel: ziua a opta a lunii a opta, la ora opt...

Turan Hogea îşi reveni din gândurile în care se pierduse când Davut începu să lovească brutal în poartă. Îl privi. Era tot timpul loial şi nu îi ieşea din vorbă. Dar caracterul său pervers, pe care cu greu reuşise să-l schimbe, nu putea reieşi într-o bună zi la suprafaţă? Îi era

11 Sura păianjenului (XXIX), versetul 7 (n. tr.)

îndeajuns de frică de stăpânul său? Poate că într-un viitor apropiat trebuia să-l prelucreze din nou.

Când îl văzu pe Turan Hogea, servitorul care deschisese uşa se aruncă asupra mâinii lui. Voia să o sărute. Cu răutate în ochi, Hogea privi cum bărbatul îi pupa mâna. Se gândi că trebuia să o dezinfecteze cu apă de colonie.

Davut îngenunchease şi îşi ajuta stăpânul să-şi scoată încălţările.

Ridicându-şi piciorul şi sprijinindu-se cu o mână de capul lui Davut pentru a nu-şi pierde echilibrul, îl întrebă pe servitor cu o voce rece ca gheaţa:

– Este cineva cu Hogea Efendi? Ştie că am venit?

Cu capul plecat şi mâinile împreunate, bărbatul răspunse pe o voce abia auzită:

– Este cu persoana care i-a salvat viaţa în Izmir. Ascultă împreună o rugăciune. Ştie că aţi venit. A ordonat să fi e pusă masa.

Mare rahat a făcut dacă i-a salvat viaţa, gândi Turan Hogea. Apoi mormăi:

– Iartă-mă, Doamne, iartă-mă...

Se îndrepta spre scări când auzi vocea servitorului, care de data asta vorbi mai tare şi respectuos:

– Turan, a venit fratele Cafer. Vă aşteaptă sub scări.

C e e a c e n u m e a u e i *sub scări* e r a d e f a p t c a m e r a d e o d i h n ă a gărzilor, a cărei uşă dădea acolo. Chiar dacă fusese folosită o perioadă pentru a acomoda obiectele inutile, fusese transformată mai târziu în camera de odihnă a gărzilor, aducându-se un divan şi câteva perne. Unii dintre musafi rii din timpul zilei erau poftiţi în această cameră să a ştepte sau să fi e ascultaţi. Din acest motiv, era întotdeauna ordonată şi curată.

Turan Hogea se îndreptă într-acolo. Când deschise uşa, Cafer îl văzu, aruncă repede tesbihul pe divan şi, ridicîndu-se în picioare, se întinse spre mâna lui pentru a o săruta.

Încruntându-se, Turan îşi trase mâna.

– Nu-i nevoie, fi ule, nu-i nevoie. Sunt sătul de astea. Mai înainte făceţi-vă bine treaba şi după aia

treceţi la osanale!

Vocea lui Cafer era supusă:

– Dar Hogea, iertare vă rog!

– Nu o mai lungi! Unde-s băieţii? Au ieşit la drum?

– Da, Hogea. Grupul Izmir a ieşit azi dimineaţă. La ora asta trebuie să fi ajuns deja. Grupul Ankara va ieşi la drum mâine. Le-am dat de veste şi celor din Hancilar. Acum aşteaptă.

– Foa r t e bi n e. S p e r să nu ap a r ă n ic io p roble m ă. Dacă apare, va fi şi ultima ta greşeală! Ai înţeles?

Cafer îngenunche sub greutatea privirii feroce a lui Turan Hogea şi începu să-i sărute poalele pantalonilor.

– Vă rog, Hogea, nu mă lipsiţi de sprijinul dumneavoastră! Vă rog!

Scârbit, Turan îl împinse cu piciorul. Îl privi cum cade şi apoi îi ordonă pe o voce dojenitoare:

– Hai, termină cu comicăriile! Vino cu noi sus şi sărută-i poala lui Hogea Efendi, apoi cară-te dracului de aici! Verifi că dacă echipele au ajuns la Hancilar, apoi informează-l pe Davut!

Î n t i m p c e u r c a u p e s c ări auziră vocea cristalină a hafi zului. Ajunşi la etajul al doilea îl văzură pe Seyit aşteptând în genunchi lângă uşa lui Hogea Efe n di, c u t es bi hu l î n m â n ă. Când îi zăr i, se r idică şi îi s alut ă din cap. Seyit era singurul om care nu-i săruta mâna lui Turan Hogea. De aceea, Turan nu-l plăcuse încă din prima zi. Ştia că bătrânul îl preţuia pe nenorocit, şi din acest motiv nici nu-i spunea nimic. De altfel, nici el

nu făcuse vreo bădărănie. Întotdeauna se purtase respectuos cu Turan, semn că nu-i venise încă ziua morţii.

Pentru a deschide uşa, Seyit aşteptă ca hafi zul să termine de citit versetul. Câteva minute mai târziu, ciocăni uşor şi deschise. Când Turan Hogea şi cei care veniseră cu el intrară în cameră, Hogea Efendi şi Selim stăteau turceşte pe pernele de jos şi, cu ochii între-deschişi, îl ascultau pe hafi z cu mare admiraţie. Deşi observă că uşa fusese deschisă, Selim nu vru să iasă din transa acelui sentiment de pace interioară care îl cuprinsese, preferând să aştepte într-o stare de somnolenţă. Ascultarea Coranului recitat în acel loc de o voce atât de cerească şi impresionantă îl purtase către o stare de linişte de care avea nevoie şi pe care o căuta de multă vreme.

Fusese foarte uimit când Hogea Efendi îl sunase personal cu o seară înainte şi- l i nv it a s e l a el a c a s ă pentru cină. Crezuse că invitaţia la restaurant fusese făcută în semn de recunoştinţă, însă acum înţelesese că se înşelase. Se vedea că Hogea Efendi voia cu adevărat să rămână prieten cu el. De altfel, după ceea ce auzise de la agentul secret, ar fi fost o prostie să refuze o astfel de invitaţie din partea şeicului sectei Sadiki. Dacă oamenii pe care îi omorâse făceau parte din acea sectă, înseamnă că acolo putea ajunge la cei care ordonaseră uciderea lui Helin. Se întâlnise cu unul din discipolii lui Hogea Efendi pe strada Fatih, într-un loc dinainte stabilit, şi merseseră împreună acolo. De altfel, era una din acele

case care nu puteau fi găsite cu uşurinţă, chiar dacă ştiai adresa sau primeai indicaţii.

Pe măsură ce nou-veniţii se apropiau, simţi o energie negativă de necrezut începând să-i invadeze spaţiul. Din curiozitate, deschise ochii şi se uită la ei. Aşteptau terminarea rugăciunii pentru a saluta. Îl recunoscu pe tânărul care îl adusese, dar pe ceilalţi îi vedea pentru prima dată. După o analiză rapidă, îşi coborî iar privirea.

Când scurta rugăciune de încheiere se sfârşi, hafi zul începu să-şi strângă lucrurile pentru a ieşi din cameră.

După ce îşi terminară toţi rugăciunile şi îşi trecură mâinile peste faţă, Hogea Efendi se întoarse spre oaspeţi şi spuse, invitându-i să îngenuncheze lângă el:

– Turan, vino aici. Haide, poftiţi!

Turan Hogea îi sărută mâna şi se aşeză lângă el, în vreme ce Davut şi Cafer părăsiră încăperea împreună cu Seyit, mergând cu spatele.

186

187

Selim văzu că unul din cei care ieşiseră se uita surprins la el, dar nu zise nimic. Probabil fusese uimit să vadă că un om ca el, cu aspect atât de modern, era apopiat de Hogea Efendi. Cu toate astea, nu lăsă prudenţa deoparte, şi înregistră imaginea ochilor omului în dosarul Sadiki din mintea sa.

După ce uşa fu închisă, Hogea Efendi îl prezentă pe Selim:

– Uite, Turan, acesta este tânărul care mi-a salvat viaţa în Izmir: Selim Tekin... Dragă Selim, acesta este Turan Hogea, cel mai mare susţi-nător al meu. Dacă nu ar fi fost el, noi nu am fi fost azi în locul în care suntem şi nu am fi putut ajuta atâţia oameni.

– Vă rog, Hogea. Eu am fost numai un instrument. Se pare că nu vi se împlinise sorocul, spuse Selim în timp ce întindea mâna.

În momentul în care îi atinse palma lui Turan, faţa acestuia se transformă în cea a unui şacal. Un şacal fricos, pregătit în or ice moment să fugă, dar, cu toate astea, gata să atace iute şi pe la spate. Avea ochii negri ca mărgelele şi din gură îi curgeau bale pline de sânge.

Când Selim se retrase brusc, Turan se supără.

– Suntaţi bine? întrebă el pe un ton deranjat.

Selim îşi mască reacţia, pretinzând că avea o durere.

– Rinichii... Nici nu vă puteţi închipui ce durere mare este... Probabil că elimin o piatră, spuse el.

Era maestru în a inventa minciuni.

Turan Hogea aprobă uşor din cap.

– Înţeleg. Însănătoşire grabnică! Dacă doriţi, avem buni prieteni care sunt doctori. Vă putem trata, se oferi el.

– Mulţumesc, dar am deja un doctor. Cred că ar trebui să-mi fac o programare pentru mâine, replică Selim, de data asta mai convingător şi cu o expresie zâmbitoare, mai liniştită.

Hogea Efendi îl întrerupse:

– Însănătoşire grabnică, frate Selim! Poate că durerile vi s-au înteţit pentru că vi s-a făcut foame, spuse el şi, întorcându-se spre uşă, strigă: Seyit! Fiule!

Uşa se deschise imediat. Intrând cu paşi repezi, Seyit veni lângă Hogea Efendi şi, privindu-l direct în ochi, spuse:

– Porunciţi, Hogea!

– Fiule, pregătiţi masa. Uite, oaspeţilor noştri li s-a făcut foame. Grăbiţi-vă!

Seyit se retrase din cameră cu capul plecat.

Cât timp masa fu pregătită, cei trei începură o discuţie despre cutremurul din Izmir şi efectele sale. Vorbiră despre ajutorul dat victi-melor, dar şi despre cel care urma să fi e dat. Selim avu impresia că Turan Hogea era deranjat de subiectul discuţiei. Probabil pentru că se aborda o problemă foarte specială în prezenţa cuiva care nu făcea parte din comunitatea lor. Era pur şi simplu uluit de cifrele pe care le auzea. Nu-şi închipuise că acea comunitate putea fi atât de puternică. Pe de o parte îl asculta pe Hogea Efendi, pe de alta se gândea. Nu putea crede

că un om atât de bun şi de sincer putea să fi ordonat uciderea lui Helin. Era oare posibil ca sub acea mască a c r e d i nţei şi a nevinovăţ ie i să se fi ascuns o minte atât de diabolică? Cine putea şti?

Cina pregătită pe o masă de lemn rotundă şi mare arăta superb. Selim speră ca şi gustul bucatelor să fi e cel puţin la fel de minunat precum aspectul lor. Prima fu servită supa călduţă de iaurt, care le pregăti

stomacurile, înmuindu-le. După o scurtă pauză, farfuriile de supă fură strânse şi se servi fasole verde cu ulei de măsline şi musaca de vinete. După ce le terminară şi pe acestea şi mai fu luată o pauză de discuţii, fură aduse pilaful uscat şi compotul de caise.

L a t er m i na r ea ci nei, g r upu l se r et r a se pe ca n apea, u nde î şi continuă discuţiile. Fu o conversaţie despre evoluţia lumii, despre războaie şi despre ambiţiile fi inţei umane. Hogea Efendi explica pe un ton calm, dând diverse exemple şi recomandând să fi e luate drept pilde.

Î n t i m p c e îl a sc u lt a t ăcut pe bătrân, Selim băgă de seamă c ă Tu r a n Hogea îl analiza. Se vedea că nici el nu-l agrease. Nu trebuia să fi e un înţelept pentru a remarca asta.

Când mirosul de cafea turcească achiziţionată din piaţa Eminonu invadă camera, Selim se gândi să se uite şi la ceas. Se apropia de miezul nopţii. După ce termină cafeaua, ceru permisiunea să plece. Când Hogea Efendi spuse pe un ton sincer că petrecuseră o seară plăcută şi că ar vrea să o repete ori de câte ori aveau ocazia, îi răspunse că avea să îi accepte întotdeauna cu plăcere invitaţiile.

În timp ce părăsea împreună cu Seyit clădirea, îl văzu pe Hogea Efendi, care se uita după ei de la fereastră, salutându-l din cap. Turan nu se înjosise într-atât încât să se uite pe geam. Până când ajunse cu Seyit pe strada principală, Selim se tot gândi la motivul care îl adusese pe Turan Hogea la bătrân.

După ce Hogea Efendi trase draperiile şi se aşeză la locul lui, Turan nu se mai putu stăpâni şi începu să vorbească:

– Hogea, este corect ca un străin pe care abia l-ai cunoscut să fi e adus atât de profund şi de repede în mijlocul problemelor noastre?

Zâmbind părinteşte, Hogea Efendi îl întrebă:

– Tu ce crezi?

Asta era ceva ce Turan nu putea suferi: să i se răspundă la o între-bare cu alta. Reuşi să-şi ascundă furia şi vorbi pe un ton pe care căuta să-l menţină calm:

– Hogea, dumneavoastră ştiţi ce este mai bine, dar eu nu cred că e o idee bună...

– De ce, Turan? De când ne ascundem de ceilalţi oameni? De când e o idee proastă să-ţi găseşti prieteni, să-ţi faci prieteni, să-ţi petreci timpul cu cei pe care îi consideri prieteni? întrebă Hogea Efendi.

De această dată, Turan nu mai încercă să-şi ascundă nemulţumirea:

– Dar, Hogea, această persoană nu merge nici pe calea noastră, nici pe lângă ea.

– Dar nici împotriva noastră, Turan... Oricine ascultă cu sufl etul şi în umilinţă de cuvântul lui Dumnezeu şi se lasă î n voia Lu i e s t e pr ie -

tenul nostru, tovarăşul nostru de drum, fratele nostru. Calea noastră este calea dedicată Creatorului, dreptăţii şi bunătăţii. Acest drum este atît de lung, larg şi

prosper încât milioane de oameni se pot întâlni aici... Toţi cei care simt dragoste în inima lor se afl ă pe el. Nu contează cine sunt. Toţi cei ai cărui sufl et vine înaintea minţii, cei care, înain-tând pe calea fericirii, pun mai presus de orice spiritul, toţi muritorii care uită de realitatea materială aparţin căi i no a s t r e. Nu ne s u nt s t r ăini. Nici măcar nu trebuie să vorbim aceeaşi limbă sau să schimbăm două vorbe. Ai înţeles?

– Hogea, dar eu nu la asta m-am referit. Ştiţi că de câţiva ani încoace poliţia ne urmăreşte. Au fost deranjaţi de extinderea noastră. Nu se ştie ce vor face în acest sens. Nu vreau să fi m expuşi unei trădări. Eu sper ca bună-tatea noastră să nu ne provoace probleme, spuse Turan Hogea, încercând să înmoaie atmosfera.

După cele afi rmate, Hogea Efendi se îndreptă pe canapea şi, legă-nând tesbihul în faţa lui Turan, rosti:

– Turan... Bineînţeles că autorităţile sunt pe urmele noastre dacă după terminarea rugăciunii de vineri demonstraţi pe străzi şi desfă-şuraţi steaguri precum ienicerii. Data trecută mi-ai spus că au fost provocaţi, iar eu am crezut că problema a fost rezolvată odată pentru totdeauna. Dar iată că şi ieri s-a întâmplat ceva asemănător. Băieţii noştri i-au văzut şi pe câţiva din comunitatea noastră. Ce fel de treabă e asta? Încercăm să ajungem mai aproape de Creator, nelăsând pe nimeni să intre între noi şi El, şi să găsim liniştea eternă, sau ne pierdem în afacerile lumeşti şi facem politică? Eu cred că am discutat deja această problemă şi am rezolvat-o, nu?

Apoi, inspirând adânc, îl privi pe Turan Hogea în

ochi şi continuă:

– Am comis greşeli pe care trebuie să le ascundem? Ce am făcut de este poliţia atât de deranjată de noi? Am adus daune ţării şi popo-rului nostru? De când sunt rugăciunile şi urmarea credinţei noastre ceva de temut? De când sunt forţele de ordine ale acestei ţări deranjate de cetăţenii credincioşi? De când? tună el.

Turan se gândi că nu ar fi fost bine să-l enerveze şi mai mult pe bătrân. *Fă ce vrei, dementule*, îi trecu prin minte. Apoi vorbi de parcă ar fi fost lămurit:

– Bine, Hogea. Dumneavoastră ştiţi cel mai bine.

Singurele sunete care stricau tăcerea aşternută în cameră veneau de la rotirea mărgelelor tesbihului şi din murmurul rugăciunii.

Nu după mult timp, Turan Hogea îşi desfăcu mâinile, îşi spuse rugăciunea, după care sărută de trei ori tesbihul şi-l puse în buzunar. Ridicându-se, se aplecă să-i sărute mâna lui Hogea Efendi şi spuse:

– Hogea, vă cer permisiunea... Conversaţia cu dumneavoastră nu este niciodată prea îndelungată, dar trebuie să vă odihniţi.

Hogea Efendi privi cu afecţiune cum îi săruta mâna respectuos. Orice s-ar fi întâmplat, Turan se gândea la interesele comunităţii. Nu voia ca membrii ei să sufere.

– Bine, Turan, spuse el. Noapte bună.

Când deschise uşa pentru a ieşi din cameră, Turan îl văzu Seyit stând turceşte pe jos. Avea tesbihul în mână. Tânărul sări imediat în picioare, dar nu spuse niciun cuvânt. Fără să-i dea vreo atenţie, Turan începu

să coboare în grabă scările. Davut îl aştepta sub ele. Deschise uşa şi-l lăsă să treacă, după care se aplecă şi-l ajută să se încalţe.

După ce urcară în maşina care îi aştepta în faţa casei, îi spuse cu o voce timidă, uitându-se la el în oglinda retrovizoare:

– Stăpâne, a sunat Cafer. Trebuie neapărat să vă vorbească.

– Ce s-o fi întâmplat?

– Nu ştiu, Hogea. Mie nu a vrut să-mi spună, dar trebuie neapărat să vorbească cu dumneavoastră.

– Oare au păţit ceva băieţii? Oricum, o să a fl ăm imediat. Formează numărul şi dă-mi telefonul.

În timp ce încerca să conducă pe străzile înguste, Davut găsi în agendă numărul lui Cafer şi, după ce îl apelă, îi dădu telefonul stăpâ-nului său, care stătea pe locul din spate. După ce sună de trei ori, se auzi vocea tremurândă a lui Cafer:

– Hogea?

– Să dea Domnul să-mi comunici o veste bună, Cafer, altfel îmi vărs toată mânia pe tine, să ştii!

Îşi dădu seama că la celălalt capăt Cafer înghiţise în sec, dar era curios să afl e ce se întâmplase.

– Da? întrebă el pe un ton nervos.

– Hogea, ştiţi... tânărul acela pe care l-am văzut în casă, cel care i-a salvat viaţa lui Hogea Efendi în Izmir...

– Cafer... îmi pierd răbdarea! Spune ce ai de spus!

– El este cel care s-a postat în faţa lui Salih în noaptea în care a murit Nezir. Cel care semăna cu un

vultur... El este omul acela!

Turan Hogea simţi că-i îngheaţă sângele în vene. Se încruntă şi, cu o voce înnăbuşită, întrebă:

– Cafer, eşti sigur? Vezi că nu întreb a doua oară!

– Hogea, pot uita chipul mamei, dar pe al acestui om niciodată! Sigur el este! E imposibil să mă înşel!

Fără să simtă nevoia de a mai spune altceva, Turan Hogea închise telefonul şi i-l întinse lui Davut. În vreme ce maşina înainta pe strada luminată se auzi vocea binedispusă dar duşmănoasă a lui Turan:

– Davut, s-a ivit o treabă pentru tine. De data asta va fi una mai specială!

Ştirea unei noi prăzi îl făcu pe Davut să se bucure. Stăpânul său nu-i mai dăduse vreo responsabilitate de multă vreme. Cine putea şti cât de diferită avea să fi e cea de acum. *Ar fi bine să fi e vorba de o femeie*, gândi el, dar se temu ca Turan Hogea să nu-şi dea seama. Zâmbind şi arătându-se interesat, se uită în oglindă şi spuse:

– Cu toată plăcerea, Hogea, cu toată plăcerea...

Dinţii lui galbeni ca puroiul străluceau în retrovizoare...

190

191

30

BOLU, Graniţa provinciei August

Unul din cele mai noi modele de autobuze pentru călători al fi rmei Ulusoy se pusese în mişcare la ora 05:00 din Istanbul şi înainta acum spre An kara cu o

viteză normală. Pentru că era vineri dimineaţă, era aproape plin. Asta era ora preferată a celor care mergeau la Ankara cu treburi numai pentru o zi. Cei mai mulţi dintre pasageri dormeau. Însoţitorul îi făcea şoferului o cafea şi în acelaşi timp îşi curăţa mica bucătărie, pregătind-o pentru ultima servire.

Selim îl urmărea cu coada ochiului: avea vreo douăzeci de ani, era de înălţime medie, brunet cu părul creţ, şi îşi făcea treaba cu mişcări foarte rapide. Când auzise că trebuia să-şi viziteze clienţii din Ankara, mai întâi se gândise să meargă cu maşina, dar apoi hotărâse că nu era chiar distractiv să şofeze patru ore cu poliţiştii după el şi îşi cumpărase bilet de autobuz. Oricum, poliţiştii care ar fi intrat cu el în biroul fi rmei Ulusoy ar fi afl at programul şi ori ar fi călătorit în acelaşi autobuz cu el, ori i-ar fi informat pe colegii lor din Ankara, cerându-le ajutorul. În acest fel ar fi avut şi ei parte de o zi liberă...

Lucrul ciudat era că Selim se obişnuise cu ei. Ba chiar se simţea în siguranţă. De fapt, cuvântul *siguranţă* nu defi nea întru totul ceea ce simţea el. Era mai corect să o numească un fel de *imunitate*. Oare dacă ar fi intrat într-o altercaţie cu cineva sau ar fi fost atacat ei cum ar fi reacţionat? Probabil că ar fi intervenit imediat. Doar i se spusese că era un suspect important.

În vreme ce însoţitorul de autobuz înainta spre şofer cu tăviţa de cafea în mână, Selim începu să se uite afară. Călătoriile între oraşe erau întotdeauna foarte plăcute. Lunci verzi, păduri de brazi, stânci, râuleţe secate ici şi colo, dealuri, munţi văzuţi în depărtare - era

minunat. După nebunia de maşini şi oameni din Istanbul, totul părea atât de calm şi de liniştit. Când mergea iarna pe acel drum vedea şoimi care stăteau pe parii gardurilor ce împrejmuiau tarlalele şi îi priveau pe trecători. Asemenea lor, şi el iubea spaţiile deschise şi locurile liniştite.

Se gândi la Helin. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat toate prostiile acelea. Ar fi avut o relaţie frumoasă. S-ar fi putut chiar căsători. Copii, locuri de muncă cu program ordonat, ca ale celorlalţi oameni normali, o casă mică dar îndeajuns de încăpătoare, vizite la prieteni la sfârşit de săptămână, bucuria unei creşteri salariale de zece la sută la fi ecare şase luni, sărbătorirea zilelor speciale, plata factu-rilor, mici neînţelegeri, problemele copiilor... Poate că ar fi putut trăi cu adevărat toate astea, cine ştia...

192

Încă o relaţie sfârşită neplăcut. Se gândea că era incredibil de ghini-onist. Pe de altă parte, se gândea că poate aşa îi fusese scris şi încerca să se consoleze cu asta. Era confuz. Se zvârcolea într-o foame emoţională. Desigur, mai era şi tipa brunetă. Era o fată frumoasă. Ar fi fost o surpriză să fi e şi deşteaptă. Îi promisese că avea să o căute? Aşa îşi amintea... Apoi se gândi la oamenii pe care îi văzuse acasă la Hogea Efendi. Îl deranjase ceva la ei. Oare aveau cu adevărat vreo legătură cu uciderea lui Helin? Simţi într-un mod ciudat că i-ar fi făcut plăcere să-i ucidă. O plăcere natu-rală. O plăcere pe care o dădea obţinerea locului întâi într-un

concurs sau răzbunarea ori demonstrarea unui lucru...

Se gândi apoi la cât de mult îşi neglijase locul de muncă. Şeful său era nemulţumit de situaţie şi chiar i-o spusese deschis la ultima lor şedinţă. Susţinea că Selim îşi pierduse concentrarea. Ei bine, avea drep-tate. Nici cu Erol nu se mai vedea prea des. Să se fi supărat oare? Ridică din umeri. Nu-i mai păsa de nimic. Într-o situaţie atât de anormală, nimeni nu trebuia să se aştepte de la el să se comporte ca u n om normal. Asta era tot ce putea face. Îşi aţinti privirea asupra dungilor albe care se scurgeau pe asfalt. Stătea să adoarmă dintr-o clipă în alta.

Dintr-o dată se auzi mai în faţă un telefon care suna. Era telefonul autobuzului. *Ce succes au avut primele telefoane montate pe auto-buze*, gândi el. Autobuzele cu astfel de facilităţi aveau scrise foarte mare pe geamurile din faţă şi din spate numerele de telefon. Se spunea că cei care erau curioşi să ştie ce se întâmpla cu apropiaţii lor care călă-toreau puteau suna autobuzul şi, î n ace st fel, puteau afl a locul în care se găseau în acel moment. Pe atunci, nimeni nu avea telefoane celulare. De altfel, puţini erau oamenii care ştiau de existenţa unor asemenea aparate. *Ce frumoase erau acele zile*, gândi Selim.

Tocmai înaintau pe autostrada largă prin zona Kizilcahamam când îl văzu pe însoţitorul de autobuz stând lângă el.

Tânărul îl întrebă cu o voce calmă:

– Scuzaţi-mă... dumneavoastră sunteţi domnul

Selim?

– Da. Ce s-a întâmplat? întrebă el cu surprindere.

– Sunteţi aşteptat la telefon. Au spus că e o urgenţă. Trebuie să veniţi în faţă. Poftiţi, vă rog! spuse însoţitorul în timp ce îi arăta cu mâna partea din faţă a autobuzului.

Selim fu şi mai surprins. Fără să dea niciun răspuns, se ridică de la locul lui şi începu să înainteze. Când ajunse lângă şofer, bărbatul îl privi îngrijorat şi îi întinse receptorul. Selim îl luă şi auzi în el pârâituri care semănau cu cele ale unui motor.

– Da? spuse el încet.

La capătul celălalt se auzi vocea lui Bariş. Ţipa.

– Selim, sunt Bariş. Trebuie să te întorci imediat la Istanbul! Avem o situaţie de urgenţă!

Pentru că abia îl auzea şi fi indcă voia să fi e la rându-i înţeles, începu şi el să vorbească tare:

– Cum adică? Am treburi în Ankara pe care trebuie să le rezolv! Oricum mă întorc diseară! Nu putem vorbi mâine dimineaţă?

De această dată, vocea tânărului agent fu mai tensionată:

– Am spus că e o urgenţă, nu auzi?

Selim îşi dădu seama că nu avea rost să se opună. Tonul lui era îngrijorat.

– Bine, bine, am înţeles. Peste o oră am să fi u în Ankara. De acolo iau alt autobuz. În cinci-şase ore sunt în Istanbul. Te sun cum ajung.

Sunetele de pe fi r erau atât de înalte încât Selim începuse şi el să ţipe. Din cauza gălăgiei, toţi călătorii se ridicaseră şi, uitându-se peste scaune, încercau să înţeleagă ce se întâmpla.

Vocea agentului veni mai clară şi mai hotărâtă de data asta:

– Nu se poate! Va fi prea târziu!

Insistenţele începuseră să-l enerveze pe Selim.

– Dar sunt în mijlocul pustietăţii! Ce vrei să fac? Nu am aripi să zbor!

– Ba ai să zbori! Cobori imediat din autobuz. Dă-mi-l pe şofer!

Selim se uită mai întâi la receptorul din mână. *Cine se crede tâmpitul ăsta?* se întrebă el. Apoi, dând din cap, îi întinse şoferului receptorul.

Fără să spună nimic, acesta luă receptorul şi începu să asculte. Între timp, autobuzul cobora o pantă lungă. Şoseaua avea două benzi şi măsura aproape un kilometru.

Selim continua să se uite la drum, dar, în acelaşi timp, se gândea că nu ştia ce ar fi trebuit să facă. În vreme ce coborau panta, văzu ceva în faţa căruia nu se mai putu abţine.

– Hai sictir!

Şoferul puse receptorul la loc şi luă microfonul pentru a face un anunţ către călători. Autobuzul începuse să încetinească. Vocea lui surprinsă dar în acelaşi timp profundă se auzi în întreaga maşină:

– Stimaţi călători, vă rog să nu vă ridicaţi de la

locurile dumnea-voastră. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă rog să rămâneţi pe locuri. Suntem obligaţi să oprim pentru scurt timp. Vă mulţumesc.

Acum, toţi călătorii se treziseră şi încercau să înţeleagă ce se întâmpla, punându-şi unul altuia întrebări. Agitaţia luă sfârşit când autobuzul opri. Toată lumea se uita în linişte la elicopterul Sikorsky care stătea cu faţa la ei la o depărtare de o sută de metri şi a cărui elice se învârtea. Soldatul afl at lângă aparatul de zbor - îmbrăcat cu salopetă de aviator, cu cască pe cap şi ochelari de soare - începu să alerge spre autobuz.

Uşa din faţă a maşinii se deschise, iar Selim împreună cu însoţi-torul se dădură jos. În timp ce aştepta să-i fi e dată geanta, se uita la soldatul care alerga şi la elicea uriaşă a elicopterului, care bătea aerul. Fusese cuprins de emoţie.

Când ajunse lângă el, soldatul întrebă:

– Sunteţi domnul Selim?

Selim îşi luă geanta şi dădu aprobator din cap. După acest gest, soldatul spuse arătând spre elicopter:

– Trebuie să ne grăbim. Poftiţi, vă rog.

Când ajunseră lângă elicopter, zgomotul se amplifi că. Selim se uită înăuntru şi văzu trei bărbaţi. D i nt re a ce st ia nu î l cu no ştea decât pe Bariş. Toţi erau îmbrăcaţi în civil şi purtau ochelari de soare. După ce trecu la locul care îi fu arătat, Bariş îi întinse mâna şi spuse:

– Bine ai venit! Îţi spun ce s-a întâmplat când ajungem la Istanbul. Acum ar fi bine dacă ţi-ai pune

centura de siguranţă.

După ce făcu un semn, elicopterul decolă.

În vreme ce autostrada se scurgea pe sub ei, Selim îşi dădu seama că se simţea deranjat. Situaţia îi scăpase de sub control.

După un zbor care dură aproape o oră, ajunseră la Istanbul. Putea vedea sub ei trafi cul care înainta cu greu pe străzile oraşului. Pentru ceilalţi oameni era o zi obişnuită, care îşi urma cursul normal. Dacă în acel moment ar fi putut să-i spună cuiva ce i se întâmpla, cu siguranţă nu ar fi fost crezut.

Când aterizară pe pista afl ată în curtea interioară a Academiei Militare din Maslak, văzu că erau aşteptaţi de o maşină neagră marca Megane, condusă de un şofer militar. În cele din urmă urcară în ea şi porniră spre clădirea în care se afl au birourile pentru operaţiuni.

După ce intrară în *Salonul Cipru*, s i t u a t l a e t aj u l a l d o i l e a a l u r i a şei şi modernei clădiri, Selim observă că încă două persoane li se alătu-raseră.

În cameră nu era niciun fel de fereastră. Pentru iluminare fuse-seră folosite aplice reglabile, fi xate la îmbinarea tavanului cu pereţii. Pe masa de douăsprezece persoane în formă de elipsă situată în mijloc se afl au douăsprezece laptop-uri subţiri ultimul răcnet. În timp ce şase dintre ele erau pornite, celelalte şase erau închise. Selim se gândi că în afară de ei nimeni nu avea să mai participe la acea reuniune. Se aşeză la masă în locul pe care i-l indică Bariş. Când şi ceilalţi îşi ocupară scaunele, unul dintre ei începu să lucreze la

calculator. După ce toate celelalte calculatoare scoaseră unul după altul sunetul de funcţionare, Selim îşi dădu seama că acela era operatorul reuniunii.

– Suntem gata? îl întrebă Bariş.

Bărbatul dădu aprobator din cap în timp ce mâinile continuau să bată la tastatură. Ochii îi erau aţintiţi la ecran.

Bariş, care stătea la masă în faţa lui Selim, începu să vorbească pe un ton rece:

– Nu ţi-i voi prezenta pe colegii mei din această cameră pentru simplul fapt că nu va trebui să-i mai întâlneşti şi altă dată. În timp ce vei asculta motivele pentru care te afl i aici vei putea urmări imagi-nile pe ecranul calculatorului din faţa ta... Cu două zile în urmă, un membru al sectei Sadiki urmărit de unul din agenţii noştri secreţi a intrat în Ucraina, după ce a trecut mai întâi prin Germania. Aici, membrul sectei s-a întâlnit cu un important om al mafi ei ruseşti. Punctul interesant al acestei întâlniri este că la ea au mai participat şi doi oameni cu funcţii foarte importante într-o mare companie de gaze naturale. Agentul nostru a putut face fotografi i, dar a fost apoi

194

195

observat de gărzile de corp. A încercat să scape. Aşa cum s-a hotărât în prealabil, a încercat să ajungă la un grup de pescari care pescuiau în apele internaţionale cu ajutorul unei şalupe care îl aştepta în port. Doi dintre agenţii noştri însărcinaţi cu evacuarea fuseseră infi ltraţi

printre aceşti pescari. Dintr-un motiv care ne rămâne total necu-noscut, Paza de Coastă din Ucraina a vrut să oprească aceste ambar-caţiuni pescăreşti. În cele din urmă, una dintre ele a fost scufundată şi patru pescari - împreună cu cei doi agenţi ai noştri - au murit înecaţi. A doua zi am trimis o notă de protest prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe. Familiile pescarilor au demonstrat în Sariyer, protestând astfel împotriva incidentului. Guvernul din Ucraina a dat asigurări că va elucida incidentul, dar toate astea sunt trucuri diplomatice de pierdere a vremii. Între timp, s-a întâmplat un lucru care ne-a făcut să ne mai descreţim frunţile după incidentul cu pierderea celor şase cetăţeni ai noştri. Celălalt agent a reuşit să ne transmită microfi lmul. În acest moment, ceea ce vedeţi pe ecrane sunt imagini de pe acest microfi lm...

Pentru a-i oferi lui Selim sufi cient timp de analizare a fotografi ilor, Bariş se întinse după sticla de apă.

Selim studie cu atenţie şi în linişte cele paisprezece fotografi i care apărură mai întâi într-un format mic, pentru ca mai apoi să se mărească şi să acopere tot ecranul, după care să se micşoreze din nou. În salonul reuniunii se auzea numai murmurul aparatului de aer condiţionat. Lui Selim i se păru că-l recunoaşte pe unul din cei care participaseră la acea reuniune din Ucraina. Printre cei care veniseră acasă la Hogea Efendi în seara în care fusese şi el se afl ase şi acest bărbat. Încercă să nu se dea de gol. Voia să afl e mai întâi scopul

reuniunii. Unele dintre ultimele fotografi i fuseseră pr imite de la autorit ăţile din Ucraina şi erau în legătură cu scufundarea ambarcaţiunii pescăreşti, iar celelalte erau de la demonstraţia din Sariyer a familiilor pescarilor ucişi. La vederea lor simţi că i se rupe inima. Se supără pe el însuşi pentru că nu luase şi nu citise ziarele în ultimele zile. Trebuia neapărat să urmărească la televizor ştirile principale sau să citească un ziar în fi ecare zi.

După ce puse paharul cu apă pe masă, Bariş continuă să explice aruncând un ochi la imaginile de pe ecran:

– La două ore după ce fotografi ile ne-au parvenit, am arestat câteva persoane importante din această sectă. Între timp, am afl at că un om din grupare - garda personală a celui de-al doilea om ca importanţă din sectă – a făcut un mare scandal la una din predicile ţinute de ultimul imam ucis. De fapt, totul a fost o pură coincidenţă. Atunci când i-am arestat pe aceşti oameni, scopul nostru a fost să-i interogăm pentru câteva ore înainte de a primi obiecţii şi presiuni din partea politicienilor. I-am găsit foarte uşor pe Hogea Efendi şi pe ceilalţi optsprezece oameni. Cu toate astea, nu am putut ajunge sub nicio formă la acest număr doi al sectei şi la garda lui personală, care este şi suspect în cazul ultimului imam. Le-am dat drumul celorlalţi

după aproape opt ore. Nu aveam nicio probă solidă împotriva lor. Nu am fi putut să-i ţinem mai mult. Ca

urmare, am acţionat ca şi cum ne-am fi supus telefoanelor care ne bombardaseră de la Ankara. În acest fel, după ce au fost eliberaţi şi-au recâştigat încrederea în ei şi nu le-au dat motive de frică celorlalţi doi. Totuşi, nu am reuşit încă să dăm de ei. Întâlnirea care a avut loc în Ucraina ne-a derutat complet. Nu putem înţelege care este legătura dintre aceşti oameni. Situaţia asta nu coincide cu ipotezele strategice şi teoriile conspiraţiei pe care le-am dezvoltat până acum... Şi, de parcă această încurcătură nu ne-ar fi fost de ajuns, azi dimineaţă la ora 08:00, guvernatorul Istanbulului şi cele două autoturisme care-l însoţeau au fost supuse unui atac armat pe o stradă principală din Findikli. Cu toate că vehiculul era blindat, guver-natorul a fost rănit grav, iar trei dintre găr z i le sale de cor p au fost ucise. Sunt trei răniţi, din care doi în stare foarte gravă. Aşa cum veţi vedea şi în imagini, au fost de-a dreptul ciuruiţi.

Selim se cufundă în studierea cu atenţie a imaginilor care se schimbau pe ecran. Terorismul îşi descoperise în totalitate faţa urâtă. La vederea stării deplorabile în care se afl au maşinile, îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Când ridică privirea, tânărul agent continuă:

– Ceea ce noi am numit coşmar s-a dovedit a fi ceva şi mai înfi o-rător. La aceeaşi oră, au fost atacaţi şi guver natorii din Ankara şi Izmir. În timp ce guvernatorul din Ankara a scăpat din atentat fără nicio rană, două dintre gărzile de corp au fost ucise. Din păcate, guvernatorul din Izmir nu a fost atât de norocos. El a fost

ucis împreună cu cinci dintre însoţitorii săi. Este foarte clar că aceste trei atentate au fost coordonate şi planifi cate. Cu siguranţă nu sunt incidente independente.

Bariş se opri şi se uită la Selim. Voia să vadă efectele celor spuse. Văzu valul de durere de pe faţa lui, dar asta fu tot. Inspiră profund şi continuă să dea explicaţii:

– În acest moment, poliţia, jandarmeria şi armata au emis cod galben în toată ţara. Au fost anulate toate concediile şi permisiile. Cei care erau în vacanţe au fost convocaţi. Aproape toţi agenţii secreţi sunt în stradă, încercând să culeagă informaţii în legătură cu aceste atentate şi să îi identifi ce pe cei care sunt responsabili de ele. Tensi-unea a atins cote maxime. În acelaşi timp, luarea la interogatoriu şi a oamenilor nevinovaţi este o altă parte stresantă a problemei. De fapt - şi asta e teoria mea - ajungem la dorinţa lor. Facem exact ce au vrut aceste persoane: statul şi civilii sunt puşi faţă în faţă. În mod inevi-tabil, acţiunile întreprinse vor avea un efect negativ. Într-o astfel de stare tensionată, este posibilă distingerea oamenilor nevinovaţi de cei vinovaţi fără ca nimeni să aibă de suferit? Pe de altă parte, în strategia terorismului, aceasta e metoda necesară pentru a distruge un sistem deja existent, iar asta e exact ce fac ei acum. Cu alte cuvinte, sunt cu un pas înaintea noastră. În momentul de faţă, afară este sfârşitul lumii.

Imaginea de pe ecran fu schimbată cu un mozaic format din opt ferestre mici ale diferitelor canale de

televiziune care aveau

197

transmisiuni în direct. Ca de obicei, alături de reporteri se afl au şi stupizii comentatori ai incidentelor.

– Presa s-a aruncat asupra acestor atentate teroriste de parcă ar fi găsit cine ştie ce comoară şi, în mod inconştient, duce la creşterea tensiunii sociale. După cum puteţi vedea, lângă reporteri se afl ă o serie de pensionari tâmpiţi care dau vina pe autorităţi. Sunt sigur că puţin mai târziu, după ce se va termina şi rugăciunea de vineri, în unele moschei numite de ei *fortăreţe* vor fi făcute instigări la violenţă. De altfel au şi început să vină informaţii de acest fel din câteva locuri... Deci, ce crezi despre toate astea? întrebă Bariş.

Odată cu întrebarea, Selim simţi cum toţi ochii din cameră se îndreptară spre el. Se gândi la ce fel de răspuns trebuia să dea, însă nu îi veni nimic în minte. Apoi alese calea cea mai simplă.

– Ce te aştepţi să spun?

Nu acesta fusese răspunsul la care se aşteptase agentul secret. Brusc, tonul lui deveni nervos:

– De exemplu, poţi să spui că îţi pare rău sau poţi să întrebi ce legătură au toate astea cu tine! Ce zici?

Acest reproş îl făcu pe Selim să se mai liniştească. Răspunse cu o voce calmă:

– Ca pe toţi oamenii cu conştiinţă, aceste imagini m-au întristat. Ba pot chiar spune că m-au distrus şi pe mine. Pe de altă parte, credeţi că nu m-am gândit ce legătură au toate aceste fapte cu mine? Ei bine, m-am

gândit, dar mi s-a părut că nu este momentul cel mai potrivit să pun întrebarea asta acum. Asta-i tot!

Bariş hotărî să nu o mai lungească.

– Bine, atunci îţi propun o colaborare cu noi: riscându-mi întreaga carieră, susţin că împreună cu tine putem rezolva mult mai repede acest caz.

– Stai puţin! Când ai ajuns la părerea asta?

După ce se lăsă pe spate în scaunul său, Bariş începu să vorbească:

– Te monitorizăm de mai mult timp decât crezi tu. Ştim că posezi unele particularităţi inexplicabile. Cred că cea mai mare greşeală care s-ar putea face în momentul de faţă este căutarea acestor oameni prin metodele clasice. Americanii şi ruşii se folosesc de multă vreme de oameni care au asemenea calităţi parapsihologice. Şi, când fac asta, sunt mult mai serioşi decât îţi închipui. Bineînţeles că se străduiesc să pună în aplicare aceste lucruri în universităţi şi laboratoare avansate şi specializate. Şi noi trebuie să luăm cât mai repede cu putinţă măsuri pentru a face acelaşi lucru. Eu cred că este timpul cel mai potrivit pentru asta, însă persoanele care au astfel de calităţi sunt precum diamantele. Sunt greu de găsit. Trebuie să precizez că din acest punct de vedere suntem foarte norocoşi. Noi posedăm o astfel de comoară: Anatolia! Conform rapoartelor Serviciului de Informaţii, la ora actuală în Anatolia sunt o sută douăzeci şi opt de persoane cu astfel de cali-tăţi psihice. Cele mai multe sunt femei şi tot cele mai multe au peste

cincizeci de ani. Şi tu eşti una dintre aceste o sută douăzeci şi opt de persoane!

– De ce nu încerci să le foloseşte pe celelalte o sută douăzeci şi şapte de talente pe care le ai?

Bariş îl privi încruntat. Începuse să se enerveze.

– Pentru că tu eşti persoana cea mai potrivită şi pentru că nu numai datorită calităţilor, dar şi a implicării tale profunde în această treabă, ai ajuns să fi i pe poziţia întâi! răspunse el, după care adăugă: Mai mult decât atât, ai ajuns în mijlocul lor. Ce să-i faci... soarta!

Aplaudând într-o manieră teatrală, Selim îl provocă şi mai mult.

– Grozav! Deci eu am tras lozul câştigător!

– Având în vedere u rgenţa situaţiei, aş vrea să fi m puţin mai serioşi! Ştim că eşti un cetăţean de bună credinţă. Ţara îţi cere să o serveşti şi să nu iei asta drept o rugăminte! Poţi să o vezi ca pe un serviciu militar sau ca pe un sacrifi ciu pentru patria ta.

– Dar nu suntem în război...

– Aş vrea să pot fi la fel de optimist ca tine.

– Bine atunci. Poţi să-mi spui exact ce vreţi să fac? întrebă Selim pe un ton serios.

– Găseşte-mi-l pe tipul numit Turan Hogea!

– Şi apoi?

– Ajută-ne să-l prindem împreună cu omul lui, şi eu declar închis şi clasez dosarul tău. Îţi continui viaţa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă vei cere protecţie, îţi pot oferi chiar şi o nouă viaţă.

Oare s-ar fi putut comporta de parcă nu s-ar fi

întâmplat nimic? O văzu pe Helin în faţa ochilor şi asta îl duru.

– Nu crezi că seamănă prea mult cu fi lmele americane? întrebă el sarcastic.

– Filmele seamănă sută la sută cu viaţa. Mai devreme sau mai târziu devin realitate, răspunse Bariş calm.

O întrebare persista în mintea lui Selim şi nu se putu abţine să nu o pună:

– Ce aveţi de gând să faceţi când îi voi găsi?

Bariş nu răspunse imediat. După un scurt moment de linişte, vorbi cu o voce mai hotărâtă:

– Probabil că nu se vor preda, iar asta le va confi rma vinovăţia. În aceste cazuri se recurge la eliminare. Cei care întorc armele împotriva statului plătesc cu viaţa! Nu se admit alte interpretări!

– Atât de net?

– Continuitatea statului este mult mai importantă decât viaţa câtorva nesocotiţi! Persoana care a introdus în ţară armele folosite în atentat s-a dovedit a fi şi ea membră a acestei secte. Nu am nevoie de mai multe dovezi! Dacă nu ar fi organizat atentatele de astăzi, ar fi avut dreptul la o judecată, ar fi fost trimişi în faţa instanţei. Dar acum şi-au semnat condamnarea la moarte!

– Şi Hogea Efendi?

– Dacă va fi cu ei atunci când îi vom găsi, nu va avea nicio şansă. Dacă el este cel care a creat acest

haos, va trebui să plătească preţul!

Selim se gândi la Hogea. Se simţea rău. Trebuia să-l găsească pe Tu r a n şi să-l predea acestor tipi, dar în acelaşi timp să-l protejeze pe Hogea Efendi. Pentru că presiunea era din ce în ce mai apăsătoare, simţi că i s e î nt o a r c e st om a cu l p e d o s. Bău un pahar de apă din sticla ce stătea în faţa lui şi îşi mai reveni. Îi privi şi pe ceilalţi oameni din jurul mesei. Toţi îi aşteptau răspunsul. Cine erau oamenii ăştia? De fapt, asta nu avea nicio importanţă acum. În fond, erau oameni care lucrau pentru stat. Se simţea prins într-o capcană.

– Bine... Vă voi ajuta. Trebuie să merg acasă şi să-mi fac ordine în minte. Vorbim după aceea, în regulă?

Bariş răsufl ă uşurat.

– Bine. Voi trimite pe cineva să te lase acasă, dar...

– Nu. Chemaţi-mi, vă rog, un taxi. Mai întâi trebuie să mă duc la muncă să îndrug o minciună. Nu vreau să mă plimb cu o maşină militară.

– Nicio problemă. Dar nu uita: trebuie să vorbim în fi ecare zi şi, te rog, nu acţiona de capul tău!

– Foarte frumos... răspunse Selim ridicându-se.

Ceilalţi agenţi rămaseră în salon cât timp Bariş îl conduse până la scări.

După ce se urcă în taxi, Selim începu să se gândească la beleaua în care se băgase. Tot ce voia era să vomite, după care să se bage în pat, să adoarmă şi să uite totul. Dar acum era prea târziu...

31

BURSA, Cekirge August

Când Turan Hogea coborî din liftul clădirii cu ferestre mari ce dădeau în strada Uludag la etajul al treilea, se opri în faţa uşii mari de oţel a apartamentului şi îşi potrivi ţinuta, inspirând adânc. De când se tunsese şi îşi răsese barba părea mai tânăr cu zece ani. Mai mult decât atât, îşi schimbase şi stilul vestimentar. Îşi luase haine sport: brete-lele pe care le purta deasupra pantalonilor din pânză de in şi cămaşa cadrilată îi dădeau un aer de intelectual. Se reînnoise în întregime pentru a corespunde exact noii identităţi: de acum încolo era lector la catedra de limbă arabă a Facultăţii de Limbi Străine din cadrul Universităţii Istanbul. Cu ochelari de vedere obişnuiţi şi cu pipa pe care o ţinea în colţul gurii era un academician respectabil. Conducând un Volkswagen Beetle, modelul anului 1978, ce corespundea întocmai noii identităţi, completase şi ultimul detaliu al camufl ajului. Cărţile şi cursurile aruncate la întâmplare pe bancheta din spate a maşinii îi dădeau aerul unui om foarte ocupat şi dezordonat. Poliţia nu ar fi căutat teroriştii într-o maşină Volkswagen Beetle. Teroriştii preferau întot-deauna maşini aspectuoase şi cu motoare puternice. Ele reprezentau răsfăţul banilor câştigaţi prea uşor, dar şi garanţia de a fugi repede în cazul unei urmăriri.

Când uşa de oţel se deschise, un miros ciudat de acadele îl lovi pe Tu r a n . D ădu nas în nas cu un om scund şi plinuţ, cu o faţă inexpresivă şi un ten care parcă nu văzuse niciodată lumina Soarelui. Bărbatul se dădu la o parte şi îi făcu semn să poftească în apartament.

Înainte de a trece pragul, Turan se descălţă, îşi luă pantofi i în mână şi îi lăsă apoi pe dulăpiorul mic de încălţăminte. Cele două tablouri mari pictate în ulei afl ate pe pereţii holului de la intrare scoteau în evidenţă gustul gazdei pentru artă. Acordurile slabe ale unei muzici clasice turceşti, care veneau dintr-un loc greu de defi nit, picurau din plafoanele apartamentului ca o ploaie de tonuri nevăzute.

Atmosfera mistică şi ciudată din apartament îl infl uenţă imediat pe noul oaspete. Trecând pe coridorul lung şi îngust în urma servito-rului, Turan nu îşi putu lua ochii de pe fi rmanele imperiale originale care fuseseră înrămate şi puse pe pereţi. De fapt, toate aceste documente trebuiau să se afl e în arhivele statului. Servitorii şi păzitorii loiali ai sultanului le furaseră numai ei ştiau cum şi i le aduseseră înapoi proprietarului original. Toate aceste documente fuseseră martore vii ale istoriei: documentul prin care se hotărâse cumpărarea de subma-rine germane, act care cauzase, de altfel, şi intrarea Imperiului Otoman

în Primul Război Mondial, mandatul de arestare cu inscripţia „Strict Secret” eliberat pe numele lui Mustafa Kemal Ataturk şi care purta sigiliul sultanului însuşi, documentul care recunoştea intrarea forţelor aliate în Istanbul şi multe altele...

Când ajunse în marele salon, bătrânul înalt cu umeri largi care se postase în faţa ferestrei cu vederea

spre stradă le aruncă o privire orgolioasă noilor veniţi. Avea nasul acvilin şi ochii căprui, comple-taţi de nişte cearcăne foarte pronunţate, şi îi privea de parcă nu i-ar fi cunoscut. Purta un costum bleumarin croit dintr-o stofă scumpă şi nu avea cravată la cămaşa ai cărei trei nasturi de sus îi lăsase desfă-cuţi. Cu braţele lăsate libere de-o parte şi de alta, semăna cu un actor bătrân. Pantofi i negrii de lac ce se vedeau pe sub pantaloni aduceau mai degrabă cu nişte copite. Dacă salonul decorat cu mobilier de valoare, cu tavanul plin de ornamente poleite în aur, semăna perfect cu una din camerele specifi ce unui palat, atunci bătrânul arăta ca o mumie ce aparţinea acelui palat.

Aruncându-se înainte, Turan Hogea îngenunche în faţa bătrânului şi, cu un respect exagerat, spuse:

– Majestatea Voastră!

Apoi îi sărută poalele pantalonilor şi se ridică. Pentru că atin-gerea sultanului era considerată un păcat mare şi de neiertat, sărutarea poalelor pantalonilor bătrânului reprezenta pentru Turan Hogea o ceremonie sacră.

Acest fel exagerat de afi şare a respectului şi loialităţii era unul dintre privilegiile acordate lui Ziya Osman Efendi, nepotul sultanului Abdul-hamit, ultimul moştenitor în viaţă al tronului Imperiului Otoman şi al Califatului lui Dumnezeu pe Pământ.

În timpul perioadei îndelungate de exil, fusese crescut şi educat de tatăl său cu mare atenţie, conform stilului şi manierelor de la palat, şi, în cursul vieţii sale de

şaptezeci de ani, îşi spusese cu neîncetare cine era şi plănuise cu răbdare cum avea să îşi redobândească într-o bună zi drepturile sale. Înainte ca tatăl său să-şi dea ultima sufl are la Paris, îi spusese că bunicul lui avea un grup de douăzeci de gărzi, iar aceste persoane îl protejau pe sultan încă din primele zile ale Impe-riului. Mai mult decât atât, titlul se transmitea din tată în fi u şi nici măcar propriile familii nu ştiau de această îndatorire divină. Gărzile protejau, de asemenea, comoara „Eternităţii", care îi aparţinea sulta-nului şi care era ţinută secretă. Această comoară fusese una dintre garanţiile permanenţei sultanului.

Gărzile se adaptaseră schimbării timpului şi, î n p e r i o a d a p e t r e c u t ă departe de patrie – pe care o numiseră „somnul divin" – se pregătiseră pentru ziua revenirii. Unii dintre ei dobândiseră poziţii cheie în cadrul instituţiilor de stat şi, folosindu-se de ele, încercaseră să formeze o atmosferă favorabilă scopului lor comun.

Conform ultimelor sugestii ale tatălui său, Ziya Osman Efendi trecuse gărzile la acţiune: Turan Hogea era una din ele. Datoria lui era să

contribuie la scopul divin, pregătind opinia publică pentru reîntoarcerea sultanului şi a califatului în patrie.

Fără să-i dea nicio atenţie lui Turan, sultanul merse la imensul său fotoliu şi se aşeză. După ce îl privi o vreme pe Hogea, care stătea în picioare în faţa sa, cu capul plecat şi cu privirea în pământ, îi vorbi, etalând o mare bunăvoinţă:

– Spune-mi! Ce aţi făcut?

Turan se simţea mic. Avea acest sentiment ciudat de fi ecare dată când venea în faţa sultanului şi, crezând că se datora puterii lui nevă-zute, se considera foarte norocos că poate servi cauza unui astfel de om. Comportându-se ca un copil timid care nu voia să îşi înfurie tatăl, începu să explice:

– Stăpâne... Cu voia Majestăţii Voastre, prima noastră acţiune s-a încheiat cu succes. Graţie lui Dumnezeu, operaţiunile din Istanbul, Ankara şi Izmir s-au terminat fără probleme.

Sultanul întrebă curios:

– Din câte am putut vedea prin ziare, totul este un haos. Ce plănu-ieşti să faci de acum încolo?

– Editorialiştii noştri de la diverse ziare vor începe discuţii în două direcţii diferite, aşa cum le-am cerut. Un grup se va concentra pe punctele slabe ale conducerii Republicii Turcia, subliniind faptul că problema este sistemul, î n timp ce celălalt va discuta despre cum pot fi organizate atât de bine persoanele care şi-au asumat acele acte, despre modul în care acestea au creat un vid, atingându-i în acelaşi timp pe imunitari, şi despre cum trebuie umplut acest vid. Nimeni nu va vorbi încă pe faţă despre necesitatea schimbării sistemului, dar dezbaterea se apropie treptat de ordinea de zi.

Desenând cu degetele o curbă mică în aer, sultanul îl întrerupse:

– Turan, să trecem peste astea! Discuţiile acestea fără miez nu ne vor salva viitorul! Avem nevoie de o

lovitură mai sigură şi mai bulversantă.

Pentru o clipă, Hogea crezu că stăpânul său se înfuriase. Adăugă cu timiditate:

– Cu voia lui Dumnezeu şi cu permisiunea Domniei Voastre, vom da lovitura de graţie pe 30 august, în cursul evenimentelor organizate de Ziua Victoriei. Şi atunci, celelalte secte apropiate nouă ni se vor alătura şi, ocupând clădirea guvernatorului Istanbulului, vom ridica steagul statului nostru suprem.

– Bine, dar care va fi reacţia armatei?

Turan Hogea răspunse cu mândrie:

– Armata este la dispoziţia poporului, stăpâne. Dacă poporul vrea să-l vadă pe Majestatea Sa Sultanul în Palatul Topkapi, atunci armata nu va mai avea nimic de făcut. Ca şi noi, vor recunoaşte şi ei existenţa Domniei Voastre. Le va fi explicat modelul aplicat în Marea Britanie, Spania sau Olanda. De altfel, aceste aspecte au fost discutate deja cu militarii apropiaţi nouă. O singură declaraţie făcută de către un înalt ofi cial va fi sufi cientă pentru a ţine armata departe de această schimbare.

Noi le-am promis că nu îi vom atinge. După mutarea Domniei Voastre la Palatul Topkapi, cei care ne sunt apropiaţi se vor arăta de la sine. În acest fel, şi armata va intra sub dominaţia Domniei Voastre până la ultimul soldat. Nu vă faceţi griji.

Privindu-l pe Turan Hogea, sultanul se gândi o vreme f ără s ă spună nimic. Se întreba dacă procedase bine acordându-i încrederea acestui om, care cu

treisprezece ani în urmă venise la el cu aceste idei; încă nu ştia. Deşi colaborarea cu un om atât de nebun nu părea să fi e o mişcare prea bună pentr u el, gândul că într-o bună zi s-ar putea întoarce la casa lui - despre care tatăl său îi povestise în fi ecare zi cât fusese în viaţă, şi în care trăiseră bunicii şi străbunicii lui - îl cuprinsese cu pasiune.

La început, etalase un comportament reţinut în ceea ce privea parti-ciparea sa directă la acţiune, dar organizarea temeinică pe care o făcuse garda sa şi războiul psihologic sprijinit de operaţiuni serioase, care avusese mari ecouri, îi dăduseră speranţe în calea împlinirii viselor sale. Poate că Dumnezeu avea să le dea posibilitatea să reuşească. Oricum, la început, unei schimbări simbolice nu avea să i se arăte o reacţie prea mare din partea intelectualilor şi a armatei. Atragerea intelectualilor fusese dintotdeauna mai uşoară. Mai ales cei care se afl au în atenţia publicului depindeau clar de puterea dominantă. În ultimii cincizeci de ani, aceste persoane, în numele unor relaţii strânse cu guvernele, făcuseră compromisuri cu privire la principiile lor şi se schimbaseră cu uşurinţă. Credinţa profundă în diferenţele de clasă stârnise totdeauna slăbiciunile acestor impostori de a se afl a de partea celui puternic.

Nici măcar în cazul în care nebunul de Turan ar fi dat greş, nimeni nu l-ar fi putut face responsabil. În cel mai rău caz, i s-ar fi interzis să mai pună piciorul în Turcia, dar asta nu ar fi avut nicio importanţă, ţinând cont de situaţia în care se afl a. Fiecare zi petrecută

departe de palat era o pier-dere de timp stupidă. Indiferenţa faţă de aceste idei a fi ului său, care trăia la Paris, îl înnebunea, dar mutarea la palat, venirea fi ului lui la Istanbul şi atenţia care avea să-i fi e acordată urmau să îl facă să se îndrepte spre acelaşi ideal. Naţiunea voise întotdeauna să vadă în fruntea sa sultanul. Nu avea nicio îndoială în această privinţă. Era evident că operaţiunea, care urma să aibă loc pe 30 august, avea să ducă la moartea multor oameni, dar cu toate astea nu voia prea multă vărsare de sânge.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra gărzii sale. Singura persoană care era în stare să-l ducă la palat stătea în faţa lui. Începu să vorbească pe un ton părintesc:

– Ascultă, Turan... Ai ajuns la curbele cele mai periculoase de pe calea ta. Fără îndoială că aceste eforturi şi loialitatea îţi vor fi răsplătite. Însă orice greşeală pe care o vei face acum ne va duce înapoi în punctul de la care am plecat. De aceea, fi i foarte atent! Acum pleacă şi fă cele necesare! Ştii cum vei comunica cu mine. Dumnezeu să te ajute!

În faţa cuvintelor stăpânului său, Turan Hogea îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Fără să-şi ridice privirea din pământ, spuse pe un ton puternic:

– Trăiască Sultanul!

Apoi, fără să bage în seamă lacrimile care i se scurgeau pe obraji, ieşi din cameră cu spatele. Pe stradă se uită cu mândrie de jur împrejur. Oamenii banali trăiau

minute banale din vieţile lor banale. Într-o bună zi, el avea să fi e eroul ţării, iar la vederea lui, oamenii urmau să îl privească admirativ, dar şi cu invidie. Se uită la ceas. Scoase telefonul celular şi, formând un număr, îi dădu un ordin persoanei de la celălalt capăt:

– Hamza, fi ule... Tancul petrolier să iasă mâine la drum!

204

205

32

ISTANBUL, Macka August

Selim stătea sprijinit de balustrada de la balcon şi urmărea în tăcere priveliştea. De fapt, ochii lui se concentraseră pe un singur punct: Palatul Topkapi. Dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelegea, simţea o mare primejdie. De obicei, de fi ecare dată când se uita la palat era cuprins de gânduri pozitive, dar de data asta, probabil indispoziţia sa făcuse ca imaginea palatului să se transforme într-una înnegurată. Era un sentiment ciudat: nici faleza Salacak, nici Turnul Fecioarei, nici trafi cul infernal al vapoarelor care intrau şi ieşeau din Cornul de Aur, nici toate celelalte lucruri care completau peisajul nu-i atrăgeau atenţia. Undeva în interiorul său, o putere îl făcea să-şi îndrepte toată atenţia spre Palatul Topkapi. Nu avea niciun sens.

În drum spre casă trecuse pe la serviciu şi, spunând că nu se simte p r e a b i n e, s e î n v o i s e . Av e a d e g â n d s ă continue scuza asta cu boala până îl găsea pe Turan Hogea. Între timp, era bine să meargă

la un spital şi să ia o adeverinţă medicală. În toată această perioadă de hoinăreală nu voia să-şi piardă slujba. Amintindu-şi că nu avea nici măcar doi bani depuşi la bancă, se indispuse. Era supărător faptul că viaţa la oraş depindea, de cele mai multe ori, de existenţa banilor. Aceasta era o lume în care succesul era direct proporţional cu sumele câştigate. Nu cu mult timp în urmă citise într-un ziar că un binecunoscut bogătaş îl î ntrer upsese pe un bun prieten de-al lui care îi vorbea despre activitatea sa, spunându-i să nu o mai lungească şi că era sufi cient să menţioneze doar cifre: producţia anuală şi valoarea exporturilor. Mai mult, spusese asta plin de îngâmfare. Era de necrezut! Simţi că i se face dor de tipul de om de afaceri bogat şi cu inimă bună, legat de valorile morale, pe care-l ştia din vechile fi lme turceşti. De fapt, pe vremea când urmărea acele fi lme era doar un copil şi credea că lumea afacerilor era împân-zită de astfel de oameni. Într-un fi nal, când se întâlnise cu adevăraţii şacali, îşi dăduse seama că nu era deloc aşa cum o crezuse el. Iar el voia să fi e un om de afaceri bogat care să aibă grijă de cei săraci, care să-i ajute pe muncitorii afl aţi într-o situaţie grea. Viaţa era întotdeauna plină de surprize neplăcute.

Soneria telefonului îl făcu să iasă din gândurile în care se cufun-dase. Se uită la ecran pentru a vedea numărul care îl apela. Era ascuns. Îi ura pe cei care îşi ascundeau numărul. Dacă tot nu voiau să li se afl e numărul, atunci de ce sunau? Abia după ce dădu dezaprobator din cap apăsă pe butonul verde.

– Alo?

– Ai găsit ceva?

Era Bariş.

– Cât timp a trecut de când ne-am despărţit? Am fost pe la birou şi de acolo am venit acasă. Încerc să-mi adun gândurile.

– Ştiu unde ai fost şi ce-ai făcut. Încerc să afl u dacă ai ceva nou. Ţi-am spus că vom vorbi la fi ecare trei ore. Pentru Dumnezeu, eşti conştient de cât de gravă este situaţia? ripostă agentul pe un ton foarte tensionat.

Tensiunea era ultimul lucru de care Selim avea nevoie în acele momente.

– Nu mi se întâmplă ca în fi ecare zi când merg pe stradă, un elicopter militar să mă oprească în drum! Bineînţeles că sunt conştient de situaţie! Dar la ce te aştepţi? Nu înţeleg! Nu sunt magician! spuse el pe un ton rece.

De data asta, vocea lui Bariş fu mai calmă:

– Bine at unci. Dar, te rog, t reci la acţiune. Pentru că treaba asta se va sfârşi foarte rău pentru noi toţi! Superiorii mei vor capul cuiva!

– Voi face tot ce îmi stă în putinţă, dar asta este treaba voastră.

Îşi dădu seama că Bariş scrâşnea din dinţi.

– Mai vorbim peste trei ore, spuse agentul.

Selim zise grăbit:

– Un minut! Vreau să te întreb ceva. Mă gândeam: voi nu aţi pus sub urmărire telefoanele celulare ale ăstora? Adică, mai citesc din când în când prin ziare

despre astfel de lucruri. De acolo mi-a venit ideea. Nu puteţi să le localizaţi telefoanele?

După o scurtă tăcere se auzi din nou vocea agentului, dar de data aceasta ca un şuierat:

– Având în vedere că te-ai putut gândi la asta, înseamnă că încă nu ştii cu cine ai de-a face! Mai bine fi i cu ochi-n patru când eşti în preajma lor! Bineînţeles că le sunt ascultate telefoanele, dar uneori este imposibil să urmăreşti pe cineva care foloseşte un număr diferit în fi ecare zi. Au ajuns să cumpere abonamente chiar şi pe numele oame-nilor obişnuiţi de pe stradă. Ne este imposibil să-i urmărim! Fii atent!

Când auzi tonul care îi suna neîntrerupt în ureche, Selim îşi dădu seama că telefonul îi fusese închis în nas. Agent ul trebuia să se fi enervat foarte tare. Se gândi că nu ar fi fost o idee bună să îl forţeze prea mult. Totuşi, era un om care îşi făcea treaba. Luă din nou tele-fonul în mână şi formă numărul privat al lui Hogea Efendi. Îi spuse servitorului care răspunse la telefon că voia să vină într-o vizită. După o scurtă pauză, vocea de la celălalt capăt îi zise foarte amabil că era aşteptat şi apoi închise brusc. Selim se uită su r p r ins la t elefonu l pe ca re îl ţinea în mână. Se părea că toată lumea era tensionată.

O oră mai târziu, se afl a în faţa modestei case a lui Hogea Efendi, situată pe străduţa pierdută din cartierul Fatih. După ce mersese cu taxiul până pe strada principală, Selim fusese luat şi adus până acasă

de u nu l d i n ser v itor i. Când în sf ârşit fu în prezenţa lui Hogea Efendi, se simţit ca întotdeauna cuprins de acel sentiment paşnic. Era imposibil ca acest om să fi avut vreo legătură cu crimele. Oamenii care vărsau sânge răspândeau o energie dăunătoare. Ori Selim putea rămâne luni, chiar ani de zile lângă Hogea Efendi. Fără să vorbească... Doar citind Coranul... Acesta trebuia să fi e unul din motivele pentru care atâţia oameni se strânseseră în jurul lui. Era o sursă nemaipomenită de linişte sufl eteasc ă de la Dumnezeu.

După obişnuitele întrebări de complezenţă, începură să vorbească despre evenimentele curente. Hogea Efendi îi spuse că îi părea foarte rău pentru cele întâmplate. Era sincer. Se rugară împreună pentru sufl etele celor ce ajunseseră în lumea celor drepţi.

După ce bău şerbetul de citrice care îi fu servit, Selim se gândi că era cazul să plece şi ceru permisiunea. Chiar dacă Hogea insistă să mai rămână, îi spuse că avea să mai vină şi, salutându-l cu respect, părăsi camera.

Când coborî scările, văzu că servitorul care îl aştepta de obicei pe sofaua de la intrare pentru a-l conduce nu era la locul lui. Prin preajmă nu se vedea nimeni. Gândindu-se că poate era în camera de sub scări, se îndreptă într-acolo, dar, în timp ce înainta, fu cuprins de un senti-ment rău. Ceva se mişcă în spatele său. În acel moment, o mână groso-lană cu o bucată mare de vată îi acoperi faţa. Cât mai apucă, se gândi că

era eter. Pentru a putea vedea ce avea să se întâmple, hotărî să nu se opună. După o falsă zbatere, inspiră adânc şi se lăsă pradă întune-ricului prăpăstios.

După ce se asig ură că Selim leşinase, Davut îl lăsă uşor jos şi scoase din sacoşa care stătea lângă perete un cearşaf negru. Fără să se chinuie prea tare, îl îmbrăcă pe Selim cu acel el. Acum se vedeau numai ochii victimei. Îl ridică şi, luându-l sub braţ, îl scoase afară şi-l culcă pe bancheta din spate a maşinii care aştepta. Fusese foarte uşor, exact cum plănuise. Acum trebuia să ajungă la casa din Eyup înainte ca victima să se trezească.

Selim se dezmetici cu o durere groaznică de cap. Se simţea foarte însetat. T*rebuie să fi e efectul eterului*, gândi el.

Când deschise bine ochii, văzu că se afl a într-un depozit semiîntu-necat. Era o magazie mizerabilă, care arăta de parcă fusese părăsită cu mult timp în urmă. Fusese aşezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate şi picioarele st rân se de la glezne de scau n. La câţiva metri înaintea sa, un bărbat zdravăn – care statea în picioare cu spatele la el – se îndeletnicea cu ceva pe masa mare şi dezordonată din faţa sa. Când simţi mişcarea din spatele său, omul se întoarse şi Selim îşi aminti: acesta era unul din cei văzuţi în preajma lui Turan Hogea. Semăna cu un sac mare de puroi. Paloarea de pe faţa sa arăta că serveşte ordinelor forţelor obscure, că-şi pusese la dispoziţia lor sufl etul încă de la o vârstă fragedă. Selim văzu în sufl etul bărbatului şi celelalte dureri, urme ale oamenilor pe care îi

ucisese. Simţi că undeva în străfundurile fi inţei lui, ceva începuse să se mişte. Aceasta avea să fi e ultima zi în care călăul mai vedea lumina zilei. Trebuia să obţină cât mai multe informaţii de la el înainte să-şi piardă controlul. Era sigur că tipul ştia unde se afl a Turan Hogea.

La auzirea vocii hârâite a bărbatului care se apropia, Selim hotărî să joace în continuare rolul buimăcitului.

– Vai, vai, vai! Va să zică te-ai trezit!

– Unde sunt? De ce sunt legat? Tu cine eşti? îngână Selim.

Când pumnul lui Davut - care ar fi putut sparge şi o placă de marmură - ateriză în pometele lui stâng, Selim văzu stele verzi. Simţi o durere îngrozitoare în cap, de parcă un cuţit foarte ascuţit îi străpun-sese creierul. Învolburarea interioară devenea din ce în ce mai puternică. Musafi rul era pe cale să vină. Nu mai avea mult timp. Durerea îl luă pe nepregătite. Hotărât să fi e mai atent.

– Asta a fost de bun venit. Dacă ai fi ştiut ce se va abate asupra ta, mi-ai fi pupat şi tălpile numai să te fi omorât acum, diavole!

– Dar ce ţi-am făcut ? întrebă Selim cu naivitate.

Davut împodobi zâmbetul său isteric cu dinţii galbeni. După ce se gândi pentru câteva secunde îi răspunse:

– Dacă observi, doar tu şi cu mine ne afl ăm aici.

Nimeni nu simte nevoia să te interogheze. Stăpânul meu a dat deja verdictul pentru tine. Vei muri!

– Stăpânul tău?

– Ştii foarte bine cine e, agent corupt!

– Nu ştiu cine este stăpânul tău. Eu te-am văzut împreună cu Turan, sau...

Selim nu putu termina ceea ce avea de spus. De data asta, Davut îl lovi neaşteptat de violent cu pumnul în arcada stângă.

Selim se înjură pentru că fusese iar prins pe nepregătite. Al doilea pumn dărâmă porţile în spatele căr o r a î l î n c u i a s e p e m u s a fi rul nepoftit. Acum, pierderea controlului era o treabă de o clipă. Ochiul i se umfl ase cât o nucă şi arcada i se deschisese. Simţi sângele cald care i se scurgea pe obraz. Mai avea nevoie de câteva minute.

Davut se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre masă. Selim se uită cu coada ochiului şi văzu câteva sticle, bidoane mici, recipiente de diverse dimensiuni, picurători şi nişte mănuşi negre şi lungi de cauciuc. Masa semăna cu un laborator mobil de unică folosinţă. *Probabil sunt ameste-curi de acid*, se gândi el.

Davut îşi puse una din mănuşi. Când dădu să o pună şi pe cealaltă, se opri. Vederea sângelui îi crescu nivelul adrenalinei, provocându-i un fi or nedefi nit care îi cuprinse tot trupul. Înainte să-şi topească victima cu acid, simţea o nevoie nebună de nicotină. În timp ce-şi fuma ţigara putea să vorbească cu victima. Erau nişte lucruri pe care era curios să le afl e. Nu simţi nevoia să-şi

scoată mănuşa stângă. Lăsă cealaltă mănuşă pe masă şi scoase pachetul, din care luă o ţigară pe care o puse tacticos între buze. Apoi o aprinse. Trase primul fum cât putu de

tare, pentru a i se împrăştia adânc în plămâni. După câteva secunde expiră şi privi cât de departe se duce. Plăcerea era imensă. Se întoarse şi se apropie de victimă. Partea stângă a feţei fusese parcă pictată cu o pensulă înmuiată în sânge.

– Ce spuneam? A, da... Moartea ta a fost deja decisă, dar depinde de tine ca ea să fi e îndelungată şi dureroasă sau rapidă şi fără nicio durere. Răspunde-mi la întrebări şi te voi omorî rapid. De exemplu... De ce te-ai holbat la ai noştri în acea noapte la club?

Selim nu se aşteptase la această întrebare. Era surprins. Deci mai fusese cineva care văzuse totul atunci. Deodată, se simţi ca un prost. Bineînţeles că fi ecare acţiune teroristă avea u n u r măritor. Aceştia supra-vegheau cum decurgea acţiunea, care erau reacţiile, pentru a o putea pregăti pe următoarea. Dacă executanţii nu aveau să mai fi e folosiţi niciodată sau dacă erau prinşi de poliţie şi exista riscul să ciripească, urmăritorii îi omorau cu o armă şi gloanţe care aparţinuseră unui poli-ţist. Şi în noaptea aceea existase un urmăritor care îl putuse recunoaşte. Recunoscu că fusese imprudent. Când durerea din sprânceana stângă se transformă într-un ciocan uriaş şi începu să-l lovească în cap, tăie toată energia nervilor din acea zonă. Când

observase pentru prima dată că era în măsură să-şi controleze durerile şi că în orice moment putea face să-i dispară durerea dintr-o anumită parte a corpului, se amuzase foarte tare. Era o situaţie comică pentru el. Precum cea din fi lmul *Six Million Dollar Man*, pe care-l văzuse în copilărie.

Davut se postase chiar în faţa lui şi, trăgând din ţigară, aştepta răspunsul. Însă răspunsul lui Selim fu o întrebare:

– Unde îţi este stăpânul?

Davut se enervă de faptul că victima vorbise, dar ceea ce-l făcu pur şi simplu să înnebunească fu tonul folosit. Puse ţigara în gură şi îi trase un al treilea pumn lui Selim, tot în arcada stângă. Şi mai mult sânge începu să se scurgă din rana formată acolo. Supse adânc din ţigară, după care îi sufl ă fumul în faţă. Apoi, râzând isteric, începu să povestească:

– Deci eşti cu rios să ştii unde-mi este st ăpâ nu l, d a r nu-m i r ăspunzi la întrebări, ei? Acum o să te ia naiba! Ştii la ce foloseşte mănuşa asta? Am să picur încet acid pe tine. Este un amestec pe care stăpânul meu l-a pregătit special pentru tine. Tortură chinezească. Primele picături ţi le vom pune la degetele de la picioare şi apoi vom privi cum se topesc. După aceea, îţi voi picura pe încheieturi, iar mâinile ţi se vor desprinde de braţe şi vor cădea jos. Vei vedea cum acest amestec poate trans-forma o vacă într-o cutie de chibrituri în doar două minute. Apoi îţi voi picura pe instrument şi te voi ajuta să scapi de surplusuri. A, nu

trebuie uitate nici ouăle! Vei fi strălucitor. Ca nou! Picioarele, gambele, braţele, toate organele vor începe să se desprindă de tine, dar vom face totul foarte lent. Eu m-am gândit că vom lucra şapte-opt ore. Tu ce zici? Ai cumva alte planuri? întrebă Davut, după care râse horcăit la gluma pe care o făcuse.

Selim îşi dădu seama că nu va ajunge nicăieri în acest fel. Nu era niciun răspuns pe care să i-l poată da acest om. Era un pion care omora oamenii, pentru că Turan Hogea nu voia să-şi murdărească mâinile. Se hotărî să nu-i fi e milă de el şi începu să lărgească puţin câte puţin lanţu-rile în care era prins musafi rul.

– Bine, bine. Am să-ţi spun tot ce vrei să afl i, dar te implor nu mă mai lovi în halul ăsta! Dacă tot ai de gând să mă omori, atunci omoa-ră-mă mai repede. Mă doare groaznic, spuse el cu o voce tremurată, predându-se.

Davut se linişti când văzu că victima sa începe să-şi dea drumul.

– Aşa te vreau, leule... Fii om şi te trimit pe lumea cealaltă într-o singură bucată. Acum dă-i drumul: ce treabă aveai în acea noapte acolo?

Selim încercă să scuipe sângele care îi umpluse gura. Saliva ames-tecată cu sânge i se scurse de pe buze până între picioare. Inspiră scurt şi apoi, fără să se opună, începu să vorbească.

– Agentul infi ltrat în grupul vostru ne-a informat despre acţiunea din acea noapte...

Această mărturisire reuşi să-i atragă interesul lui

Davut. Îşi ridică sprâncenele şi întrebă:

– Ce agent?

– Te implor, lasă-mă să trag un fum din ţigara ta. Mă doare îngrozitor. Te implor... spuse Selim pe un ton de parcă ar fi fost gata să plângă.

Davut era frământat de posibilitatea existenţei unui trădător printre ei. Dacă putea să afl e identitatea trădătorului, putea pune în buzunar lozul cel mare. Ar fi ocupat un loc important în ochii stăpânului său şi şi-ar fi dovedit abilităţile. Ca urmare, poate că stăpânul său, pe lângă treburile simple de ucidere a oamenilor, l-ar fi folosit şi în operaţiuni mai impor-tante. Cine ştia, poate i-ar fi cerut chiar şi opinia. Îi mai rămăseseră câteva fumuri din ţigară, şi de aceea, fără să se gândească prea mult, întinse mâna fără mănuşă spre gura victimei. Fu şi ultima dată când Davut îşi văzu mâna în încheietură.

Cu un urlet care putea îngheţa sângele în vene, Selim deschise brusc gura şi, aruncându-se înainte, luă în dinţi mâna lui Davut până la încheietură. Fălcile care se închiseră asemenea unei prese zdrobiră încheietura, rupând mâna.

Davut ţipă şi se aruncă înapoi, după care începu să se zbată de durere. Oasele, cartilagiile şi venele zdrobite stăteau libere în zona încheieturii. Sângele care ţâşnea din venele rupte ce se legănau în gol transformă totul în jur în roşu.

Când îşi luă privirea de la încheietura zdrobită şi o îndreptă spre victima sa, Davut îşi dădu seama că rolurile se schimbaseră: acum el era victima. Ochii

creaturii de pe scaun erau de culoarea sângelui şi străluceau cu o privire sălbatică. Cornul gros şi încovoiat ce-i apăruse pe cap, dar şi pielea, erau în întregime verzi. Mâinile legate la spate

210

211

fură ridicate cu uşurinţă în aer şi se transformară în labe. Banda folo-sită pentru a-i ţine picioarele legate nu rezistă nici ea în faţa acestei puteri supranaturale. Când creatura se ridică încet în picioare şi scuipă mâna din gură înspre Davut, el leşinase deja de frică.

Câteva minute mai târziu, după ce îşi recăpătă cunoştinţa, Selim se uită în jurul său. Violenţa musafi rului fusese incredibilă. Capul lui Davut fusese despărţit de trup şi, pentru că jumătate din el fusese muşcat, văzu cum din cealaltă jumătate de craniu i se scurgea creierul. Braţele îi fuseseră smulse şi aruncate la întâmplare, mijlocul rupt, iar picioarele lipite de spate. Locul fusese spălat cu sânge. Un miros greu de urină amestecat cu izul sângelui ar fi întors orice stomac pe dos.

Selim scutură din cap. Nu pentru că i-ar fi fost milă de om, dar posibilitatea ca, într-o bună zi, această violenţă să-i iasă cu totul de sub control îl făcu să se cutremure. Dacă Dumnezeu nu ar fi permis, această creatură nu s-ar fi put ut instala în su fl etul lui, nu? Cu siguranţă, Creatorul tuturor vieţuitoarelor îl crease şi pe acest diavol. Trebuia să existe un motiv pentru care acest demon era în interiorul lui. Poate fusese pus acolo

pentru a-l proteja. Hotărî să nu se mai gândească la asta. Avea un gust groaznic în gură, dar şi o stare de somn extraor-dinară. Îşi dori să iasă şi să se îndepărteze cât mai repede de acel loc dezgustător. Să ajungă acasă.

Când ieşi afară, îşi dădu seama că întunericul nopţii se lăsase demult. Se uită prin preajmă. Trebuia să fi fost în partea europeană a oraşului. Undeva la distanţă se vedeau luminile aglomerate ale carti-erelor de pe ambele maluri ale Bosforului. Locul în care se afl a era un depozit nefolosit situat în mijlocul unui cimitir. Când văzu printre copaci Bosforul care şerpuia, realiză că era pe undeva prin zona Cornului de Aur.

Nu-i fu uşor să ajungă pe st rad a pri ncipa lă şi să găsească o maşină. Cele două taxiuri pe care reuşi să le oprească demarară în trombă atunci când taximetriştii îl văzură plin de sânge. De aceea, când al treilea taxi opri, se urcă repede în maşină, fără să-şi arate faţa. Chiar dacă nu fu uşor să-l convingă pe taximetrist să nu se sperie, acesta căzu de acord să-l ducă până î n Mack a at u nci când îi prom ise u n bacşiş generos. Ajuns în faţa casei, îi văzu pe poliţiştii însărcinaţi cu urmă-rirea lui coborând din maşină. Se puseră în mişcare când îl văzură coborând din taxi, dar nu se apropiară de el.

În baie, când se lăsă pradă apei calde, se gândi la cele petrecute în a ce a noa pt e. Tu r a n Hoge a nu părea să fi e un om prost. Trebuia să-şi fi pregătit un adăpost sigur înainte de a se implica în acea treabă. Închise ochii şi văzu din nou Palatul Topkapi. Trebuia să însemne ceva. După ce ieşi din baie hotărî să se

concentreze şi să meargă pe urmele lui Turan Hogea. Oare unde-l putea găsi? Exact în acel moment, telefonul începu să sune. Trebuie să fi e Bariş. Când duse receptorul la ureche, îşi dădu seama că nu se înşelase.

Vocea agentului era aspră:

212

– Ţi-am spus că trebuie să vorbim la fi ecare trei ore! Şi de parcă nu ar fi de ajuns că te-ai pierdut, în ultimele opt ore ţi-ai închis şi telefonul celular! Pentru Dumnezeu, ce încerci să faci?!

– Am fost răpit. Când ieşeam din casa lui Hogea Efendi, m-au ameţit cu eter şi mi-am pierdut cunoştinţa, răspunse calm Selim.

– Ce spui? A fost treaba lui Hogea?

– Nu, nu. El este un sfânt, nu ştie absolut nimic. Sunt sigur de asta.

– Eu nu pot şti asta. Vom vedea. Mai întâi să-l prindem pe tică-losul ăla.

Selim protestă pe un ton rece:

– Dar mi-ai promis, iar eu iau în serios promisiunile care mi-au fost făcute!

Observă un moment de ezitare la celălalt capăt al fi rului.

– Ţi-am spus că am să fac tot ce-mi stă în putere. Deci cine sunt cei care te-au răpit?

– Îl văzusem pe tip împreună cu Turan Hogea. Aveau nişte bănu-ieli în legătură cu mine. Au decis să mă elimine.

Bariş nu-l lăsă să termine:

– Şi cum ai scăpat din mâinile lor?

– De fapt, mă gândesc că am fost incredibil de norocos. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, l-am văzut pe om ciopârţit în faţa mea. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat. După aceea, m-am dezlegat şi am fugit.

– Atât de uşor, hm? Poate că ai un înger păzitor...

De data asta Selim, se abţinu cu greu să nu râdă.

– Poate... Cine ştie?

– Ascultă, Selim, organizaţiile teroriste nu ciopârţesc cadavrele. Dacă nu o să fi i în stare să ne scoţi pe amândoi din încurcătura asta, cu siguranţă vei avea mari probleme din cauza lor. Poţi să-mi descrii locul în care te-au dus?

– Un depozit sau un hangar părăsit afl at în mijlocul unui cimitir de pe unul din versanţii din Eyup. În partea apropiată drumului euro-pean E-5.

– Bine... În afară de asta, mai ai şi altceva? Eşti în continuare cea mai importantă piesă pe care o avem!

Selim se gândi un moment la răspunsul pe care avea să-l dea, după care vorbi scurt, dar tranşant:

– Dă-mi câteva ore şi îţi voi spune cum îl poţi găsi pe Turan Hogea...

– Bine... Te voi suna la 01:00. Să fi i acasă. Între timp, unul din băieţii noştri îţi va aduce un telefon celular. Te rog să ţinem legătura. Se poate?

După ce închise, Selim se simţi obosit şi foarte tensionat. Avea puţin timp pentru a trece la acţiune. Se gândi care ar putea fi urmă-toarea ţintă a lui Turan

Hogea. El pe cine ar fi atacat dacă ar fi fost în locul lui? Pe prim-ministru sau pe preşedinte? Hotărî că aceste obiec-tive ar fi fost uşor de prevăzut. Pentru cineva care stârnise atâta zarvă şi haos, trebuia să existe dorinţa de a provoca un şoc şi mai mare.

213

Se înfăşură în prosop şi ieşi din baie când sună soneria. Unul din poliţiştii din faţa blocului îi adusese un telefon celular. Omul fu surprins când văzu urmele unei bătăi pe faţa lui Selim, însă, fără să spună nimic, îi dădu telefonul şi plecă.

Selim trecu în camera de zi şi se aşează turceşte pe podea. Începu să se concentreze asupra peretelui din faţa sa. Câteva minute mai târziu, peretele se undui, se răsuci, se contorsionă. Selim se văzu pe un feribot. Era feribotul de călători şi maşini de pe ruta Istanbul-Yalova, mijlocul de transport cel mai folosit pentru cei care voiau să ajungă în scurt timp din zona de sud a Istanbulului în partea asiatică. Atunci când se uită în zare şi văz u lu m i n i le c e s t răluceau în întuneric, îşi dădu seama că feribotul se îndrepta spre Istanbul...

33

IZMIT, Darica 29 August

După ce îl vizită pe stăpânul său la Bursa şi primi aprobarea, Turan Hogea porni la drum pentru a se întoarce la Istanbul. Entuzi-asmul care creştea în el cu fi ecare moment nu putu fi distrus nici măcar de controalele de securitate întâlnite în drum în timp ce conducea maşina. Poliţia şi jandarmeria înfi inţaseră

puncte de control la fi ecare cinci kilometri. Toţi erau coborâţi din vehicule şi, după un control corporal atent, se făcea şi verifi carea identităţii. Enervarea li se citea pe faţă. Fără să ştie ce cautau cu adevărat, încercând instaurarea unei presiuni psihologice, opreau şi controlau fi ecare vehicul afl at în trafi c. Bineînţeles că îşi cerură scuze pentru că-l opriseră pe respectabilul profesor universitar.

Turan îşi continuă drumul fără probleme. Ba chiar atunci când sosi la debarcaderul de la ieşirea din Yalova, cumpără de la vânzătorii ambulanţi nuci proaspete, pe care le ronţăi în timp ce aştepta îmbar-carea. Pent r u el, z iua ce ur ma avea să fi e marea Zi. Poate de aceea nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Îi invitase pe toţi cei care credeau în el şi în cauza lui la casa din Beylikduzu pentru a fi binecuvântaţi înaintea înfăptuirii ultimei operaţiuni din Istanbul. Îi sfătuise pe membrii sectei să-şi aducă întreaga familie. Se gândea că în acest fel, pe lângă faptul că aveau să fi e împreună în cursul acţiunii, niciunul dintre apropiaţii lor nu avea să fi e afectat în timpul exploziei.

După ce se urcă pe feribot, parcă şi, urcând pe punte, vru să privească peisajul. Când ajunse sus, se sprijini de balustradă şi, fără să-i bage în seamă pe ceilalţi călători, se uită la casele luminate de pe coasta suburbiei Darica afl ate în depărtare.

Nucile mâncate în maşină îi făcuseră sete. Era timpul ideal pentru a bea un ceai. Când chelnerul vechi şi loial al feribotului - care purta o haină albă şi se plimba

printre pasageri cu tava de ceai în mână - se apropie, luă şi el o ceaşcă de ceai cald. În timp ce sorbea cu plăcere din ea, se uita la luminile din zare şi se gândea la marea explozie pe care aveau să o provoace în ziua următoare. Oare până unde urma să i se simtă efectul? Cine ştia câţi oameni aveau să moară? Câte clădiri, câte case, câte străzi, câte cartiere să fi e distruse? Orice ar fi fost, acesta era preţul care trebuia plătit pentru a merge pe acea cale. Nimeni şi nimic nu era mai valoros decât Înălţimea Sa, Sultanul. Numai ce sorbise din ceai şi începuse să se uite prin preajmă după ce ieşise de sub infl uenţa gândurilor sale, că tresări la auzul unui ţipăt strident de copil.

214

215

Se întoarse în direcţia din care venise ţipătul. O fetiţă de vreo cinci-şase ani plângea în timp ce încerca să-i spună ceva mamei sale, care căuta să o liniştească. Crezând că fetiţa reacţionase aşa din cauză că nu-i fuseseră îndeplinite dorinţele, Turan dădu indiferent din umeri. Însă, când era pe punctul să se întoarcă, fu şocat să o vadă pe fetiţă arătându-l cu degetul şi ţipând şi mai tare.

Copila dădea din picioare pe scaunul ei şi plângea cuprinsă parcă de o isterie violentă, ca şi cum ar fi văzut ceva înfi orător. Arăta insis-tent cu degetul spre el. Mama ei scăpa câte o privire fugară spre Turan, încercând să înţeleagă de ce micuţa îşi ieşise aşa de sub control, şi se străduia să o liniştească. Acest incident

ciudat atrase atenţia celor din preajmă. Începuseră să se adune în jur pentru a înţelege de ce micuţa îl arată pe bărbat şi se zbătea şi plângea în aşa hal.

Turan simţi cum inima începe să-i bată mai repede şi sângele îi invadează faţa . P u l su l î i e r a d i n c e î n c e m a i pute r n ic, ia r t ea ma d e a fi prins era pe cale să iasă la suprafaţă.

În acel moment, câinele din braţele unei doamne care se afl a la câţiva metri în partea stângă începu să latre cu frenezie. Foarte furios, încerca să se elibereze din braţele stăpânei sale. Când la plânsul şi ţipe-tele fetiţei se adăugă şi lătratul câinelui, atmosfera deveni una înspăi-mântătoare.

Un bărbat zdravăn, cu o barbă nerasă de o săptămână şi brunet -foarte probabil şofer de camion - se apropie de Turan Hogea şi, încrun-tându-se, îl întrebă cu o voce dură:

– Omule, i-ai făcut ceva copilului?

Pentru că într-o clipă devenise centrul atenţiei, Turan intră în panică şi începu să se bâlbâie:

– Nu, ce să-i fac? Beam ceai şi eram cu spatele când a început să ţipe. De unde să ştiu eu?

Şoferul de camion stătea la un pas de Turan, între el şi copil. Deschise gura să spună ceva şi, chiar în acel moment, câinele de companie care lătrase nebuneşte se eliberă din braţele stăpânei şi începu să alerge spre ei. Ca şi cei din preajma lui, Turan crezu pentru o clipă că micul câine avea să îl atace, însă animalul se opri undeva în spatele şoferului de camion şi începu să

alerge în cerc, lătrând şi mârâind.

Capul îi era ridicat ca şi cum s-ar fi uitat la ceva pe care nimeni nu-l putea vedea. Se învârtea într-un cerc cu diametrul de jumătate de metru, alergând în ambele sensuri, apoi se dădea un pas în spate, după care, vrând parcă să sperie pe cineva, ataca. Pentru că fetiţa fusese luată în braţe de mama ei şi dusă în salonul în care se afl a bufetul, vocea ei nu se mai auzea, dar câinele se învârtea ca nebunul în jurul unui duşman nevăzut, nebăgându-şi deloc în seamă stăpâna care îl chema întruna.

În acel moment, Turan Hogea se sperie pentru prima dată cu adevărat. Îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla. Fetiţa şi câinele văzu-seră ceva pe care el şi ceilalţi oameni nu-l puteau vedea. Asta stătea la baza isteriei iscate. Nu mai era capabil să gândească, iar trupul îi

fu inundat de transpiraţie. Profi tând de faptul că toţi se concentraseră asupra câinelui, se strecură afară din mulţime, coborî scările şi se duse la maşină. După ce se aşeză pe scaun, blocă imediat uşile şi se culcă pe locul de lângă el, în aşa fel încât să nu poată fi observat de afară. Încercă să spună toate rugăciunile pe care le ştia, dar mintea nu îl ajuta.

În acel moment, singura rugăciune care îi veni în minte fu Sura Nas. Cu ochii căscaţi, începu să o spună până ce rămase fără sufl are: *Cel care bagă în piepturile oamenilor temerea şi neîncrederea poate fi din rândul*

demonilor, dar şi al oamenilor...[12]

Se simţea mic ca un gândac, strivit sub frica ce-l copleşise. Pe de-o parte încerca să nege, gândindu-se că cele văzute nu puteau fi adevărate şi că erau doar feste pe care mintea i le jucase din cauza presiunii sub care trăia de câteva luni, dar, pe de alta, modul în care fetiţa îl arătase cu degetul, insistând, şi câinele care alergase în cerc, atacând ceva nevăzut, făcuseră ca cea mai mare temere să i se instaleze în sufl et: demonii erau în jurul său...

Balansarea fer ibot ului la apropierea de debarcader nu-l putu între-rupe din a spune, pentru a cine ştie câta oară, aceeaşi rugăciune. Când vehiculele din spate începură să claxoneze şi totul se lumină datorită farurilor aprinse, fu obligat să-şi pună în mişcare maşina.

12 Sura Omenirii (CXIV) (n.tr.)

217

34

ISTANBUL, Macka 29 August

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Selim încercă să-şi readucă respi-raţia la normal. O durere groaznică îl apucă şi un clopot uriaş îi su na în cap. Încercă să-şi adune gândurile, să se reîntoarcă la realitate. În toate concentrările de până a c u m n u c r e z u s e c ă putea fi văzut sub înf ăţişarea unui om. Odată cu aceasta, afl ase şi asta. Deci copiii mici îl puteau vedea. Poate că o astfel de generalizare nu era corectă. Poate că era o calitate specifi că numai acelei fetiţe.

Îşi aminti ceva: când era mic, bunica îi spunea că, până ce mintea începea să înţeleagă, copiii puteau vedea îngerii şi demonii...

Şi tu, Selim? Care dintre ei eşti? Înger sau demon?...

De fapt, nu era considerat deloc absurd faptul că, pentru o peri-oadă de timp, copiii puteau vedea şi celelalte creaturi. Se năşteau fără păcate, fuseseră ei învăţaţi, şi asta era adevărat. Până pe la vârsta de şase-şapte ani, răul nu li se infi ltra în sufl ete. Abia după aceea învăţau cearta, înjurăturile, invidia, încăpăţânarea, pesimismul şi, cel mai important, învinovăţirea altor oameni...

Tu ce eşti, domnule Selim? Demon?...

Încercă să nu asculte vocea care venea din străfundurile creie-rului. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era să se supună propriului interogatoriu. Interesant fusese şi atacul câinelui. În general, de câte ori îl observau, animalele fugeau, dar, de data asta, întâlnise curajos...

Eşti demon?...

Nu ar fi vrut să o sperie pe fată, dar totul se petrecuse deja.

Îşi aminti că îi era sete. Avea mare nevoie de apă. Se ridică pentru a merge în bucătărie şi îşi aminti motivul concentrării sale. Trebuia să-l sune pe agentul secret şi să-i spună ce văzuse...

De ce fugi de mine? Ce eşti?...

Spera să nu-i pună întrebări incomide. Avea să îi

prindă bine să bea nişte apă. După ce aprinse lumina la bucătărie, se opri o clipă.

De ce nu mergi la baie să te uiţi în oglindă? Nu vrei să faci cunoş-tinţă?...

Inspiră adânc, închise ochii pentru scurt timp, şi începu să spună în şoaptă toate rugăciunile pe care le ştia...

Vino la oglindă! Nu vrei să afl i ce eşti?...

Se forţă să se concentreze. Termină de spus rugăciunile şi, după ce bău un pahar cu apă dintr-o răsufl are, îşi mai reveni. Se întoarse în camera de zi, şi, luând telefonul, formă numărul lui Bariş.

– Alo! Sunt eu, Selim...Te rog, ascultă-mă fără să pui nicio între-bare... În acest moment, omul nostru este pe feribotul de Yalova, venind pe ruta Darica. Dacă te vei grăbi, îl vei putea prinde... Nu l-am putut analiza cât aş fi vrut, dar îţi pot spune că şi-a ras barba şi mustaţa. Pare mai tânăr cu zece ani. Spune-le oamenilor tăi să-i privească bine în ochi pe toţi cei pe care îi vor opri. Ochii sunt cei care îl vor da de gol...

– S-a înţeles. Tu eşti bine? Vocea ta nu sună prea bine, spuse Bariş pe un ton uluit, dar totodată emoţionat.

– Sunt cam obosit, asta-i tot. Ar fi bine să v ă grăbiţi. Feribotul este pe cale să acosteze.

– Bine, vorbim mai târziu.

De îndată ce închise telefonul, Bariş începu să dea ordine în stânga şi în dreapta. Înfi inţaseră cartierul general în una din sălile Academiei Milit are a fl ată î n

Ma sl a k . Câ nd, c i nci m i nut e m ai t â rz iu, se u r c a r ă într-un elicopter militar care aştepta pregătit pentru orice eventualitate, poliţia se afl a deja la intersecţia Darica, închizând în acest fel toate intrările şi ieşirile singurului drum care ducea spre feribot. Celor opt membri din echipa specială a jandarmeriei afl aţi într-un al doilea elicopter, îmbrăcaţi din cap până în picioare în negru şi dotaţi cu binocluri cu vedere pe timp de noapte, li se dăduse ordin strict: în cazul în care persoanele suspecte opuneau rezistenţă, aveau să le împuşte mortal.

Când ajunseră în intersecţia Darica zece minute mai târziu, elicop-terul ateriză pe terenul din imediata apropiere. Pasagerii coborâră, şi, pentru a face loc celuilalt elicopter, aparatul se ridică şi începu să se învârtă deasupra zonei.

Cele două benzi ale drumului ce ducea spre debarcader erau pline cu maşini. Toată lumea încerca să înţeleagă ce se întâmpla în toiul nopţii. Unii curioşii – dar şi cei care aveau treburi urgente – coborâră din vehicule şi începură să meargă spre intersecţia din vârful pantei. Totul se transfor-mase într-un haos.

Bariş dădu ordin responsabilului cu zona respectivă, care venise lângă el, să asigure buna curgere a trafi cului. Vehiculele şi pietonii erau lăsaţi să treacă, după ce erau controlaţi amănunţit într-un punct în care se constituise o baricadă formată din aproximativ douăzeci de poliţişti. Câteva persoane care încercară să se plângă din cauza trafi cului foarte intens sau

motivând că erau deja în întârziere fură avertizate într-un mod dur să nu se opună. Toată lumea era neliniştită la trecerea prin baricadă.

După o oră de căutăr i î n c a r e n u î n t â l n i r ă n i c i u n s u s p e c t, B a r i ş î şi dădu seama că Turan Hogea le scăpase printre degete. Cu o ultimă speranţă, îi sună mai întâi pe poliţiştii care aşteptau pe debarcader, iar apoi la cele trei puncte de control formate pe drumul spre Istanbul. Efortul fusese în zadar. Îl pierduseră. Le ceru tuturor celor de la punctele de control să-şi facă datoria până dimineaţă, după care chemă elicopterul.

În timp ce aparatul trecea pe deasupra podului de peste Bosfor, Bariş fu cuprins de sentimentul că Turan Hogea avea să revină cu

218

219

sig u r a nţ ă î n I st a nb u l. Pâ n ă î n a cel mome n t, i n t u iţia nu-l î n şela se. Hotărî ca la primele raze ale dimineţii să-i facă o vizită lui Selim. Dacă ajunsese o dată la Turan, o putea face din nou. De dimineaţă, totul avea să fi e mai uşor.

Se uită la ceas. Trecuseră cinci minute după miezul nopţii. În orifi -ciul datei calendaristice stătea scris numărul 30...

35

ISTANBUL, Strâmtoarea Bosfor 30 August

C-ând primele raze ale dimineţii căzură peste Bosfor, nava tanc Barbarosa, care pornise încărcată cu gaze naturale din Ucraina spre portul Izmit, plutea în

largul suburbiei Kilyos, afl ată pe coasta Mării Negre.

Sentimentul de nelinişte simţit de Hamza, care stătea pe punte şi privea înainte, la malurile din Kilyos, devenea din ce în ce mai puternic. Soarele nu începuse încă să încălzească, dar cu toate astea nu era frig. Îşi dezbrăcă puloverul şi-l puse alături, după care scoase o ţigară din pachet şi o aprinse. Când sufl ă fumul, acceptă că sentimentul acela care-l măcina nu era de fapt provocat de nelinişte, ci de frică. Îi era foarte frică. Murea de frică. Se pregătise pentru acea zi încă din copilărie. Unele frânturi de amintiri începură să-i vină în minte. Prima zi de şcoală, primul prieten, primele *poğaça1*[3] calde pe care i le dăduse mama sa, prima ceartă, prima fată de care se îndrăgostise, primul jură-mânt, primul sânge...

În înregistrarea video făcută înainte de a pleca pe acest drum îşi luase rămas bun de la familia sa, explicând de ce alesese această cale. Încercase să vorbească puţin despre el, dar mai mult despre lucrurile scrise în textul pe care Turan Hogea i-l dăduse. Cât de uşor fusese să vorbească în faţa unei camere de luat vederi, să explice despre operaţi-unea pe care avea să o conducă, să vorbească despre moarte. Fără să-şi dea seama, credinţa lui devenise mai puternică şi, ca orice persoană care se dedicase unei cauze, începuse să fi e cuprins de un sentiment de mândrie din ce în ce mai puternic. Cine ştia ce elogii aveau să i se aducă şi ce poveşti să se spună despre el după ce murea? Poate avea să-i fi e dată o medalie din partea Imperiului care

se forma, pentru curajul lui deosebit. Bineînţeles că medalia avea să-i fi e înmânată tatălui său. În cele din urmă, tatăl său urma să fi e mândru de el, dar era sigur că şi atunci avea să îşi ascundă sentimentele.

Doi pescăruşi planau în aer, ţipând prelung. *Cât de uşoară este viaţa pentru ei,* gândi Hamza. Ridică privirea şi a se uită la ei. Aceasta avea să fi e ultima lui operaţiune. Poate că de aceea mintea îi era confuză şi începuse să pună totul la îndoială. Dintr-odată, se gândi că toate acele întrebări care veneau una după alta erau, de fapt, vocea diavolului. Bineînţeles că, în timp ce înainta pe această cale sfântă şi se pregătea să intre în Paradis, se crease o situaţie care nu-i era pe plac

13 Preparat de patiserie din aluat care poate fi simplu sau umplut cu brânză, caşcaval, cartofi, carne tocată, măsline. (ntr.)

diavolului. Pentru a-l face să greşească, pentru ca operaţiunea să se sfârşească cu un eşec, el îi băga în cap tot felul de intrigi şi prostii. Îl atrăgea spre această capcană, îl făcea să-şi pună la îndoială credinţa, pentru a-l întoarce din drum. Hamza nu ar fi căzut niciodată într-o astfel de capcană. Turan Hogea îl instruise pentru asemenea încercări, îi spusese că atunci când va fi pe cale să-şi pună în aplicare planul, d i a v o l u l î i v a u m p l e m i n t e a c u t e m e r i şi nelinişti. Îl sfătuise ca în astfel de momente difi cile să se roage cât mai mult.

Hamza începu să spună repede rugăciunile pe care

le ştia. După ce aruncă ţigara în mare şi urmări traiectoria ei, se îndreptă spre cabina lui fără să se oprească din rugăciune. Voia să refacă abluţiunea. Avea să-şi sfi nţească trupul şi, în compania rugăciunilor, să se pregătească pentru cult. În acel moment avea nevoie cel mai mult de puterea pe care i-o putea da numai Coranul. Îi era sete de acele versete, de acele tonuri divine. Salvându-l de temeri, cartea sfântă îl ajuta să iasă învingător din lupta ascunsă cu diavolul şi, explicîndu-i lupta dintre Bine şi Rău de-a lungul istoriei, îi amintea încă o dată cărei cauze îi servea. Când deschise uşa cabinei sale, văzu o rază d e So a r e c e s e s t re c u r a p r i n h u blo u şi cădea direct pe cutia mică de sub masă.

36

ISTANBUL, Macka 30 August

Selim se răsucea întruna în pat şi, cu toate că se trezise, nu voia nici în ruptul capului să deschidă och ii. În vis, îl f ugărise toată noaptea pe Turan Hogea, dar nu reuşise să-l prindă. După un timp, el fusese cel care începuse să fi e fugărit de un leu uriaş. Leul îl urmărise cu o insistenţă ieşită din comun, însă nu-l putuse atinge. Palatul Topkapi fusese cel care-l salvase. *Trebuie să fi e unul din visele alea stupide*, se gândi el.

Fapt ul că vedea în permanenţă imaginea palatului Topkapi înce-puse să-l deranjeze în mod serios. Care ar fi putut fi motivul acelor vise? Însemna oare că urma să capete o avansare în treburile statului? Nici măc a r e l n u p u t u s ă râdă la propria glumă. Ceva îl tulbura

profund. Poate că trebuia să se scoale şi să meargă în Kadikoy: o scurtă c ălătorie cu vaporul, aer proaspăt, hoinăreala pe străzi i-ar fi prins bine.

Oare îl prinseseră pe Turan Hogea? Dacă nu, Bariş l-ar fi putut suna în orice moment. Cât aveau să îi schimbe toate astea viaţa lui Hogea Efendi? Poate că ar fi trebuit să-l avertizeze. Unde s-ar fi putut duce săracul om? L-ar fi găsit oriunde. Cel mai bine era să rămână la el acasă. Poate l-ar fi luat de câteva ori la poliţie la interogatoriu, dar din cauza cunoştinţelor şi a celor care îl iubeau şi îl respectau, sigur nu i s-ar fi putut face vreun rău.

Poate că, în loc să se gândească la Hogea Efendi, ar fi trebuit să-şi facă mai întâi probleme pentru el. Dintr-o dată, îşi aduse aminte că nu era o zi oarecare: era 30 august, Ziua Victoriei. Trebuia să lase lene-veala şi să se ridice din pat pentru a pune steagul la fereastră. Acesta era un obicei rămas din copilărie. Îi plăcea ca, de fi ecare sărbătoare naţională, să atârne un drapel. Pentru el, acesta era un mod de a se exprima. În acest fel îşi arăta apartenenţa la acele tărâmuri şi la acea ţară. În acelaşi timp, desfăşurarea drapelurilor era o modalitate de a arăta respectul faţă de oamenii care îşi sacrifi caseră vieţile pentru cauza ţării. Când se gândea că trebuie să se scoale, se auzi sunetul strident al telefonului. O singură persoană îl putea suna cu noaptea în cap; nu se înşelase.

– Da?

La celălalt capăt se auzi vocea obosită a lui Bariş.

Se vedea că nu dormise toată noaptea.

– Am nevoie de ajutorul tău!

– Bună dimineaţa şi dumneavoastră! spuse Selim sarcastic.

222

223

– Selim, nu l-am putut prinde pe tip, şi azi, toţi cei de sus vor coborî în public pentru defi lări. Nu ştiu cum, dar trebuie să ni-l găseşti pe nenorocitul ăsta! Unde eşti?

Când ştia că era acasă, punerea unei astfel de întrebări i se păru enervantă. Nu o lungi.

– Când ai maşina echipei în faţa uşii mele şi un telefon cu semnal care vă informează asupra locului unde mă afl u, o asemenea întrebare nu este cam ciudată?

– O tensiune ne presează îngrozitor. Nu mă aştept să mă înţelegi. Dar trebuie să ştii că puţin mai devreme l-am arestat pe Hogea Efendi!

Selim se îndreptă, de parcă cineva l-ar fi împuns.

– N-am înţeles! Mi-ai promis!

– Ooo... Văd că un sentiment de intimitate a pus stăpânire pe relaţia noastră!

Se aşternu o scurtă tăcere, în timpul căreia la ambele capete ale telefonului se putură auzi, chiar dacă cu greu, respiraţii şuierătoare şi scrâşnituri de dinţi.

Încercând să vorbească pe un ton indiferent, Bariş continuă:

– Ăia de sus îmi cer capul cuiva... Dar tu nu îţi poţi da seama cât de serioasă este situaţia, nu-i aşa? Pe când

nouă ne transpiră fundurile aici, tu dormi buştean, nu? Trebuie să-ţi reamintesc un lucru: ceea ce aşteaptă ei de la mine nu sunt numai căpăţânile escrocilor ăştia! Ei o vor şi pe a ta! Şi ştii de ce? Pentru că ei cred că nu eşti bun de nimic... A, mai e ceva: sunt foarte insistenţi şi în privinţa crimelor pe care le-ai comis. Ştii ce înseamnă asta? Ai fost descifrat! Eşti descoperit şi crede-mă, protecţia mea nu va mai dura mult. Dacă mi-am pus fundul la bătaie pentru tine, asta înseamnă că te-am crezut, dar din câte îmi dau seama, fi lozofi a ta este „*Cel care nu-mi face rău să trăiască o mie de ani*"... Bagă la cutiuţă ce îţi spun acum: mă pot opri din a te proteja în cel mai scurt timp.

O tăcere adâncă se lăsă din nou. Când simţi că ceva mişcă în inte-riorul său, Selim întrebă grăbit, cu o voce care arăta că nu voia să scape controlul din mână.

– Ce vreţi?

Din cauza furiei şi a ambiţiei, cooperarea excelentă dintre ei înce-puse să scârţâie. Bariş continuă pe acelaşi ton indiferent.

– Sunt pe cale să-mi pierd încrederea în tine. Nu mai avem răbdare! Suntem în concurenţă cu timpul. Trebuie să-l găsesc pe neno-rocitul ăsta înainte să se întâmple ceva mai rău. Bănuiesc că T u r a n Hogea s-a ascuns pe la unul din discipoli. Sigur va apărea cineva care să nu suporte ideea că Hogea Efendi a fost arestat. În acest fel va începe dezbinarea, iar Turan va fi nevoit să apară.

Dând un ton ironic vocii sale, Selim îl întrerupse:

– Un plan genial! Felicitări...

– Exact în acest punct te vei implica în toată chestia. Nu mă inte-resează cum o vei face, dar vreau să mi-l aduci pe tip. Dacă nu, şi tu

şi Hoge a Efe n di pu t eţi fi vict i mele u n u i a cc ide nt şi crede-mă, nu va fi deloc greu pentru mine să aranjez lucrurile în acest fel...

Selim se gândi un moment. Se simţea prins la mijloc. Trebuia să ia o decizie şi să treacă de partea cuiva. Pentru a fi de partea cuiva, trebuia să fi e vânat. După ce se mai gândi puţin, decise că nu exista altă cale. Atât pentru el, cât şi pentru Hogea Efendi, avea să participe la vânătoare.

– Bine... spuse el, după care continuă:

– Îţi voi da capul lui Turan Hogea, dar tu să nu-ţi uiţi promisiunile făcute în legătură cu mine şi Hogea Efendi! Crede-mă că nici pentru mine nu e deloc greu să te fac să dispari!

Bariş simţi până în măduva oaselor că îşi putea pierde viaţa în acel joc. I se făcu pielea de găină. Faptul că era unul din cei mai străluciţi agenţi secreţi ai ţării nu îl proteja de o creatură mistică sau de puterile ei supranaturale. Era unul dintre oamenii care trăiau pentru jocul în care fuseseră antrenaţi şi nu avea nimic de pierdut în afara propriei vieţi. Când se gândi la milioanele de vieţi pierdute în timp ce apărau diverse valori, îşi învinse frica şi-i răspunse lui Selim:

– Tu fă-ţi treaba ta şi o voi face şi eu pe a mea...

Selim se făcu că nu aude tonul care îi răsuna în

ureche. Cu recep-torul în mână, se pierdu în gândurile sale. Trebuia să facă o evaluare şi să ia o decizie. Nu putea să lase să i se întâmple ceva rău lui Hogea Efendi. Pentru că era un lucru pe care agentul ăsta idiot nu-l înţelegea: dacă i se întâmpla ceva lui Hogea Efendi, avea să înceapă o luptă pe viaţă şi pe moarte. În acest fel, diferenţa de idei dintre cele două tabere s-ar fi putut transforma într-o prăpastie înfi orătoare. Dar pe de altă parte, nu putea permite ca Turan Hogea să rămână liber. Se uitase în ochii acelui om şi văzuse ceea ce mai rămăsese din sufl etul lui. Pentru a-şi îndeplini propriile ambiţii, era în stare să înece totul în sânge. Trebuia să-l oprească, şi asta cât mai repede. Oare ce plănuia Turan? În timp ce mergea la baie, se gândi că trebuia să se mişte mai iute. Nelinişt ea din interior creştea cu fi ecare minut...

224

225

37

ISTANBUL, Strâmtoarea Bosfor 30 August

Când ceasul de mână începu să sune sacadat, Hamza puse încet pe etajera de pe perete Coranul. După ce se uită la ceas, scoase capul pe hublou. Înaintau prin strâmtoare. Intră în panică atunci când îşi dădu seama că erau deja în Arnavutkoy. Merseseră mai repede decât se aşteptase. Îşi acoperi capul cu un giulgiu, după care îşi legă o mini-atură a steagului imperial pe frunte. Luă telecomanda care avea să activeze explozibilul afl at în cutia de sub masă şi şi-o puse cu atenţie în buzunarul

special făcut deasupra burţii. După aceea, săltă cele două pistoale de pe masă şi le verifi că încărcătoarele. Ridică piedicile, lăsând gloanţele pregătite pe ţeavă, şi ieşi din cabină.

Un membru al echipajului din Ucraina înainta pe coridor înju-rând pentru că-şi uitase în cabină pachetul de ţigări. Ori de câte ori traversau strâmtoarea, avea grijă să fumeze o ţigară când se bucura de frumuseţea acelui peisaj. Dar azi observase târziu că pachetul de ţigări i se golise. Când trecu de colţ, sfârşi nas în nas cu un bărbat îmbrăcat în alb. Clătinându-se, se dădu un pas înapoi. Când era pe cale să înjure din nou, îngheţă în faţa imaginii bărbatului cu care se ciocnise. Semăna cu un ninja, dar era mai ciudat. Pe banda verde pe care şi-o legase pe frunte erau scrise litere arabe. De ce ar fi purtat un ninja o bandă scrisă cu litere arabe? Chiar în acel moment, auzi ceva explodând şi simţi o lovitură puternică în piept. Când se prăbuşi, duse mâinile în locul în care fusese lovit şi ultimul lucru pe care-l văzu fură mâinile lui spălate în sânge.

Din acest moment, Hamza începu să vorbească de unul singur. Se ruga în timp ce traversa coridoarele şi urca scările cu paşi siguri. Nu se mai întâlni cu nimeni până ajunse la podul căpitanului. Se vedea că nimeni nu auzise sunetul împuşcăturii. Înainte de a intra la timonerie, ridică privirea şi se uită în sus. Treceau pe sub Podul Bosfor. Continuă să privească. Atunci când puse mâna pe clanţă, văzu pe partea stângă Moscheea Ortakoy. Inspiră profund şi îşi mărturisi încă o dată

credinţa în religia islamică. Apoi împinse uşa cu toată pute rea . Câ nd int ră, căpi-tanul şi locţiitorul său stăteau unul lângă altul cu binoclurile în mână, încercând să arunce un ochi în interiorul vilelor afl ate pe malul Bosfo-rului. Asta era distracţia lor când treceau prin strâmtoare. Faptul că în vilele şi apartamentele cu vedere la Bosfor nu erau folosite perdelele era pentru ei o adevărată binecuvântare. De câte ori prindeau vreo femeie care se plimba prin casă goală sau doar în lenjerie intimă,

puteau traversa tot Bosforul cu binoclul la ochi. Îşi dădeau de ştire când prindeau pe cineva şi priveau totul împreună. Apoi, povestindu-şi unul altuia fanteziile cu femeia pe care o văzuseră, îşi creau subiecte de discuţie la masa de seară.

Hamza auzise de la unii membrii ai echipajului de existenţa unor astfel de obsedaţi sexuali, dar acum, când îi văzu stând în faţa lui, i se întoarse stomacul pe dos. Fără s ă s t e a p e g â n d u r i, l e ţinti capetele şi t rase. Cele două gloanţe făcură găuri mici în cefele celor doi căpitani, dar în partea din faţă creară nişte gropi de la jumătatea frunţilor până la buzele superioare. Când se prăbuşiră pe podea, feţele lor semănau cu interiorul unor smochine mari şi sângeroase. Timonierul şi responsabilul de traseu înmărmuriră. Sunetul armelor şi creierele celor doi căpitani prăbuşiţi care se scurgeau pe podea îi băgară într-o stare de şoc.

Fără să ezite, Hamza apăsă din nou pe trăgaci.

Responsabilul de traseu se prăbuşi, fără să poată scoate nici măcar un sunet. Glonţul care îi intrase prin gât îi distrusese toate organele necesare scoaterii sunetelor. După masacrul care dură aproape un minut şi căruia îi fu martor şi din cauza şocului suferit, timonierul polonez nu se mai putu abţine şi dădu drumul vezicii urinare. Nu mai putea face nimic în afară de a-l privi pe Hamza.

Fără să clipească, acesta îi făcu semn bărbatului care îl privea să răsucească timona. Îi arătă cu mâna direcţia în care trebuia să înain-teze vaporul.

Timonierul dădu prosteşte din cap şi făcu imediat ceea ce i se spusese. Cu o manevră bruscă în dreptul debarcaderului Beşiktaş, uriaşa navă începu să se îndrepte spre est.

După ce întoarse vaporul în direcţia dorită, Hamza apucă el însuşi de cârmă şi îi dădu viteză mai mare. Acum vedea mai clar chiar în botul navei Palatul Dolmabahce. Duse mâna la buzunarul de pe burtă, unde avea telecomanda. Când mai rămăseseră câţiva metri până la cheiul palatului, închise ochii şi apăsă pe buton.

La prima explozie care avu loc nu mai rămase niciun geam întreg pe o suprafaţă de cinci kilometri pătraţi. O mare parte a palatului fu distrusă şi era în fl ăcări. Un uriaş nor negru, care acoperea cu repeziciune cerul de deasupra strâmtorii, dădea de veste întregului Istanbul de dezastrul ce avuseses loc. Zeci de maşini se ciocniră între ele sau se răsturnară pe stră-zile de lângă drumul de coastă. Paduricea din spatele palatului era şi ea în fl ăcări. Maşinile de pe pod se tamponară unele de

altele, iar oamenii îşi pierdură controlul şi încercară să fugă de acolo pe jos.

După ce căzu din cauza puterii exploziei, Selim rămase nemişcat pe podea. Când îşi reveni, nu-şi putea da seama de ceea ce se întâmplase. Peretele din faţă, acolo unde trebuiau să se afl e ferestrele apartamentului, nu mai era la locul lui. Perdelele zburau într-o parte şi în alta în bătaia vântului. Toate lucrurile din camera de zi erau acum pe podea.

Se putea considera norocos pentru că se afl ase pe hol în momentul exploziei. În timp ce se ridica, se gândi că fusese un cutremur, dar când

se apropie de locul unde ar fi trebuit să fi e peretele şi se uită afară, văzu deasupra Bosforului fl ăcările uriaşe şi norul care întuneca cerul. Peste oraş ploua cu cenuşă. Se gândi că explodase vreo navă.

Pe stradă, o bucată imensă de metal căzuse peste două maşini, stâlcindu-le şi făcându-le să arate de parcă ar fi fost atacate de un dino-zaur nevăzut. Şi poliţiştii care îl urmăreau pe Selim fuseseră norocoşi. Geamurile sparte ale maşinii lor explicau de ce se zbăteau pe iarba din parc cu mâinile şi feţele pline de sânge. Peste tot se înălţau sunete de sirene amestecate cu strigăte. Exista un singur mod de a înţelege ce se întâmplase. Selim se duse în partea din spate a apartamentului, acolo unde se afl a dormitorul. Când ajunse la uşa micii camere de oaspeţi, ochii lui căutară televizorul. Din fericire, nu păţise nimic. Luă teleco-manda şi, când îi dădu drumul,

vocea emoţionată a reporterului care era în transmisiune directă şi vorbea în faţa fl ăcărilor uriaşe umplu încăperea. O navă lovise Palatul Dolmabahce înainte de a exploda. Se vorbea de sute de morţi şi răniţi. Cu toate că autorităţile nu făcuseră încă vreo declaraţie, era suspectat un atac terorist.

Selim simţi cum ura creştea în el. Inspiră adânc şi închise ochii. Capul îi plesnea de durere, dar, cu toate astea, o imagine îşi făcu apariţia din întuneric: Turan Hogea...

38

ISTANBUL, Salacak Septembrie

O ploaie foarte puternică, ce dădea de veste despre schimbarea anotimpului, se abătuse asupra Istanbulului, amintindu-le oamenilor condiţiile grele de iarnă. Pentru că ploua cu găleata, persoanele ale căror case se afl au în cartierele joase şi fuseseră inundate erau revoltaţi. Cu toate astea, tonurile cele mai diferite de gri amestecate cu portoca-liul Soarelui care strălucea în spatele norilor făceau un joc de culori de-ţi lua ochii.

Cartierul Salacak, situat chiar în faţa Turnului Fecioarei – punctul de întâlnire al Bosforului cu Marea Marmara – era unul din cartierele liniştite ale Istanbulului şi avea o privelişte minunată.

Ziya Osman Efendi, care lua înghiţituri mari din paharul cu lichior de vişine, stătea în faţa geamului ce acoperea întreaga faţadă a camerei de zi din vila sa şi privea cu mare durere şi patimă spre Palatul Topkapi. Când simţi o mişcare la picioarele sale, se aplecă şi se

uită: cel mai bun prieten al său, pisica sa de Van, se freca leneş de el, aşteptând atenţie. Puse pe măsuţă paharul cu lichior şi, zâmbind, luă în braţe pisica, pentru care simţea o afecţiune mai mare decât pentru mulţi dintre oameni. În timp ce-i mângăia blana moale, animalul îşi miji ochii de plăcere, bucurându-se de acest alint.

Începu din nou să privească spre palat. Se gândea la cât de greu era pentru un om să fi e atât de aproape de locul în care trăiseră străbunii lui, dar să nu poată trăi şi el acolo. Niciodată nu avea să-i ierte pe cei care îl ţineau departe de acel palat. Nici măcar transformarea Palatului Dolmabahce într-o ruină nu-l deranjase. Pentru el, clădirea aceea îşi pier-duse sensul şi devenise istorie de când numele lui fusese pentru totdeauna alăturat celui al lui Ataturk, care închisese ochii acolo în anul 1938.

Pierderea de vieţi omeneşti şi pagubele materiale în urma explo-ziei tancului petrolier nu-i stârniseră nici cel mai mic interes. Locul celor morţi avea să fi e luat de nou-născuţi şi înmulţirea oamenilor avea să continue. De-a lungul unei perioade de şapte sute de ani, milioane de oameni îşi sacrifi caseră vieţile pentru Imperiu. De aceea, nu era o problemă sacrifi carea a încă o sută. Indiferent de preţul care avea să fi e plătit, trebuia să vadă întoarcerea familiei sale în acel palat înainte de a muri. De altfel, nimeni nu l-ar fi putut acuza pentru explozie sau pentru celelalte asasinate. Toate erau acţiunile plănuite ale unui nebun. El nu ştia absolut

nimic.

Imediat după explozia tancului petrolier, o mulţime de oameni organizaţi dinainte de Turan Hogea mărşăluiseră protestând şi

demonst rând î ncă o dată v ul nerabilit atea statului. Sute de oamen i care se reuniseră la ieşirile din moschei scandaseră că îl vor pe sultan şi desfăşuraseră afi şe prin care era lăudat Imperiul Otoman. Clasa de elită a ţării nu-şi mai putuse astupa urechile la cerinţele care veneau din stradă şi începuseră discuţiile cu privire la for ma de sultanat. Edito-rialiştii se împărţiseră şi ei imediat în tabere şi încercau în felul lor să găsească cea mai bună soluţie pentru ţară. Ziya Osman Efendi urmărea cu emoţie şi plăcere cum mişcarea pe care o iniţiase într-un mod ilegal începuse să prindă forme legale prin intermediul altor oameni.

În acel timp, un tanc petrolier care se îndrepta spre ieşirea din Marea Marmara intră ca un uriaş nor negru în peisajul Palatului Topkapi, spre care privea bătrânul. Chiar dacă la început se supără că vasul îl scosese din gândurile sale, începu să studieze uriaşa maşi-nărie cu o curiozitate dezinteresată. După ce văzu steagul englezesc ce fâlfâia la pupa navei, îşi ridică puţin uimit sprânceana stângă. Englezii... Pe ei îi uitase. Un ofi cial al guvernului cu care se întâlnise la Paris îl asigurase că Anglia îl sprijinea, că până la urcarea sa pe tron, acest sprijin nu avea să fi e făcut într-un mod deschis, dar

când avea să redobândească titlul, urma să câştige un caracter ofi cial. Mai mult decât atât, îi spusese că aveau să fi e foarte fericiţi drept prima ţară care urma să recunoască instalarea sultanatului în Turcia şi că voiau să îi susţină în lupta lor pentru recunoaştere pe plan internaţional. Mai adăugase că erau pregătiţi să le ofere orice fel de ajutor material.

Aşa cum fuseseră de-a lungul istoriei, onorabilii lor prieteni erau pregătiţi să le fi e aliaţi şi în prezent. Fu surprinzător faptul că Anglia fusese informată atât de repede de planurile sale şi, chiar mai mult, era gata să-l susţină. Cel puţin, era liniştitor să ştie că exista o patrie unde se putea duce în cazul unui eşec. După scurgerea lină a navei, Palatul Topkapi apăru din nou în toată splendoarea sa. Pentru o clipă, Ziya Osman Efendi simţi că r ămâne fără aer din cauza nostalgiei care-l cuprinse. Nu-i mai rămăsese mult timp. Trebuia să se reîntoarcă la palat înainte de a muri.

Dintr-o dată, observă o mişcare în geam. Când se întoarse, îl văzu pe servitor. Omul era ca întotdeauna incredibil de tăcut. Cu capul plecat, aştepta să i se dea permisiunea să vorbească.

– Ce s-a întâmplat?

– Să fi e de bine, Sultane! A venit Turan Hogea. Ar dori să vi se înfăţişeze, dacă-i daţi permisiunea, spuse servitorul, fără să-şi dezli-pească ochii din podea.

Ziya Osman Efendi lăsă jos pisica pe care o ţinea în braţe şi se îndreptă spre fotoliul său mare. În acest timp, se întrebă de ce Turan Hogea venise aşa, fără să

dea de veste, când el trebuia să rămână în locul în care se ascunsese după explozie.

Nemulţumită că alintarea ţinuse atât de puţin, pisica îşi lăsă corpul gras pe perna care stătea în colţul camerei.

Sultanul inspiră adânc şi, după ce îşi aşeză în fotoliu trupul obosit şi plictisit, îi răspunse slujitorului:

– Să vină...

Fără să-i întoarcă spatele stăpânului său, servitorul ieşi din încă-pere. După scurt timp intră Turan, care veni în faţa fotoliului, înge-nunche cu respect şi sărută poalele lui Ziya Osman Efendi. Apoi se dădu înapoi şi aşteptă.

– Ce este, Turan? Ce se întâmplă?

Frica din ochii lui Turan era imposibil de ascuns. Răspunse cu o voce îngrijorată:

– Să dea Domnul să fi e de bine ceea ce se întâmplă...

Lui Ziya Osman Efendi nu-i plăcu deloc tonul încordat din vocea lui Hogea.

– Ce te îngrijorează? Poliţia? întrebă el.

Era bine dacă era asta, fu ceea ce îi trecu prin minte lui Turan, dar, cu toate astea, nu arătă că gândea astfel, ci dădu dezaprobator din cap. Vocea îi tremura.

– Înălţimea Ta, am venit aici pentru a primi binecuvântarea dumneavoastră. Săptămâna trecută, când mă întorceam la Istanbul cu feribotul, s-a întâmplat ceva ce mi-a luat minţile din cap. Din ziua aceea nu sunt deloc bine. Şi oricât am încercat să uit, nu am reuşit.

Frica asta mă termină. Am venit să vă cer sfatul. Şi am nevoie şi de lumina Voastră...”

Vorba îi fu întreruptă de întrebarea lui Ziya Osman Efendi:

– Ce? Ţi-au fost luate minţile din cap?

– Da, Înălţimea Ta. Frica şi groaza au intrat în mine.

– De ce nu-mi povesteşti exact ce s-a întâmplat?

– Da, Înălţimea Ta..

Ziya Osman Efendi ascultă în linişte ce i se povesti, iar când totul luă sfârşit, apucă tesbihul cu lucrătură de Erzurum care se afl a lângă el şi începu să rotească mărgelele. Încerca să des un sens celor povestite. În Coran era menţionată existenţa fi inţelor invizibile, ştia asta. Dar când se gândi că ceea ce făcea el era în interesul întregii lumi islamice, ajunse la concluzia că această poveste nu avea niciun sens. Ei încercau să ia înapoi conducerea şi steagul pe care Dumnezeu îl dăduse familiei sale. Faptul de a fi atacaţi de demoni când ei înaintau cu credinţă pe calea lui Dumnezeu i se păru stupid şi imposibil. Probabil că Tu r a n Hogea nu mai putuse rezista presiunii de dinainte de operaţiuni. Din cauza stresului exagerat, temerile din subconştientul său erau scoase la suprafaţă de imaginaţia lui. Era o situaţie ce nu putea fi tolerată, ca acest idiot să se plimbe şi să se plângă că este „*fugărit de demoni*” chiar în perioada în care totul se desfăşura conform planului.

Încercând să nu îşi arate enervarea, începu să-i vorbească frumos, pentru a-l ajuta să-şi recâştige

încrederea în sine:

– Ascultă Turan... poate că ultimele incidente au avut un efect prea mare asupra ta. Apreciez eforturile tale şi sunt conştient de stresul prin care ai trecut ani de zile, dar ceea ce mi-ai spus nu se potriveşte deloc realităţii şi obiectivului nostru sfânt. Când m-am apropiat atât de mult de

tronul ce-mi aparţi ne, iar c â nd t u eşti pe cale să-ţi obţii recompensa, nu mi se pare corect să schimbi ordinea noastră de zi cu o astfel de nelinişte...

Când observă că Turan se supără auzi nd astea, Ziya Osman Efendi hotărî să întoarcă vorba şi să-i facă pe plac acestui discipol nebun, dar loial. Deodată, îi veni o ideea strălucită. Continuă:

– Cu toate astea, cred în ceea ce mi-ai spus. De aceea, îţi voi da o amuletă specială, pe care am moştenit-o de la strămoşii mei. Amuleta asta te va apăra de toate creaturile vizibile şi invizibile, lăsând totul curat în jurul tău. Ceea ce trebuie să faci tu este să nu te îndoieşti nicio clipă de credinţa ta. Ai înţeles?

La vestea dată de stăpânul său, Turan Hogea se bucură ca un copil.

– Înălţimea Ta, să Vă dea Dumnezeu viaţă lungă! spuse el cu un zâmbet cald care îi acoperi faţa. Apoi întinse mâna şi deschise palma pentru a lua amuleta mică pe care stăpânul său o scoase dintr-o cutiuţă de sidef afl ată pe măsuţa de cafea. După ce o luă, o sărută

şi o duse la frunte de trei ori, iar apoi o puse în buzunarul cămăşii. Cu privirea în pământ, îngenunche pentru a-şi lua rămas bun şi, când să sărute poalele sultanului, un ţipăt strident umplu camera. Turan înmărmuri. Se întoarse să se uite în direcţia din care venise ţipătul şi văzu pisica sultanului stând în patru labe, cu spatele curbat, cu blana ca un arici, mârâind furioasă şi uitându-se în colţul îndepărtat al camerei. De frică, faţa lui se făcu cenuşie, iar printre buzele uscate putu şopti doar două cuvinte:

– Este aici!

După numai câteva secunde, pisica îşi reveni, întorcându-se la starea ei normală, şi după ce, cu un aer ameninţător, dădu un ocol camerei, se aşeză din nou pe pernă. Acum privea cu atenţie la tot ce se întâmpla.

– Stăpâne, a fost aici... spuse Turan cu difi cultate.

Pentru o clipă, chiar şi lui Ziza Osman Efendi i se păruse că se întâmplă ceva ciudat, dar se liniştise foarte repede. *Trebuie să fi e o stupidă coincidenţă*, se gândi el. Poate că povestea lui Turan îi infl u-enţase pe amândoi, îi făcuse să fi e tensionaţi. Pisica nu se mai purtase aşa ciudat până atunci. Cu toate astea, hotărî că fusese o coincidenţă stupidă.

– Ascultă, dacă în ciuda amuletei pe care ţi-am dat-o vei continua cu astfel de temeri, să ştii că încrederea pe care o am în tine se va sfârşi. Încearcă să-ţi păstrezi credinţa puternică. Şi acum întoarce-te la treaba ta! Să fi i atent! Turan, nu vreau vreo greşeală la ultimul pas! Ia seama! îi ordonă el pe un ton dur,

hotărât.

Încercând să treacă peste panica trăită, Turan Hogea sărută iar poalele stăpânului său şi, mergând cu spatele, părăsi încăperea. Când ieşi afară şi se urcă în maşină, observă că încă mai tremura. Înainte să o pornească spre casa sigură din Boyacikoy, luă amuleta în mână şi o ţinu strâns de tot. Îl făcu să se simtă mai în siguranţă...

39

ISTANBUL, Macka Septembrie

Scuturându-se, Selim îşi reveni, iar mâna sa se duse imediat spre cana turcoaz de apă care se afl a lângă el. Fără să simtă nevoia să folosească un pahar, bău direct de acolo, şi bău după pofta inimii, neţinând cont că apa i se scurgea din colţul gurii direct pe piept. Când lăsă cana jos, îşi dădu seama că se simţea deja mai bine. În sfârşit găsise ascunzătoarea lui Turan Hogea. Deci adevărul care se ascundea în spatele tuturor violenţelor era aducerea înapoi în ţară a sultanatului şi, împreună cu el, a califatului.

Rămase nemişcat pentru o vreme. Acum jocul părea schimbat. Trebuia să mute piesele foarte inteligent. Avea să treacă foarte atent printr-un tunel îngust şi, dacă făcea alegerea corectă, la ieşirea din el, toată lumea urma să fi e foarte bine. În momentul în care avea să îi povestească lui Bariş ceea ce afl ase, era posibil ca agentul secret, care se plimba „cerând capete”, să fi e ameţit de dimensiunile peştelui capturat şi să aibă probleme cu înfrânarea ambiţiilor. Iar acest

lucru l-ar fi putut costa viaţa. A lui, cât şi a lui Hogea Efendi.

Se ridică de la locul s ău şi, dând la o parte folia de nailon care ţinea loc peretelui distrus ale cărui reparaţii continuau, privi în faţă, spre Palatul Topkapi. I se părea altfel decât de obicei. Înainte, se gândea că reprezenta puterea şi justiţia, pe când acum i se arăta ca un monument al ambiţiei oarbe. Îşi dădu seama că îi făcea o nedreptate clădirii care fusese martoră a istoriei. Găzduise atâţia şi atâţia sultani, iar unii dintre ei fuseseră renumiţi în toată lumea pentru dreptatea şi virtutea lor. Palatul nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmpla. Problema era neputinţa omului de a-şi înfrâna şi controla ambiţiile. În cazul în care avea să-i împărtăşească cuiva ceea ce ştia, şi acest palat urma să fi e urât de popor şi, pentru că imaginea lui avea să fi e pătată de toate acele masacre, urma să fi e ţinta unei uri imense. Nu-şi putea asuma această răspundere. Se întoarse şi, obosit, se aşeză în fotoliu.

Trebuia să hotărască repede ce avea de făcut. Îl arunca pe Turan Hogea în faţa agenţilor secreţi? Nu era nevoie să-şi murdărească mâinile cu el. De fapt, era mai mult ca sigur că cel care dăduse ordinul de ucidere a lui Helin fusese Turan Hogea, dar situaţia îl obliga să lase eliminarea lui pe mâna lui Bariş. Acest lucru l-ar mai fi uşurat pe agentul secret, care trăia de multă vreme într-o continuă tensiune şi, de asemenea, i-ar fi permis statului să facă o binemeritată reprezentaţie.

Într-o atmosferă în care securitatea internă fusese

atât de zdrunci-nată, ţara avea nevoie de o astfel de demonstraţie de forţă. După ce avea

să ofere căpăţâna lui Turan Hogea, şi el şi Hogea Efendi urmau să fi e salvaţi. Deşi temerile pentru ceea ce avea să fi e mai târziu nu dispăru-seră, nu avea altă şansă decât să creadă în promisiunile lui Bariş. Dar ce trebuia să-i facă moştenitorului sultanatului? Asta era problema princi-pală. Uciderea sultanului nu era treaba lui, dar nici nu putea să lase ca un om atât de periculos să fi e liber şi să se plimbe în voie. Apariţia lui putea fi un mare pericol pentru securitatea ţării şi poate că nişte idioţi, nişte trădători de ţară visători care nu ştiau ce făceau, aveau să îl spri-jine şi să-i apăre interesele. Selim se simţi strivit sub greutatea acestei responsabilităţi. Ce trebuia să facă? Pentru a lua o hotărâre în legătură cu acest lucru, cel mai bine era să lase să treacă o noapte. Vocea lui interioară îi spunea că în dimineaţa următoare, atunci când avea să se trezească, răspunsul la această întrebare avea să fi e găsit.

Luă telefonul celular şi formă numărul lui Bariş.

După ce sună de două ori, se auzi vocea agentului:

– Da, Selim.

– Îţi dau adresa casei din Boyacikoy folosită ca ascunzătoare de Turan Hogea. Scrii? spuse Selim pe un ton rece.

Vocea lui Bariş deveni brusc plină de viaţă:

– Ce spui? Stai un minut... Hai, zi.

– Pe strada 1768, la numărul 18, se afl ă o casă cu două etaje şi grădină. De obicei îşi petrece timpul în camera de zi cu vedere spre mare, situată la etajul unu. În casă mai sunt încă patru oameni. Dintre aceşt i a, d oi s t a u î n p e r m a n e nţă înăuntru. Nu ies deloc afară. Locul este în adevăratul sens al cuvântului un serios depozit de arme. Sfatul meu este să fi ţi foarte atenţi.

Se aşternu o scurtă tăcere. Apoi Selim auzi vocea plină de recu-noştinţă a lui Bariş:

– Ştiam că nu-mi vei înşela aşteptările. Îţi mulţumesc. Îmi voi ţine şi eu promisiunea... Mai vorbim. Dar mai întâi să-l prindem pe nenorocit. Rămâi cu bine... spuse el şi închise grăbit.

După ce se uită un timp la telefonul din mână, Selim îl puse pe masa de toaletă. Ceva îl neliniştea, dar nu îşi dădea seama ce. Poate că el trebuia să se răfuiască cu Turan Hogea. Ridică plictisit din umeri. În faţa sa stătea o problemă mai importantă. Trebuia să decidă ce să facă cu sultanul. Când se întinse în pat, îşi dădu seama cât de singur era. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut cu cine să vorbească: o femeie, o iubită, o soţie... Pe când se gândea la toate astea, căzu în braţele unui somn adânc şi întunecat...

40

ISTANBUL, Boyacikoy Septembrie

Adânc cufundat în propriile gânduri, Turan Hogea stătea pe canapeau din camera de zi. Într-o mână avea amuleta pe care o ţinea strâns, iar în cealaltă tesbihul de

chihlimbar. Nu se putea abţine să nu se gândească la incidentele de pe feribot şi la cel care avusese loc în prezenţa sultanului. Nu putea înţelege de ce fusese expus atacului demonilor. Cum se putea întâmpla un astfel de lucru, când el făcea toate astea pentru calif? Cum se putea ca un om atât de credincios cum era el să se confrunte cu o astfel de situaţie? Poate că ar fi fost mai bine să vorbească cu un preot care ştia mai multe despre demoni şi spirite. În acest fel, ar fi putut obţine informaţii clare în legătură cu situaţia.

Turan îşi aminti poveştile din copilărie. Pe una dintre ele nu o putuse uita niciodată. Se spunea că într-o bună zi un ţăran găsise undeva departe o oaie albă, pe care, crezând-o fără stăpân, o luase şi o pusese pe şaua calului. După ce mersese el cam o oră, calul devenise nervos şi, când se întorsese să se uite la ce se întâmpla, amuţise în faţa celor văzute. În timp ce capul şi partea din faţă a corpului erau în continuare pe şa, cealaltă parte a oii se întindea până în locul în care fusese găsită. Brusc, oaia începuse să vorbească:

– Ce ai, fi inţă umană, te-ai speriat?

Turan Hogea simţi că se sufocă. Atunci când era mic, bunica îl tot sfătuia:

– Nu te mai gândi la demoni! Nu le pronunţa numele cu voce tare! Pentru că ei vor veni, se vor aşeza în jurul tău şi te vor privi în linişte. După ce te privesc mai mult timp, vor decide ce să facă cu tine. Ori pleacă mulţumiţi, după ce îţi controlează frica, ori te înnebunesc, trimiţându-ţi sufl etul undeva foarte departe

de trup! Scoate-ţi demonii din minte! Nu te mai gândi la ei!

Nu trebuia să se gândească, să vorbească despre ei... Trebuia să uite.

Tr e s ări auzi bătaia în uşă. În cameră int ră Mahmut, una din gărzile care se ascundeau acolo şi erau gata oricând pentru noi operaţiuni.

– Ce este, Mahmut? întrebă Turan Hogea. De obicei, nimeni nu intra în camera sa atunci când el se retrăgea să se odihnească. Era curios să afl e ce îl împinsese pe băiat să facă acest act de curaj.

Mahmut îi răspunse pe un ton neliniştit:

– Hogea, am o temere care nu-mi dă pace. Dacă îmi permiteţi, aş vrea să v-o spun şi dumneavoastră.

Turan se încruntă şi îi spuse prudent:

234

235

– Zi-mi. Te ascult.

– Hogea, Cafer a ieşit acum o jumătate de oră pentru a merge la băcănie şi încă nu s-a întors!

– L-ai sunat? întrebă Turan cu îndoială.

Olacii[14] care ieşeau afară din casă purtau întotdeauna la ei două telefoane celulare închise. Motivul pentru care aceste telefoane erau ţinute închise era câştigarea de timp şi oferirea unui avantaj organiza-ţiei, în cazul în care posesorul lor era prins. Rezistând până la sfârşit, olacul prins nu dădea sub nicio formă cifrul pentru activarea telefo-nului. În acest fel se puteau câştiga cel puţin şase ore pentru ca grupul să acţioneze.

În plus, pentru a nu avea vreo problemă tehnică, la cele două telefoane se foloseau reţele diferite. Distanţele care aveau să fi e parcurse erau calculate dinainte, iar atunci când momentul sosea, olacul îşi deschidea telefonul şi suna pentru a da mesajul cifrat. Acest tip de comunicare arăta că totul era bine şi că erau în siguranţă. Timpul necesar pentru întoarcerea de la băcănie trebuia să fi e de cel mult cinci-sprezece minute. Pentru fi ecare sfert de oră trecut peste cele cincisprezece minute, cei de acasă trebuiau să fi e sunaţi. Dacă timpul corespun-zător deplasării la băcănie era depăşit de două ori şi nici nu se putea stabili vreun contact, însemna că aveau în faţă o problemă serioasă.

Mahmut răspunse tulburat:

– Hogea, l-am sunat de multe ori, dar nu răspunde la niciunul din telefoane... Ce ne porunciţi să facem?

Turan se ridică şi m e r s e pr u d ent s pr e fe r ea st r ă. Di n s p atele pe r d elei, studie tăcut grădina, zidul grădinii şi părţile de stradă pe care le putea vedea. Totul părea normal, dar era bine să fi e precaut. Se întoarse şi se duse la dulapul în care se afl au armele. Îl deschise, luă două pistoale şi, în timp ce-şi încingea cureau cu muniţie, îi ordonă lui Mahmut:

– Spune-i lui Ibrahim să se ducă la băcănie, dar să nu-şi ia arma cu el. Să încerce să înţeleagă ce s-a întâmplat. Dacă situaţia i se va părea normală, să întrebe de Cafer. Dar dacă situaţia este anormală, să meargă la măcelăria din colţ fără să mai treacă pe la băcănie, şi, în timp ce cumpără carne, să ne informeze.

Are cincisprezece minute pentru a face toate astea. Dacă nu mă sună după un sfert de oră, ne vom gândi că a fost prins şi ne vom pregăti pentru luptă. Tu împreună cu Talip vă puneţi centurile cu bombe, vă luaţi armele şi treceţi pe poziţii! Unul din voi va sta la fereastra de lângă uşă, iar celălalt la uşa de la grădina din spate! Fără ordinul meu nu faceţi nici cea mai mică mişcare. S-a înţeles?

Răspunsul lui Mahmut fu foarte clar:

– Să trăiţi, Hogea!

După care părăsi grăbit încăperea.

După ce îşi băgă pistoalele în toc, Turan se duse la dulap şi scoase din spatele lui două plăci de oţel şi nişte picioare. Trase cele două plăci în faţa ferestrei şi, după ce le montă, le aduse în poziţie verticală

14 Olac - mesager, curier special. (n. tr.)

cu ajutorul picioarelor. Într-una din ele erau făcute orifi cii folosite pentru a trage şi a urmări ce se întâmpla afară. Acum, mica baricadă în spatele căreia se putea ascunde în cazul unui confl ict era gata. Nici gloanţele, nici bombele care ar fi putut fi aruncate înăuntru nu aveau să-l afecteze. Se duse din nou la dulap şi luă masca de gaze. Dacă poliţia îi ataca, sigur aveau să arunce şi cu bombe cu gaze. În tot acest timp, un ochi era aţintit asupra telefonului celular lăsat jos lângă baricadă. Merse din nou la dulap şi luă o uniformă folosită de poliţiştii din brigada specială în timpul operaţiunilor. Se îmbrăcă repede cu ea. Îşi pu s e şi m a sca d e ga ze. D a

că a r fi put ut cre a o d iversiu ne, s - a r fi putut furişa afară, trecând chiar printre ei. Când consideră că totul era gata, trecu în spatele baricadei şi, cu pistolul într-o mână şi amuleta în cealaltă, aşteptă.

Deşi se scurseseră douăzeci de minute, nici al doilea olac nu dădu niciun semn de viaţă. Asta însemna că fuseseră prinşi. Hogea era ud de transpiraţie. Ura să aştepte. Orice ar fi fost să se întâmple, trebuia să se întâmple cât mai repede. Adrenalina care-i invadase sângele îl făcu să ameţească. A r u ncă o pr ivire spre masă şi văz u ca na de apă. Pe nt r u a nu fi zărit de cei care aşteptau afară, se târî până la ea. Odată ajuns, o luă şi bău pe săturate. Acum se simţea mai bine. Se întoarse la baricadă, târându-se din nou. Din cauza apei începuse să transpire şi mai tare, aşa că îşi scoase masca şi o puse în buzunar. Erau minute al naibii de enervante. Crezând din toată inima că amuleta pe care o ţinea strâns în mână îl va apăra, încercă să nu-şi piardă controlul. Nu se auzea niciun sunet de la cei de jos. Probabil că nici situaţia lor nu era diferită de a sa. Îşi aţinti ochii la ceasul de pe perete. Mişcarea atât de înceată a minutarului îl scotea din minţi, dar nu avea ce face. În timp ce încerca să împingă parcă cu privirea minutarul, degetul său aştepta pregătit pe trăgaciul pistolului automat Uzi de producţie israeliană.

Trecu exact o oră de când şi cel de-al doilea olac ieşise din casă. Foarte probabil, poliţiştii se aşteptau să iasă şi ei şi să se predea fără să se implice în nicio luptă. Probabil că se consideraseră foarte norocoşi când

văzuseră că un al doilea olac ieşise din casă. Dar de unde ar fi putut ei şti că asta fusese de fapt o tactică? Probabil că el era ultima persoană din lume care s-ar fi predat. După atâtea operaţiuni încheiate cu succes şi care fuseseră rodul atâtor ani de muncă, pregătire şi luptă, şi când era atât de aproape de recompensă, nu avea deloc de gând să cadă în mâna poliţiştilor şi să putrezească într-o celulă.

Încercă să-şi facă un plan. Sigur avea să fi e un schimb de focuri. Apoi, la momentul potrivit, băieţii aveau să iasă afară să se predea. Poliţiştii care urmau să vină la ei aveau să îi controleze de arme, iar ei aveau să detoneze bombele de la centuri. Dacă declanşau explozia la locul şi la momentul potrivit, i s-ar ivit o cale de scăpare. Hotărî că pentru situaţia în care se afl au, acest plan de acţiune era cel mai bun.

Îl chemă încet pe Mahmut. Un minut mai târziu, acesta intră în cameră târându-se şi veni lângă el.

237

Fără să-şi ia ochii de pe poarta de la stradă, Turan Hogea vorbi cât mai atent cu putinţă:

– Fiule... Azi este ziua în care mergeţi în Rai. Tu şi Talip pregă-tiţi-vă pentru asta, spuneţi-vă rugăciunile. Pentru continuarea cauzei noastre, eu trebuie să ies de aici, iar acest lucru va fi posibil numai datorită eroismului vostru...

Exact în acel moment se opri şi se uită în ochii lui Mah mut. Trebuia să-şi dea seama dacă putea sau nu avea încredere în el. Când văzu lacrimile din ochii

băiatului, se linişti. El avea să se arunce în aer.

Mahmut îi răspunse cu o voce încărcată de emoţie:

– Hogea, şi tu şi cauza noastră meritaţi sacrifi carea şi a acestei vieţi şi a altora! Rugaţi-vă pentru noi!

– Mă voi ruga, fi ule! Şi tu şi Talip meritaţi asta! În mijlocul luptei, atunci când o să mi se pară mie momentul cel mai indicat, voi arunca această cană de apă pe scări. Ăsta va fi semnul că trebuie să puneţi planul în acţiune. Veţi spune că vă predaţi şi veţi ieşi afară. Ei se vor apropia de voi şi vă vor face un control corporal. Pentru că eu nu voi trage focuri de aici, ei vor crede că aţi fost numai tu şi Talip în casă. De aceea, atunci când vă vor vedea pe amândoi ieşind, nu vor mai fi precauţi şi se vor apropia şi mai mult. A! Cagulele să le aveţi pe cap. La început să nu vă împotriviţi deloc, dar când ajungeţi printre ei, încercaţi să vă zbateţi, ca ei să se îmbulzească pentru a vă linişti. Eu îl voi împuşca pe primul poliţist care va intra în casă pentru a o controla, iar acesta va fi al doilea semn. Când îl veţi auzi, veţi face ceea ce trebuie pentru a vă duce în Rai. Încercaţi ca până în acel moment să strângeţi cât mai mulţi poliţişti în jurul vostru. Ne-am înţeles, fi ule? îşi încheie el vorba.

Încercând cu greu să-şi stăpânească lacrimile, Mahmut răspunse:

– Am înţeles, Hogea!

Turan Hogea se întinse şi, după ce-l sărută pe frunte, îi spuse:

– Şi acum du-te! Să reuşiţi!

În timp ce se uita la Mahmut, care ieşea din

cameră târându-se, se rugă ca poliţiştii să le încătuşeze mâinile băieţilor la spate. Explo-zibilul de pe centuri era poziţionat la cataramă şi în laterale, iar dispo-zitivul de aprindere care activa tot sistemul se afl a în partea din spate, chiar la mijloc. În acest fel, un luptător sinucigaş ale cărui mâini erau încătuşate la spate putea activa centura în orice moment dorea. Acesta era un sistem nou, proiectat special şi scos la vânzare pe piaţa palestiniană de un negustor de arme american, care ura Serviciul de Infor-maţii israelian.

Începu din nou să aştepte. Dar în tot acest timp, o nouă nelinişte îl frământă. Cum de le descoperiseră ascunzătoarea? După ce luaseră atâtea măsuri de precauţie, era imposibil să se întâmple aşa ceva. Numărul oamenilor care ştiau de această casă nici măcar nu ajungea la şase. Ca şi misterul care învăluia moartea lui Davut, şi lucrul acesta avea să rămână o necunoscută. Dar într-o zi sigur avea să afl e ce se întâmplase, iar atunci avea să îl omoare pe trădător. Jură să facă asta.

238

Dacă totul decurgea conform planului, avea să meargă la casa lui din Beşiktaş, ştiută numai de el. O pregătise în aşa fel încât se putea ascunde acolo cel puţin o lună de zile. Fără să le dea de ştire celor din preajma sa, el se mai dusese acolo, ba chiar se şi salutase cu vecinii. Li se prezentase ca fi ind un om de afaceri care trăia şi lucra în Germania. În acest mod, îşi făcuse un adăpost de care nu ştia nimeni şi în care se

putea ascunde la nevoie. Îi era dor de casa lui. Oare o mai putea vedea? Gândurile îi fură întrerupte de vocea megafonului din stradă.

– Turan Hogea, vă vorbeşte poliţia! Sunteţi înconjuraţi! Nu aveţi nicio şansă de scăpare! Predaţi-vă!

Când Bariş coborî portavocea, geamul uşii de la intrare se sparse şi primele gloanţe fură trase la întâmplare. Poliţiştii care înconjuraseră zona trecură pe poziţii şi, odată cu ordinul „*Puteţi trage!*” dat de Bariş prin staţia radio, începu o ploaie de proiectile asupra casei. Schimbul de focuri continuă o perioadă în acest fel, după care, pentru scurt timp, se aşternu liniştea.

Cu ajutorul staţiei radio, Bariş reuşi să vorbească cu echipa specială care încerca să intre prin spatele casei.

– Echipa 5, vă vorbeşte Vulturul. Terminat.

După o scurtă linişte se auzi un hârâit.

– Te ascultăm, Vultur. Terminat...

– Care este situaţia în spate? Terminat...

– Doar o persoană trage. Terminat...

– Fiţi atenţi! Terminat...

Conform informaţiilor furnizate de Selim, în casă trebuiau să se afl e cinci persoane, dintre care una era Turan Hogea. Dacă două persoane fuseseră prinse deja şi se presupunea că numai două mai trăgeau, atunci înseamna că a cincea persoană ori le scăpase, ori nu începuse încă să tragă. Era bine să fi e precauţi.

Începu din nou schimb de focuri, apoi urmă o a doua pauză. Vocea m e g a f o n u l u i s e a u z i d i n n o

u . Î i i n v i t a p e s u s p e c ţi să se predea. Răspunsul fu dat însă de gloanţele trase la întâmplare. Focul continuă o jumătate de oră. Când într-un sfârşit Bariş ordonă trecerea la a doua etapă a operaţi-unii, bombele lacrimogene începură să fi e aruncate în casă.

După câteva minute de linişte, ge amu l camerei în care se afl a Turan Hogea fu spart de o lacrimogenă, determinându-l să-şi pună masca de gaze. După aceea se întoarse şi o împinse cu piciorul în colţul camerei. Se gândi că acela era momentul potrivit pentru a trece la acţiune. Luă cana cu apă şi o aruncă imediat pe scări.

Când o auzi spărgându-se de trepte, Mahmut, care tocmai încerca să dărâme dulapul de lângă uşă peste o bombă lacrimogenă aruncată pe geam, lăsă totul baltă. Îşi chemă prietenul şi, aşa cum se înţelese-seră dinainte, ieşiră la fereastra deschsă şi le strigară celor de afară:

– Nu mai trageţi! Ieşim!

Bariş se cutremură când auzi ce strigară cei din casă. În sfârşit putea pune mâna pe Turan Hogea. Acest lucru reprezenta sfârşitul

tuturor relelor, dar şi fi nalul unui lung şi obositor maraton. Le ordonă prin staţie tuturor unităţilor oprirea focului şi luarea în primire a celor ce aveau să iasă.

Cu un scârţâit scurt, uşa ciuruită de gloanţe fu larg deschisă. Din casă ieşiră încet doi bărbaţi cu cagule pe cap care, după ce îşi arun-cară armele, ridicară mâinile deasupra capului şi începură să aştepte în mijlocul curţii.

Luând cu el patru membrii înarmaţi, şeful unităţii

speciale se apropie de ei. Le ordonă să îngenuncheze şi să-şi pună mâinile la spate.

Mahmut şi Talip se supuseră la tot ceea ce li se spuse: cu mâinile împreunate la spate, îngenuncheră şi aşteptară.

Făcându-şi cu greu loc printre poliţiştii care încercau să intre în curte, Bariş veni lângă cei doi şi, cu o mişcare foarte rapidă, le trase cagulele de pe feţe. Br usc, f u cupri ns de panică: niciunul dintre aceştia nu era bărbatul pe care îl căuta. Aruncă cagulele jos şi se repezi la uşa casei cu două etaje. După ce intră, văzu doi membri ai echipei speciale care examinau cu atenţie camera, dar nu văzu niciun mort sau rănit. Fugi la scări; voia să afl e dacă mai era sau nu cineva la etaj. Când se afl a deja sus, în capul scărilor, cu pistolul în mână, auzi sunetul provocat de o explozie. O mână nevăzută îl lovi cu putere în coşul pieptului. În urma acelui impact, Bariş se lovi cu capul de perete şi, pierzându-şi cunoştinţa, căzu.

Cum auziră pistolul împuşcând, Mahmut şi Talip începură să se zbată pentru a se putea ridica în picioare. Poliţiştii, care crezură c ă lupta începea din nou, se îmbulziră spre cei doi suspecţi. În zarva creată, nimeni nu-i mai putu auzi pe cei doi militanţi care, cu voce tare, îşi depuneau jurământul faţă de credinţa lor pentru ultima oară. Se auzi un sunet strident, ca de fl uier, şi imediat după el o explozie teribilă, care avu un efect devastator pe acea suprafaţă de cincizeci de metri pătraţi. Bucăţi de oase şi car ne din tr upurile poliţiştilor

care încercaseră să-i stăpânească pe Mahmut şi Talip se împrăştiară peste tot. Violenţa exploziei f u atât de mare încât îi răni şi pe poliţiştii care se afl au în casă, acum întinşi pe jos şi gemând de durere.

Ascuns în spatele baricadei de oţel, Turan Hogea nu fu afectat. Se ridică repede în picioare şi, şovăind, coborî scările. Luând în cârcă pe unul din cei doi poliţişti răniţi care erau întinşi pe jos în imediata apropiere a scărilor, ieşi din casă.

Afară era o situaţie de nedescris şi toată lumea era panicată. Vocile răniţilor care cereau ajutor se amestecau cu anunţurile prin care erau chemate ambulanţele.

Poliţistul rănit pe care îl căra în spate avea faţa plină de sânge şi nu putea să vadă. Împreună cu el, Turan ieşi din curte şi merse până la capătul străzii. Ajuns aici, ceru ajutorul oamenilor care se strânseseră în spatele barierei de securitate, aşteptând curioşi să vadă ce se întâmpla.

Doi civili se apropiară în fugă şi, apucându-i de braţe pe poliţistul rănit şi pe el, îi duseră până pe strada principală din spate. Ajunşi acolo,

240

opriră un taxi şi îi ajutară să se urce în el. Conducând cu mare viteză, taximetristul – cuprins de panică şi şocat în faţa unei asemenea situaţii de importanţă vitală – încercă să ajungă cât mai repede la Spitalul de Stat Istinye din apropiere.

Când ajunseră la uşa de urgenţă a instituţiei, Turan

îl ajută pe poli-ţistul rănit să coboare din maşină şi îl predă asistenţilor medicali care le ieşiseră în întâmpinare. Poliţistul însărcinat cu siguranţa spitalului veni şi el în fugă, încercând din toate puterile să-i dea o mână de ajutor colegului său rănit. Turan îi ceru să aibă grijă de colegul său rănit şi îi spuse că în zona Boyacikoy avusese loc o ciocnire sângeroasă şi aveau să fi e aduşi şi mai mulţi răniţi. De aceea, trebuia să anunţe şi personalul spitalului să fi e pregătit. Adăugând că era nevoit să se întoarcă la locul incidentului, Turan Hogea îl lăsă pe poliţistul cuprins de panică şi părăsi spitalul. Se urcă într-un taxi care aştepta şi îi spuse şoferului să-l ducă de urgenţă la secţia de poliţie din Mecidiyekoy.

Contrar comportamentului ce le caracteriza meseria, taxime-tristul rămase tăcut tot drumul. Încă de la început, fusese învăţat că nu trebuia să vorbească deloc cu unii clienţi. Iar clientul de acum era unul cu care nu trebuia să vorbească. Petele de sânge de pe uniforma bărbatului îndreptăţeau acest punct de vedere.

Ca şi cum ar fi înţeles ce gândea, Turan îşi scoase haina murdară de sânge şi, întorcând-o pe dos, o împachetă. Când ajunseră pe drumul de coastă din Beşiktaş, îi spuse taximetristului că se răzgândise şi nu mai mergea la postul de poliţie din Mecidiyekoy, ci la cel din Beşi-ktaş. Coborî din maşină şi, când să plătească valoarea cursei, şoferul îl refuză respectuos. Cu paşi repezi, merse la mall-ul din apropiere şi intră în primul butic văzut. Spunând că îşi uitase hainele civile acasă şi că nu avea prea mult timp să stea să aleagă, ceru un

pantalon şi o cămaşă corespunzătoare vârstei şi sit uaţiei sale. Îmbrăcă hainele acolo, puse uniforma de poliţist într-o pungă şi, după ce plăti, părăsi maga-zinul. Pentru a ieşi din mall, folosi o altă uşă. După aceea intră într-un alt pasaj, încercând în acest fel să verifi ce dacă era sau nu urmărit. După un sfert de oră de hoinăreală pe diferite străzi, când ajunse la concluzia că nu era urmărit, intră pe strada unde se afl a locuinţa lui.

Strada părea normală. Deschise uşa blocului în care se afl a apar-tamentul şi intră. Luă liftul şi, când ajunse la etajul trei, se dădu jos, controlând totul în jur. Apoi, folosind scările, coborî până la etajul unu. Stătu câteva minute în faţa uşii şi ascultă cu atenţie. Se auzea doar vocea unui strângător de vechituri care trecea pe stradă. Strigătul lui acoperea zarva copiilor care se jucau afară. Convins că totul era normal, descuie pe rând toate cele trei încuietori de pe uşă.

După ce intră, stătu pe hol şi controlă dacă fi rele de aţă pe care le aruncase la întâmplare la intrarea în camera de zi se afl au la locul lor. Această metodă fusese dezvoltată de el. În situaţia în care cineva intra în casă, fi rele se lipeau de pantofi şi erau duse în altă parte. Acum erau

toate la locul lor. Uşurat, lăsă sacoşa din mână şi intră în camera de zi. Abia când se lăsă în fotoliul mare pentru lectură îşi dădu seama cât de obosit era. Odată cu scăderea nivelului de adrenalină, trupul său fusese cuprins de un sentiment dulce de linişte sufl eteascâ.

Închise ochii.

Brusc, o mână puternică şi mare îi acoperi gura. Deschise larg ochii, dar ultimul lucru pe care-l mai putu vedea fu strălucirea lamei de oţel a unui cuţit comando cu mânerul negru...

41

ISTANBUL, Macka Septembrie

Deşi afară nu se întunecase încă, Selim se afl a în bucătărie, preparându-şi o salată delicioasă. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, un sentiment de linişte sufl etească se aşternu peste el. Zâmbi. Ar fi trebuit să se simtă foarte neliniştit după ce, cu o seară înainte, un agent de la Informaţii îl sunase pentru a-i spune că îl scăpaseră pe Turan Hogea. Era ceva ce nu-şi putea explica, dar simţea că undele negative care veneau de la Turan încetaseră. Parcă semnalele negative de acolo se opriseră. Ca şi cum această ciudăţenie nu ar fi fost de ajuns, sentimentul de încredere pe care i-l dădea cunoşterea situaţiei îl făcea să fi e şi mai liniştit. Straniu...

În timp ce spăla frunzele de salată verde, îşi plimbă mâna prin apa care curgea de la robinet. Se uită cum se scurgea pe pielea lui. Îi veni-seră în minte secvenţe din visul pe care-l avusese cu o noapte înainte. Undeva în visul lui era o cascadă. Prinţul pe care-l văzuse lângă Tu r a n Hogea îi era alături. Când se mişcase pentru a intra sub cascadă, şi prinţul începuse să se mişte împreună cu el. Însă o voce - cineva pe care nu-l putuse desluşi - îl atenţionase: numai trupurile care

aveau sufl et puteau trece pe sub apa cascadei. Trupurile fără stăpân, adică fără sufl et, nu puteau trece în partea cealaltă. Fără să ia în seamă vocea, Selim continuase să meargă. Exact când ajunsese la apă, se întorsese şi se uitase la prinţ. Nu-l urma, ci se învârtea în acelaşi loc, fără niciun rost. Ochii săi nu mai erau la locul lor...

Se uită m u l t t i m p l a a p a d e l a r o b i n e t . Î n c e r c ă s ă-şi amintească locu-rile extraordinare pe care le văzuse în vis. Putu vedea câteva imagini disparate, dar nu totul. Se întoarse la chiuvetă şi continuă să spele frun-zele de salată. De dimineaţă, când se trezise, luase de pe noptiera de la capul patului o bucată de hârtie şi un pix şi scrisese o rugăciune pe care o auzise pentru prima oară în viaţă. După ce terminase şi după ce îi mai trecuse starea de mahmureală, se uitase la ea. Nu o mai auzise şi nici nu o mai citise pe undeva vreodată. Însă, într-un mod surprinzător, o putea spune pe de rost. În acel moment, hotărâse ce avea să facă. Problema Sultanului fusese rezolvată.

După ce frunzele de salată verde se scurseră bine, începu să le rupă în bucăţi mici, umplând bolul. Apoi curăţă de coajă roşiile pe care le spălase şi le tăie în felii mici. După ce decoji şi un castravete mare, îl felie atât de subţire încât puteai vedea prin fâşii. Salata începea să se formeze. Împrăştie peste ea bucăţile de carne de curcan afumat, iar apoi presără busuioc. După ce dădu prin răzătoare şi o bucată măricică de

caşcaval, turnă sosul rece de brânză topită pe care-l pregătise dinainte. Între borcanele cu condimente de pe raft îl căută pe cel cu sare, iar după ce îl găsi, presără din el atât cât crezu de cuviinţă. La urmă lăsă frunzele de creson, pe care, după ce le curăţă şi alese dinainte, le împrăştie peste salată. Se dădu înapoi şi o privi: multe femei s-ar fi putut îndrăgosti de el numai de dragul unei astfel de salate. Zâmbi, îşi luă o furculiţă şi bolul cu salată, şi trecu în camera de zi.

Muncitorii plecaseră să-şi ia masa de prânz şi el rămăsese singur în casă. Construirea peretelui se terminase, ferestrele şi tocurile fuseseră din nou montate, rămânând doar vopsirea lor. *În cel mult două zile se termină*, gândi el. Totul revenea la normal.

Înfi pse cu poftă furculiţa în una din bucăţile de carne de curcan de deasupra salatei şi, când să o ducă la gură, se auzi soneria. Dând din umeri, aruncă îmbucătura în gură, fără să îi pese. Oricine ar fi fost, cel care venise nu-l putea împiedica să mănânce o salată atât de grozavă.

Închise ochii în timp ce mesteca, încercând să distingă aromele din palatul bucal. Clătină lent din cap. Era o plăcere fantastică. Tocmai în acel moment, soneria se auzi pentru a doua oară, dar mult mai insis-tent. Se ridică şi merse la uşă.

Nu-şi înghiţise încă îmbucătura din gură când deschise. În faţa sa stăteau patru bărbaţi îmbrăcaţi în

costum. Trei dintre aceştia, înalţi de statură, tunşi foarte scurt şi cu aspect atletic, făceau să se creadă că sunt gărzi de corp. Dar nu păreau nicidecum nişte gărzi de corp ieftine. Privirile şi îmbrăcămintea lor arătau că erau profesionişti, şi încă foarte bine instruiţi. În mâna unuia dintre ei se afl a un ghiveci cu o plantă destul de mare, foarte frumos ambalată. Semănau cu oamenii răi care mergeau să viziteze casa unui decedat. Bărbatul de vârstă medie din a cărui îmbrăcăminte se înţelegea că era liderul lor se uita la Selim cu o privire calmă. Faptul că nu era nicio ameninţare în privirea lui îl făcu pe Selim să iasă din starea de autoapărare. Îşi înghiţi cu greu îmbucătura şi îi întrebă:

– Pe cine căutaţi?

Bărbatul cu privire calmă spuse într-o turcă excelentă:

– Bună ziua, domnule Selim! Eu sunt Nissim.

Apoi adăugă cu respect:

– Vin de departe. Din Israel. Aş dori să vorbesc în legătură cu doamna Helin. Vă putem deranja pentru câteva minute?

Chiar dacă se tensionase la auzirea numelui lui Helin, nu îşi făcu prea multe griji. Nu trebuia să fi e savant pentru a înţelege că cei care veniseră erau persoane care lucrau într-un serviciu de informaţii sau ceva asemă-nător. Tăcut, se dădu la o parte şi le făcu semn cu mâna să intre.

Când păşi în camera de zi şi văzu peretele în lucru, Nissim spuse prietenos:

– Sper că nu este din cauza exploziei din Dolmabahce!

– Ba da, spuse Selim sincer. În explozie, peretele s-a dărâmat, iar acum încercăm să-l refacem.

– Îmi pare rău. Din păcate, terorismul îi loveşte tocmai pe cetă-ţeni. Este zguduitor.

Selim nu răspunse. Îl privi pe Nissim ridicându-şi sprâncenele, de parcă ar fi vrut să afl e cât mai repede motivul vizitei.

După ce se uită împrejur căutând un loc adecvat pentru a se aşeza, Nissim se făcu confortabil în fotoliul vişiniu din colţul camerei. Ceilalţi aşteptau tăcuţi în picioare la intrarea în camera de zi.

Fără să le dea atenţie gărzilor, Selim se aşează pe scaunul din faţa lui Nissim.

– Vă ascult... spuse el.

După ce inspiră profund şi expiră foarte încet, Nissim puse picior peste picior şi se lăsă pe spate. Apoi începu să povestească:

– Unul din motivele pentru care sunt atât de mândru de ţara mea este că îi protejează pe toţi cetăţenii posesori ai paşaportului său, indi-ferent de locul în care s-ar afl a. Acest lucru este, pentru fi ecare cetă-ţean israelian, o reală sursă de mândrie şi de siguranţă... Ştim că Helin a avut o relaţie cu dumneavostră. Suntem de părere că era o relaţie foarte specială pentru ea. De aceea, am decis să vă împărtăşim unul dintre secretele noastre. Vreau să ştiţi că nu fac em

a st a pe nt r u du m ne a-voastră, ci p e n t r u H e l i n. C r e d că în acest fel sufl e t u l ei v a g ăsi pacea. A fost o prietenă şi o soră pe care am preţuit-o foarte mult.

Selim nu simţi nevoia să întrebe de unde se trăgea această prietenie. Era curios să afl e ce încerca bărbatul să-i spună. Continuă să asculte.

– Ştim de existenţa dumneavoastră încă din prima zi în care v-a cunoscut. Însă nu a afl at niciodată ce ştiam noi. Am continuat să vă urmărim şi după moartea ei. Ştim totul despre ceea ce faceţi şi despre rela-ţiile pe care le aveţi cu poliţia. Sincer vorbind, ne-a uimit personalitatea dumneavostră şi felul în care vă priveşte statul. Bineînţeles că acestea nu sunt subiecte care să ne intereseze; ele vă privesc pe dumneavoastră şi ţara dumneavoastră. Datorită legăturii istorice şi a recunoştinţei, noi dorim ca ţara dumneavoastră s ă fi e întotdeauna puternică. Acest lucru este exprimat şi în politica noastră naţională. De aceea, după această vizită, nu va mai fi stabilit niciun contact cu dumneavoastră.

Nissim se opri şi inspiră adânc. Îl privi pe Selim de parcă încerca să afl e efectul celor spuse asupra lui. Negăsind însă o expresie diferită, continuă:

– V-am adus un cadou. Ne-am gândit că ar fi mai bine să-l daţi dumneavoastră celor cărora li se cuvine. Vă rog să-l desfaceţi după plecarea noastră şi, uitând de vizita pe care v-am făcut-o, să nu împăr-tăşiţi această informaţie nimănui. Atât vizita noastră, cât şi celelalte detalii care-i pot fi asociate vor fi întotdeauna negate de noi cu ajutorul dovezilor. Cu permisiunea

dumneavoastră...

Cu toate că Selim fu surprins de ridicarea bruscă a bărbatului, nu scoase niciun cuvânt. Mergând cu ei, le arătă musafi rilor nepoftiţi drumul spre ieşire şi le deschise uşa. Când să iasă din apartament, Nissim se întoarse şi îi întinse mâna.

– Sunt foarte încântat că v-am cunoscut, domnule Selim...

Selim se uită î n u r m a m u s a fi rilor care, nemaiaşteptând un răspuns, începură să coboare scările. Închise uşa şi merse la fereastă să vadă unde erau poliţiştii care îl urmăreau de obicei. Nu se mai afl a nimeni prin preajmă. Brusc, îşi amintit de salată. Acum putea continua să mănânce. Avea multă treabă după-amiază şi trebuia să fi e sătul.

Când se îndreptă să o ia, văzu ghiveciul care stătea pe masă. În timp ce ciugulea din salată, începu să se întrebe de ce îi aduseseră un ghiveci cu o plantă. Era posibil să fi e o capcană? Ce putea să fi făcut de adusese MOSSAD-ul la el în casă? Poate că spusele bărbatului erau adevărate, cine ştia? Se gândi că cea mai simplă cale pentru a afl a era să deschidă pachetul. În timp ce-şi mesteca îmbucătura, dădu salata la o parte şi trase ghiveciul în faţă. La atingere, i se păru că era mai moale decât ar fi trebuit să fi e. Pe când desfăcea cu mare atenţie hârtia de ambalaj de culoare roşie care îl acoperea în întregime, spera să nu dea peste o bombă. După ce rupse şi ultima bucată d e a d e z iv c a r e o m

a i ţinea şi trase hârtia, sări înapoi îngrozit. Ochii fără viaţă ai lui Turan Hogea îl priveau...

Ceea ce crezuse a fi un ghiveci cu o fl oare în ea era de fapt capul lui Tu r a n H o g e a . Î n c e p u s ă-l studieze. După cum arătau marginile cărnii tăiate şi cartilajul care nu fusese forţat, se vedea că fusese tăiat cu un cuţit foarte ascuţit. Fusese vidat dedesubt cu nailon pentru a împiedica scurgerea sângelui. O bucată groasă de burete în forma unei scrumiere fusese fi xată deasupra capului cu ajutorul unui bandaj, iar fl orile fuseseră înfi pte în acest burete. Chiar şi în cazul unui control, nimeni nu şi-ar fi dat seama că era un cap de om şi nicidecum un ghiveci.

Dându-se înapoi, se aşează din nou pe scaun. Nu mai avea chef să mănânce salată. Acum înţelesese motivul liniştii interioare care-l învăluise de dimineaţă. Trebuia să-l sune pe Bariş cât mai repede cu putinţă şi să-i dea capul lui Turan Hogea, căr uia acest a avea să îi spună pe scurt „căpăţâna”, şi în acest fel să închidă această problemă.

Se uită după telefonul celular şi îl găsi pe marginea canapelei. Se aşează şi formă numărul lui Bariş. După scurt timp se auzi vocea obosită a agentului secret:

– Da, Selim...

– Bună. Eram curios să ştiu cum te simţi.

– Cum să mă simt cu toată vesta asta de oţel? Ticălosul mi-a rupt o coastă. Mă doare ca dracu, dar am venit la serviciu. Cred că pot face faţă. Tu ce faci? Ai vreo noutate? Poţi să-l mai găseşti o dată pe tipul ăsta

pentru mine?

Selim îi răspunse pe un ton calm:

– Pot să fac chiar mai mult. Dar, mai înainte, trebuie să-mi dai cuvântul tău de onoare.

– Pentru ce? întrebă Bariş curios.

– Chiar şi pentru a afl a trebuie să-mi dai cuvântul de onoare. Din acest moment vei convinge unităţile voastre de urmărire, dar şi pe

246

superiorii tăi, să uite totul despre mine şi Hogea Efendi. Şi încă ceva... Îţi voi da un cadou, dar nu vei pune nicio întrebare în legătură cu el şi nici nu-i vei lăsa pe alţii să mă interogheze. Promiţi?

– Ce cadou, Selim? Nu mă enerva! Nu se putea să găseşti un timp mai prost pentru jocurile tale stupide!

Selim insistă:

– Promiţi?

După o scurtă tăcere, se auzi vocea plictisită dar sinceră a lui Bariş:

– Bine, pe cuvântul meu de onoare...

Selim se simţi uşurat.

– Mulţumesc. Ştiam că pot avea încredere în tine. Acum trimite pe cineva în care ai tu încredere ca să-ţi timit căpăţâna lui Turan Hogea. Eu voi spune parola „*Istanbul*" celui care va veni, iar el îmi va răspunde cu parola „*Este liber!*". D a c ă nu, nu-i voi da nicio căpăţână. De acum încolo vreau să ştiu că aceste dosare au fost închise şi clasate. Nu urmărire, nu ascultarea telefoanelor, nu arestări! Poţi să mă suni numai pentru a

mă invita să bem un ceai ca între prieteni, bine? Nicio altă întrebare...

Bariş nu-şi putu ascunde surprinderea:

– Eu... Eu chiar nu ştiu ce să spun, Selim. Îţi mulţumesc...

– B u n, e u î n t r- o o r ă trebuie să ies. Te rog, trimite urgent pe cineva. Rămâi cu bine.

Îi rămăsese un ultim lucru de făcut. După ce i-l predă pe Turan Hogea - sau mai bine zis ce mai rămăsese din el - poliţistului în civil trimis de Bariş, Selim se schimbă şi ieşi. Merse până în Beşiktaş.

Era o zi fr umoasă, a cărei căldură amintea de vara ce trecuse. Ajunse la debarcader şi se urcă pe vaporul spre Uskudar. Pe durata scurtei călă-torii se uită la pescăruşii care tot dădeau târcoale ambarcaţiunii. Îşi dădu seama ce dor îi fusese să-i privească. După ce ajunse în Uskudar, se urcă într-un taxi şi plecă spre Salacak. Când ajunse în dreptul Turnului Fecioarei, găsi ceea ce căuta într-un grup de vile luxoase care se înalţau pe partea stângă. Îi plăti taximetristului contravaloarea cursei şi, cobo-rând din maşină, se îndreptă cu paşi repezi spre vilă.

Când îl văzu, paznicul complexului preferă să-l salute doar din cap, fără să-i pună nicio întrebare. După ce ajunse în faţa uşii, Selim apăsă pe soneria uriaşă de alamă şi se puse să aştepte. Un bărbat slab şi palid - care se vedea că era servitorul vilei - deschise uşa. Măsurându-l din cap până-n picioare, îl întrebă pe un ton nepoliticos:

– Pe cine căutaţi?

Cu o expresie rece, Selim îşi plecă uşor capul pe umărul drept, îşi fi xă ochii în ochii bărbatului şi, cu o voce mârâită, îi spuse:

– Îl caut pe stăpânul tău. Du-mă la el!

Acum vedea în interiorul omului.

Bătăile inimii servitorului se acceleraseră. Nu mai avu curajul să-i pună vreo întrebare posesorului acelei priviri pătrunzătoare. Deschi-zând larg uşa, îl pofti în holul mare:

247

– Pe aici, vă rog...

Selim nu mai vedea nimic: nici interiorul casei, nici detaliile, nici podeaua. Parcă înainta printr-un tunel clar, deschis în mijlocul unei mase tulburi.

Ziya Osman Efendi stătea în faţa ferestrei şi privea Istanbulul, ţinând în mână un tesbih mare de culoare portocalie. La auzul ţipă-tului înspăimântător al pisicii sale, se întoarse brusc. Văzu un tânăr care înainta spre el. Când îl privi în ochi înmărmuri: erau de culoare roşie şi verde. Chiar dacă deschise gura, nu putu scoate niciun sunet. Vru să se mişte, dar nu putu.

Selim se apropie de Ziya Osman Efendi până ce rămase doar un pas între ei. Apoi, ridicându-şi mâna dreaptă la nivelul umărului, îşi răsuci degetele în aer.

Ziy a O sm a n Efe n d i s e î nt o a r s e î n t r- o pa r t e, de p a r c ă o mână invizi-bilă l-ar fi făcut să se mişte; încă nu se putea clinti, încă nu putea vorbi. Din cauza stării emoţionale care îl cuprinsese, trupul îi

transpirase în întregime, iar bătăile inimii i se acceleraseră. Tremura de frică.

În acel moment, slujitor ul care rămăsese în spatele lui Selim strigă de se cutremurară pereţii:

– Nuuuu... Nu-l atinge! Atingerea sultanului este un păcat!

Selim ştia foarte bine asta. Întoarse capul şi-l privi pe slujitor. Bărbatul se aruncă la pământ, pierzându-şi controlul. Nu mai putea ţipa. Se zbătea ţinându-se cu mâinile de gât.

Se întoarse din nou spre sultan. Mai făcut un pas. Fiind atent să nu-l atingă cu trupul, se apropie de urechea lui. Începu să spună rugăciunea neştiută, care fusese uitată de istoria religiilor. După ce o termină, inspiră adânc şi apoi sufl ă în urechea sultanului. Aerul intră în ureche şi cutreieră prin capul lui ca o furtună.

După aceea, Selim plecă de la vilă şi, în timp ce mergea spre debarcaderul din Umraniye, se simţi foarte uşurat şi fericit. În mintea lui şi-o imagină pe Helin, apoi o sărută uşor pe frunte şi o trimise spre eternitate. Când vaporul se puse în mişcare, stătea pe punte şi urmărea cu mare admiraţie dansul pescăruşilor.

Cu mişcări lente, îşi scoase telefonul, selectă numărul lui Cigdem din lista contactelor şi îl apelă.

Vocea veselă a fetei îi sună în ureche:

– Bună!

– Bună, Cigdem... Vrei să vii cu mine pe vapor şi să mergem în Kadikoy? întrebă Selim cu o voce plină de speranţă...